

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grisham_John-Partner.PDB

PDB Name: Grisham John-Partner
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Partner

John Grisham

1 NAŠLI HO V PONTA PORÁ, PŘÍJEMNÉM MĚSTEČKU V Brazílii, na hranicích s Paraguayí, v oblasti, které se stále říkalo Hranice.

Našli ho v zastíněném cihlovém domku na Rua Tiradentes, široké ulici se stromy uprostřed a bosými kluky hrajícími kopanou na rozpálené dlažbě.

Našli ho samotného, pokud mohli posoudit, ačkoliv během osmi dnů, kdy se skrývali a pozorovali, přicházela do domu v různých denních hodinách služebná.

Zjistili, že vede pohodlný, ale rozhodně ne luxusní život. Dům byl skromný a mohl patřit místnímu obchodníkovi. Jezdil volkswagenem broukem z roku 1983, který byl vyroben s milionem dalších v São Paulu. Byl červený, čistý a celý nablýskaný. První fotografii udělali, právě když ho leštil hned za brankou na krátké příjezdové cestě.

Našli ho mnohem hubenějšího, hodně shodil z těch 115 kilogramů, které měl, když byl viděn naposledy. Vlasý i pleť měl tmavší, bradu ostřejší a nos lehce zašpičatělý. Drobné změny ve tváři. Zaplatili slušnou sumu chirurgovi v Riu, který před dva a půl rokem změny provedl.

Našli ho po čtyřech letech únavného, ale pilného pátrání, po čtyřech letech slepých uliček, ztracených stop a falešných tipů, po čtyřech letech vyhazování peněz. Za hodně peněz málo muziky.

Ale našli ho. A teď čekali. Nejdřív měli cukání okamžitě ho popadnout, nadopovat a propašovat do bezpečného úkrytu v Paraguayi, čapnout ho dřív, než on spatří je nebo než soused začne mít podezření. V počátečním vzrušení z toho, že ho našli, uvažovali o rychlém zásahu, ale po dvou dnech se uklidnili a čekali. Postávali na různých místech podél Rua Tiradentes oblečení jako místní, popíjeli ve stínu čaj, vyhýbali se slunečním paprskům, jedli zmrzlinu, povídali si s dětmi a pozorovali jeho dům. Sledovali ho, když jel do centra na nákupy, a vyfotografovali si ho z druhé strany ulice, když vycházel z lékárny. Na ovocném trhu se přiblížili skoro až k němu a naslouchali, když mluvil s prodávacem. Měl výtečnou portugalsčinu s velmi lehkým přízvukem Američana nebo Němce, který pilně studoval. Rychle dojel do centra města, nakoupil a vrátil se domů, kde za sebou zamkl branku. Výsledkem krátkého nákupu byl tucet pěkných fotek. Ve svém dřívějším životě běhal, i když pár měsíců před tím, než zmizel, čím dál kratší tratě, a také rychle přibýval na váze. Nepřekvapilo je, že ho vidí běhat teď, kdy byl téměř vyzáblý. Vyšel z domku, zamkl za sebou branku a začal pomalu klusat po chodníku Rua Tiradentes. První míli za devět minut. Ulice byla dokonale přímá a domy postupně řidly. Na okraji města dlažbu vystřídal šterk. V půli druhé míle se Danilo už slušně zpotil a zrychlil na osm minut na míli. Bylo říjnové poledne, teplota se šplhala k pětadvaceti stupňům. Vyběhl z města kolem malé kliniky plné mladých maminek, kolem kostelíka, který postavili baptisté, a přidal. Zamířil do krajiny po silnici, čím dál prашnějši, a to už běžel míli za sedm minut.

Běhání bral moc vážně a to jim přišlo velice vhod. Danilo jim prostě vběhne do náruče.

Druhý den poté, co ho poprvé spatřili, najal Brazilec jménem Osmar malý špinavý domek na okraji Ponta Porá a zanedlouho se tam nastěhoval zbytek skupiny pronásledovatelů. Byla to vyvážená směsice Američanů a Brazilců, v níž Osmar vydával rozkazy portugalsky a Guy je vyštěkával anglicky. Osmar mluvil oběma jazyky a stal se oficiálním tlumočnickem týmu.

Guy pocházel z Washingtonu, byl typ bývalého vládního "zaměstnance", kterého najali, aby našel muže, jemuž dali přezdívkou Danny Boy. V jistých kruzích byl Guy považován za génia, v jiných za mimořádný talent a jeho minulost byla černá díra. Běžel mu už pátý rok smlouvy na nalezení Dannyho a za dopadení kořisti ho čekala tučná prémie. Ačkoliv to dobře skrýval, Guy se pomalu začínal sypat pod tíhou faktu, že Dannyho ještě nenašel.

Čtyři roky a půl milionu dolarů byly pryč, a výsledek veškerý žádný.

Ale teď ho našli.

Osmar a jeho tlupa Brazilců neměli nejmenší tušení o podstatě Dannyho hříchů, ale i blázen by poznal, že zmizel a s ním i spousta peněz. A i když ho Danny Boy nesmírně zaujal, Osmar se rychle naučil nevyptávat se. Guy a ostatní Američané na toto téma neměli co říci.

Záběry Dannyho, zvětšené na formát dvacet krát dvacet pět, visely připíchnuté na zdi v kuchyni ve špinavém domku, kde je studovali zachmuření muži s tvrdým pohledem; kouřili přitom jednu silnou cigaretu za druhou a při pohledu na fotografie vrtěli hlavami. Něco si mezi sebou šeptali a porovnávali nové fotografie se starými z jeho předešlého života.

Byl menší, měl divnou bradu a jiný nos. Vlasy měl kratší a pleť tmavší. Je to opravdu on?

Tohle už jednou prožili: před devatenácti měsíci v Recife na severovýchodním pobřeží, kde si najali byt a prohlíželi si fotky na zdi tak dlouho, až padlo rozhodnutí, že Američana chytí a podívají se mu na otisky prstů. Jiné otisky. Jiný Američan. Nacpali do něj další dávku drog a nechali ho v příkopu.

Báli se vrtat příliš hluboko v současném životě Danila Silvy. Jestli to skutečně byl jejich člověk, pak měl hromadu peněz. A peníze vždycky dělaly zázraky s místními činiteli. Po celá desetiletí si za ně kupovali ochranu nacisté a další Němci, kteří se propašovali do Ponta Porá.

Osmar ho chtěl čapnout. Guy řekl, že počkají.

Čtvrtý den jim zmizel a v malé špinavé chatě zavládl na šestatřicet hodin naprostý chaos.

Viděli ho, jak opouští dům v červeném brouku. Podle hlášení měl naspěch. Přejel rychle autem přes město na letiště, na poslední chvíli naskočil do malého letadla, které zajišťovalo místní přepravu, a byl fuč. Auto zůstalo stát na parkovišti a oni je ani na vteřinu ve dne v noci nespustili z očí. Letadlo mělo namířeno do São Paula, se čtyřmi zastávkami.

Okamžitě padl návrh vniknout do domu a všechno prohledat. Musely tam být nějaké záznamy. Musel se starat o peníze. Guy si představoval, že najde bankovní výpisy, zprávy o telegrafických převodech, účty; nejruznější doklady uspořádané v úhledném portfoliu, které ho dovede přímo k penězům.

Ale věděl, že to není pravda. Jestli Danny Boy utekl kvůli nim, určitě za sebou nenechal důkazy. A jestli to byl skutečně jejich člověk, pak byl jeho dům pečlivě zajištěn. Ať byl Danny Boy kdekoliv, okamžitě by poznal, že mu otevřeli dveře nebo okno.

Čekali. Kleli a hádali se a ještě víc se hroutili pod tíhou situace. Jako každý den Guy zavolal Washington a nebylo to příjemné. Hlíдали červeného brouka. Kdykoliv přistálo nějaké letadlo, tasili dalekohledy a mobilní telefony. První den to bylo šest letů. Druhý den pět. Ve špinavém domku bylo horko a muži se zabydli venku - Američané podřimovali ve stínu ubohého stromu na zadním dvorku a Brazilci hráli karty u plotu před domem.

Guy a Osmar vyrazili na delší projížďku a zapřísáhli se, že ho dostanou, pokud se někdy vrátí. Osmar věřil, že se objeví. Pravděpodobně se vydal z města za nějakou prací, nesejde na tom, za jakou. Lapnou ho, identifikují, a jestli to zas nebude on, prostě ho hodí do příkopu a zmizí. To už tady bylo.

Vrátil se pátého dne. Jeli za ním k Rua Tiradentes a měli obrovskou radost.

Osmého dne se špinavá chatrč vylihnula a všichni Brazilci i Američané zaujali svá místa.

Běžecská trať měřila osm mil. Každého dne od chvíle, co se vrátil domů, se na ni vydával vždy téměř v tutéž dobu, oblečen do týčků modrooranžových běžeckých trenek, obnošených maratonek Nike, ponožek a bez trička.

Jako nejvhodnější si vybrali místo dvě a půl míle od domu, za malým vrchem na štěrkové cestě, nedaleko obrátky.

Danilo překonal vršek po dvaceti minutách běhu, o několik sekund dřív než obvykle. Z nějakého důvodu běžel rychleji. Nejspíš kvůli zamračené obloze.

Hned za vrcholem kopce stálo malé auto s prázdnou pneumatikou, otevřeným kufrem a zadkem na zvedáku, a blokovalo cestu. Jeho řidič, svalnatý mladík, přestíral, že je překvapen pohledem na toho vy-záblého a zpoceného běžce, který se se supěním žene do kopce. Danilo na okamžik zpomalil. Vpravo bylo trochu víc místa.

"Bom dia," pozdravil mladík a udělal krok k Danilovi.

"Bom dia," odpověděl Danilo a blížil se k vozu.

Řidič najednou vytáhl z kufru velkou lesklou pistoli a namířil ji Danilovi do obličeje. Ten ztuhl, upřel oči na zbraň a těžce dýchal s otevřenými ústy. Řidič měl silné ruce a dlouhé, pevné paže. Popadl Danila za krk, hrubě s ním smýkl k autu a pak dolů na nárazník. Pistoli zastrčil do kapsy a oběma rukama nacpal Danila do kufru. Danny Boy se rval a kopal, ale nestačil na něj.

Řidič zabouchl kufr, postavil auto na všechna čtyři, hodil zvedák do příkopu a rozjel se. Po míli odbočil na úzkou prašnou cestu, kde netrpělivě čekali jeho kamarádi.

Omotali Dannymu zápěstí nylonovými šňurami, uvázali mu černý hadr přes oči a strčili ho do dodávky. Osmar mu seděl po pravici a další Brazilce po levici. Někdo mu vytáhl z běžecké ledvinky u pasu klíče. Dodávka nastartovala a rozjela se, Danilo mlčel. Stále se potil a dýchal ještě rychleji.

Když zastavili na zaprášené cestě u pole, Danilo zamumlal první slova.

"Co chcete?" zeptal se portugalsky.

"Nemluv," odpověděl mu Osmar anglicky.

Brazilce po levici vytáhl z kovové krabičky stříkačku a obratně ji naplnil tekutým narkotikem. Osmar si pevně přitáhl Danilova zápěstí a druhý muž mu vbodl jehlu do předloktí. Strnul a trhnul sebou, pak si uvědomil, že nemá šanci. S posledními kapkami drogy vtékajícími do těla se mu vlastně ulevilo. Dech se zpomalil; hlava se mu začala kymáčet. Když mu brada padla na prsa, Osmar mu ukazovákem pravé ruky jemně nadzvedl trenky na pravé noze a našel přesně to, co čekal. Bledou kůži.

Běháním si udržoval štíhlou postavu a snědou pleť.

V pohraničním území byly únosy docela běžné. Američané bývali snadnou obětí. Ale proč já? ptal se Danilo, ještě když mu hlava padala a oči měl už zavřené. Usmíval se, zatímco se propadal do vesmíru, uhýbal kometám a meteorům, sahal po měsících a s úšklebkem prolétal celými galaxiemi.

Strčili ho mezi bedny plné melounů a jahod. Pohraničníci jen kývli, ani se nezvedli ze židlí, a Danny Boy se ocitl v Paraguayi, ačkoliv mu to momentálně bylo úplně jedno. Silnice byly stále horší a stoupání příkřejší a on se jen spokojeně povaloval na podlaze dodávky. Osmar kouřil jednu za druhou a občas ukázal jedním či druhým směrem. Hodinu po dopadení našli poslední odbočku. Chata stála ve strži mezi dvěma špičatými kopci a z úzké, prašné cesty

byla stěží viditelná. Nesli ho jako pytel šrotu a hodili ho na stůl v pokojíku, kde se Guy s odborníkem na otisky prstů hned dali do práce.

Danny Boy hlasitě chrápal, když mu snímali otisky ze všech deseti prstů. Američané a Brazilci se shlukli kolem a sledovali každý pohyb. V krabici u dveří byla ještě plná láhev whisky pro případ, že to je pravý Danny Boy. Specialista skončil a odešel do zadního pokoje. Zamkl dveře a rozložil před sebou čerstvé otisky.

Upravil si osvětlení. Vytáhl vzorovou sadu otisků, které si Danny Boy dobrovolně nechal sejmut, když byl ještě Patrick a ucházel se o přijetí do advokátní komory v Lousianě. Tohle snímání otisků advokátům byla zvláštní věc.

Obě sady byly skvěle zřetelné a na první pohled bylo zřejmé, že se dokonale shodují. Přesto pečlivě zkontroloval všech deset. Žádný spěch. Jen ať si tam čekají. Docela ten okamžik vychutnával. Konečně otevřel dveře a zamračil se na tučt tváří, které se na něj pátravě dívaly. Pak se usmál. "Je to on," řekl anglicky. Ozval se potlesk.

Guy povolil whisky, ale s mírou. Měli ještě dost práce. Danny Boy, stále ještě v bezvědomí, dostal další dávku a pak ho odnesli do malé ložnice bez okna a s pevnými dveřmi, které se zamykaly zvenčí. Tady měl být vyslýchán a také, bude-li to nezbytné, mučen.

Bosí chlapci, hrající v ulici fotbal, byli příliš zabráni do hry, než aby zvedli hlavy. Danny Boy měl na kroužku pouze čtyři klíče, takže muž vstupní branku rychle odemkl a pak ji nechal otevřenou. Jeden pomocník v pronajatém autě se zastavil u velkého stromu o čtyři domy dál. Další na motorce zaparkoval na druhém konci ulice a začal si hrát s brzdami.

Jestli bezpečnostní systém spustí při vstupu poplach, vetřelec prostě uteče a už se tu nikdy neukáže. Jestli ne, pak se uvnitř zamkne a všechno tu řádně prohlédne.

Dveře se otevřely bez sirény. Bezpečnostní panel na zdi informoval každého zájemce, že systém byl odpojen. Muž prudce oddychoval a celou minutu stál bez pohnutí. Potom se pustil do práce. Vytáhl pevný disk z Dannyho počítače a posbíral všechny diskety. Probíral se deskami na stole, ale nenašel nic než běžné účty, některé zaplacené, jiné čekající na zaplacení. Fax byl levný a nezajímavý a hlásil, že nefunguje. Muž vyfotografoval všechno oblečení, jídlo, nábytek, police s knihami a časopisy.

Pět minut po otevření dveří se aktivoval nehluchý signál v podkrovní místnosti a uvedl do chodu telefon v soukromé bezpečnostní agentuře vzdálené odsud jedenáct bloků, v centru Ponta Porá. Nikdo se neozval, protože zaměstnanec agentury, který měl službu, se pokojně houpal v hamace za domem. Nahráný záznam z Danilova domu informoval toho, kdo měl poslouchat, že došlo k násilnému vniknutí. Patnáct minut uběhlo, než vzkaz zaslechlo lidské ucho. Když se zaměstnanec agentury přičítal do Danilova domu, vetřelec byl pryč. Stejně jako pan Silva. Všechno se zdálo být v pořádku, včetně brouka pod přístřeškem. Dům i vrata byly zamčené.

Instrukce ve spisu byly jednoznačné. Při takovém poplachu nevolat policii. Nejdříve se pokusit najít pana Silvu a v případě, že nemůže být okamžitě lokalizován, zavolat na jedno číslo v Riu. Ptát se po Evě Mirandové.

S těžko potlačovaným vzrušením Guy jako každý den zavolal Washington. Když pronesl slova, "je to on", zavřel oči a usmál se. Jeho hlas zněl o oktávu výš.

Na druhém konci bylo ticho. Pak se ozvalo: "Víte to jistě?"

"Ano. Otisky se perfektně shodují."

Další pomlka, zatímco si Stephano rovnal myšlenky, což mu obvykle trvalo milisekundy. "A peníze?"

"Ještě jsme nezačali. Pořád je pod narkotiky."

"Kdy?"

"Dnes večer."

"Jsem na telefonu." Stephano zavěsil, ačkoliv by byl rád mluvil celé hodiny.

Guy se usadil na pařezu za domkem. Porost byl hustý, vzduch řídký a chladný. Doléhaly k němu tiché hlasy spokojených mužů. Byl konec trápení, z větší části.

Právě si vydělal dalších padesát tisíc dolarů. Kdyby našel peníze, znamenalo by to další prémii. A Guy si byl jist, že ty peníze najde.

2 centrum ria. V malé elegantní kanceláři v desátém patře mrakodrapu stiskla Eva Mirandová oběma rukama sluchátko a pomalu opakovala slova, která právě slyšela. Tichý alarm přivolal pracovníka bezpečnostní agentury. Pan Silva nebyl doma, ale jeho vůz byl zaparkovaný u domu a dům byl zamčený.

Někdo vstoupil a spustil poplašné zařízení. Nemohl to být falešný poplach, protože signál byl v činnosti, ještě když pracovník agentury dorazil.

Danilo zmizel.

Možná si šel zaběhat a zanedbal obvyklý postup. Podle hlášení agentury došlo ke spuštění poplašného zařízení před hodinou a deseti minutami. Ale Danilo běhal necelou hodinu - šest mil po sedmi až osmi minutách, celkem maximálně padesát minut. Bez výjimky. Zнала jeho zvyklosti.

Zavolala do jeho domu na Rua Tiradentes: nikdo se neozval. Zavolala číslo mobilního telefonu, který někdy brával s sebou; nikdo se neozval.

Před třemi měsíci spustil omylem poplašné zařízení a oba se hrozně vyděsili. Ale rychle mu zavolala a všechno se vysvětlilo.

Příliš dbal na bezpečnost, než aby se dopustil neopatrnosti. Bezpečnost znamenala velmi mnoho.

Opakovala volání se stejným výsledkem. Musí pro to být nějaké vysvětlení, říkala si.

Vytukala číslo bytu v Curitibě, městě s půl druhým milionem obyvatel a hlavním městem státu Páraná. Pokud věděli,

nikdo o tom bytě neměl tušení. Byl pronajatý pod jiným jménem a používán pro skladování věcí a nepříliš časté schůzky. Občas v něm trávili krátké víkendy; ne tak často, jak by Eva chtěla.

Nečekala, že se z bytu někdo ozve, a také se nikdo neozval. Danilo by tam nejel, aniž by jí předem zavolal.

Když dokončila telefonické pokusy, zamkla dveře kanceláře a opřela se o ně se zavřenýma očima. Z chodby bylo slyšet hlasy kolegů a sekretárek. Firma měla momentálně třiatřicet právníků, byla druhá největší v Riu, s filiálkou v São Paulu a další v New Yorku. Zvuky telefonů, faxů a kopírek se slévaly v rušný vzdálený chór.

V jednatřiceti letech byla už pět roků ostřílenou přidruženou společnicí firmy; ostřílenou natolik, že pracovala přesčas a chodila do práce i o sobotách. Firmu vedlo čtrnáct společníků, ale jen dva z nich byly ženy. Měla v plánu tento poměr změnit. Deset z devatenácti přidružených společníků byly ženy, což bylo důkazem, že v Brazílii stejně jako ve Spojených státech ženy rychle pronikaly do profese. Studovala práva na Katolické univerzitě v Riu, podle jejího názoru jedné z těch lepších škol. Její otec tam dosud přednášel filozofii.

Trval na tom, aby po studiích v Riu studovala práva v Georgetownu. Georgetown byl jeho alma mater. Jeho vliv, spolu s jejím skvělým profesionálním životopisem, výrazným zevnějškem a plynulou angličtinou jí umožnily najít velmi rychle špičkové místo u špičkové firmy.

Zastavila se u okna a řekla si - jenom klid. Čas najednou hrál velmi důležitou roli. Další série tahů vyžadovala pevné nervy. Pak bude muset zmizet. Za třicet minut má jednání, ale to bude třeba odložit.

Desky byly uloženy v malé ohnivzdorné zásuvce. Vytáhla je a znovu si pročetla všechny instrukce; kroky, které s Danilem mnohokrát probírali.

Věděl, že ho najdou.

Eva si tuto možnost raději nepřipouštěla.

Dělala si o něj starosti a zamyslela se. Zvonení telefonu ji vylekalo. Nebyl to Danilo. To jen sekretářka ji upozorňovala, že klient čeká. Přišel brzy. Omluvte se mu, nařídila jí, a poproste ho o jiný termín schůzky. Už mě nevyrušujte.

Peníze byly momentálně uloženy na dvou místech: v panamské bance a holdingovém trustu na Bermudách. Prvním faxem dala příkaz k okamžitému telegrafickému převodu peněz z Panamy do banky v Antigüe. Druhým faxem je rozdělila do tří bank na Grand Caymanu. Třetím je vytáhla z Bermud a uložila na Bahamách.

V Riu byly skoro dvě hodiny. Evropské banky měly zavřeno, takže musela několik hodin přesunovat peníze po karibské oblasti, dokud se neotevrou banky jinde ve světě.

Danilovy instrukce byly jasné, ale všeobecné. Detaily nechal na ní. První instrukce bankám měla vydat Eva. Ona rozhodovala, které banky a kolik peněz dostanou. To ona vypracovala seznam fingovaných jmen firem, pod nimiž byly peníze ukryty; seznam, který Danilo nikdy neviděl. Ona peníze rozdělovala, rozptylovala, směřovala a přesměřovávala. Byl to mechanismus, který spolu probírali sice mnohokrát, ale nikdy do detailu.

Danilo nemohl vědět, kam se peníze přesunou. Jenom Eva. V této chvíli a za těchto okolností měla neomezenou pravomoc jednat, jak uzná za vhodné. Její specialitou bylo obchodní právo. Většina jejích klientů byli brazilští podnikatelé, kteří chtěli exportovat do Spojených států a Kanady. Rozuměla zahraničním trhům, měnám, bankovníctví. Co nevěděla o přesunování peněz po světě, to ji Danilo naučil.

Neustále se dívala na hodinky. Od chvíle, kdy se ozvali z Ponta Porá, uběhla už víc než hodina.

Další fax byl na cestě, když se opět ozval telefon. Konečně, to bude určitě Danilo s nějakou divokou historkou a všechno, co zařizovala, bylo k ničemu. Možná to byl jen cvičný poplach, který měl vyzkoušet její schopnost jednat pod tlakem. Ale Danilo nebyl typ na takové hry.

Telefonoval společník firmy, kterého vyvedlo z míry, že nedodržela další termín schůzky. Krátce se omluvila a vrátila se k faxu.

S každou minutou stoupalo napětí. Pořád žádná zpráva od Danila. Na opakované volání se nikdo neozýval. Jestli ho opravdu objevili, nebudou otálet a pokusí se mu rozvázat jazyk. Toho se bál nejvíc. A proto se musela dát na útěk. Hodina a půl. Realita na ni těžce doléhala. Danilo byl nezvěstný, a přitom on sám by jí předem oznámil, kdyby chtěl zmizet. Plánoval své kroky příliš pečlivě, vždycky v obavách ze stínů v pozadí. Jejich nejhorší obavy se začaly rychle naplňovat.

Z automatu v hale mrakodrapu Eva zavolala na dvě místa. Nejdřív se zeptala správce, jestli se někdo neobjevil v jejím apartmá v Leblonu, v Jižní zóně Ria, kde žili a užívali si bohatí a krásní. Odpověď zněla ne, ale správce slíbil, že na byt dohlédne. Druhý hovor směřoval do kanceláře FBI v Biloxi, ve státě Mississippi. Jde o mimořádnou situaci, vysvětlovala co možná nejklidněji a maximálně se snažila o americkou angličtinu bez cizího přízvuku. Čekala a věděla, že od této chvíle už není návratu.

Někdo unesl Danila. Jeho minulost ho konečně dostihla.

"Haló," ozval se hlas jako z vedlejší ulice.

"Agent Joshua Cutter?"

"Ano."

Chvilí se odmlčela. "Jste pověřen vyšetřováním případu Patricka Lanigana?" Dobře věděla, že to je on.

Pauza na druhém konci. "Ano. Kdo volá?"

Zjistí, že volala z Ria - bude to trvat asi tři minuty. Potom se stopa ztratí v desetimilionovém městě. Ale stejně se nervózně rozhlédla.

"Volám z Brazílie," řekla podle scénáře. "Dostali Patricka."

"Kdo?" zeptal se Cutter.

"Řeknu vám jméno."

"Poslouchám," ozval se Cutter a jeho hlas zněl náhle ostřeji.

"Jack Stephano. Znáte ho?"

Pauza. Cutter se snažil jméno zařadit. "Ne. Kdo to je?"

"Soukromý agent ve Washingtonu. Pátrá po Patrickovi už čtyři roky."

"A vy tvrdíte, že ho našel, ano?"

"Ano. Našli ho jeho lidé."

"Kde?"

"Tady. V Brazílii."

"Kdy?"

"Dnes. A možná ho zabijí."

Cutter chvíli uvažoval a pak se zeptal: "Co mi ještě můžete říci?"

Dala mu Stephanovo telefonní číslo ve Washingtonu, D.C., pak zavěsila a vyšla z budovy.

Guy se pečlivě probíral roztříděnými dokumenty z Dannyho domu a žasl nad tím, že nenachází žádnou stopu, jíž by se mohl chytit. Měsíční výpis z místní banky uváděl zůstatek tři tisíce dolarů, což nebylo právě to, po čem pásl. Jediný vklad zněl na částku osmnácti set, za měsíc byl vybrán necelý tisíc dolarů. Danny Boy žil docela skromně. Účty za elektřinu a telefon nebyly zaplacené, ale lhůta ještě neuplynula. Tucet dalších účtů byl označen placeno.

Jeden z Guyových mužů prověřil všechna čísla na Dannyho účtu, ale nic zajímavého neobjevil. Další prohlížel pevný disk z jeho malého pécečka a rychle zjistil, že Danny Boy nebyl žádný počítačový maniak. Měl tam podrobný deník o svých cestách do brazilské divočiny. Poslední záznam byl skoro rok starý.

Podezřelé bylo už samotné malé množství dokladů. Jen jeden bankovní výpis? Kdo na světě si nechává doma pouze bankovní výpis z posledního měsíce? Danny Boy musel mít někde skrýš, někde mimo dům. To přece muži na útěku dělají.

Za soumraku svlékli Dannyho, který byl stále ještě v bezvědomí, do spodního prádla, těsných bavlněných šortek. Stáhli mu špinavé tretry a zpoceně ponožky, a ukázaly se nohy, jejichž bělost málem zářila. Jeho tmavá pleť byl podvrh. Položili ho vedle postele, na silnou desku z překližky, v níž byly vyříznuty otvory. Nylonovými provazy ho pevně přivázali za kotníky, kolena, hrudník a zápěstí. Čelo mu těsně přitáhli širokou černou lepicí páskou. Sáček s kapačkou mu visel přímo nad obličejem. Hadička vedla k žile nad levým zápěstím.

Dostal další injekci do levé paže, aby ho probudili. Jeho těžký dech se zrychloval, a když otevřel oči, měl je rudé a potažené blankou; chvíli trvalo, než se zaostřily na sáček. Do záběru vstoupil brazilský lékař a beze slova vrazil Dannymu do levé paže jehlu. Byl to thiopental sodný, přípravek, který někdy používali, aby lidé promluvili. Sérum pravdy. Nejlépe fungoval, když se vyslýchaný měl k čemu přiznat. Na dokonalou drogu se zatím nepřišlo. Uplynulo deset minut. Neúspěšně se snažil pohnout hlavou. Viděl několik metrů na obou stranách. Místnost tonula ve tmě až na malé světlo někde v rohu za ním.

Dveře se otevřely a zase zavřely. Guy vstoupil sám. Šel přímo k Dannymu, položil prsty na okraj překližky a řekl:

"Nazdar, Patricku."

Patrick zavřel oči. Danilo Silva byl v nenávratnu. Starý věrný přítel prostě náhle zmizel. Prostý život na Rua Tiradentes se vypařil s Danilem; jeho milovanou anonymitu mu vyrvala ta příjemná slova: Nazdar, Patricku.

Během těch čtyř let si často představoval, jaké by to bylo, kdyby ho chytili. Měl by pocit úlevy? Spravedlnosti? Vzrušovala by jej vyhlídka, že pojede domů a vše si odpyká?

Vůbec ne! Momentálně Patricka zachvátil děs. Ležel tu prakticky nahý a připoutaný jako zvíře a věděl, že příštích několik hodin bude pro něj k nevydržení.

"Slyšíš mě, Patricku?" zeptal se Guy. Thiopental sodný je krátkodobě působící barbiturát, který se musí podávat v pečlivě odměřených dávkách. Je krajně obtížné najít správnou úroveň vědomí, kdy je člověk ještě schopen odpovídat na otázky. Dáte příliš malou dávku, a odpor se nezlomí. Dáte naopak trochu přes míru, a vyslýchaný člověk je prostě vyřízený.

Dveře se otevřely a zavřely. Do místnosti vklouzl další Američan a naslouchal, ale Patrick jej nemohl vidět.

"Spíš už tři dny, Patricku," řekl Guy. Bylo to spíš pět hodin, ale jak to mohl Patrick vědět? "Máš hlad nebo žízeň?"

"Žízeň," zašeptal Patrick.

Guy odšrouboval uzávěr malé minerálky a opatrně nalil Patrickovi trochu do úst.

"Díky," pronesl a usmál se.

"Máš hlad?" zeptal se znovu Guy.

"Ne. Co chcete?"

Guy pomalu postavil minerálku na stůl a sklonil se blíž k Patrickovi. "Nejdřív si něco vyjasníme, Patricku. Když jsi spal, vzali jsme ti otisky prstů. Víme přesně, kdo jsi, takže - můžeme si odpustit úvodní zapírání?"

"Kdo jsem?" zeptal se Patrick a ušklíbl se.

"Patrick Lanigan."

"Odkud?"

"Z Biloxi v Mississippi. Narodil se v New Orleansu. Právnická fakulta v Tulane. Ženatý, jedna dcera, šest let. Pohřešován už přes čtyři roky."

"Bingo. To jsem já."

"Pověz mi, Patricku, sledoval jsi vlastní pohřeb?"

"Je to zločin?"

"Ne. Jen se to povídá."

"Ano. Díval jsem se. Dojalo mě to. Nevěděl jsem, že mám tolik přátel."

"Moc hezké. Kde ses skrýval po pohřbu?"

"Různě."

Zleva se vynořil stín a ruka upravila uzávěr na dně kapačky. "Co je to?" zeptal se Patrick.

"Koktejl," odvětil Guy a kývl na druhého muže, který ustoupil do rohu.

"Kde jsou peníze, Patricku?" zeptal se Guy s úsměvem.

"Jaké peníze?"

"Peníze, co sis vzal s sebou."

"Ó, tyhle peníze," řekl Patrick a zhluboka vydechl. Náhle se víčka zavřela a celé tělo se uvolnilo. Sekundy ubíhaly a hrudník se pohyboval pomaleji, nahoru a dolů.

"Patricku," zavolal Guy a jemně mu zatřásl rukou. Žádná odpověď, jen hluboké oddechování. Ihned dávku snížili a pak čekali.

Spis FBI o Jacku Stephanovi nebyl dlouhé čtení; bývalý detektiv z Chicaga se dvěma diplomy ze studií kriminalistiky, bývalý "lovec" uprchlíků před zákonem, výtečný střelec, mistr pátrání a špionáže a nyní majitel podezřelé washingtonské firmy, která patrně účtovala vysoké poplatky za vyhledávání pohřešovaných lidí a prováděla nákladné sledování.

Spisy FBI o Patricku Laniganovi zaplnily osm beden. Jedna složka logicky přitahovala další. Nebylo málo lidí, kteří chtěli Patricka najít a přivést domů. Byla na to najata Stephanova skupina.

Firma Jacka Stephana, Edmund Associates, obývala nejvyšší patro nevýrazného domu na K Street, šest bloků od Bílého domu. Dva agenti čekali v hale u výtahu a dva další vtrhli do Stephanovy kanceláře. Málem se poprali se sekretářkou, která trvala na tom, že pan Stephano má momentálně moc práce. Našli ho samotného, seděl za stolem a se spokojeným úsměvem telefonoval. Úsměv zmizel, když vrazili dovnitř s odznaky v rukou.

"Co to kruci znamená?" zeptal se Stephano. Na zdi za stolem visela velmi podrobná mapa světa s červenými blikajícími světélky na zelených kontinentech. Které z nich bylo Patrick?

"Kdo vás najal, abyste našel Patricka Lanigana?" zeptal se agent Jednička.

"To je důvěrné," zavrčel Stephano. Dlouhá léta byl policajtem a nedal se snadno zastrašit.

"Dnes odpoledne nám zavolali z Brazílie," řekl agent Dvojka.

Mně taky, řekl si Stephano, kterého to šokovalo, ale zoufale se snažil tvářit, že ho nevyvedli z konceptu. V hlavě mu divoce vířily všechny možné teorie, které mohly ty dva chlapy přivést sem k němu. Mluvil s Guyem a s nikým jiným. Guy byl naprosto spolehlivý. Guy by to nikdy nikomu neřekl, zejména ne FBI. Nemohl to být Guy.

Guy volal mobilním telefonem z hor ve východní Paraguayi. Hovor nemohl být žádným způsobem odposlechnut.

"Jste tady?" zeptal se ironicky Dvojka.

"Ano," řekl. Slyšel, ale neslyšel.

"Kde je Patrick?" ozval se Jednička.

"Možná je v Brazílii."

"Kde v Brazílii?"

Stephano se přinutil pokrčit rameny. "To nevím. Je to velká země."

"Máme na něj platný zatykač," řekl Jednička. "Patří nám."

Stephano opět pokrčil rameny, tentokrát méně nuceně, jako by říkal, "to je toho".

"My ho chceme," ozval se Dvojka. "A hned."

"Nemohu vám pomoci."

"Lžete," zavrčel Jednička a oba se postavili před Stephanův stůl a dívali na něj. Promluvil agent Dvojka. "Máme lidi venku, dole za rohem a před vaším domem ve Falls Church. Od této chvíle budeme sledovat každý váš pohyb, dokud Lanigana nedostaneme."

"Fajn. Teď můžete odejít."

"A ne abyste mu ublížili, jasný? Jestli se tomu chlapci něco stane, s radostí vás skřípneme."

Odkráčeli stejným krokem a Stephano za nimi zamkl. Jeho kancelář neměla okna. Postavil se před mapu světa. V Brazílii svítila tři červená světélka, což nic neznamenalo. Pomalu vrtěl hlavou v naprostém údivu.

Tolik času a peněz ho už stálo tohle sledování!

V jistých kruzích byla jeho firma známá tím, že nejlépe dokáže sebrat peníze a ztratit se do stínu. Ještě nikdy ho nechytli. Nikdo nikdy nevěděl, po kom Stephano pátrá.

3 DALŠÍ INJEKCE, ABY SE PROBRAL. POTOM INJEKCE na zcitlivění nervů.

Dveře se hlučně otevřely a v pokoji se rázem rozsvítilo. Naplnil se hlasy mnoha mužů, kteří asi měli plné ruce práce a hrozně dupali. Guy vydával rozkazy a někdo je opakoval portugalsky.

Patrick otevřel oči a zase je zavřel. Pak droga zabrala a otevřel je nadobro. Skláněli se nad ním a jejich ruce byly všude. Bezohledně na něm rozřezali spodní prádlo a teď tu ležel nahý. Začal bzučet elektrický holicí strojek a dotýkal se jeho těla na hrudi, v rozkroku, na stehnech a na lýtkách. Kousl se do rtu a tvář se mu zkrivila, srdce se prudce rozbušilo, ačkoli bolest měla teprve přijít.

Guy stál nad ním, ruce zatím v klidu, ale jeho oči všechno sledovaly.

Patrick se nepokoušel promluvit, ale jen pro jistotu se objevily další ruce a přelepily mu ústa silným pruhem stříbrné instalátérské pásky. Na vyholená místa mu svorkami připevnili elektrody a Patrick zaslechl hlas žádající hlasitě "proud". Pak elektrody přelepili páskou. Napočítal na těle osm pálicích bodů. Možná devět. Nervy mu cukaly. V temnotě cítil ruce, které se pohybovaly nad ním.

Dva nebo tři muži něco dělali v rohu, seřizovali zařízení, které Patrick nemohl vidět. Celé tělo měl omotáno dráty jako

vánoční stromeček.

Pořád si říkal, že ho nehodlají zabít, ačkoliv během příštích několika hodin si někdy bude možná přát smrt. V minulých čtyřech letech si tuto noční mŕu představoval tisíckrát. Modlil se, aby k ní nikdy nedošlo, ale vždycky věděl, že dojde. Pořád věděl, že tam někde jsou, někde ve stínu, jdou po jeho stopě, podplácují a dívají se i pod kameny.

Patrick to vždycky věděl. Eva byla příliš naivní.

Zavřel oči, snažil se dýchat pravidelně a pokoušel se ovládnout myšlenky, když se kolem něj hemžili a připravovali jeho tělo na to, co bylo před ním. Pod vlivem drogy se mu zrychlil tep a svědila ho kůže.

Já nevím, kde jsou ty peníze. Nevím, kde jsou peníze. Málem to vykřikoval nahlas. Díky Bohu za tu pásku přes ústa. Nevím, kde jsou peníze.

Volal Evě každý den odpoledne mezi čtvrtou a šestou. Každý den. Sedm dní v týdnu. Bez výjimky, pokud nebyla nějaká plánována.

Prudce bušící srdce mu říkalo, že touto dobou už peníze přemístila, že jsou bezpečně ukryty na dvou tuctech míst po celém světě. A on opravdu nevěděl, kde jsou.

Ale věřili by mu?

Dveře se opět otevřely a dvě nebo tři postavy opustily pokoj. Aktivita kolem jeho překlízkového lehátka se zpomalovala. Pak bylo ticho. Otevřel oči a sáček s kapačkou byl pryč.

Guy se na něj díval. Jemně nadzvedl roh stříbrné pásky a uvolnil ji, aby Patrick mohl mluvit, bude-li chtít.

"Díky," řekl Patrick.

Zleva se opět vynořil brazilský doktor a vrazil Patrickovi jehlu do paže. Stříkačka byla dlouhá a naplněná jen obarvenou vodou, ale jak to mohl Patrick vědět?

"Kde jsou peníze, Patricku?" zeptal se Guy.

"Já žádné peníze nemám," odpověděl Patrick. Hlava ho bolela od toho, jak ji měl přitlačenou k překlízce. Těsná plastická páska přes čelo byla horká. Nepohnul se už několik hodin.

"Ty mi to řekneš, Patricku. Slibuju ti, že mi to řekneš. Můžeš to udělat teď, nebo to můžeš udělat za deset hodin, až budeš napůl mrtvý. Ulehči si to."

"Já přece nechci umřít," řekl Patrick a oči měl plné strachu. Nezabijou mě, říkal si.

Guy zvedl malé, jednoduché, ošklivě vypadající zařízení, ležící vedle Patricka, a zblízka mu ho ukázal. Byla to chromovaná páčka s černou gumovou kuličkou na konci, připevněná na malé kostce, a šly od ní dva dráty. "Podívej se," řekl Guy, jako by měl Patrick na vybranou. "Když se páčka zvedne, okruh je přerušen." Guy jemně uchopil gumový konec palcem a ukazovákem a pomalu ho dával dolů. "Ale když se dostane dolů až k tomuto malému kontaktu, okruh se uzavře a proud probíhá dráty k elektrodám připevněným na tvé kůži." Zastavil páčku jen centimetr od kontaktu.

Patrick zadržel dech. V pokoji bylo ticho.

"Chtěl bys vidět, co se stane, když dostaneš šok?" zeptal se Guy.

"Ne."

"Tak kde jsou peníze?"

"Já nevím. Přísahám."

Tricet centimetrů od Patrickova nosu přitiskl páčku na kontaktní plošku. Šok byl okamžitý a strašný - žhavé střely proudu se mu zaryly do masa. Patrick sebou trhnul a nylonová pouta se napjala. Zavřel oči a zaťal zuby v odhodlané snaze neřvat, ale ve zlomku sekundy to vzdal a vydal ostrý skřek, který se rozlehl celou chatou. Guy zvedl páčku, čekal několik sekund, než Patrick popadne dech a otevře oči, a pak řekl: "To je první stupeň, nejmenší proud. Mám pět stupňů a použiju je všechny, když to bude nezbytné. Osm vteřin pátého stupně tě zabije a já jsem naprosto odhodlán to udělat jako poslední východisko. Posloucháš mě, Patricku?"

Tělo ho stále páliło od hrudi až po kotníky. Srdce zuřivě bušilo, s námahou dýchal.

"Posloucháš?" opakoval Guy.

"Ano."

"Tvoje situace je opravdu docela prostá. Řekni mi, kde jsou peníze, a opustíš tuto místnost živ. Potom tě odvezeme zpátky do Ponta Porá a můžeš si dál dělat, co budeš chtít. Nemám zájem informovat FBI." Guy udělal dramatickou pauzu a hrál si s chromovanou páčkou. "Ovšem jestli mi odmítneš sdělit, kde jsou peníze, pak nikdy neodejdeš z této místnosti živ. Rozumíš mi, Patricku?"

"Ano."

"Dobře. Kde jsou peníze?"

"Přísahám, že nevím. Kdybych věděl, řekl bych vám to."

Guy beze slova stiskl páčku a proud udeřil jako vroucí kyselina. "Já nevím!" zařval zoufale Patrick. "Přísahám, že nevím."

Guy zvedl páčku a počkal pár sekund, aby se Patrick vzpamatoval. Potom se klidně zeptal: "Kde jsou peníze?"

"Já přísahám, že nevím."

Další výkřik naplnil celý domek a pronikl otevřenými okny do trhliny mezi horami, kde zazněl slabou ozvěnou, než se ztratil v džungli.

Apartmá v Curitibě bylo nedaleko letiště. Eva řekla taxikáři, aby počkal na ulici. Příruční tašku nechala v kufru auta, ale objemný kufřík si vzala s sebou.

Vyjela výtahem do devátého patra a vystoupila do temné a tiché chodby. Bylo už skoro 11 hodin dopoledne. Šla pomalu a ohlížela se na všechny strany. Odemkla dveře bytu, pak dalším klíčem rychle vypnula bezpečnostní systém. Danilo v bytě nebyl, a ačkoliv ji to nepřekvapilo, stejně cítila zklamání. Žádný vzkaz na telefonním záznamníku. Nebylo

po něm ani stopy. Její úzkost dosáhla dalšího stupně.

Nemohla zde zůstat dlouho, protože muži, kteří dostali Danila, sem možná přijdou. Ačkoliv přesně věděla, co má dělat, její pohyby byly nucené a pomalé. Apartmá mělo jen tři pokoje a Eva je rychle prohledala.

Doklady, které chtěla, byly v zamčeném sekretáři v pracovně. Otevřela tři těžké zásuvky a papíry pečlivě uložila do pěkného koženého kufríku, který měl Danilo v sousední skřini. Hlavní část dokumentů tvořily finanční záznamy, i když nešlo o nijak velké sumy. Zanechával za sebou co nejméně papírových stop. Přicházel sem jednou měsíčně, aby zde ukryl výpisy z domova a aspoň jednou měsíčně sešrotoval ty staré.

Danilo momentálně nemohl vědět, kde jeho doklady jsou.

Znovu zapnula poplašné zařízení a kvapně odešla. V přeplněné budově si jí nikdo nevšiml. Našla si pokoj v malém hotelu v centru města vedle Muzea současného umění. Asijské banky měly otevřeno a v Curychu byly téměř čtyři. Vybalila přenosný fax a zapnula ho do telefonní zásuvky v pokoji. Malou postel brzy pokryly papíry s instrukcemi a zmocněními k transakcím.

Cítila únavu, ale spánek nepřicházel v úvahu. Danilo říkal, že po ní půjdou. Domů jít nemohla. Nepřemýšlela o penězích, ale o něm. Je naživu? Jestli ano, jak moc trpí? Kolik jim toho řekl a za jakou cenu?

Utřela si oči a začala rovnat papíry. Na slzy nebyl čas.

Při mučení se dosáhne nejlepších výsledků po třech dnech občasného týrání. I ty zatvrzejší vůle se pomalu lámou.

Sny jsou plné bolesti a ta se zvětšuje, čeká-li oběť na další výslech. Tři dny, a většina lidí se zlomí a promění v ruinu.

Guy neměl tři dny. Jeho vězeň nebyl válečný zajatec, ale americký občan, hledaný FBI.

Kolem půlnoci dali Patrickovi na několik minut pokoj, aby trpěl a přemýšlel o dalším kole. Tělo měl zalité potem; kůže rudou od proudu a horka. Krev vytékala zpod pásky na hrudníku, kde byly elektrody příliš utaženy a vpalovaly se do masa. Lapal po dechu a olizoval si rozkousané rty. Nylonová pouta na zápěstích a kotnících rozedřela kůži do krve.

Guy se vrátil sám a posadil se na stoličku vedle překližkové desky. Minutu bylo v pokoji ticho, bylo slyšet jen Patrickovo oddychování. Snažil se ovládnout. Oči měl pevně zavřené.

"Jsi velmi zatvrzelý," řekl konečně Guy.

Žádná odpověď.

První dvě hodiny nepřinesly nic. Všechny otázky se týkaly peněz. Nevěděl, kde jsou, řekl to stokrát. Existovaly vůbec?

Ne, říkal to znovu a znovu. Co se s nimi stalo? Nevěděl.

Guyovy zkušenosti s mučením byly velice omezené. Radil se s odborníkem, se skutečným zvráceným cvokem, kterému to patrně dělalo potěšení. Přečetl si jakousi příručku, ale bylo těžké najít čas na praktické zkoušky.

Ted, když Patrick věděl, jak hrozné to může být, bylo důležité přimět ho k hovoru.

"Kde jsi byl, když se konal tvůj pohřeb?" zeptal se Guy.

Patrickovy svaly se poněkud uvolnily. Konečně otázka, která není o penězích. Zaváhal a přemýšlel o ní. Co je na tom zlého? Dostali ho. Bude se probírat jeho příběh. Když bude spolupracovat, možná ho přestanou mučit proudem.

"V Biloxi," řekl.

"Skrýval ses?"

"Ano, ovšem."

"A sledoval jsi svůj pohřeb?"

"Ano."

"Odkud?"

"Byl jsem na stromě, s dalekohledem." Oči měl stále zavřené a pěsti sevřené.

"Kam jsi šel potom?"

"Do Mobilu."

"Tam byla tvoje skrýš?"

"Ano, jedna z nich."

"Jak dlouho jsi tam zůstal?"

"S přestávkami pár měsíců."

"Tak dlouho, jo? Kdes bydlel v Mobilu?"

"V laciných motelech. Hodně jsem se stěhoval. Na různých místech v Mexickém zálivu. Destin. Panama City Beach.

Zpátky do Mobilu..."

"Měnil jsi svůj vzhled?"

"Ano. Oholil jsem se, nabarvil jsem si vlasy, shodil jsem dvaadvacet kilo."

"Učil ses jazyk?"

"Portugalštinu."

"Takže jsi věděl, že máš namířeno sem?"

"Kde to je sem?"

"Řekněme že v Brazílii."

"Dobře. Ano, napadlo mě, že to je dobré místo na úkryt."

"Kam jsi odešel z Mobilu?"

"Do Toronta."

"Proč do Toronta?"

"Někam jsem musel jít. Je to hezké město."

"Sehnal jsi v Torontu nové doklady?"

"Jo."

"V Torontu se z tebe stal Danilo Silva?"

"Ano."

"Chodil jsi tam na další jazykové kurzy?"

"Ano."

"A shodil jsi ještě další kila?"

"Ano. Dalších čtrnáct." Oči měl stále zavřené a snažil se nevnímat bolest nebo ji aspoň pro tuto chvíli vydržet.

Elektrody na prsou se škvařily a zažíraly se mu hlouběji do kůže.

"Jak dlouho jsi tam zůstal?"

"Tři měsíce."

"Takže jsi odtamtud odjel kolem 22. července 1992?"

"Tak nějak."

"A kam jsi jel potom?"

"Do Portugalska."

"Proč do Portugalska?"

"Musel jsem někam jet. Je to hezká země. Nikdy jsem tam nebyl."

"Jak dlouho jsi tam zůstal?"

"Pár měsíců."

"Kam potom?"

"Do São Paula."

"Proč São Paulo?"

"Dvacet milionů lidí. Perfektní místo."

"Jak dlouho jsi tam zůstal?"

"Rok."

"Řekni mi, cos tam dělal?"

Patrick se zhluboka nadechl, pak se bolestí zašklebil, když pohnul kotníky. Uvolnil se. "Ztratil jsem se ve městě. Najal jsem si učitele a zvládl jazyk. Shodil jsem další kila. Stěhoval jsem se z jednoho malého bytu do druhého."

"Cos udělal s penězi?"

Pauza. Svaly se zacukaly. Kde je ta ztracená chromovaná páčka? Proč si nemohou dál povídat o pronásledování a nechat peníze penězmi?

"S jakými penězi?" zeptal se docela zoufale.

"Ale jdi, Patricku. S těmi devadesáti miliony dolarů, cos ukradl své advokátní kanceláři a jejímu klientovi."

"Řekl jsem vám. Máte někoho jiného."

Guy náhle vykřikl směrem ke dveřím. Okamžitě se otevřely a dovnitř vpadli zbylí Američané. Brazilský lékař vyprázdnil Patrickovi do žíly dvě další stříkačky a odešel. Dva muži se sklonili nad zařízením v rohu místnosti. Zapnuli magnetofon. Guy se tyčil nad Patrickem s chromovou páčkou ve zvednuté pozici, řval, vztekal se a byl ještě víc odhodlán zabít ho, pokud nepromluví.

"Peníze byly převedeny na účet vaší firmy v Nassau. Bylo to přesně v deset patnáct východního času. Dne 26. března 1992, čtyřicet pět dní po tvé smrti. Tys tam byl, Patricku, ve skvělé formě, opálený a vydával ses za někoho jiného."

Máme fotografie z bezpečnostní kamery banky. Krátce poté, co peníze přišly, zase zmizely; byly převedeny telegraficky do banky na Maltě. Tys je ukradl, Patricku. Tak kdepak jsou? Řekni mi to a budeš žít."

Patrick vrhl poslední pohled na Guye a poslední pohled na páčku, potom sevřel pevně víčka, připravil se a řekl:

"Přisahám, že nevím, o čem mluvíte."

"Patricku, Patricku..."

"Prosím, nedělejte to!" škemral. "Prosím!"

"Toto je pouze třetí stupeň, Patricku. Jsi na poloviční cestě." Guy stiskl páčku a sledoval, jak sebou tělo cuklo a napjalo se.

Patrick zařval a byl to tak příšerný a hrůzný jekot, že Osmar a Brazilci na verandě na vteřinu ztuhli. Rozhovor zanikl v temnotě. Jeden z nich se tiše modlil.

Dole na cestě, asi sto metrů odtud, seděl Brazilec s puškou u prašné cesty a vyhlížel, jestli sem nejede nějaké auto. Žádné nečekali. Nejbližší obydlí bylo na míle daleko. I on se tiše pomodlil, když se znovu ozval řev.

4 Po čtvrtém nebo pátém telefonátu od sousedů došla paní Stephanové trpělivost a Jack byl nucen říci své ženě pravdu. Ti tři muži v tmavých oblecích, co se poflakuji kolem auta zaparkovaného na ulici přímo před jejich domem, jsou agenti FBI. Vysvětlil jí také, proč tam jsou. Řekl jí větší část Patrickova příběhu, což byl závažný prohřešek proti profesionální etice. Paní Stephanová se nikdy nevyptávala.

Bylo jí lhostejné, co manžel dělá v kanceláři. Ale rozhodně jí nebylo lhostejné, co si mohou myslet sousedi.

Koneckonců, toto bylo město Falls Church a lidé budou mluvit.

O půlnoci si šla lehnout. Jack podřimoval na pohovce v pracovně a každou půlhodinu se zvedl, aby se podíval skrz žaluzie a zjistil, co tam dělají. Ale právě spal, když ve tři hodiny ráno zazvonil zvonek.

Otevřel jim v teplákové soupravě. Za dveřmi stáli čtyři a v jednom z nich okamžitě poznal Hamiltona Jaynese, zástupce ředitele FBI. Tento druhý muž Federálního úřadu pro vyšetřování bydlel náhodou čtyři bloky od něj a byl členem stejného golfového klubu, ale nikdy se spolu nesetkali.

Vpusťil je do své prostorné pracovny. Představování vyznělo koženě. Když se posadili, paní Stephanová sešla dolů v koupacím plášti a při pohledu na pokoj plný mužů v tmavých oblecích rychle vycouvala.

Za FBI mluvil Jaynes. "Bez přestávky pracujeme na objevení Lanigana. Naše rozvědka nás informovala, že ho držíte vy. Můžete to potvrdit nebo popřít?"

"Ne." Stephano byl studený jako led.

"Mám na vás vystavený zatykač."

Led poněkud roztál. Stephano pohlédl na dalšího agenta s kamennou tváří. "Z čeho mě obviňujete?"

"Ukrývání federálního pachatele na útěku. Bránění ve výkonu. Na co si vzpomenete, to tam přidáme. Jaký je v tom rozdíl? Já nemám zájem, abych vás usvědčil. Chci vás jen dostat za mříže, později sebereme zbytek vaší firmy, pak pozavíráme vaše klienty. Asi do čtyřiaadvaceti hodin pochyťte všechny. O obvinění se postaráme později, podle toho, jestli Lanigana dostaneme nebo ne. Je vám to jasné?"

"Ano. Myslím, že je."

"Kde je Lanigan?"

"V Brazílii."

"Chci ho. A hned."

Stephano párkrát zamrkal a všechno zapadlo na své místo. Za těchto okolností nebyl špatný tah předat jim Lanigana. FBI věděla, jak ho přimět k hovoru. Až bude mít na krku doživotní vězení, Patrick možná luskne prsty a nechá peníze objevit. Ze všech stran na něj bude vyvíjen obrovský nátlak.

Až později se Stephano opět zamyslí nad neuvěřitelnou záhadou, jak mohl někdo na světě vědět, že dopadl Lanigana.

"Dobře, navrhuji vám toto," řekl Stephano. "Dejte mi osmačtyřicet hodin, a já vám dám Lanigana. A vy spálíte ten zatykač na mne a nebudete mi vyhrožovat dalším stíháním."

"Platí."

Na okamžik zavládlo ticho, jak obě strany vychutnávaly vítězství. Pak se ozval Jaynes: "Potřebuji vědět, kde si ho máme vyzvednout."

"Pošlete letadlo do Asunciónu."

"Paraguay? Proč ne v Brazílii?"

"V Brazílii má přátele."

"Nevadí." Jaynes něco zašeptal kolegovi, který vyšel z domu. Pak se obrátil na Stephana. "Je v jednom kuse?"

"To je."

"To bych vám radil. Jedna modřina na těle, a pošlu vás ke všem čertům."

"Potřebuju si zavolat."

Jaynes se ušklíbl. Rozhlédl se po zdech a řekl: "Je to váš dům."

"Mám napíchnuté telefony?"

"Ne."

"Přisaháte?"

"Řekl jsem ne."

"Omluvte mě." Stephano vešel do kuchyně, odtud do komory, kde měl schovaný mobilní telefon. Vyšel na zadní patio a stál tam v mokré trávě pod plynovou lampou. Volal Guyovi.

Řev na okamžik ustal. Brazilec hlídající dodávku zaslechl telefon. Ležel na napáječce na předním sedadle auta a anténa vyčnívala pět metrů nad střechu. Promluvil do něj anglicky a pak běžel pro Američana.

Guy vyběhl z chaty a popadl sluchátko.

"Už mluví?" zeptal se Stephano.

"Trochu. Zlomil se asi před hodinou."

"Co už víte?"

"Peníze ještě existují. Neví, kde jsou. Má je jedna žena v Riu, advokátka."

"Znáte její jméno?"

"Ano. Už jsme začali volat. Osmar má v Riu lidi."

"Můžete z něj ještě něco dostat?"

"Nemyslím. Je polomrtvý, Jacku."

"Okamžitě všeho nechte. Je tam doktor?"

"Jistě."

"Nechte ho ošetřit a vypulírovat. Co nejdřív se vydejte na cestu do Asunciónu."

"Ale proč..."

"Na nic se nevyptávej. Není na to čas. Jdou po nás hoši z FBI. Hlavně udělej, co říkám, a postarej se, aby nebyl zraněn."

"Nebyl zraněn? Pět hodin se ho snažím zabít."

"Dělej, co ti říkám. Dejte ho do pořádku. Nafetujte ho. Vyrazte k Asunciónu. Volej mi každou hodinu, přesně v celou."

"Jak myslíš."

"A najděte tu ženskou."

Někdo Patrickovi jemně nadzvedl hlavu a nalil na rty studenou vodu. Pouta na zápěstích a kotnicích přeřízli a odstranili, a velmi pomalu odlepili pásku a odstranili dráty i elektrody. Kroutil se a škubal sebou, mumlal slova, kterým nikdo nerozuměl. Do propíchaných žil dostal injekci morfia, potom něco na zklidnění, a Patrick byl opět mimo.

Za úsvitu byl Osmar na letišti v Ponta Porá a čekal na letadlo, aby se do večera dopravil do Ria. Spojil se se svými lidmi v Riu. Nasliboval jim velké peníze, aby je vytáhl z postele. Teď už by měli být v ulicích.

Otci zavolala jako prvním, hned po rozbřesku, kdy rád sedával na malé terase s novinami a kávou. Bydlel v malém apartmá v Ipanemě, tři bloky od pobřeží, nedaleko své milované Evy. Dům tam stál už přes třicet let a byl to nejstarší obytný dům v této nejluxusnější čtvrti Ria. Žil sám.

Z jejího hlasu poznal, že se něco stalo. Ujistila ho, že je v pořádku a bude v pořádku: jeden zákazník z Evropy ji náhle potřebuje na dva týdny, otci odtamtud každý den zavolá. Dál mu vysvětlila, že ten klient je možná poněkud pochybný, a proto tajnůstkář, a možná pošle své zástupce, aby se hrabali v její minulosti. Nelech se tím znepokojit. V mezinárodním obchodě to není neobvyklé.

Měl několik otázek, ale věděl, že na ně nedostane odpověď.

Rozhovor se společníkem firmy, který byl jejím nadřízeným, byl mnohem obtížnější. Historku, kterou si nacvičila, přednesla dobře, ale byly v ní obrovské díry. Včera navečer jí zavolal nový klient, známý amerického právníka, s nímž studovala, a ona teď musí okamžitě odletět do Hamburku. Odlétá prvním letadlem. Klient pracuje v telekomunikacích a má plány na velké investice v Brazílii.

Společník ještě napůl spal. Požádal ji, ať mu zavolá později a sdělí další podrobnosti.

Stejnou historku zavolala své sekretářce a požádala ji, ať odloží všechny schůzky a jednání, dokud se nevrátí.

Z Curitiba odletěla do São Paula, kde nastoupila do letadla Aerolineas Argentinas do Buenos Aires, bez mezipřistání. Poprvé použila nový pas, k němuž jí před rokem dopomohl Danilo. Měla ho ukrytý v bytě, spolu se dvěma novými kreditními kartami a osmi tisíci amerických dolarů v hotovosti.

Ted' byla Lea Piresová, stejně stará, ale s jiným datem narození. Danilo tyto detaily neznal, ani nemohl znát.

Rozhodně se cítila jako někdo jiný.

Scénářů bylo mnoho. Mohli ho zastřelit bandité při obvyklém loupežném zátahu na silnici mimo město. Podél hranic se to občas stávalo. Mohl být dopaden stíny z minulosti, mučen, zabit a zakopán v džungli. Možná promluvil, a jestli ano, možná se ozvalo i její jméno. Zbytek života by mohla strávit na útěku. Aspoň ji na to hned na začátku upozornil. Možná nepromluvil a mohla zůstat Evou.

A třeba byl Danilo někde naživu. Sliboval jí, že ho nezabijou. Možná je bude prosit, aby ho usmrtili, ale nemohou si dovolit ho zabit. Jestli ho jako první našly americké úřady, byla by to otázka vydání. Vybral si Latinskou Ameriku kvůli její tradiční neochotě vydávat zločince.

Jestli ho jako první našly jeho stíny, budou ho bít, dokud jim neřekne, kde jsou peníze. Toho se bál nejvíc - vynucování.

Na letišti v Buenos Aires se pokusila na chvíli si zdřímnout, ale nemohla usnout. Znovu zavolala do jeho domku v Ponta Porá, potom na mobil a do bytu v Curitiba.

V Buenos Aires nasedla do letadla do New Yorku, kde čekala tři hodiny a dostala se na let Swiss Air do Curychu.

Položili ho na zadní sedadlo mikrobusu Volkswagen a kolem pasu mu omotali bezpečnostní pás, aby jim nespadl. Měli před sebou špatné cesty. Byl oblečen jen do svých běžeckých šortek. Lékař zkontroloval tlusté gázové obvazy - celkem jich bylo osm. Pokryl spáleniny mastí a dal Patrikovi intravenózně antibiotika. Pak se posadil na sedadlo před pacienta a malý černý kufřík si položil mezi nohy. Patrick vytrpěl dost. Ted' se o něj bude starat.

Den či dva odpočinku a trochu léků proti bolesti, a Patrick se začne rychle zotavovat. Po spáleninách zůstanou malé jizvy, které časem pravděpodobně zmizí.

Doktor se obrátil a poplácal ho po rameni. Měl velkou radost, že ho nezabili. "Je připraven," řekl Guyovi na předním sedadle. Brazilský řidič nastartoval mikrobus a vycouval od chaty.

Zastavovali každou hodinu, přesně každých šedesát minut, aby mohli vytáhnout anténu a mobilní telefon mohl komunikovat přes hory. Guy volal Stephanovi, který byl ve své washingtonské kanceláři s Hamiltonem Jaynesem a vysokým úředníkem z ministerstva zahraničních věcí. Byl konzultován Pentagon.

Co se k čertu děje, chtěl se zeptat Guy. Jak se k tomu připletly federální úřady?

Za prvních šest hodin ujeli sto mil. Někde byly cesty téměř neprůjezdné. Často bojovali s telefonem, aby se spojili s Washingtonem. Ve dvě odpoledne vyjeli z hor a cesty se zlepšily.

Otázka extradice, vydání ke stíhání, byla choulostivá a Hamilton Jaynes s ní nechtěl mít nic společného. Byla kontaktována diplomatická místa. Ředitel FBI zavolal šéfovi prezidentovy kanceláře. Byl zapojen americký velvyslanec v Paraguayi. Byly vyřčeny sliby i výhrůžky.

Paraguayci váhavě souhlasili, že nebudou trvat na oficiálním vydání.

Ve čtyři hodiny dal Stephano Guyovi pokyn, ať najde letiště v Concepciónu, malém městě tři hodiny jízdy od Asunciónu. Brazilský řidič portugalsky zaklel, když mu řekl, ať otočí a zamíří na sever.

Bylo už šero, když vjeli do Concepciónu, a tma, když konečně našli letiště, malou cihlovou budovu vedle úzké asfaltové přistávací dráhy. Guy zavolal Stephanovi, který mu nařídil, ať nechají Patricka v autě a klíčky v zapalování a odejdou od vozu. Guy, lékař, řidič a další Američan pomalu odcházeli a přes rameno sledovali mikrobus. Našli si místo asi sto metrů vzdálené, pod velkým stromem, kde je nebylo vidět. Uběhla hodina.

Konečně přistálo letadlo King Air s americkým registračním číslem a zajelo k malému terminálu. Vystoupili dva piloti a vešli do domku. Za chvíli se objevili, šli k autu, otevřeli dveře, nastoupili a odvezli ho k letadlu.

Patrick byl opatrně vyzvednut ze zadního sedadla a naložen do turbovrtulového letadla. Na palubě byl medik amerického letectva a okamžitě se vězně ujal. Dva piloti vrátili mikrobus na původní místo na parkovišti. Za pár minut letadlo odstartovalo.

King Air doplnil palivo v Asunciónu a během přistání se Patrick začal hýbat. Byl však příliš slabý a rozbolavělý, než

aby se posadil. Medik mu dal studenou vodu a sušenky.

Znovu doplnili pohonné hmoty v La Pazu a v Limě. V Bogotě ho přeložili do malého tryskového learu, který létal dvakrát rychleji než King Air. Načerpali palivo v Arubě u pobřeží Venezuely a pak letěli bez zastávky až na americkou námořní základnu u San Juanu v Portoriku. Ambulance ho odvezla do nemocnice na základně.

Po více než čtyřech letech byl Patrick zpátky na americké půdě.

5 právníká firma, pro kterou Patrick před smrtí pracoval, podala návrh na vyhlášení konkurzu rok po jeho pohřbu. Po jeho smrti se v záhlaví firemních písemností objevilo: Patrick S. Lanigan, 1954-1992. Byl uveden v pravém horním rohu hned nad dalšími zaměstnanci. Pak se ozvaly různé pověsti a neustávaly. Zanedlouho už všichni věřili, že sebral peníze a zmizel. Po třech měsících nikdo na pobřeží zálivu nevěřil, že je mrtev. Dluhy se hromadily a jeho jméno zmizelo ze záhlaví.

Čtyři zbývající společníci zůstali stále spolu, připoutáni svazkem konkurzního řízení. Jejich jména figurovala na hypotékách a bankovních vista směnkách ještě z doby, kdy všechno fungovalo a kdy byli opravdu bohatí. Byli vedeni jako obžalovaní v několika procesech, které nemohli vyhrát, a to znamenalo bankrot. Od Patrickova odchodu zkoušeli všechno možné, aby se od sebe odtrhli, ale nic nepomohlo. Dva z nich propadli alkoholu; pili v kancelářích za zamčenými dveřmi, ale nikdy spolu. Další dva se z alkoholismu léčili a stále se pohybovali na pokraji střízlivosti. Sebral jejich peníze. Jejich milióny. Peníze, které utratili dávno před tím, než vlastně došly - jak to dovedou jenom právníci. Peníze na své luxusně rekonstruované kanceláře v centru Biloxi. Peníze na nové domy, jachty, apartmány na karibských ostrovech. Peníze byly na cestě, schváleny, doklady podepsány, příkazy podány; mohli je vidět, cítit, téměř se jich dotýkat, když je jejich mrtvý společník na poslední chvíli ukradl.

Byl mrtev. Pohřbili ho 11. února 1992. Utěšovali vdovu a napsali jeho hnusné jméno do hlavičky dopisních papírů. A přesto o šest týdnů později, neznámo jak, je připravil o jejich peníze.

Přeli se, či je to vina. Charles Bogan, starší společník firmy a její železná ruka, trval na tom, aby se peníze převedly na nový "offshore" účet a po opakovaných debatách uznali, že to je rozumné. Šlo o devadesát milionů dolarů, z nichž si firma měla ponechat jednu třetinu; bylo by obtížné ukrýt takovou sumu peněz v malém Biloxi s pouhými padesáti tisíci obyvateli. Někdo z banky by promluvil, a brzy by to věděl kdekdo. Všichni čtyři přísahali mlčení, přestože hodlali dát své nové bohatství okázale najevo. Dokonce se uvažovalo o koupi šestimístního firemního tryskáče.

A tak Bogan přijal svůj díl viny. Ve 49 letech byl z nich čtyř nejstarší a momentálně stál nejpevněji na nohou. Byl také odpovědný za to, že před devíti lety Patricka přijal, za což se mu dostalo nemálo výtek.

Doug Vitrano, advokát v občanských sporech, byl původcem onoho osudného rozhodnutí: to on doporučil Patricka jako pátého společníka. Ostatní tři souhlasili a Lanigan získal přístup prakticky ke všem spisům v kanceláři ve chvíli, kdy se jeho jméno ocitlo vedle dalších v názvu firmy: Bogan, Rapley, Vitrano, Havarac a Lanigan, advokáti a právní zástupci. Ve zlatých stránkách se objevil velký inzerát - "Specialisté na spory mimo území USA". Ať už byli specialisty či nikoliv, brali jako většina právních firem všechno, jen když poplatky byly lukrativní. Spousta sekretářek a zaměstnanců. Velké náklady a nejsilnější politické konexe na pobřeží Mexického zálivu.

Všem bylo pod padesát. Havarac vyrůstal s otcem na rybářské lodi. Byl pyšný na své stále ještě mozolnaté ruce a snil o tom, jak bude Patricka škrtit, až docela zmodrá. Rapley měl těžkou depresi a málokdy vycházel ze svého domova a temné podkrovní kanceláře, kde sepišoval právnícké rozklady.

Bogan a Vitrano seděli u stolů, když krátce po deváté vstoupil agent Cutter do budovy na Vieux Marche, ve staré části Biloxi. Usmál se na recepční a zeptal se, zda jsou páni právníci přítomni. Byl to oprávněný dotaz. Vědělo se o nich, že je to banda alkoholiků, kteří se občas objevují v práci.

Dovedla ho do malé zasedačky a přinesla mu kávu. První se dostavil Vitrano, kráčel poněkud toporně a svítily mu oči. Bogan se zpozdl jen o vteřiny. Míchali cukr v kávě a hovořili o počasí.

Během měsíců po zmizení Patricka i peněz se Cutter pravidelně zastavoval ve firmě a podával jim poslední informace o vyšetřování FBI. Docela se přitom spřátelili, ačkoliv schůzky přinášely vždy pouze zklamání. Jak se z měsíců stávaly roky, pauzy mezi schůzkami byly stále delší. A informace měly tentýž závěr: ani stopy po Patrickovi. Od doby, kdy s nimi Cutter mluvil naposled, uplynul téměř rok.

A tak si řekli, že sem zašel jen ze zdvořilosti, že náhodou jel do centra, pravděpodobně dostal chuť na kávu, jenom spolu prohodí pár slov a rychle se rozloučí.

Ale Cutter prohlásil: "Máme Patricka."

Charlie Bogan zavřel oči a vycenil zuby. "Panebože!" vykřikl a zabořil obličej do dlaní. "Panebože!"

Vitrano zvrátil hlavu a také otevřel ústa. Nevěřicím pohledem hleděl do stropu. Dostal ze sebe jen: "Kde je?"

"Na vojenské základně na Portoriku. Byl dopaden v Brazílii."

Bogan se zvedl a šel do rohu ke knihovně. Skryl tvář a pokoušel se zadržet slzy. Neustále opakoval: "Panebože!"

"Víte určitě, že to je on?" zeptal se nedůvěřivě Vitrano.

"Naprosto."

"Řekněte mi víc," požádal Vitrano.

"Co třeba?"

"Třeba, jak jste ho našli? A kde? A co dělal? Jak vypadá?"

"My jsme ho nenašli. Byl nám předán."

Bogan se posadil ke stolu a u nosu si držel kapesník. "Promiňte," řekl a bylo mu trapně.

"Znáte muže jménem Jack Stephano?" zeptal se Cutter.

Oba trochu váhavě přikýkli.

"Jste součástí jeho malého konsorcia?"

Oba na protest zavrtěli hlavou.

"Máte štěstí. Stephano ho našel, mučil ho, málem ho zabil a pak nám ho dal."

"Ta část o mučení se mi líbí," ozval se Vitrano. "Povídejte nám o tom."

"To vynecháme. Vyzvedli jsme si ho včera večer v Paraguayi a dopravili ho letadlem do Portorika. Je tam v nemocnici. Za několik dnů bude propuštěn a poslán sem."

"A co peníze?" zeptal se Bogan drsným a suchým hlasem.

"Po penězích ani stopy. Ale ještě nevíme, co ví Stephano."

Vitrano zíral na stůl a oči mu tančily. Když před čtyřmi lety Patrick zmizel, ukradl devadesát milionů. Bylo nemožné, aby všechno utratil. Mohl si koupit nádherné domy a vrtulníky a spousty žen a pořád by mu zbyly desítky milionů. Určitě se najdou. Dluhy firmy představovaly třetinu.

Snad, jenom snad.

Bogan si utíral zvlhlé oči a přemýšlel o své bývalé manželce, sympatické ženě, z níž se po krachu firmy stala fúrie. Po bankrotu se cítila znemožněná, a tak sebrala nejmenší dítě a odstěhovala se do Pensacoly, kde pak požádala o rozvod a vznesla proti němu ošklivá obvinění. Bogan pil a užíval kokain. Věděla to a mlátila mu to o hlavu. Nemohl se příliš bránit. Nakonec se polepšil, ale stejně nezískal přístup k dítěti.

Bylo to zvláštní, ale svou bývalou ženu stále miloval a snil o tom, že ji získá nazpět. Možná se nechá nalákat na peníze. Možná je ještě naděje. Určitě je najdou.

Cutter prolomil ticho. "Stephano má pěkný malér. Patrick má všude po těle spáleniny, jak ho mučili."

"To je dobře," pronesl s úsměvem Vitrano.

"Čekáte, že ho budem litovat?" zeptal se Bogan.

"No nic, Stephano je vedlejší problém. Budeme ho sledovat a možná nás dovede k penězům."

"Peníze se najdou snadno," podotkl Vitrano. "Bylo tu mrtvé tělo. Náš hošánek Patrick někoho zabil. To je případ na trest smrti, naprosto jasný. Vražda pro peníze. Až se na něj přitlačí, Patrick bude zpívat."

"Bylo by ještě lepší, kdybyste ho vydali nám," řekl Bogan bez úsměvu. "Deset minut a budeme vědět všechno."

Cutter se podíval na hodinky. "Už musím jít. Musím zajet do Point Clear a sdělit tu novinku Trudy."

Bogan a Vitrano si jednohlasně odfrkli a pak se zasmáli. "Ona to ještě neví?" zeptal se Bogan.

"Ještě ne."

"Prosím vás, natočte to," požádal Vitrano a stále se tiše smál. "Rád bych viděl, jak se bude tvářit."

"Docela se na to těším," řekl Cutter.

"Čubka jedna!" ozval se Bogan.

Cutter se zvedl a pravil: "Řekněte to ostatním vašim společníkům, ale vydržte to do oběda. Naplánovali jsme tiskovou konferenci. Zůstanu s vámi ve spojení."

Když odešel, dlouho nepromluví ani slovo. Měli tolik otázek, tolik co říci. Místnost byla plná možností a různých alternativ.

Jako oběť automobilové nehody s požárem na polní cestě a beze svědků byl Patrick uložen k odpočinku svou milovanou ženou Trudy 11. února 1992. Když mu na rakev házeli hlinu, jeho krásná vdova, oblečená v černém kostýmu od Armaniho, už utrácela peníze.

V závěti odkázal všechno jí. Byla to prostá závěť, nedávno doplněná. Pár hodin před zádušní mší otevřela Trudy s Dougem Vitránem malý trezor v Patrickově kanceláři a prozkoumali obsah. Našli poslední vůli, dvě smlouvy na auta a jednu na Laniganův dům a životní pojistku na půl milionu dolarů, o níž Trudy věděla, a další pojistku na dva miliony, o níž nikdy neslyšela.

Vitrano rychle přečetl nečekanou pojistku. Patrick ji uzavřel před osmi měsíci. Trudy byla jedinou oprávněnou osobou. Obě pojistky uzavřela táž společnost - velká a solventní pojišťovna.

Odpřísáhla, že o pojistce nic nevěděla, a úsměv na její tváři přesvědčil Vitrana, že byla skutečně velice překvapena. Bez ohledu na pohřeb cítila Trudy radost z nenadálého štěstí. Podstatně zmírnilo její bolest, a tak se jí podařilo přetrpět obřady a pohřeb bez zhroucení.

Pojišťovna, která uzavřela životní pojistky, je odmítla plnit, jak to všechny zpočátku dělají, ale Vitrano použil dostatečných hrozeb, aby platbu vynutil. Měsíc po pohřbu dostala Trudy svých dva a půl milionu.

O týden později už jezdila po Biloxi v červeném rollsu a lidé ji začali nenávidět. Potom zničehonic zmizelo devadesát milionů a začaly se šířit pověsti.

Možná vůbec nebyla vdovou.

Patrick byl prvním podezřelým a nakonec jediným. Pomluvy začaly být zlé, a tak Trudy naložila do červeného rollsu dcerku a Lance, svého milence ještě z gymnázia, a odjela do Mobilu, hodinu cesty na východ od Biloxi. Našla prohraného advokáta, který jí dal spoustu rad, jak si uchránit peníze. Koupila krásný starý dům v Point Clear, s vyhlídkou na Mobile Bay; smlouva byla uzavřena na Lance.

Lance by silný, hezký smolař, s nímž se poprvé vyspala, když jí bylo čtrnáct. V devatenácti byl odsouzen za pašování marihuany a strávil tři roky ve vězení. Ona si zatím užívala na koleji, patřila do skupiny "cheerleaders" a sváděla fotbalisty, byla legendární ozdobou každé párty. Přitom se jí podařilo absolvovat s vyznamenáním. Vzala si bohatého chlapce, kamaráda, a po dvou letech se rozvedla. Potom si pár roků užívala svobodného života, až se seznámila s Patrickem, slibným mladým právníkem, který se přistěhoval na pobřeží. A vzali se. Jejich známost byla samá vášeň a žádné plánování.

Celou dobu na koleji, přes obě manželství a různé krátké kariéry, si Trudy stále držela Lance v blízkosti. Urostlý, vitální

chlapec, kterého se nikdy nemohla nasytit, byl její drogou. Už když jí bylo čtrnáct, věděla, že bez Lance nikdy nebude.

Lance otevřel dveře. Měl rozhalenou hrud', černé vlasy stažené pevně do povinného ohonu, v levém lalůčku velkou diamantovou náušnici. Zašklebil se na Cuttera, jako se šklebil na celý svět, a neřekl ani slovo.

"Je Trudy doma?" zeptal se Cutter.

"Možná."

Zablýskl se odznak a úšklebek na okamžik zmizel. "Agent Cutter, FBI. Už jsem s ní mluvil."

Lance dovážel z Mexika marihuanu velkým a rychlým člunem, který mu Trudy koupila. V Mobilu prodával trávu gangu. Kšefty se moc nehýbaly, protože DEA, federální agentura pro boj s narkotiky, byla příliš zvědavá.

"Je v posilovně," řekl Lance a kývl na kohosi za Cutterem. "Co jí chcete?"

Cutter ho ignoroval a přešel přes příjezdovou cestu ke garáži, odkud bylo slyšet hudbu. Lance ho následoval.

Trudy byla uprostřed špičkového aerobiku, který jí předváděla supermodelka na velkoplošné televizi na konci místnosti. Poskakovala a točila se a nehlasně opakovala slova neznámé písně, a moc jí to slušelo. Těsný žlutý trikot. Utažený blond koňský ohon. Nikde ani gram tuku. Cutter by ji mohl sledovat celé hodiny. I ten pot jí slušel.

Tohle provozovala dvě hodiny denně. V pětatřiceti letech vypadala Trudy pořád jako gymnazistka k pomilování.

Lance stiskl tlačítko a video se zastavilo. Otočila se, spatřila Cuttera a hodila po něm pohled, který by roztavil sýr. Pak řekla suše Lanceovi: "Dovoliš?" Bylo zřejmé, že cvičení se nemělo přerušit.

"Jsem zvláštní agent Cutter, FBI," řekl, vytáhl odznak a šel k ní. "Už jsme se jednou setkali, před pár lety."

Osušila si obličej ručníkem, stejně žlutým jako trikot. Dýchala skoro normálně.

Ukázala dokonalé zuby a všechno bylo v pořádku. "Co pro vás mohu udělat?" Lance stál vedle ní. Stejně koňské ohony.

"Mám pro vás skvělou zprávu," řekl Cutter se širokým úsměvem.

"Jakou?"

"Našli jsme vašeho manžela, paní Laniganová, a žije."

Krátká pauza, než pochopila. "Patricka?" zeptala se.

"Jo, toho."

"Lžete," zavrčel Lance.

"Obávám se, že ne. Ted je ve vazbě v Portoriku. Tak do týdne by měl být tady. Jen jsem si řekl, že byste měla slyšet tu dobrou zprávu, než ji pustíme novinářům."

Ohromená Trudy se zapotácela, začala couvat a posadila se na lavičku u přístroje na vzpírání. Její lesknoucí se bronzová pleť pomalu zbledla. Pružné tělo se hroutilo. Lance jí přiskočil na pomoc. Neustále si mumlala: "Ach, můj Bože!"

Cutter před ně položil vizitku. "Zavolejte mi, jestli vám mohu nějak pomoci." Když odcházel, mlčeli.

Bylo mu jasné, že neměla zlost proto, že byla oklamána mužem, který předstíral vlastní smrt. Neprojevila ani nejmenší radost nad tím, že se vrátil. Vůbec žádná úleva z konce trápení.

Nebylo to nic jiného než strach, hrůza ze ztráty peněz. Pojišťovna totiž okamžitě podá žalobu.

Zatímco byl Cutter v Mobilu, jiný agent z úřadu v Biloxi zajel do domu Patrickovy matky v New Orleansu a sdělil jí tutéž zprávu. Paní Laniganovou přemohlo dojetí a prosila agenta, aby se na chvíli posadil a všechno jí vypověděl. Zůstal tam hodinu, ale moc jí toho neřekl. Plakala radostí, a když odešel, strávila zbytek dne tím, že telefonovala přátelům tu úžasnou novinu, že její jediné dítě je přece jen naživu.

6 Jacka Stephana zatkli agenti FBI v jeho wa-shingtonské kanceláři. Strávil třicet minut ve vězení, potom ho dopravili do malé soudní síně v budově federálního soudu, kde měl uzavřené slyšení se soudcem. Bylo mu sděleno, že ho hned propustí, ale nesmí opustit oblast; FBI ho bude sledovat 24 hodin denně. Zatímco byl u soudu, vnikla do jeho kanceláře malá armáda agentů, sebrala prakticky veškeré písemnosti a zaměstnance poslala domů.

Když ho soudce propustil, odvezli Stephana do Hoover Building na Pennsylvania Avenue, kde už čekal Hamilton Jaynes. Sotva se ocitli sami v Jaynesově kanceláři, zástupce ředitele se mu vlažně omluvil za zatčení. Neměl prý však na vybranou. Není možné sebrat uprchlíka, kterého hledá federální policie, nacpat ho drogami, mučit ho a skoro ho zabít, a nebýt z ničeho obviněn.

Šlo o peníze. Zatčení k nim mělo dopomoci. Stephano odpřisáhl, že z Patricka nic nedostali.

V době, kdy spolu mluvili, dveře Stephanovy kanceláře byly zapečetěny a na okna vylepeny zlověstné federální nálepky. A zatímco paní Stephanová hrála bridž, napíchli mu domácí telefony.

Po krátké a neplodné schůzce s Jaynesem ho vysadili u Nejvyššího soudu. Jelikož mu přikázali, aby se vyhnul své kanceláři, zastavil si taxi a řidiči poručil, aby jel do hotelu Hay-Adams na rohu H Street a Šestnácté. Seděl ve voze, při čekání v husté dopravě klidně četl noviny, občas promnul v ruce "štěnici", kterou mu zašili do saka, když ho zavřeli. Říkalo se jí sledovací šiška; byl to vlastně nenápadný, leč výkonný vysílač používaný ke sledování lidí, balíků i automobilů. Při hovoru s Jaynesem se prohledal a byl v pokušení šišku vyrvat a hodit mu ji na stůl.

Byl expertem na sledování. Nacpal sako pod sedadlo taxiku a zamiřil rychle do hotelu Hay-Adams na druhé straně Lafayettova parku. Řekli mu, že nemají volné pokoje. Požádal, aby mohl promluvit s manažerem, svým bývalým zákazníkem; za pár minut už pana Stephana dovedli do apartmá ve čtvrtém patře s nádherným výhledem na Bílý dům. Svlékl se do ponožek a spodků a pečlivě rozložil každou část oblečení na postel, kde prozkoumal a málem polaskal každý centimetr látky. Objednal si oběd. Zavolał své ženě, ale nikdo se neozval.

Pak telefonoval Bennymu Ariciovi, svému klientovi, jehož devadesát milionů se obrátilo jinam pouhé minuty poté, co

dorazily do banky v Nassau. Ariciův podíl měl být šedesát milionů a třicet mělo přijít jeho právníkům, Boganovi a Vitranovi a těm ostatním špinavým lumpům v Biloxi. Ale miliony zmizely, než dorazily k Bennymu. Skrýval se v hotelu Willard, také nedaleko Bílého domu, a čekal, až se ozve Stephano. Sešli se o hodinu později v Georgetownu, v hotelu Four Seasons, v apartmá, které si Aricia rezervoval na týden. Bennymu bylo téměř šedesát, ale vypadal o deset let mladší. Byl štíhlý a opálený, jako nějaký majetný rentiér z jižní Floridy, který každý den hraje golf. Bydlel u kanálu, ve vlastním bytě se Švédkou, dost mladou, aby mohla být jeho dcerou.

V době krádeže peněz byla právnícká firma pojištěna proti podvodu i krádeži ze strany společníků a zaměstnanců. Zpronevěra je v advokátních kancelářích běžná věc. Pojistka, uzavřená s pojišťovnou Monarch-Sierra, měla limit čtyři miliony dolarů, splatných firmě. Aricia se s právníky zuřivě soudil. Požadoval šedesát milionů; všechno, nač měl nárok. Jelikož jinak nebylo co získat a jelikož firma směřovala ke konkurznímu soudu, Benny se spokojil se čtyřmi miliony od pojišťovny Monarch-Sierra. Téměř polovinu z nich utratil za hledání Patricka. Luxusní kondominium v Boce stálo půl milionu. Další výdaje tu a tam, a Bennymu najednou zbýval poslední milion. Stál v okně a usrkal kávu bez kofeinu. "Budu zatčen?" zeptal se.

"Nejspíš ne. Ale raději bych se moc neukazoval."

Benny postavil kávu na stolek a posadil se naproti Stephanovi. "Mluvil jste už s pojišťovnami?"

"Ještě ne. Zavolám jim později. Vy jste v bezpečí."

Northern Case Mutual, pojišťovna, díky níž Trudy tak zbohatla, dala potají stranou půl milionu na pátrání.

Monarch-Sierra dala milion. Stephanovo malé konsorcium celkem upsalo a utratilo na honbu za Patrickem přes tři miliony.

"Je něco nového s tím děvčetem?" zeptal se Aricia.

"Ještě ne. Naši lidé jsou v Riu. Našli jejího otce, ale ten nechce mluvit. Totéž v její právnícké firmě. Tvrdí, že služebně odjela z města."

Aricia založil ruce a chladně poznamenal: "Teď mi řekněte, co z něho vlastně vypáčili?"

"Ještě jsem si neposlechl kazetu. Měla být doručena do mé kanceláře dnes odpoledne, ale situace je teď komplikovaná. Navíc byla poslána z paraguayské džungle."

"To vím."

"Podle Guye se zlomil po pěti hodinách šoků. Řekl, že peníze jsou dosud netknuté, ukryté v různých bankách, ale žádnou z nich nemůže jmenovat. Guy ho kvůli tomu málem zabil. Ale potom si Guy správně uvědomil, že peníze nejspíš kontroluje někdo jiný. Ještě několik šoků a z Patricka vypadlo jméno té dívky. Guyovi muži ihned zavolali do Ria a potvrdili její totožnost. Ale to už zmizela."

"Chci si tu kazetu poslechnout."

"Je to drsné, Benny. Tomu chlapovi hoří kůže a řve o smilování."

Benny se nesnažil zakrýt úsměv. "Já vím. Právě to chci slyšet."

Patricka umístili do zadní části křídla vojenské nemocnice. Měl jediný pokoj; dveře se daly zamknout zvenčí a okna nešla otevřít. Žaluzie byly stažené. Na chodbě seděli pro všechny případy dva strážníci.

Patrick se nikam nechystal. Elektrické šoky mu vážně poškodily svaly a tkáň v nohách a prsou. I kosti a klouby měl bolavé. Elektrody zanechaly otevřené rány na čtyřech místech, dvě na hrudi, jednu na stehně, jednu na lýtku. Čtyři další místa byla léčena jako popáleniny druhého stupně.

Ostrá bolest neustupovala, a proto všichni čtyři jeho lékaři dospěli k prostému rozhodnutí, že ho budou prozatím držet pod sedativy. Nebylo nutné ho nikam přemísťovat. Hledala ho sice policie, ale pár dní potrvá, než bude rozhodnuto, kdo ho dostane první.

Udržovali v pokoji šero, tichou hudbu, kapačku plnou příjemných narkotik, a nebohý Patrick celé hodiny spal, nesnil o ničem a nestaral se o bouři, k níž se schylovalo doma.

V srpnu 1992, pět měsíců po zmizení peněz, nejvyšší federální porota v Biloxi formálně obvinila Patricka z krádeže. Bylo dostatek důkazů, že lup je jeho dílem, a neexistoval nejmenší náznak, že by podezřelým mohl být někdo jiný. Šlo o mezinárodní akci, tudíž byla v pravomoci federálních orgánů.

Úřad šerifa okresu Harrison a místní státní zástupce zahájili společné vyšetřování vraždy, ale od té doby se už dávno věnovali jiným, mnohem naléhavějším záležitostem. A najednou se k případu vrátili.

Polední tiskovka se opozdila, protože odpovědní činitelé se nejprve sešli v Cutterově kanceláři v centru Biloxi, aby všechno probrali. Schůzka probíhala v nervozitě, mezi lidmi s konkurenčními zájmy. Na jedné straně stolu seděl Cutter a lidé z FBI, kteří přijímali rozkazy od Maurice Masta, federálního státního zástupce pro západní distrikt Mississippi. Přijel kvůli tomu z Jacksonu. Na druhé straně seděl Raymond Sweeney, šerif okresu Harrison, a jeho pravá ruka, Grimshaw. Oba nenáviděli FBI. Jejich mluvčím byl T. L. Parrish, státní zástupce Harrisonu a sousedních okresů.

Šlo o spor mezi federální a státní pravomocí, mezi velkým a malým rozpočtem; každý hájil své ego a každý chtěl vyzískat maximum z dramatu kolem Patricka.

"Trest smrti je v tomto případě nezbytný," prohlásil prokurátor Parrish.

"Můžeme použít federálního trestu smrti," podotkl federální prokurátor Mast trochu plaše, bylo-li to vůbec možné.

Parrish se usmál a sklopil oči. Kongres právě nedávno schválil u federálních soudů možnost udělení trestu smrti, ale neupřesňoval, kdy ho použít. Určitě to vyznělo dobře, když prezident zákon podepsal, ale byla to krajně spleť záležitostí.

Na druhé straně měl stát bohatou a prokázanou historii legálních poprav. "Náš zákon je lepší," prohlásil Parrish. "To

všichni víme." Parrish poslal do cely smrti osm mužů. Mast ještě nikomu trest smrti pro vraždu nenavrhl. "Pak je tady otázka věznice," pokračoval Parrish. "My ho pošleme do Parchmanu, kde bude zavřený třicet hodin denně v parní lázni se špatným jídlem dvakrát denně, se sprchou dvakrát týdně, spoustou švábů a sexuálních násilníků. Když ho dostanete vy, stráví zbytek života v rekreačním středisku a přitom ho federální soudy budou hýčkat a najdou tisíc způsobů, jak ho udržet naživu.

"Nebude to piknik," podotkl Mast, ale už byl v defenzivě.

"Možná jen procházka na pláži. No tak, Maurici. Je to otázka nástroje. Máme dvě velké záhady, dvě otázky, které musí být zodpovězeny, než Lanigana odklidíme. Ta nejdůležitější jsou peníze. Kde jsou? Co s nimi udělal? Lze je dostat zpět a předat vlastníkům? Druhá záhada je, kdo je na jeho místě vlastně pohřben. Mám tušení, že nám to může říct jen Lanigan, a to on neudělá, pokud nebude donucen. Musí mít strach, Maurici. Parchman je děsivé vězení. Věř mi, že se modlí za federální obžalobu."

Mast to věděl také, ale nemohl souhlasit. Byl to prostě příliš velký případ, než aby ho předali místním. V té chvíli už přijížděli fotografové a kameramani.

"Jsou tu ještě jiná obvinění," poznamenal. "Ke krádeži došlo mimo území, daleko odtud."

"Ano, ale oběť byla v té době obyvatelem tohoto okresu," namítl Parrish.

"Není to jednoznačný případ."

"Co navrhuje?"

"Snad bychom to měli dělat společně," prohlásil Mast a ledy viditelně roztály. Federálové si mohli případ kdykoli přivlastnit a to, že federální státní zástupce nabídl, aby se spojili, bylo tím nejlepším, več mohl Parrish doufat.

Klíčem byla věznice Parchman a všichni v místnosti si toho byli vědomi. Advokát Lanigan musel vědět, co ho tam čeká, a vyhlídka na deset let pekla před smrtí by mu mohla rozvázat jazyk.

Byl vypracován plán, jak se podělit o kořist, a oba muži, Parrish a Mast, se mlčky dohodli, že se rozdělí i o pozornost veřejnosti. FBI bude pokračovat v pátrání po penězích. Místní orgány se soustředí na vraždu. Parrish urychleně svolá velkou porotu. A veřejnosti bude prezentována jednotná fronta. Tak ošemetné záležitosti jako proces a následná odvolání se přešly kvapnými sliby, že se k nim vrátí později. Teď bylo důležité dosáhnout příměří, aby jedna strana nezáviděla druhé.

Protože ve federální budově právě probíhalo soudní líčení, byli novináři nahnáni přes ulici do budovy městského soudu, kde byla volná soudní síň v druhém poschodí. Sešly se tu desítky reportérů. Většina z nich vykulela místní pisálkové, ale další přijeli z Jacksonu, New Orleansu a Mobilu. Tlačili se co nejvíc dopředu a vytvářeli mnohostupy jako děti při slavnostním průvodu.

Mast a Parrish vkročili na pódium plné mikrofonů a kabelů se zachmuřenými tvářemi. Cutter a zbytek policistů za nimi udělali zeď. Reflektory se rozzářily a fotoblesky zablikaly.

Mast si odkašlal a řekl: "S potěšením oznamujeme, že pan Patrick Lanigan, někdejší obyvatel Biloxi, byl dopaden. Je skutečně naživu a v pořádku, a nyní se nachází ve vyšetřovací vazbě." Pro dramatický efekt udělal pauzu, vychutnával svou chvilku na slunci a poslouchal, jak tím hejnem supů proběhla vlna vzrušených hlasů. Potom prozradil několik detailů o jeho dopadení - Brazílie, před dvěma dny, jiná totožnost -, ale vůbec se nezmínil, že ani on sám, ani FBI neměli s vypátráním Patrickova místa pobytu nic společného. Pak uvedl některé zbytečné podrobnosti o příjezdu vězně, o stávajících obviněních, o rychlé a jisté ruce federální spravedlnosti.

Parrish nebyl tak dramatický. Slíbil rychlou obžalobu s trestem smrti za vraždu a za všechna provinění, která se ještě možná prokážou.

Otázky se hrnuly jako přival. Mast a Parrish se odmítli vyjádřit prakticky ke všemu, což se jim dařilo půl druhé hodiny.

Trvala na tom, že Lance se zúčastní její schůzky s advokátem. Prohlásila, že ho potřebuje. V těsných džínových kraťasech mu to docela slušelo. Opálené nohy měl chlupaté a hnědé. Právnik nebyl nijak nadšený, ale na druhé straně Lance všechno viděl.

Trudy přišla nastrojená - těsná minisukně, vkusná červená blůzka, celá paleta líčidel a šperků. Překřížila své hezky tvarované nohy, aby upoutala advokátovu pozornost. Hladila Lance po ruce a on jí masíroval kolínko.

Advokát ignoroval její nohy i jejich ruce.

Trudy prohlásila, že musí požádat o rozvod, ačkoliv to už stručně uvedla v telefonu. Měla zlost a byla zatrpklá. Jak jí tohle mohl udělat? A Ashley Nicole, jejich milované dcerušce? Tolik ho měla ráda. Jejich společný život byl moc hezký. A teď tohle!

"Rozvod není žádný problém," prohlásil právník nikoliv poprvé. Jmenoval se J. Murray Riddleton a byl úspěšným rozvodovým praktikem s mnoha klienty. "Je to snadný případ opuštění. Podle alabamského zákona budete rozvedena, získáte dceru do péče, veškerý majetek, všechno."

"Chci podat žádost co nejdříve," řekla Trudy hledíc na stěnu plnou diplomů za advokátem.

"Udělám to hned zítra ráno."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"Devadesát dní. Půjde to jak po másle."

To ji nezbavilo úzkosti. "Já prostě nechápu, jak tohle může někdo udělat někomu, koho miloval. Připadám si jako pitomec." Lanceova ruka se při masáži posunula o něco výš.

Rozvod byla ta nejmenší starost, kterou měla. Právnik to věděl. Pokoušela se předstírat zlomené srdce, ale nezabíralo to.

"Kolik jste dostala za životní pojištění?" zeptal se a probíral se spisem.

Vypadala, že ji zmínka o životní pojistce zcela šokovala. "Proč na tom záleží?" odsekla.

"Protože vás zažalují, aby to dostali zpátky. Není přece mrtev, Trudy. Žádná smrt, žádné peníze za životní pojistku."

"Vy si děláte legraci!"

"Kdepak."

"To nemůžou udělat. Můžou? Určitě ne."

"Ale ano. A udělají to rychle."

Lance odtáhl ruku a zapadl hlouběji do křesla. Trudy pootevřela ústa a oči se jí zalily slzami. "To přece nemůžou!"

Vzal si nový poznámkový blok a odšrouboval pero. "Sepíšeme si to," prohlásil.

Zaplatila sto třicet tisíc za rollse a pořád ho ještě měla. Lance jezdil v porschi, který mu koupila za osmdesát pět tisíc.

Dům byl koupen za devět set tisíc, v hotovosti, bez hypotéky, a majitelem byl Lance. Šedesát tisíc stála jeho pašerácká loď. Sto tisíc šperky. Počítali, zvažovali a tahali čísla ze vzduchu. Seznam skončil asi na milionu a půl. Právník neměl to srdce jim říct, že tyhle položky půjdou první.

Potom z nich páčil jejich měsíční výdaje, jako kdyby jim tahal zub bez umrtvení. Odhadla, že za poslední čtyři roky to bylo kolem deseti tisíc měsíčně. Dopřáli si nádherné cesty, a to byly peníze, které už žádná pojišťovna zpátky nedostane.

Byla nezaměstnaná, nebo spíše na odpočinku, jak to sama nazývala. Lance se nehodlal zmínit o svých obchodech s drogami. Stejně tak se neodvážili ani vlastního právníkovi prozradit, že mají tři sta tisíc ulito v jedné bance na Floridě.

"Kdy podle vás podají žalobu?" zeptala se.

"Ještě před koncem týdne," řekl právník.

Bylo to však ještě dřív. Uprostřed tiskové konference, po zveřejnění zprávy o Patrickově zmrtvýchvstání, tiše vstoupili do kanceláře soudu právní zástupci pojišťovny Northern Case Mutual a zažalovali Trudy Laniganovou o dva a půl milionu dolarů plus úroky a právní výlohy. Žaloba rovněž obsahovala žádost o vydání dočasného omezujícího příkazu, aby se Trudy zabránilo manipulovat s majetkem, když už nebyla vdovou.

Advokáti odnesli žádost na druhou stranu haly, do pracovny vstřícného soudce, s nímž mluvili před několika hodinami, a po naléhavém a naprosto právoplatném uzavřeném slyšení vydal soudce požadovaný omezující příkaz.

Jako vážený člen právní komunity byl soudce dobře obeznámen se ságou Patricka Lanigana. Trudy totiž krátce poté, co se stala majitelkou červeného rollse, začala jeho ženu okázale ignorovat.

Zatímco se Trudy a Lance osahávali a se svým advokátem kuli pikle, kopie omezujícího příkazu byla odvezena do Mobilu a zaregistrována u okresního soudu. O dvě hodiny později, když Trudy a Lance popíjeli první drink v patii a bezútěšně pozorovali Mobile Bay, doručitel předvolání se vetřel na dobu dostatečně dlouhou, aby mohl Trudy předat kopii žaloby podané pojišťovnou Northern Case Mutual, předvolání k soudu v Biloxi a ověřenou kopii omezujícího příkazu. V seznamu položek byl i zákaz vypsát bez povolení soudce jakýkoliv další šek.

7 advokát ethan rapley opustil temné podkroví osprchoval se a oholil, a nalil si oční kapky na krvavé sítnice. Popíjel silnou kávu, než našel trochu čisté modré sako, aby měl v čem jít do města. Nebyl v kanceláři šestnáct dní. Ne že by tam scházel, ani jemu rozhodně nikdo nechyběl. Když ho potřebovali, poslali mu fax a on jim poslal fax nazpět. Psal rozklady, sdělení a návrhy, které firma potřebovala k přežití, a sháněl informace pro lidi, kteří mu byli protivní. Občas byl donucen vzít si kravatu a sejít se s klientem nebo se zúčastnit některé odporné porady se společníky. Nenáviděl svou kancelář; nenáviděl lidi, i ty, které sotva znal; nenáviděl každou knihu na každé polici a každý spis na každém stole. Nenáviděl fotografie u sebe na zdi a všechny pachy - vyčichlé kávy v hale, chemikálií u kopírky, parfémů sekretářek. Všechno.

A přesto se skoro usmíval, když procházel odpoledním provozem po nábřeží. Rychlým krokem šel po Vieux Marche a přikývl na pozdrav starému známému. Dokonce promluvil na recepční, ženu, kterou pomáhal platit, ale na jejíž příjmení si nemohl vzpomenout.

V konferenční místnosti byl smíšený dav; většinou právníci z okolních kanceláří, jeden dva soudci, pár lidí od soudu. Bylo po páté a nálada byla hlasitá a slavnostní. Vzduch naplnil kouř z doutníků.

Rapley našel alkoholické nápoje na stolku vzadu v místnosti. Nalil si skotskou, dal se do řeči s Vitranem a pokoušel se vypadat potěšené. Na druhém konci stolu stály bez povšimnutí láhve s vodou a různé limonády.

"Takhle to tu vypadá celé odpoledne," řekl Vitrano. Oba hleděli na to sročení a poslouchali spokojené hlasy. "Jakmile se to rozneslo, začalo tu být rušno."

Zpráva o Patrickovi prolétla právníckou komunitou po celém pobřeží během pár minut. Právníci milují klepy, dokonce mají tendenci je vylepšovat a opakovat s udivující rychlostí. Historky se poslouchaly, sbíraly, vymýšlely. Prý váží osmdesát kilo a mluví pěti jazyky. Našly se peníze. Peníze jsou navždy ztraceny. Žil skoro v bídě. Prý má dokonce zámeček? Žil sám. Má novou ženu a tři děti. Vědí, kde jsou peníze. Nemají o nich ani tušení.

Všechny řeči se točily zpět k penězům. Jak se přátelé a zvědavci shromažďovali v zasedací místnosti a mluvili o tom i onom, všechno se vracelo k penězům. V tomto davu nebylo prakticky žádných tajností. Už léta každý věděl, že firma přišla o třetinu z devadesáti milionů. A ta nejmenší šance, že peníze dostanou, přiváděla přátele i zvědavce na jeden či dva drinky a na historku, drb či novou informaci až k nevyhnutelnému "Krucí, doufám, že ty prachy najdou."

S druhou skleničkou se Rapley vnořil do zástupu. Bogan do sebe lil minerálku a povídal si se soudcem Vitranem procházel davem a co možná nejvíc potvrzoval a popíral. Havarac se tiskl do rohu se stárnoucí soudní zapisovatelkou, která ho náhle shledala roztomilým.

Připozdívalo se a alkohol tekł proudem. Klepy se přetřásaly a naděje rostly.

Patrick v podstatě zabral celý obsah večerních zpráv pobřežní televizní stanice. Byli tam Mast a Parrish, stáli

zachmuřeně před lesem mikrofonů, jako by je zbičovali a dotáhli tam proti jejich vůli. Byl tam detail předních dveří právní firmy bez jakéhokoliv komentáře někoho zevnitř. Nechyběla ubrečená vzpomínka od Patrickova hrobu včetně zámčivých úvah, co se asi stalo s tím nebožákem, jehož popel je pohřben tam dole. Byla tam vzpomínka na ohnivou katastrofu před čtyřmi lety, se záběry místa a spáleným pozůstatkem vozu Chevy-Blazer pana Patricka Lanigana. Žádné rozhovory s manželkou, FBI nebo šerifem. Žádné projevy herců dramatu, ale spousta divokých spekulací reportérů. Příspěvek měl úspěch i na obrazovkách v New Orleansu, Mobilu, Jacksonu a dokonce v Memphisu. Uprostřed večera jej převzala CNN, pustila na hodinu na národní síť a poslala do zahraničí. Byl to přece tak neodolatelný příběh. Bylo skoro sedm hodin ráno, když jej Eva spatřila ve svém hotelovém pokoji. Celý večer měla televizi zapnutou a střídavě spala a probouzela se, protože čekala co možná nejdříve na zprávy o Patrickovi, až po půlnoci tvrdě usnula. Byla unavená a vydešená. Chtěla jet domů, ale věděla, že nemůže. Patrick byl naživu. Slíbil jí stokrát, že ho nikdy nezabijí, jestli a až ho dopadnou. Poprvé mu věřila. Kolik jim toho řekl? O to teď šlo. Jak moc byl zraněn? Kolik toho z něj dostali? Zašeptala krátkou modlitbu a poděkovala Bohu, že Patrick ještě žije. Potom si napsala seznam.

Pod nezúčastněnými pohledy dvou uniformovaných strážců a s chabou pomocí Luise, starého portorikánského zřízence, se Patrick šoural chodbou bosý a v pytlovitých bílých vojenských trenýrkách. Jeho zranění potřebovala vzduch - už žádné oblečení ani obvazy. Jen mazání a kyslík. Lýtka a stehna byla rozbolavělá, kolena a kotníky se při každém kroku třáslly. Potřeboval si vyčistit hlavu. Vítal bolest z otevřených popálenin, protože mu ostříla myšlení. Jen Bůh věděl, jakou ohavnou směsí chemikálií mu napumpovali za poslední tři dny do krve. Mučení bylo jako hustá, strašná mlha, ale teď se zvedala. Jak se chemikálie rozkládaly, rozpouštěly a vyplavovaly, začal slyšet své mučivé výkřiky. Kolik jim toho pověděl o penězích? Opřel se o parapet v prázdné kantýně, zatímco zřízenec šel pro limonádu. Oceán byl míli vzdálený a v cestě stály řady vojenských baráků. Byl na nějaké vojenské základně. Ano, přiznal, že peníze ještě existují, vzpomínal si na to, protože šoky na moment ustaly, když to z něj vyšlo. Potom zřejmě omdlel, protože byla dlouhá pauza, než ho probudila studená voda chrstnutá na obličej. Vzpomněl si, jaký to byl chladivý pocit, ale napít se nesměl. Pořád do něj vráželi jehly. Banky. Málem přišel o život kvůli jménům těch mizerných bank. Když mu celým tělem probíhal žhavý proud, ličil jim trasu peněz od chvíle, kdy je ukradl z United Bank of Wales na Bahamách, do banky na Maltě a pak do Panamy, kde je nikdo nemohl najít. Když ho dopadli, nevěděl, kde jsou peníze. Pořád existovaly, navíc i úroky, to jim docela určitě řekl, teď si vzpomínal, pamatoval si to docela jasně, protože si řekl, k čertu, vědí, že jsem je ukradl, vědí, že je mám, vědí, že nebylo možné prošťurovat devadesát milionů za čtyři roky -, ale když se mu tavilo maso na těle, opravdu přesně nevěděl, kde peníze jsou. Zřízenec mu podal limonádu a Patrick řekl: "Obrigado." Portugalsky děkuji. Proč mluvil portugalsky? Když stopa peněz skončila, nastala tma. "Stop!" vykřikl někdo z rohu pokoje, někdo, koho nikdy neviděl. Mysleli si, že ho tím proudem zabili. Neměl ponětí, jak dlouho byl v bezvědomí. Jednu chvíli se vzbudil a byl slepý; pot, drogy a strašlivý řev ho oslepile. Nebo mu zavázali oči? Ted si na to vzpomínal - myslel si, že mu asi zavázali oči, protože se chystali použít nějaké nové, ještě otrnější mučící metody. Možná amputaci jednotlivých částí těla. A ležel tam nahý. Další injekce do paže a náhle se mu srdce rozbušilo a kůže začala pálit. Jeho kamarád se vrátil se svou malou hračkou. Patrick už zase viděl. Tak kdo má ty peníze? zeptal se. Patrick upíjel limonádu. Zřízenec stál opodál a příjemně se usmíval, jako na každého pacienta. Patrickovi bylo náhle nevolno, i když jedl velmi málo. Hlava se mu točila, ale rozhodl se, že zůstane na nohou, aby krev proudila a on snad mohl myslet. Zaměřil se na rybářskou loď daleko na obzoru. Několikrát to do něj pustili a chtěli jména. Řval a zapíral. Přilepili mu elektrodu k varlatům a bolest dosáhla dalšího stupně. Potom ztratil vědomí. Patrick se nemohl upamátovat. Prostě si nemohl vzpomenout na poslední fázi mučení. Tělo měl v jednom ohni. Byl blízko smrti. Volal její jméno, ale volal ho jen pro sebe? Kde byla teď? Upustil sklenici a vztáhl ruce po zřízenci.

Stephano čekal až do jedné ráno, než opustil dům. Jel setmělou ulicí autem své ženy. Zamával na dva agenty, sedící v dodávce na křižovatce. Jel pomalu, aby se mohli otočit a jet za ním. Než přešel most Arlington Memorial, sledovaly ho nejméně dva vozy.

Malý konvoj projížděl prázdnými ulicemi, až dorazil do Georgetownu. Stephano měl výhodu, že věděl, kam míří. Náhle odbočil vpravo z K Street na Wisconsinskou, pak znovu na M. Zaparkoval rychle a proti všem předpisům a šel půl bloku k hotelu Holiday Inn.

Vyjel výtahem do třetího patra, kde na něj v apartmá čekal Guy. Po několika měsících byl poprvé ve Spojených státech a za poslední dny mnoho nenaspal. Stephanovi to bylo úplně jedno.

Na stole vedle bateriového přehrávače leželo šest kazet, všechny označené a úhledně srovnané. "Vedlejší pokoje jsou prázdné," řekl Guy a ukázal na obě strany. "Takže můžeš poslouchat naplno."

"Asi je to dost ošklivé," poznamenal Stephano s pohledem na kazety.

"Dost hnusné. Už to nikdy neudělám."

"Ted' můžeš jít."

"Fajn. Budu dole v hale, když mě budeš potřebovat."

Guy vyšel z pokoje. Stephano zvedl telefon, vyťukal číslo a za minutu už klepal na dveře Benny Aricia. Objednali si černou kávu a strávili zbytek noci poslechem Patrickova řevu v paraguayské džungli.

Pro Bennyho to byla nejkrásnější hudba.

8 tvrzení, že v novinách byl Patrickův den, by plně nevystihlo situaci. Ranní noviny neměly na titulní straně nic než Patricka. LANIGAN VSTAL Z MRTVÝCH vykřikovaly palcové titulky tučnými písmeny. Čtyři články se šesti fotografiemi pokrývaly první stranu a pokračovaly uvnitř listu. Uplatnil se na prvních stránkách i v rodném New Orleansu, stejně jako v Jacksonu a Mobilu. Noviny v Memphisu, Birminghamu, Baton Rouge a Atlantě uveřejnily také fotografie Patricka s kratšími zprávami na prvních stránkách. Celé dopoledne byly dva televizní vozy v pohotovosti před domem jeho matky v Gretně, předměstí New Orleansu. Neměla co říci a byla pod ochranou dvou rezolutních dam ze sousedství, které střídavě chodily k hlavnímu vchodu a měřily si ty mrchožrouty.

Novináři se srotili i před domem Trudy v Point Clear, ale tam je udržoval v uctivé vzdálenosti Lance, sedící pod stromem s brokovnicí. Měl na sobě těsné černé tričko, černé vysoké boty a kalhoty, a vypadal docela jako úspěšný žoldák. Pokřikovali na něj banální otázky a on se jen šlebil. Trudy se ukryla uvnitř s Ashley Nicole, šestiletou dcerou, kterou nepustila do školy.

Srotili se před vchodem do advokátní kanceláře a čekali na chodníku. Ve vstupu jim zabránili dva narychlo povolání svalnatí strážní.

Potulovali se kolem šerifovy i Cutterovy pracovny a všude tam, kde by mohli zachytit stopu. Někdo dostal tip, a tak se nahrnuli ke kanceláři obvodového soudu právě včas, aby spatřili, jak Vitrano ve svém nejlepší sedém obleku předává úředníkovi dokument, který byl podle jeho slov žalobou jeho firmy na Patricka S. Lanigana. Firma prostě chtěla své peníze zpátky a Vitrano byl ochoten bavit se o tom s novináři tak dlouho, dokud ho budou chtít poslouchat.

To dopoledne probíhalo ve znamení žalob. Trudin advokát prozradil šokující zprávu, že v 10 hodin se dostaví do kanceláře soudu v Mobilu a podá žádost o rozvod. Svůj úkol provedl obdivuhodně. Ačkoliv už podal tisíce žádostí o rozvod, toto bylo poprvé, kdy tak učinil před televizními kamerami. Váhavě dal svolení k delšímu rozhovoru. Důvodem rozvodu bylo svévolné opuštění, žádost však uváděla i další všemožné odporné hříchy. V hale před soudní kanceláří ještě zapózoval pro pár snímků.

Rychle se rozšířila zvěst o včerejší žalobě, v níž Northern Case Mutual požaduje na Trudy Laniganové vrácení dvou a půl milionu. V soudním spisu se hledaly podrobnosti. Na právníky obou stran se sypaly dotazy. Slovo dalo slovo a zanedlouho tucet reportérů věděl, že Trudy nesmí bez souhlasu soudu vypsát ani šek v samoobsluze.

Pojišťovna Monarch-Sierra chtěla zpět své čtyři miliony, samozřejmě včetně úroků a honorářů právníků. Její právní zástupci v Biloxi dali spěšně dohromady žalobu na advokátní kancelář za to, že přijala celé pojistné, a na chudáka Patricka, že všechny obral. Jak už se stávalo zvykem, novináři dostali echo a kopie žaloby měli v rukách pár minut po podání.

Benny Aricia chtěl pochopitelně od Patricka svých devadesát milionů. Jeho nový advokát, skvělý řečník, měl k médiím odlišný přístup. Svolal na desátou hodinu tiskovou konferenci a pozval všechny do prostorného konferenčního sálu, aby prodiskutoval veškeré, i ty nejméně významné aspekty požadavku svého klienta, ještě než podá žalobu. Pak pozval své nové kamarády z řad novinářů, aby ho doprovodili pěšky k soudu, až půjde podat žalobu. Cestou se ani na chvíli neodmlčel.

Dopadení Patricka Lanigana zaměstnalo víc advokátů, soudců a soudních úředníků v zálibu než kterákoli jiná událost v nedávné minulosti.

Zatímco v budově soudu okresu Harrison vřelo málem jako v kotli, sedmnáct členů velké poroty klidně vstoupilo do neoznačené místnosti ve druhém poschodí. Sám oblastní státní žalobce T. L. Parrish je v noci všechny obvolal. Věděli, oč na této schůzce půjde. Dostali kávu a zaujali vyhrazená místa kolem dlouhého stolu. Byli celí nedočkaví, dokonce vzrušení tím, že se ocitli uprostřed bouře.

Parrish je pozdravil, omluvil se, že je musel naléhavě svolat, pak uvítal šerifa Sweeneyho a jeho hlavního vyšetřovatele Teda Grimshawe a také zvláštního agenta Joshuu Cuttera. "Zdá se, že máme zničehonic na krku čerstvou vraždu," prohlásil a otevřel ranní noviny. "Většina z vás to určitě četla." Všichni přikýkli.

Parrish zvolna pochodoval podél zdi s blokem v ruce a probíral jednotlivé body: údaje o Patrickovi; zastupování Bennyho Aricii; Patrickova smrt, samozřejmě zfalšovaná; jeho pohřeb - většinu z toho, o čem si přečetli v ranních novinách, jim teď Parrish položil na stůl.

Nechal kolovat fotografie Patrickova vyhořelého blazeru na místě havárie; fotografie opáleného křoví, půdy, spálené trávy a kmene stromu. A dramaticky a bez varování nechal kolovat i velký barevný snímek pozůstatků jediné osoby, která v blazeru jela.

"My jsme si samozřejmě mysleli, že to je Patrick Lanigan," pronesl s úsměvem. "Ted' vím, že jsme se mýlili."

Na zčernalé hmotě nebylo nic, co by nasvědčovalo, že jde o lidské ostatky. Žádné rozpoznatelné části těla, až na jednu vyčnívající světlou kost, která patřila k pánvi, jak Parrish zasmušile objasnil. "K lidské pánvi," dodal pro případ, že by jeho porotci byli zmateni a domnívali se, že Patrick třeba zabil prase nebo nějaké jiné zvíře.

Členové velké poroty to přijali dobře, hlavně proto, že nebylo mnoho vidět. Žádná krev, maso, nic. Nic, z čeho by se zvedal žaludek. On nebo ona či co to vlastně bylo, sedělo na předním sedadle pro spolujezdcy, které shořelo až na rám, jako všechno ostatní.

"Požár byl samozřejmě živěný benzinem," vysvětlil Parrish. "Víme, že Patrick nabral plnou nádrž a ujel třináct kilometrů, takže explodovalo sedmdesát šest litrů. Náš vyšetřovatel však uvedl, že požár byl zřejmě neobvykle prudký a rychlý." "Našli jste ve vozidle zbytky nějaké nádoby?" zeptal se jeden z porotců. "Ne. Při takovém žhářství se obvykle používají kanystry z umělé hmoty. Plastové nádoby na mléko nebo nemrznoucí směs jsou u žhářů nejoblíbenější. Nezůstává po nich totiž stopa. Shledáváme se s tím velmi často, i když u požáru auta zřídka."

"Bývají těla vždycky tak spálena k nepoznání?" zeptal se další.

Parrish rychle odpověděl: "Ne, většinou ne. Upřímně řečeno, ještě nikdy jsem neviděl takhle příšerně ohořelé tělo."

Mohli bychom se pokusit je exhumovat, ale jak asi víte, bylo spáleno v krematoriu."

"Tušíte aspoň, kdo byl ten uhořelý?" zeptal se Rony Burkes, dokař.

"Myslíme na jednu osobu, ale je to jen spekulace."

Ozvaly se další dotazy na to a ono, nic podstatného, jen takové pokusy v naději, že si ze schůzky odnesou něco, co se v novinách neobjevilo. Jednomyslně odhlasovali, aby byl Patrick obžalován z vraždy - vraždy spáchané při páčení jiného zločinu, konkrétně velké krádeže. Za což se ukládá trest smrti, a to smrticí injekcí ve státní věznici v Parchmanu. Za necelých čtyřicet hodin byl Patrick obžalován z vraždy, byla na něj podána žaloba o rozvod, Ariciova žaloba o devadesát milionů plus náhradu škody, žaloba bývalých kolegů z firmy o třicet milionů plus náhradu škody, žaloba Monarch-Sierra Insurance o čtyři miliony plus dalších deset milionů, aby se to zarovnálo.

A to všechno on sledoval, díky CNN.

Prokurátoři T. L. Parrish a Maurice Mast stanuli opět se zachmuřenými tvářemi před kamerami a oznámili společně - ačkoliv federálové neměli s touto obžalobou nic společného - že obyvatelé okresu Harrison, zastoupeni velkou porotou, právě vznesli obvinění proti vrahovi Patricku Laniganovi. Odrazili otázky, které nemohli zodpovědět, vyhnuli se těm, které zodpovědět mohli, a jasně naznačili, že budou následovat další obvinění.

Když se muži s kamerami vzdálili, oba muži se sešli v klidu s Jeho Ctihodností Karlem Huskeym, jedním ze tří obvodových soudců pro okres Harrison a před pohřbem ještě blízkým přítelem Patricka. Případy se měly zadávat náhodně, ale Huskey, stejně jako ostatní soudci, věděl, jak ovlivnit registračního úředníka, aby mohl přijmout nebo nepřijmout určitý případ. A Huskey teď chtěl Patrickův případ.

Lance pojídal sám v kuchyni sendvič s rajčaty a přitom zahlédl, jak se něco pohnulo za domem u bazénu. Popadl brokovnici, vyklouzl z domu a proplížil se kolem keřů na terase. Vtom zpozoroval podsaditého fotografa, jak sedí na bobku u domku vedle bazénu a na krku se mu houpají tři mohutné aparáty. Lance, s puškou v pohotovosti, obešel bos a po špičkách domek a připlížil se přímo za mužova záda. Naklonil se, přiložil mu k hlavě pušku s hlavní směřující vzhůru a stiskl spoušť.

Fotograf poskočil dopředu a padl na obličej. Vyděšeně řval a válel se po aparátech. Lance ho kopl mezi nohy a pak znovu. Když se muž převálil, konečně zahlédl útočníka.

Lance mu vyrval všechny tři fotoaparáty a mrštil s nimi do bazénu. Vystrašená Trudy stála na terase. Lance na ni zavolal, ať zatelefonuje na policii.

9 "TEĎ VÁM SEŘÍZNU ODUMŘELOU KÚŽI," ŘEKL LÉKAŘ

a jemně se dotýkal rány na prsou špičatým nástrojem. "Vážně si myslím, že byste si měl vzít něco proti bolesti."

"Ne, díky," odmítl Patrick. Seděl nahý na posteli, obklopen lékařem, portorickým zřízencem Luisem a dvěma sestřičkami.

"Bude to bolet, Patricku," varoval ho lékař.

"Zažil jsem horší věci. A nadto, kam byste mě tak asi chtěl píchnout?" zeptal se a zvedl levou paži. Byla pokryta temně rudými a fialovými podlitinami všude, kde ho brazilský lékař při mučení bodal. Jeho tělo bylo hotová paleta podlitin a jizev. "Už žádné drogy," prohlásil.

"Tak dobrá. Jak si přejete."

Patrick se opřel a pevně se chytil postranic postele. Sestřičky a Luis ho popadli za kotníky a doktor mu začal seškrabávat popáleniny třetího stupně na hrudi. Skalpelem odtrhl odumřelou tkáň od rány a pak ji odřízl.

Patrick sebou škubl a zavřel oči.

"Co takhle injekci, Patricku?" zeptal se lékař.

"Ne," odsekl.

Další skalpel. Další odumřelá pokožka.

"Tyhle se pěkně hojí, Patricku. Začínám si myslet, že možná nebudete ani potřebovat kožní štěpy."

"To je dobře," řekl a znovu sebou škubl.

Čtyři z devíti spálenin byly tak zlé, že je bylo možno považovat za třetí stupeň; dvě na prsou, jedna na levém stehně a jedna na pravém lýtku. Spáleniny na zápěstích, loktech a kotnících byly otevřené a pokryté masť.

Lékař skončil za půl hodiny a vysvětlil Patrickovi, že udělá nejlépe, zůstane-li v klidu, neoblečený a bez obvazů, alespoň prozatím. Potřel rány chladivým antiseptickým balzámem a znovu nabídl tablety proti bolesti. Patrick znovu odmítl.

Luis se motal kolem, dokud lékař a sestřičky neodešli. Zavřel za nimi dveře a stáhl žaluzie. Z kapsy pod bílou blůzou zřízence vytáhl malý aparát Kodak na jedno použití s bleskem.

"Začni tady," řekl Patrick a ukázal k nohám postele. "Zaber celé tělo včetně obličeje." Luis si přiložil aparát k oku, chvíli zkoušel, couvl ke zdi a pak stiskl spoušť. Zablýsklo se.

"Znovu, odtud," dirigoval ho Patrick.

Luis vykonal, co mu bylo řečeno. Nejdřív s touto akcí nesouhlasil a tvrdil, že by ji možná měl schválit jeho šéf. Patrick se pobytem na hranicích s Paraguij nejen zdokonalil v portugalštině, ale také se naučil španělsky. Rozuměl téměř všemu, co Luis řekl. Luis mu tak dobře nerozuměl.

Ale řeč peněz byla silnější a Luis nakonec pochopil, že se mu nabízí pět set dolarů, když Patricka vyfotografuje. Přistoupil na to, že koupí tři jednoúčelové aparáty, udělá téměř sto snímků, nechá je přes noc vyvolat a schová je daleko od nemocnice, dokud nedostane další příkaz.

Patrick u sebe neměl pět set dolarů, ale přesvědčil Luise, že je čestný člověk" ať o něm slyšel cokoliv, a že mu peníze pošle, hned jak se dostane domů.

Luis nebyl žádný velký fotograf, ale také neměl nijak složité přístroje. Patrick mu každý záběr zkomponoval. Detaily těžkých popálenin na prsou a na stehně, detaily ošklivě zhmožděných končetin, celkové záběry ze všech stran. Pracovali rychle, aby je nikdo nepřistihl. Za chvíli bude oběd a po něm přijde další kolo návštěv sester s lejsky a neustálým řečením.

Luis odešel z nemocnice během polední přestávky a film odnesl do obchodu.

V Riu přesvědčil Osmar špatně placenou sekretářku z Eviny firmy, aby přijala tisíc dolarů a za to mu prozradila, o čem se teď v podniku povídá. Moc toho nebylo. Mezi společníky panoval klid. Ale telefonní záznamy odhalily dva hovory z čísla v Curychu. Byl to hotel, jak zjistil Guy z Washingtonu, ale žádnou další informaci nezískal. Švýcaři zachovávali diskretnost.

Z faktu, že Eva zmizela a neukazovala se, docházela společníkům trpělivost. Tiché hovory se brzy změnil v denní porady o tom, co dělat. První den jednou zavolala, druhého dne znovu, ale pak už ani muk. Záhadného klienta, za nímž odjela, se nepodařilo ověřit. A mezitím její řádní klienti stupňovali své požadavky a výhrůžky. Propásala pozvané zákazníky, schůzky, termíny.

Nakonec se rozhodli, že ji dočasně vyloučí z firmy, a až se vrátí, vyřídí si to s ní.

Osmar a jeho lidé sledovali Evina otce tak, že se skoro ani nevyspal. Hlíkali halu v domě, kde měl byt, sledovali ho v ulicích i na zalidněných chodnících Ipanemy. Padl návrh, aby ho chytily a trochu zmáčkly, aby promluvil, ale on byl opatrný a nikdy se nenechal zastihnout o samotě.

Až na třetí pokus našel Lance dveře ložnice odemčené. Tiše vstoupil s dalším valiem a její oblíbenou irskou minerálkou - láhev za čtyři dolary, beze slova si k ní přisedl na postel a podal jí prášek. Vzala si ho, během hodiny to už byl druhý, a zapila jej minerálkou.

Policejní vůz s podsaditým fotografem - veřelcem odjel před hodinou. Dva poldové se zdrželi asi dvacet minut, položili pár otázek a zřejmě nehodlali sepisovat trestní oznámení, neboť se jednalo o soukromý pozemek. Jen vyzvali novináře, aby sem nevstupovali. Stejně to bylo pro nějaký mizerný plátek ze severu. Policajti se tvářili docela sympaticky, dokonce ocenili způsob, jakým si Lance s veřelcem poradil. Ještě si zapsali jméno Trudina advokáta, kdyby přece jen došlo na trestní oznámení. Lance vyhrožoval, že jestli ho potáhnou k soudu, podá sám žalobu.

Když policie odešla, Trudy se sesypala. Házela polštáře z gauče do krbu, až chůva s dítětem raději utekla. Sprostě nadávala Lanceovi, protože byl jako terč nejbližší. Bylo toho na ni prostě už příliš: zpráva o Patrickovi, žaloba od pojišťovny, omezující příkaz k výdajům, horda hyen před domem a nakonec ještě Lance dopadl fotografa u bazény. Ale teď se už trochu zklidnila. Lance si rovněž vzal valium a s úlevou zkonstatoval, že se zase ovládá. Chtěl se jí dotknout, pohladit ji po koleně a říci něco hezkého, ale v takových situacích na ni taková gesta nezabírala. Jeden špatný pohyb, a začala by znova. Trudy se uklidní, ale jen když sama chce.

Lehla si na postel, zavřela oči a ruku si položila na čelo. V pokoji bylo šero, jako ostatně v celém domě - žaluzie a rolety stažené, světla zhasnutá nebo ztlumená. Venku se potulovala asi stovka lidí, kteří fotografovali a natáčeli obrazový doprovod k těm otřesným historkám o Patrickovi. V poledne uviděla svůj dům v místním zpravodajství a nějaká ženská s nachovým ksichem a velkými zuby žvanila o Patrickovi a o tom, že jeho manželka podala ráno žádost o rozvod.

Patrickova manželka! Nemohla tomu ani uvěřit. Už čtyři a půl roku nebyla Patrickovou manželkou. Spořádaně ho pohřbila, čekala na peníze a snažila se na něj zapomenout. Když je dostala, zůstal jen matnou vzpomínkou.

Jediný bolestný okamžik nastal, když se jednou posadila s Ashley Nicole, aby holčičce, které tehdy nebyly ani dva roky, sdělila, že táta už nikdy nepřijde, že odešel do nebe, kde mu určitě bude líp. Ashley Nicole byla chvíli zmatená, ale pak to pustila z hlavy, jak to dokáže jen malé dítě. V přítomnosti dcery se o Patrickovi nesměl nikdo zmínit. Jak Trudy říkala, je to jen pro její dobro. Svěho otce si nepamatuje, tak jí ho laskavě nepřipomínejte.

Kromě této jediné krátké epizody nesla tíhu vdovství s pozoruhodnou lehkostí. Jezdila nakupovat do New Orleansu, objednávala zdravé potraviny z Kalifornie, dvě hodiny denně se potila ve značkovém trikotu a doprávala si drahé kosmetické kúry. O dítě pečovala chůva, takže ona a Lance mohli cestovat. Milovali Karibik, zejména St. Barts s jeho nudistickými plážemi, kde se procházeli nazí s Francouzi.

Vánoce trávili v New Yorku v hotelu Plaza. Leden pak ve Vail mezi lidmi obdařenými bohatstvím i půvabem. Květen býval spojen s Paříží a Vídní. Toužili po soukromém tryskovém letadle, jaké měli někteří z těch úžasných lidí, jež potkávali v rychlém jízdním pruhu. Malý použitý lear se dal pořídit za milion, ale teď to už nepřicházelo v úvahu. Lance tvrdil, že se to zase změní, ale Trudy si dělala starosti, kdykoliv začal vážně mluvit o obchodech. Věděla, že pašuje drogy, ale šlo jen o trávu a hašiš z Mexika a riziko nebylo velké. Někjaký příjem potřebovali a jí přišlo občas vhod, když Lance byl z domu.

Nedá se říci, že by Patricka nenáviděla, rozhodně ne mrtvého Patricka. Jen jí bylo proti mysli, že je živ, že vstal z mrtvých a vrátil se, aby jí zkomplikoval život. Poprvé se s ním setkala na večírku v New Orleansu, v době, kdy flirtovala s Lancem a ohlížela se po dalším manželovi, pokud možno bohatém a slibném. Bylo jí dvacet sedm, čtyři roky po

nepodařeném manželství, a už se chtěla usadit. Patrickovi bylo třiatřicet, byl ještě svobodný a ochotný k ženění. Právě přijal místo u slušné firmy v Biloxi, kde tou dobou žila. Po čtyřech měsících vytrvalé vášně se na Jamaice vzali. Tři týdny po svatební cestě, když Patrick odjel na služební cestu, vklouzl do jejich bytu Lance a strávil tam noc. Rozhodně nesmí přijít o peníze. Její advokát prostě bude muset něco podniknout, najít nějakou kličku, aby si je mohla ponechat. Za to ho platila. Pojišťovna jí přece nemůže sebrat dům, nábytek, auta a oblečení, bankovní účty, loď a nádherné věci, které si za ty peníze koupila. To jí prostě nepřipadalo spravedlivé. Patrick zemřel. Ona ho pochovala. Už čtyři roky je vdovou. To také něco znamená.

Není její vina, že je naživu.

"Budeme ho muset zabít," poznamenal Lance v šeru pokoje. Přesunul se do křesla mezi postelí a oknem a bosé nohy si položil na pohovku.

Ani se nehnula, netrhla sebou, jen chvíli přemýšlela, než řekla: "Nemluv hlouposti." Neznělo to příliš přesvědčivě.

"Není jiná možnost, to přece víš."

"Máme už tak dost malérů."

Jenom oddechovala, zápěstí stále na čele, oči zavřené, úplně nehybná a docela šťastná, že s tím Lance přišel. Sama na to samozřejmě myslela už v tu chvíli, kdy jí řekli, že Patrick jede domů. Probírala různé scénáře a každý vedl k témuž nevyhnutelnému závěru: Aby si mohla nechat peníze, Patrick musí být mrtev. Koneckonců šlo o jeho životní pojistku. Nemohla ho sama zabít; to byl směšný nápad. Ale na druhé straně Lance měl dost pochybných přátel v temných zákoutích.

"Chceš si přece nechat peníze, ne?" zeptal se.

"Teď na to nemohu myslet, Lanci. Možná později." Možná hodně brzy. Nemohla dát najevo netrpělivost, jinak by se Lance příliš rozvášnil. Jako obvykle s ním bude manipulovat, povede ho k nějakému ďábelskému plánu, až z něho nebude moci couvnout.

"Nemůžeme čekat příliš dlouho, holčičko. Pojišťovna nás už drží pod krkem."

"Prosím tě, Lanci!"

"Nedá se to obejít. Jestli si chceš udržet tenhle dům, všechno, co máme, pak musí zemřít."

Dlouho nic neřekla, ani se nepohnula, ale jeho slova ji potěšila na duši. I když nebyl nijak mimořádně bystrý a měl i mnoho dalších nedostatků, byl Lance jediný muž, kterého kdy milovala. Byl dost velký mizera, aby se postaral o Patricka. Ale byl dost chytrý, aby se nenechal chytit?

Agent se jmenoval Brent Myers, byl z filiálky v Biloxi a poslal ho Cutter, aby navázal kontakt s jejich kořistí. Představil se a blýskl odznakem na Patricka, který na to nijak nereagoval a sáhl po dálkovém ovládání. "Těší mě," řekl a pítáhl si prostěradlo.

"Jsem z úřadu v Biloxi," řekl Myers a skutečně se snažil působit příjemně.

"Kde to je?" zeptal se Patrick a nehnul brvou.

"Napadlo mě, že bychom se měli sejít a seznámit se. Příštích několik měsíců spolu strávíme hodně času."

"Nebudíte si tím tak jistý?"

"Máte advokáta?"

"Ještě ne."

"Hodláte si ho najmout?"

"Do toho vám rozhodně nic není."

Myers zřejmě nebyl konkurentem pro zkušeného právníka, jakým byl Lanigan. Položil ruce na dolní pelest postele a poctivě se snažil Patricka zastrašit. "Doktor tvrdí, že za dva dny budete schopni transportu."

"No a co? To jsem už teď."

"V Biloxi na vás čeká velká společnost."

"Sleduji to," řekl Patrick a kývl směrem k televizi.

"Nechcete mi odpovědět na pár otázek?"

Patrick odměnil tento absurdní návrh pohrdavým odfrknutím.

"Myslel jsem si to," řekl Myers a vykročil ke dveřím. "Budu vás doprovázet domů." Hodil vizitku na prostěradlo.

"Tady je číslo do mého hotelu, kdybyste chtěl mluvit."

"Nesedíte u telefonu."

10 sandy mcdermott si přečetl s velkým zájmem zprávy o úžasném znovuoobjevení svého kamaráda z právnických studií. Tři roky s Patrickem studovali a řádili v Tulane. Po advokátských zkouškách společně pracovali pro stejného soudce a strávili mnoho hodin v oblíbené hospůdce na St. Charles plánováním, jak dobudou právnický svět. Založí spolu firmu - malou, ale silnou firmu bojovných procesních advokátů s neposkvrněnou etikou. Postupně zbohatnou a budou věnovat deset hodin měsíčně klientům, kteří si nemohou dovolit zaplatit. Všechno měli vymyšleno.

Život však rozhodl jinak. Sandy přijal místo asistenta federálního žalobce, hlavně proto, že plat byl dobrý a on byl čerstvě ženatý. Patrick zapadl do firmy s dvěma sty právníky v New Orleansu. Oženit se nestihl, protože pracoval osmdesát hodin týdně.

Jejich plány na perfektní firmičku jim vydržely asi do třiceti. Snažili se občas se sejít na rychlý oběd nebo na drink, kdykoli to bylo možné, ale schůzky a telefonní hovory byly s přibývajícím roky stále vzácnější. Potom Patrick odešel za klidnějším životem do Biloxi a pak už spolu mluvili s těžší jednou za rok.

Sandyho velký okanžik nadešel, když se přítel jeho bratrance zmrazil na ropné vrtné věži v Mexickém zálivu. Půjčil si deset tisíc dolarů, otevřel si vlastní firmu, zažaloval Exxon a vyhrál skoro tři miliony dolarů, z nichž si třetinu nechal. Tím

se uvedl v branži. Bez Patricka založil malou firmu se třemi právníky, kteří se specializovali na úrazy a úmrtí mimo území Spojených států.

Po Patrickově smrti Sandy listoval v kalendáři a zjistil, že s kamarádem hovořil naposledy před devíti měsíci.

Samozřejmě si to vyčítal, ale byl také realista. Jako většina přátel ze školy šli prostě každý svou cestou.

Proseděl s Trudy chvíle jejího zoufalství a pomohl nést rakev ke hrobu.

Když o šest měsíců později zmizely peníze a začaly kolovat řeči, Sandy se pro sebe smál a přál kamarádovi, aby mu to vyšlo. V posledních čtyřech letech si mnohokrát říkal, utíkej, Patricku, utíkej, a vždy s úsměvem.

Sandyho kancelář se nacházela na Poydras Street, devět bloků od Superdomu, nedaleko křižovatky Magazínu, v krásné budově z devatenáctého století, kterou koupil z výnosu jednoho smírného vyrovnání. Pronajal druhé a třetí patro a přízemí nechal pro sebe, své dva společníky, tři pomocníky a půl tuctu sekretářek.

Měl velice napilno, když do pracovny vstoupila vážně se tvářící sekretářka a řekla: "Chce s vámi mluvit jedna dáma."

"Je objednaná?" zeptal se a mrkl na jeden ze tří denních-týdenních-měsíčních plánovacích kalendářů na kraji stolu.

"Ne. Tvrdí, že to je naléhavé. Jde o Patricka Lanigana."

Tázavě se na ni zahleděl. "Říká, že je právníčka," dodala sekretářka.

"Odkud je?"

"Z Brazílie."

"Z Brazílie?"

"Ano."

"Vypadá brazilsky?"

"Trochu."

"Uveďte ji."

Sandy přišel naproti ke dveřím a vřele ji přivítal. Eva se představila jen jako Lea a neuvedla žádné příjmení.

"Přeslechl jsem vaše druhé jméno," poznamenal Sandy s úsměvem.

"Nepoužívám ho," odvětila. "Aspoň zatím ne."

Musí to být brazilský zvyk, pomyslel si Sandy. Jako ten fotbalista Pele. Jen křestní jméno, žádné příjmení.

Dovedl ji k židli v rohu a poslal pro kávu. Odmítla a pomalu se posadila. Podíval se jí na nohy. Byla oblečena střízlivě, nic okázalého. Posadil se na druhou stranu konferenčního stolu a všiml si jejích očí - krásné očí, světle hnědé, ale velice unavené. Dlouhé tmavé vlasy jí padaly přes ramena.

Patrick měl vždycky dobrý vkus. Trudy byla potvora, ale rozhodně dokázala zastavit provoz na ulici.

"Jsem tady kvůli Patrickovi," pronesla váhavě.

"On vás poslal?" zeptal se Sandy.

"Ano, poslal."

Mluvila pomalu měkkým a hlubokým hlasem. Měla velmi lehký přízvuk.

"Studovala jste ve Státech?"

"Ano. Mám právnícký diplom z Georgetownu."

To vysvětlovalo její skoro perfektní americkou angličtinu.

"A kde pracujete?"

"V jedné firmě v Riu. Specializuji se na mezinárodní obchod."

Zatím se ani neusmála a to Sandymu vadilo. Návštěvnice zdaleka. A navíc krásná; skvělý mozek a hezké nohy. Chtěl, aby se v teple jeho kanceláře uvolnila. Vždyť je teď v New Orleansu.

"Tam jste se seznámila s Patrickem?" zeptal se.

"Ano. V Riu."

"Mluvila jste s ním od té doby?"

"Ne. Co ho dopadli, tak ne." Málem už dodala, že se o něj velmi strachovala, ale to by vypadalo neprofesionálně.

Nesměla tady moc prozrazovat; nic o svém vztahu k Patrickovi. Sandymu McDermottovi se dalo věřit, ale měla mu předkládat informace v malých dávkách.

Nastala malá přestávka, kdy se oba dívali jinam, a Sandy instinktivně poznal, že tento příběh má mnoho kapitol, které nikdy nepozná. Ale ty otázky! Jak ukradl ty peníze? Jak se dostal do Brazílie? Kde ji cestou sebral?

A ta hlavní: Kde jsou peníze?

"A co se ode mne očekává?" zeptal se.

"Chci vás najmout, pro Patricka."

"To můžete."

"Nejdůležitější je důvěra."

"To je vždycky."

"Tohle je něco jiného."

To má pravdu. Devadesát milionů je něco jiného.

"Ujišťuji vás, že cokoli mi vy a Patrick řeknete, bude zachováno v nejpřísnější tajnosti," prohlásil s uklidňujícím úsměvem a jí se na oplátku podařil jeden velmi nepatrný.

"Třeba vás budou nutit, abyste prozradil tajemství svého klienta."

"S tím si nedělám starosti. Dovedu se o sebe postarat."

"Můžete vám vyhrožovat."

"Nebylo by to poprvé."

"Můžete být sledován."

"Kým?"
"Velmi nepříjemnými lidmi."
"Jakými?"
"Lidmi, kteří pronásledují Patricka."
"Myslím, že už ho dostali."
"Ano, ale peníze ne."
"Chápu." Takže peníze ještě existují; to nebylo překvapení. Sandy a prakticky každý věděl, že Patrick nemohl utratit za čtyři roky takové bohatství. Ale kolik zbylo?
"Kde jsou peníze?" zeptal se tak trochu na zkoušku a ani na okamžik nečekal odpověď.
"Na to se nesmíte ptát."
"Právě jsem se zeptal."
Lea se usmála a rychle pokračovala. "Pojďme se dohodnout na některých detailech. Kolik činí vaše palmáře?"
"Co ode mne budete chtít?"
"Abyste zastupoval Patricka."
"Pro který pytel hříchů? Podle novin bude třeba celé armády právníků, aby ho zaštitili."
"Sto tisíc dolarů?"
"Pro začátek to bude stačit. Budu se zabývat civilními i trestními případy?"
"Všemi."
"Já sám?"
"Ano. Nechce žádného jiného advokáta."
"Jsem dojat," řekl Sandy a myslel to vážně. Byly desítky advokátů, na něž se teď Patrick mohl obrátit, slavnějších advokátů s většími zkušenostmi s hrdelními případy, advokátů s konexemi v celé oblasti a s místním vlivem, advokátů z větších firem s více zdroji a nepochybně i advokátů, kteří byli v posledních osmi letech bližšími přáteli než Sandy.
"Pak jsem váš," prohlásil. "Patrick je můj starý přítel, víte to?"
"Vím."
Kolik toho opravdu věděla? uvažoval. Byla víc než právníčka?
"Ráda bych vám poukázala peníze ještě dnes," řekla. "Jestli mi můžete dát nějaké spojení."
"Ovšem. Připravím smlouvu na právní služby."
"Patrickovi dělají starosti ještě další věci. Jednou z nich je publicita. Chce, abyste novinářům nic neříkal. Nikdy. Ani slovo. Žádné tiskové konference, pokud je neschválí. Dokonce ani žádné 'bez komentáře'."
"Žádný problém."
"Nesmíte o tom napsat knihu, až to skončí."
Sandy se začal smát, ale jí to nepřipadalo k smíchu. "Ani by mě to nenapadlo," prohlásil.
"Chce to dát do smlouvy."
Přestal se smát a poznamenal si něco v tom smyslu do bloku. "Ještě něco?"
"Ano, můžete počítat s tím, že vaše kancelář i domov budou odposlouchávány. Měl byste si najmout experta na ostrahu, aby vás chránil. Patrick je ochoten za to zaplatit."
"Souhlas."
"A bude nejlepší, když už se tady nesetkáme. Někteří lidé se snaží mě najít, protože se domnívají, že je dovedu k penězům. Takže se budeme setkávat na jiných místech."
Na to Sandy neměl co říci. Chtěl pomoci, nabídnout ochranu, zeptat se jí, kam půjde a jak se ukryje, ale zdálo se, že Lea má všechno pod kontrolou.
Podívala se na hodinky. "Za tři hodiny letí letadlo do Miami. Mám dvě letenky do první třídy. Můžeme si promluvit v letadle."
"A kam mám letět?"
"Vy poletíte do San Juanu navštívit Patricka. Všechno jsem zařídila."
"A vy?"
"Já se dám jiným směrem."

Zatímco čekali na potvrzení převodních dispozic, Sandy objednal další kávu a koblihy. Jeho sekretářka zrušila všechny schůzky a účast u soudu na příští tři dny. Žena mu přinesla do kanceláře příruční zavazadlo. Pomocník je odvezl na letiště a cestou si Sandy všiml, že Lea nemá žádné zavazadlo, pouze malý vak z hnědé kůže, dlouho používaný a docela hezký.
"Kde bydlíte?" zeptal se, když popíjeli kolu v letištním bistru.
"Různě," odpověděla a dál se dívala z okna.
"Jak se s vámi spojíme?"
"K tomu se dostaneme později."
Seděli vedle sebe ve třetí řadě první třídy a prvních dvacet minut po startu nepromluvili, jen si listovala v módním časopise a on se pokoušel číst tlustou svědeckou výpověď. Sandymu se nechtělo výpověď číst - ta mohla počkat. Chtěl si povídat, klást nekonečné otázky, tytéž otázky, na něž chtěli všichni znát odpověď.
Ale byla mezi nimi zeď, dost silná zeď, která se netýkala jen pohlaví a známosti. Ona znala odpovědi, ale byla odhodlána nechat si je pro sebe. Ze všech sil se snažil vyrovnat jejímu klidu.
Přinesli jim slané buráky a preclíky. Šampaňské odmítli. Nalili jim minerálku. "Jak dlouho už znáte Patricka?" zeptal se opatrně.

"Proč se ptáte?"

"Promiňte. Můžete mi říci něco o tom, co se přihodilo Patrickovi v posledních čtyřech letech? Koneckonců jsem jeho starý přítel. A teď jsem jeho advokát. Nemůžete mi mít za zlé, že jsem zvědavý."

"Budete se muset zeptat jeho," odpověděla sladce a vrátila se ke svému časopisu. Snědl její buráky.

Čekala, až začali klesat nad Miami, než opět promluvila. Bylo to rychlé, zřejmě dobře nacvičené. "Několik dní vás neuvidím. Musím být neustále v pohybu kvůli lidem, kteří po mně jdou. Patrick vám dá instrukce a prozatím spolu budeme komunikovat vaším prostřednictvím. Dávejte pozor na neobvyklé věci. Cizí člověk v telefonu. Auto za vámi. Člověk ve vaší kanceláři. Jakmile budete znám jako jeho advokát, přilákáte lidi, kteří hledají mne."

"Kdo to je?"

"Patrick vám to poví."

"Vy máte ty peníze, že ano?"

"Na to vám nemohu odpovědět."

Pozoroval, jak se mraky pod křídly blíží. Ovšemže se peníze rozmnožily. Patrick nebyl idiot. Uklidil je do zahraniční banky, kde se o ně starali profici. Pravděpodobně vydělávaly aspoň dvanáct procent za rok.

Do přistání už spolu nemluvili. Pospíchali prostorami letiště, aby chytil svůj let do San Juanu. Pevně mu potřásla rukou a řekla: "Povězte Patrickovi, že jsem v pořádku."

"Bude se ptát, kde jste."

"V Evropě."

Sledoval, jak mizí v davu tlačících se cestujících, a přitom záviděl starému kamarádovi. Tolik peněz. Nádhernou dámu s exotickým šarmem a úrovní.

Probrala ho výzva k nástupu. Potřásl hlavou a zeptal se sám sebe, jak může závidět muži, který má teď před sebou vyhlídku, že stráví příštích deset let v cele smrti čekáním na opravu. A kolem sebe stovku hladových právníků, dychtících stáhnout z něho kůži, aby našli peníze.

Závist! Usadil se, opět v první třídě, a začala na něj doléhat tíha zastupování Patricka.

Eva odjela taxíkem do módního hotelu na South Beach, kde strávila noc. Zůstane tam několik dní, podle toho, co se stane v Biloxi. Patrick jí řekl, aby se stěhovala, nezůstávala na jednom místě víc než čtyři dny. Zapsala se pod jménem Lea Piresová a teď měla zlatou kreditní kartu na toto jméno. Bydliště São Paulo.

Rychle se převlékla a vyšla na pláž. Bylo odpoledne a na pláži bylo plno lidí, což se jí hodilo. Pláže v Riu bývaly také zalidněné, ale tam měla kolem sebe přátele. Teď byla cizinka, další bezejmenná kráska v bikinách, opékající se na slunci. Chtělo se jí jet domů.

11 celou hodinu trvalo sandymu, než si pro-bojoval cestu skrz venkovní zdi námořní základny. Jeho nový klient mu to nijak neusnadnil. Nikdo jako by nevěděl, že ho má čekat. Byl nucen spolehnout se na obvyklý repertoár advokátů: hrozby, že bude okamžitě žalovat, výhrůžky, že bude telefonicky informovat senátory a další vysoké funkce, halasné a zlostné stížnosti na všechny možné druhy porušování lidských práv. Za tmy se dostal do nemocnice a narazil na další obrannou linii. Ale tentokrát sestra prostě zavolala Patricka.

V pokoji měl tmu, osvětlenou jen namodralým svitem televize se staženým zvukem, která visela vysoko v rohu - právě přenášela fotbalový zápas z Brazílie. Oba kamarádi si opatrně potřásl rukama.

Neviděli se už šest let. Patrick měl prostěradlo přitažené až k bradě, aby skryl svá zranění. Zdálo se, že v té chvíli je pro něj fotbal důležitější než vážný rozhovor.

Jestli Sandy očekával vřelé přijetí, rychle se smířil s poněkud chladnějším. Studoval Patrickův obličej a snažil se to nedělat příliš zjevně. Patrick byl hubený, téměř vyzáblý, s neznámou, ostřeji řezanou bradou a špičatějším nosem. Až na ty oči se mohl vydávat za někoho jiného. Ale hlas se nedal splést.

"Dík, žeš přišel," pronesl Patrick. Každé slovo vyřkl velmi měkce, jako kdyby mluvení vyžadovalo velké úsilí a přemýšlení.

"To víš. Ale neměl jsem moc na vybranou. Tvá přítelkyně dokáže přesvědčit."

Patrick zavřel oči a kousl se do jazyka. Odříkal rychle děkovnou modlitbu. Byla někde tam a byla v pořádku.

"Kolik ti zaplatila?" zeptal se Sandyho.

"Sto tisíc."

"Dobře," poznamenal Patrick a pak už nic neříkal. Nastala dlouhá pauza a Sandy si pomalu uvědomoval, že jejich rozhovory budou založeny na dlouhých intervalech beze slov.

"Je v pořádku," řekl za chvíli. "Je to překrásná žena. Je chytrá jako čert a plně kontroluje to, co má kontrolovat. V případech, že bys to nevěděl."

"To je hezké."

"Kdys ji viděl naposledy?"

"Před pár týdny. Ztratil jsem představu o čase."

"Je to manželka, přítelkyně, milenka, prostitutka?"

"Právnička."

"Právnická?"

"Ano, právnička." Sandyho to pobavilo. Patrick opět zmlkl, žádná slova, nikde pod prostěradlem žádný pohyb. Minuty ubíhaly. Patrick se vracel do ošklivého světa, kde čekali vlci, a jestli tam chtěl ležet a zírat na strop, Sandymu to nevadilo. Na mluvení budou mít dost času. A o náměty nebude nouze.

Byl živ a zrovna teď na ničem jiném nezáleželo. Sandy se bavil tím, že si vyvolával vzpomínky na smuteční obřad a

pohřeb, na to, jak za chladného a podmračeného dne spouštěli rakev, na poslední slova kněze a na tlumené vzlyky Trudy. Bylo opravdu k smíchu, když si člověk pomyslel, že Patrick se tehdy ukrýval na nedalekém stromě a sledoval truchlící - jak se o tom už za tři dny psalo.

Někde se schoval a pak sbalil prachy. Někteří muži se sesypou, když se přiblíží čtyřicítka. Krize středního věku je donutí vzít si novou ženu nebo se vrátit do školy. Patrick ne. Vyřešil svou úzkost tím, že se zabil, ukradl devadesát milionů dolarů a zmizel.

Ale skutečná mrtvola v autě najednou vymazala humor a Sandy chtěl povídat. "Doma tě čeká početný uvítací výbor, Patricku," poznamenal.

"Kdo dělá předsedu?"

"Těžko říct. Trudy požádala před dvěma dny o rozvod, ale to je nejmenší z tvých problémů."

"V tom máš pravdu. Nech mě hádat, chce polovinu peněz."

"Chce toho hodně. Velká porota tě obžalovala z úkladné vraždy. Státní, ne federální."

"Sledoval jsem to v televizi."

"Dobře. Takže víš o všech žalobách."

"Jo. CNN mi pilně dodávala nejnovější informace."

"Nemůžeš jim to mít za zlé, Patricku. Je to fantastický příběh."

"Díky."

"Kdy budeš chtít mluvit?"

Patrick se převalil na bok a zíral někam za Sandyho. Nebylo nač se dívat, jen na zeď, vymalovanou antiseptickou bělobou, ale na tu se nedíval. "Mučili mě, Sandy," řekl ještě tišším a nejistým hlasem.

"Kdo?"

"Přilepili mi k tělu elektrody a pouštěli do mě proud, dokud jsem nepromluvil."

Sandy se zvedl a popošel ke kraji postele. Položil ruku Patrickovi na rameno. "Cos jim řekl?"

"Já nevím. Nemohu si na všechno vzpomenout. Píchali do mne narkotika. Tady, podívej se." Zvedl levou paži, aby si Sandy mohl prohlédnout modřiny.

Sandy našel vypínač a rozsvítil stolní lampu, aby něco viděl. "Dobrý Bože," vydechl.

"Pořád se ptali na peníze," řekl Patrick. "Ztratil jsem vědomí, pak jsem se probрал a dali mi další šoky. Bojím se, že jsem jim řekl o té dívce, Sandy."

"O právníce?"

"Ano, o právníce. Jaké jméno ti řekla?"

"Lea."

"No dobře. Tak se jmenuje Lea. Možná jsem jim o ní řekl. Vlastně jsem si téměř jist, že jsem jim to řekl."

"Komu jsi to řekl, Patricku?"

Zavřel oči a zkrivil tvář, protože mu do nohou znovu vystřelila bolest. Svaly byly stále rozbolavělé a začaly ho chytat křeče. Pomalu se obrátil a zůstal ležet na zádech. Stáhl si prostěradlo až do pasu. "Podívej se, Sandy," řekl tiše a ukázal rukou na dvě ošklivé popáleniny na hrudi. "Tady je důkaz."

Sandy se ještě víc sklonil a prozkoumal důkaz - rudé rány obklopené oholenou kůží. "Kdo tohle udělal?" zeptal se znovu.

"Já nevím. Tlupa lidí. Byl jich plný pokoj."

"Kde?"

Patrickovi bylo přítěle líto. Tak moc toužil vědět, co se stalo, a nejen o mučení. Jako všichni ostatní i Sandy toužil po zajímavých detailech. Byl to opravdu úžasný příběh, ale nebyl si jist, kolik toho může říci. Nikdo neznal podrobnosti o havárii, při níž uhořel neznámý. Ale mohl svému advokátovi a příteli vyprávět o dopadení a mučení. Znovu přesunul váhu a přitáhl si prostěradlo až ke krku. Dva dny už nebral utišující prostředky, snažil se vyrovnat se s bolestí a pokoušel se vyhnout dalším injekcím. "Přitáhni si tu židli blíž a posad' se, Sandy. A zhasni. Světlo mi vadí."

Sandy spěšně vykonal příkazy. Posadil se co nejbliž k posteli. "Tohle mi udělali, Sandy," řekl Patrick v šeru. Začal v Ponta Porá, o běhání a malém autu s prázdnou pneumatikou, a vyprávěl mu celý příběh svého dopadení.

Ashley Nicole byly dva roky a jeden měsíc, když pohřbili jejího otce. Byla příliš malá, než aby se na Patricka pamatovala. Lance byl jediný muž, který kdy žil v domě, jediný muž, kterého kdy viděla s maminkou. Občas ji vozil do školky. Někdy spolu večereli jako rodina.

Po pohřbu schovala Trudy všechny fotografie a další důkazy o svém životě s Patrickem. Ashley Nicole nikdy neslyšela jeho jméno.

Ale když reportéři tábořili před domem už třetí den, dítě se přirozeně začalo vyptávat. Matka se chovala podivně.

Kolem domu bylo takové napětí, že to cítilo i šestileté děcko. Trudy počkala, až Lance odjel na návštěvu k advokátovi, a potom si posadila dceru na postel a spustila.

Začala přiznáním, že už byla jednou vdaná. Vlastně byla vdaná už dvakrát, ale řekla si, že Ashley Nicole se může dozvědět o prvním manželovi, až bude mnohem starší. Momentálně šlo o druhého manžela.

"Patrick a já jsme byli manželé čtyři roky a potom udělal moc ošklivou věc."

"Co?" zeptala se Ashley Nicole, oči dokořán, a poslouchala víc, než Trudy chtěla.

"Zabil člověka a zařídil, aby to vypadalo jako... no, byla velká autohavárie, víš, velký požár, a to bylo Patrickovo auto, a když oheň dohořel, policie našla v autě tělo a mysleli si, že to byl Patrick. Všichni si to mysleli. Patrick byl pryč, uhořel ve svém autě a já jsem byla moc smutná. Byl to můj manžel. Měla jsem ho moc ráda, a najednou byl pryč. Pochovali jsme ho na hřbitově. A teď, po čtyřech letech, zjistili, že Patrick se schovával na druhém konci světa. Utekl a schoval

se."

"Proč?"

"Protože ukradl svým přátelům spoustu peněz a protože je velmi zlý člověk, chtěl si všechny peníze nechat pro sebe."

"Zabil člověka a ukradl peníze."

"Ano, zlatíčko. Patrick není hodný člověk."

"To mě mrzí, že sis ho vzala, mami."

"Ano. Ale podívej se, miláčku, musíš něco pochopit. Ty ses narodila, když jsem byla provdaná za Patricka." Nechala ta slova viset ve vzduchu a pozorovala malá očka, jestli to pochopila. Patrně ne. Stiskla Ashley Nicole ruku a řekla:

"Patrick je tvůj otec."

Podívala se zpřímá na matku a kolečka v hlavě se jí rychle otáčela. "Ale já nechci, aby byl..."

"Promiň, holčičko. Chtěla jsem ti to říct, až budeš mnohem starší, ale Patrick se má vrátit a je důležité, abys to věděla."

"A co Lance? To není můj táta?"

"Ne. Lance a já jsme jenom spolu, nic víc." Trudy nikdy nepřipustila, aby Ashley mluvila o Lanceovi jako o otci. A Lance zase nikdy neprojevil nejmenší zájem, aby byl za otce považován. Trudy byla osamělá matka. Ashley Nicole neměla otce. To bylo naprosto běžné a přijatelné.

"Jsme s Lancem už dlouho přátelé," pokračovala Trudy, čímž se chopila iniciativy, aby předešla tisícovým dotazům.

"Velmi blízcí přátelé. Má tě hodně rád, ale není tvůj otec. Aspoň není tvůj pravý otec. Bohužel, tvým pravým otcem je Patrick, ale já nechci, aby sis kvůli němu dělala starosti."

"Chce mě vidět?"

"Já nevím, ale budu stále bojovat, aby se k tobě nedostal. Je velmi špatný člověk, zlatíčko. Opustil tě, když ti byly dva roky. Opustil mne. Ukradl pytel peněz a zmizel. Nezáleželo mu na nás tehdy a nezáleží mu na nás teď. Nevrátil by se, kdyby ho nechytli. Už nikdy bychom ho neviděly. Takže si nedělej starosti kvůli Patrickovi a kvůli tomu, co by mohl udělat."

Ashley Nicole přelezla přes postel a stulila se v matčině klíně. Trudy ji přitiskla a pohládila. "To bude v pořádku, zlato. Slibuju. Nechtěla jsem ti to říkat, ale když je venku tolik reportérů a všechny ty zprávy v televizi, považovala jsem to za nejlepší."

"Proč je tam venku tolik lidí?" zeptala se a přidržela se matčiných paží.

"Já nevím. Kéž by už odešli!"

"Co chtějí?"

"Vyfotografovat si tě. Vyfotografovat si mne. Udělat obrázky, které mohou dát do novin, když píšou o Patrickovi a o všech špatných věcech, které udělal."

"Takže jsou tady kvůli Patrickovi?"

"Ano, holčičko."

Otočila se, podívala se Trudy přímo do očí a řekla: "Nenávidím Patricka."

Trudy zavrtěla hlavou, jako by ji chtěla pokárat, ale pevně ji k sobě přivinula a usmála se.

Lance se narodil a vyrůstal v Point Cadet, staré rybářské osadě na malém poloostrově vybíhající do Biloxijské zátoky. Point byla proletářská oblast, kde přistávali imigranti a kde žily krevety. Vyrůstal na ulicích osady a vždy tam měl hodně přátel, z nichž jedním byl Cap. Právě Cap byl ten, kdo seděl za volantem dodávky naložené marihuanou, když je zastavili agenti z protidrogového. Probudili Lance spícího vedle brokovnice, mezi tlustými balíky konopí. Cap a Lance měli téhož advokáta, dostali stejný trest a v devatenácti byli spolu poslání za mříže.

Cap vedl hospodu a pucoval na lichvářské úroky peníze dělníkům z konzerváren. Lance se s ním sešel u skleničky vzadu v hospodě. Snažili se scházet se jednou za měsíc, ale teď, když byla Trudy bohatá a přestěhovali se do Mobilu, vídal Cap Lance stále méně. Jeho přítel měl problémy. Cap četl noviny a vlastně čekal, až se Lance objeví s protaženým ksichtem a bude hledat sympatizující ucho.

U piva si vyměňovali poslední drby - kdo kolik vyhrál v kasinu, kde je nejnovější zdroj "cracku", koho sledují agenti DEA - obvyklé řečičky malých gaunerů, kteří stále sní o velkém bohatství.

Cap neměl Trudy rád a v minulosti se Lanceovi často posmíval, že za ní leze, ať jde kamkoliv. "Jak se má ta kurva?" zeptal se.

"Docela fajn. To víš, co ho chytili, má starosti."

"Taky má proč. Kolik dostala za životní pojistku?"

"Pár milionů."

"V novinách píšou dva a půl. Ale jak je ta čubka rozhazuje, určitě z nich už moc nezbylo."

"Jsou v bezpečí."

"Hovno v bezpečí. Noviny tvrdě, že na ni pojišťovna podala žalobu."

"Taky máme právníky."

"Ano, ale ty tady nejsi kvůli právníkům, Lanci, že ne? Jsi tady, protože potřebuješ pomoc. Právníci neudělají to, co ona potřebuje."

Lance se usmál a napil se piva. Zapálil si cigaretu, což si nemohl dovolit, když byla Trudy nablízku. "Kde je Zeke?"

"Přesně to mě napadlo," ozval se Cap našťvaně. "Ona má průser, její prachy jsou ohrožené, takže tě sem pošle, aby ses podíval po Zekovi nebo po jiném cvokovi, kterýho můžeš podmazat, aby udělal nějakou pitomost. Jeho chytěj, tebe chytěj. Ty padneš na hubu a ona na tebe zapomene. Ty seš pitomec, Lanci, víš to?"

"Jo, vím. Kde je Zeke?"

"Ve vězení."

"Kde?"

"V Texasu. FBI ho dostala za pašování zbraní. Seš blbec, ty to víš. Nedělej to. Až toho chlapa přivezou, poldové polezou všude kolem. Někam ho zamknou a nedostane se k němu ani vlastní máma. Tady jde o velký prachy, Lanci. Musej toho chlapa chránit, dokud se nesesype a neřekne jim, kam je zakopal. Když se ho pokusíš dostat, zabiješ půl tuctu poldů. A přitom zhebneš."

"Jestli se to udělá správně, tak ne."

"A předpokládám, že víš, jak to udělat. Možná proto, žeš to ještě nikdy nedělal. Odkdy seš tak zatraceně chytrej?"

"Umím najít správný lidi."

"Za kolik?"

"Kolik bude potřeba."

"Máš padesát táců?"

"Jo."

Cap se zhluboka nadechl a rozhlédl se po hospodě. Pak se předklonil na loktech a podíval se na kamaráda. "Já ti řeknu, proč je to špatnej nápad, Lanci. Tys nikdy nebyl moc chytrej. Holcám ses vždycky líbil, protože pro ně seš roztomilej, ale myšlení nebyla nikdy tvoje silná stránka."

"Dík, kamaráde."

"Všichni chtěj, aby ten chlap žil. Uvažuj o tom. Všichni. FBI. Advokáti. Poldové. Chlap, kterému ukradl peníze. Všichni. Samozřejmě kromě ty potvory, co tě nechává žít ve svém domě. Potřebuje, aby byl mrtvej. Jestli to uděláš a nějak ho odpraviš, poldové půjdou rovnou k ní. Samozřejmě ona bude naprosto nevinná, protože na hubu padneš ty. Na to jsou dobrý malý pejskové. On je mrtvej. Jí zůstanou peníze, což - jak my oba víme - je jediná věc, na který jí záleží, a ty se vrátíš do Parchmanu, protože máš záznam v rejstříku, vzpomínáš? Do konce života. A ona ti ani nenapíše."

"Můžeme to zařídít za padesát?"

"My?"

"Jo. Já a ty."

"Já ti můžu dát jméno, to je vše. Toho se ani nedotknu. Nevyjde to a já z toho nic nemám."

"Kdo to je?"

"Chlápek z New Orleansu. Někde se tu poflakuje."

"Můžeš mu dát vědět?"

"Ano, ale víc nic. A nezapomeň, říkal jsem ti, aby ses do toho nepletl."

12 EVA ODLETĚLA Z MIAMI DO NEW YORKU, KDE

nasedla do concordu s cílem v Paříži. Let concordem byl přepych, ale ona se nyní považovala za bohatou ženu. Z Paříže zamířila do Nice a odtud autem do Aix-en-Provence, po téže cestě, kudy jeli s Patrickem skoro před rokem. Byl to vlastně jediný případ, kdy opustil Brazílii od chvíle, kdy do ní přijel. Děsil se cest přes hranice, přes svůj perfektní nový falešný pas.

Brazilci milují všechno francouzské a prakticky každý, kdo má vzdělání, zná francouzský jazyk a kulturu. Tehdy si najali apartmá ve Villa Gallici, v krásném hotelku na okraji města, a strávili týden procházkami po ulicích, nákupy, jídlem a občasnými výlety do vesnic mezi Aix a Avignonem. Také trávili hodně času ve svém pokoji, jako by byli novomanželé. Když to jednou přehnali s vínem, Patrick prohlásil, že to je jako jejich líbánek.

Našla si menší pokoj ve stejném hotelu, a když se trochu prospala, posvačila v koupacím plášti na terase. Pak si natáhla džinsy a vydala se na procházku do města, na Cours Mirabeau, hlavní třídu Aix. Vypila sklenku červeného vína v přeplněné kavárně na chodníku a pozorovala gymnazisty, jak se procházejí sem a tam. Záviděla mladým milencům, jak bez cíle bloumají ruku v ruce a nemají žádné starosti. I ona s Patrickem takhle chodili, drželi se za ruce, šeptali si a smáli se, jako by stíny za ním zmizely.

Právě v Aix, během jediného týdne, který spolu strávili bez přerušení, si poprvé uvědomila, jak málo spal. Ať se vzbudila kdykoliv, byl už vzhůru, ticho a klidně ležel a díval se na ni, jako by jí hrozilo nebezpečí. Stolní lampička svítila. Když usínala, v pokoji byla tma, ale když se vzbudila, svítilo se. Zhasl, něžně ji hladil, než zase usnula, pak na půl hodiny usnul a znovu rozsvítil. Vstal ještě před úsvitem a než se ona probudila a našla ho na terase, měl už přečtené noviny a několik kapitol z detektivky.

"Nikdy víc než dvě hodiny," odpověděl, když se ho zeptala, jak dlouho dokáže spát. Málokdy si zdřímnul a nikdy nešel brzy spát.

Nenosil zbraň a neohlížel se za stíny. Nebyl přehnaně nedůvěřivý k cizím lidem. A téměř nemluvil o svém životě na útěku. Kromě onoho podivného spaní se zdál naprosto normální, takže často zapomínala, že je jedním z nejhledanějších mužů na světě.

Ačkoliv nerad mluvil o své minulosti, v rozhovorech nastaly okamžiky, kdy to bylo nevyhnutelné. Byli přece spolu jen proto, že utekl a předstíral, že je někdo jiný. Jeho oblíbeným tématem bylo dětství v New Orleansu, nikoliv dospělý život, před nímž prchal. Téměř nikdy se nezmínil o své ženě, ale Eva věděla, že k té osobě Patrick cítil značný odpor. Bylo to nešťastné manželství; čím víc se zhoršovalo, tím pevněji byl odhodlán z něj uniknout.

Pokoušel se mluvit o Ashley Nicole, ale myšlenka na dítě mu vháněla slzy do očí. Hlas ho zradil a řekl jen, promiň. Příliš jej to bolelo.

Jelikož minulost ještě nebyla kompletní, šlo jen obtížně uvažovat o budoucnosti. Dokud se tam kdesi pohybovaly stíny, nebylo možné cokoli plánovat. Nedovolil si uvažovat o zítřku, dokud neměl vyřešený včerejšek.

Věděla, že mu ty stíny nedají spát. Stíny, které neviděl. Stíny, které jen tušil.

Setkali se v její kanceláři v Riu před dvěma lety. Představil se jako kanadský podnikatel, který nyní žije v Brazílii.

Prohlásil, že potřebuje dobrého právníka, aby mu poradil v otázkách importu a daní. Měl pro tuto roli na sobě hezký lněný oblek s bílou naškrobenou košilí. Byl štíhlý, opálený a přátelský. Jeho portugalská působila velmi dobře, i když ne tak dobře jako její angličtina. Chtěl s ní mluvit v jejím jazyce; ona trvala na jeho. Šli spolu na obchodní oběd, který se protáhl na tři hodiny, neustále přecházeli z jednoho jazyka do druhého, a oba si uvědomili, že budou další schůzky. Pak následovala dlouhá večere a procházka naboso po pláži v Ipanemě.

Její manžel, starší muž, se zabil při letecké katastrofě v Chile. Děti neměli. Patrick nebo Danilo, jak si zpočátku nechal říkat, tvrdil, že se šťastně rozvedl se svou ženou, která stále žije v jejich domovském městě Torontu.

Během prvních dvou měsíců se Eva a Danilo vídali několikrát týdně a láska vzkvétala. Konečně jí řekl pravdu. Celou.

Po pozdní večeři u ní doma a láhvi dobrého francouzského vína se Danilo přiznal k minulosti a odhalil svou duši.

Hovořil bez přestávky až do rána; za tu noc se změnil ze sebevědomého podnikatele ve vyděšeného muže na útěku.

Vyděšeného a nervózního, ale velice bohatého.

Pocítil náhle takovou úlevu, že téměř plakal, ale ovládl se. Koneckonců byli v Brazílii a tam muži nepláčou. Zejména ne před krásnými ženami.

Milovala ho za to. Objala ho a líbala a plakala sama, když on nesměl, a slíbila, že udělá vše, co bude v jejích silách, aby ho ukryla. Svěřil jí své nejtemnější, nejnebezpečnější tajemství a ona slíbila, že ho vždycky bude chránit.

Během dalších týdnů jí prozradil, kde jsou peníze a naučil ji, jak je rychle přesunovat po světě. Společně studovali daňová útočiště a nacházeli bezpečné investice.

Když se seznámili, byl v Brazílii už dva roky. Žil v São Paulu, tam měl svůj první domov, ale i v Recife a v Minas Gerais a v půl tuctu dalších míst. Dva měsíce pracoval na Amazonce, spal na plovoucí bádce pod hustou moskytiérou, poněvadž tu bylo tolik hmyzu, že zastínil i měsíc. Vyvrhoval zvěř, kterou zastřelili bohatí Argentinci v Pantanalu, v mamuti rezervaci o rozloze Velké Británie ve státech Mato Grosso a Mato Grosso do Sul. Z Eviny země viděl víc než ona sama; byl na místech, o nichž nikdy neslyšela. Pečlivě si vybral Ponta Porá za svůj domov.

Bylo to malé a vzdálené místo a Danilo došel k názoru, že v zemi milionů skvělých úkrytů je Ponta Porá to nejbezpečnější. Navíc mělo taktickou výhodu, že leželo na paraguayských hranicích, kam mohl snadno utéct, kdyby hrozilo nebezpečí.

Neodporovala mu. Byla by raději, kdyby zůstal v Riu, blízko ní, ale nevěděla nic o životě psance a neochotně se podrobila jeho rozhodnutí. Mnohokrát jí slíbil, že jednou budou spolu. Občas se sešli v bytě v Curitiba; na krátké líbanky, které nikdy netrvaly víc než několik dní. Chtěla víc, ale on nebyl ochoten dělat nějaké plány.

Jak měsíce ubíhaly, Danilo - nikdy mu neřekla Patricku - si byl stále jistější, že ho najdou. Odmítala tomu věřit, vždyť podnikl tak puntičkářská opatření pro utajení své minulosti. Vypadal stále ustaraněji a spal ještě méně. Čím dál častěji jí připomínal, co má podniknout, když dojde k jedné či druhé alternativě. Přestal hovořit o penězích. Pronásledovaly ho předtuchy.

Zůstala v Aix několik dní. Sledovala CNN International a četla vše, co mohla najít v amerických novinách. Brzy Patricka přestěhují, odvezou ho domů, zavou do vězení a obžalují z těch nejhorších zločinů. Věděl, že skončí za mřížemi, ale byl si jist, že se mu nic nestane. Zvládne to; všechno dokáže zvládnout, když ona mu slíbí, že na něj počká.

Asi se vrátí do Curychu a dá své věci do pořádku. Co bude potom, tím si Eva nebyla jistá. Vrátit se domů nepřicházelo v úvahu a to ji hrozně tížilo. S otcem mluvila třikrát, vždycky z letištních automatů, pokaždé ho ujistila, že je v pořádku. Jenom teď nemůže domů.

S Patrickem bude komunikovat přes Sandyho, ale potrvá týdny, než ho uvidí.

O první tabletu si řekl před druhou hodinou ránní, když ho probudila ostrá bolest. Měl pocit, že se mu do nohou vrací proud. Slyšel kruté hlasy vězňů.

"Kde jsou peníze, Patricku?" skandovaly jako ďábelský sbor. "Kde jsou peníze?"

Prášek mu přinesl na tácku letargický noční zřízenec, ale zapomněl přinést vodu. Požádal tedy o sklenici, spolkl prášek a zapil ho kapkou zteplalé limonády, která mu zbyla v plechovce.

Deset minut, a pořádek se to nelepšilo. Na celém těle mu už vyrazil pot. Prostěradla měl docela promočená. Rány pálily od slaneho potu. Další deset minut. Pustil si televizi.

Muži, kteří ho svázali a pálili proudem, jsou pořád kolem něho, hledají peníze a nepochybně vědí, kde v této chvíli je.

Ve dne se cítil bezpečnější. Tma a sny je přiváděly nazpět. Třicet minut. Zazvonil na službu, ale nikdo se neozval.

Usnul.

V šest hodin, když se dostavil jeho lékař, dnes bez úsměvu, už byl Patrick vzhůru. Doktor mu rychle a rutinně osahala rány a prohlásil: "Už můžete odsud odejít. Tam, kam jdete, na vás čekají dobří lékaři." Načmáral cosi do formuláře a beze slova odešel.

Za půl hodiny se všoural do pokoje agent Brent Myers. Nepříjemně se šklebil a zabýl skl odznakem FBI, jako by ten pohyb trénoval. "Dobré ráno," pozdravil. Patrick mu nevěnoval ani pohled, jen poznamenal: "Neumíte nejdřív zaklepat?"

"Jistě, pardon. Poslyšte, Patricku, právě jsem mluvil s vaším lékařem. Skvělá zpráva, člověče, jedete domů. Zítra vás propustí. Dostal jsem rozkaz vás přivést. Odjedeme ráno. Vláda vám zajistila speciální transport do Biloxi ve vojenském letadle. Není to nádherná? A já pojedu s vámi."

"Mohli byste už jít?"

"Jistě. Uvidíme se brzy ráno."

"Jděte už."

Vypadl z pokoje a zavřel za sebou. Následoval Luis, který tiše vstoupil s podnosem, na němž byla káva a džus a nakrájené mango. Strčil Patrickovi pod matraci balíček a zeptal se, jestli ještě něco nepotřebuje. Ne, řekl Patrick a tiše mu poděkoval.

Za hodinu se objevil Sandy. Představoval si, že s Patrickem stráví dlouhý den hrabáním v uplynulých čtyřech letech a hledáním odpovědi na nespočetné otázky. Vypnuli televizi, otevřeli okenice a pokoj se rozjasnil.

"Chci, abys okamžitě jel domů," řekl Patrick. "A tohle vezmi s sebou." Podal mu balíček. Sandy usedl na jedinou zdejší židli a začal listovat ve fotografiích dokumentujících rány na nahém těle svého přítele. Dával si na čas.

"Kdy se to fotilo?" zeptal se.

"Včera." Sandy si to poznamenal do žlutého bloku.

"Kdo to fotil?"

"Luis, ten zřízenec."

"Kdo ti to udělal?"

"Kdo mě zadržel, Sandy?"

"FBI."

"Tak já si myslím, že mi to udělala FBI. Moje vlastní vláda mě vystopovala, chytla mě, mučila a teď mě vleče zpátky. Vláda, Sandy! FBI, ministerstvo spravedlnosti a místní úřady - státní žalobce a zbytek vítacího výboru. Jen se podívej, co mi udělali."

"Za to bychom je měli žalovat," prohlásil Sandy.

"O miliony. A hned. Řeknu ti svůj plán. Ráno odletím nějakým vojenským letadlem do Biloxi. Umíš si představit, jak mě tam přijmou. Toho bychom měli využít."

"Využít?"

"Přesně tak. Měli bychom podat žalobu dnes odpoledne, aby se to zítra objevilo v novinách. Prozrad' to novinářům.

Ukaž jim dvě fotografie, ty, co jsem na rubu označil!"

Sandy listoval, až snímky našel. Jeden zobrazoval v detailu popáleniny na Patrickově hrudi, bylo vidět i obličej. Na druhém byla zdokumentována popálenina třetího stupně na levém stehně. "Ty chceš, abych je předal tisku?"

"Jenom místním novinám. Ty jediné mi dělají starosti. Čte je osmdesát procent lidí z okresu Harrison, odkud bude určitě naše porota."

Sandy se usmál. "Včera jsi toho moc nenaspal, že ne?"

"Nespím už čtyři roky."

"Tohle je skvělé."

"Ne, ale je to jedna z několika taktických výhod, s nimiž můžeme vyrukovat na ty hyeny, co krouží kolem mé mrtvoly. S tímhle jim vpadneme do boku a trochu zahrajeme na city. Jen si to představ, Sandy. FBI mučí podezřelého amerického občana."

"Skvělé, prostě skvělé. Začalujeme jenom FBI?"

"Ano, nekomplikuj to. Já versus FBI, tedy vláda - za trvalé fyzické a psychické poškození utrpěné při brutálním mučení a vyslýchání někde v brazilské džungli."

"To zní nádherně."

"Bude to znít ještě lip, až to rozpítvá tisk."

"Kolik?"

"To je mi jedno. Deset milionů za skutečné škody, sto milionů jako represivní náhrada."

Sandy si psal poznámky a obrátil další stránku. Potom se zarazil a zadíval Patrickovi do očí. "Ale nebyla to FBI, že ne?"

"Ne," odpověděl Patrick, "nebyla. FBI mě předali nějakí neznámí gauneři, kteří mě už dlouho sledovali. A stále ještě jsou někde ve střehu."

"FBI o nich ví?"

"Ano."

Pokoj ztichl. Sandy čekal na další informace, ale Patrick zmlkl. Bylo slyšet, jak sestry s čímsi haraší na chodbě.

Patrick změnil polohu. Tři dny na zádech, a už chtěl změnit prostředí. "Musíš si pospíšet domů, Sandy. Na mluvení budeme mít moře času později. Já vím, že se chceš zeptat na spoustu věcí, ale dej mi trochu času."

"Tak dobře."

"Tu žalobu podej s co největším povykem. Vždycky ji můžeme doplnit o jména skutečných pachatelů."

"Žádný problém. Není to poprvé, co budu žalovat nepravé pachatele."

"Je to strategie. Trocha sympatií neuškodí."

Sandy uložil blok a fotografie do kufríku.

"Buď opatrný," ozval se Patrick. "Jakmile se prozradí, že jsi můj obhájce, přilákáš pozornost různých podivínů a mizerů."

"Novináře?"

"Ano, ale ty jsem neměl na mysli. Zahrabal jsem spoustu peněz, Sandy. Jsou lidé, kteří udělají cokoliv, aby je našli."

"Kolik peněz zbylo?"

"Všechny. A ještě něco navíc."

"Možná je budeš potřebovat, aby ses zachránil, kamaráde."

"Mám plán."

"To vím. Tak na shledanou v Biloxi."

13 rozsáhlou sítí informačních tržlin a pra-mínků šeptandy pronikla zpráva, že odpoledne, těsně před uzavřením podatelny soudu, bude podána další žaloba. Sít' už byla elektrizována potvrzenými informacemi, že zítra kolem poledne dorazí sám Patrick.

Sandy požádal reportéry, aby na něj počkali v hale soudní budovy, než nechá žalobu zaregistrovat. Potom rozdál kopie asi tuctu slídlů, kteří se srotili a bojovali o pozici. Většinou to byli novinoví reportéři. Objevily se tam i dvě minikamery a jedna rozhlasová stanice.

Nejdřív se zdálo, že to bude jen další žaloba, podaná dalším advokátem, který se chce vidět v novinách. Situace se zdramatizovala, když Sandy oznámil, že zastupuje Patricka Lanigana. Dav se rozrostl a srazil se do jednoho chumlu - zvědaví úředníci, místní právníci, dokonce i uklízeč se zastavil a poslouchal. Klidným hlasem je informoval, že jeho mandant podává žalobu na FBI pro fyzické násilí a mučení.

Sandy pomalu a obsírně tlumočil svá obvinění a potom promyšleně a detailně odpovídal na záplavu otázek, přičemž se díval přímo do objektivů. Nejlepší si schoval na konec. Sáhl do kufříku a vytáhl dvě barevné fotografie, nyní už zvětšené na formát třicetkrát čtyřicet centimetrů a podlepené. "Tohle provedli Patrickovi," prohlásil dramaticky. Objektivy si fotografie přitáhly. Ve skupině to začalo vřít.

"Nadopovali ho, pak mu na tělo připevnili dráty. Mučili ho, až mu hořelo maso, protože nechtěl a nemohl odpovědět na jejich otázky. Tohle je vaše vláda, dámy a pánové, vláda, která mučí amerického občana. Vládní hrdlořezové, kteří si říkají agenti FBI."

I ty nejotrlejší reportéry to šokovalo. Bylo to fantastické představení.

Místní stanice v Biloxi vysílala zprávu v šest a předem ji inzerovala senzačními upoutávkami. Téměř polovinu zpravodajství zabral Sandy a fotografie. Druhou polovinu Patrickův zítřejší návrat.

Večer se show opakovala v CNN už každou půlhodinu a Sandy se stal advokátem číslo jedna. Obvinění bylo příliš šťavnatým soustem, než aby se dalo zahrát do ztracena.

Hamilton Jaynes klidně popíjel v pánské společnosti v luxusním golfovém klubu nedaleko Alexandrie, když zahlédl spot na televizní obrazovce v rohu baru. Odehrál osmáct jamek, během nichž si zakázal myslet na FBI a nesčetné pracovní problémy.

Další hlavobol si ho přesto našel. Patrick Lanigan žaluje FBI? Omluvil se, odešel k prázdnému baru a tam na svém mobilním telefonu vyťukal telefonní číslo.

Hluboko v nitru Hoover Building na Pensylvánské třídě je chodba plná místností bez oken, kde technici monitorují televizní vysílání z celého světa. V další řadě místností poslouchají a nahrávají rozhlasové zpravodajské pořady. V dalších čtou časopisy a noviny. V FBI je celá tato činnost známa pod termínem Akumulace.

Jaynes zavolal vedoucího směny Akumulace a do pěti minut dostal kompletní informaci. Opustil klub a odjel do své kanceláře ve třetím patře Hoover Building. Zavolal ministrovi spravedlnosti a ani ho nepřekvapilo, že ten se s ním už mezitím sám pokoušel spojit. Následovalo tvrdé seřvání, při němž Jaynes fungoval jako pasivní příjemce a směl říci jen velmi málo. Podařilo se mu ministru ujistit, že FBI neměla absolutně nic společného s údajným týráním Patricka Lanigana.

"S údajným?" zeptal se ministr. "Vždyť jsem viděl ty spáleniny! K čertu, ty spáleniny viděl celý svět!"

"My jsme to neudělali, pane," prohlásil klidně Jaynes, obrněn vědomím, že tentokrát opakuje pravdu.

"Tak kdo?" odsekl ministr. "Víte, kdo to udělal?"

"Ano, pane."

"Dobře. Zítra ráno v devět chci mít na stole třístránkovou zprávu."

"Budete ji mít."

Sluchátko na druhém konci s prasknutím dopadlo. Jaynes zaklel a tvrdě nakopl pracovní stůl. Pak vyťukal další číslo. Výsledkem bylo, že se ze tmy vynořili dva agenti a stanuli před vchodem domu manželů Stephanových.

Jack sledoval zprávy celý večer a reakce federální policie ho nepřekvapila. Hned po prvních relacích se posadil na terasu a povídal si mobilním telefonem se svým advokátem. Napadlo ho, že to je vlastně legrační; FBI je obviněna za činy spáchané svými lidmi. A byl to skvělý tah Patricka Lanigana a jeho právního zástupce.

"Dobrý večer," pozdravil zdvořile, když se postavil do dveří.

"Nechte mě hádat. Vy prodáváte koblihy."

"FBI, pane," řekl jeden z agentů a hrabal se v kapse.

"Ušetři si to, chlapče. Já vás už poznám. Naposledy jsem vás viděl, jak sedíte v zaparkovaném autě na rohu, čtete noviny a pokoušíte se schovávat za volant. Napadlo vás ve škole, že budete dělat tak vzrušující práci?"

"Chtěl by s vámi mluvit pan Jaynes," ozval se druhý.

"Proč?"

"Nevím. Řekl nám, abychom pro vás zajeli. Chce, abyste s námi jel do jeho kanceláře."

"Takže Hamilton dělá takhle pozdě?"

"Ano. Můžete jít s námi?"

"Zase mě zatýkáte?"

"To ne."

"Tak co vlastně děláte? Víte, já mám spoustu advokátů. Neoprávněné zatčení nebo zadržení - a mohli byste se ocitnout před soudem."

Nervózně se na sebe podívali.

Stephano se nebál sejít s Jaynesem nebo s kýmkoli jiným. Určitě dokáže zvládnout všechno, co na něj Jaynes může

hodit.

Ale připomněl si žaloby v trestních věcech, které jsou ještě v jednání. Trochu spolupráce nemůže uškodit.

"Dejte mi pět minut," prohlásil a zmizel v domě.

Když Stephano vstoupil do kanceláře, Jaynes stál za stolem, držel tlustý spis a listoval v něm. "Posadte se," řekl stručně a ukázal na židli proti stolu. Byla skoro půlnoc.

"Přeju vám příjemný večer, Hamilton," pronesl Stephano a zašklebil se.

Jaynes pustil zprávu na stůl. "Proboha, co jste tomu chlapovi tam dole udělali?"

"Já nevím. Řekl bych, že jeden z Brazilců to trochu přehnal. Ale to přežije."

"Kdo to udělal?"

"Potřebuju tady svého advokáta, Hamilton? Je to výslech?"

"Já ani nevím, co to je, chápete? Ředitel je doma na telefonu, radí se s ministrem, který to mimochodem nebere moc dobře, a každých dvacet minut mi volají a stahují ze mne další kus kůže. Tohle je vážná věc, rozumíte, Jacku? Ta obvinění jsou děsivá a celá země se právě teď dívá na ty zatracené fotky a ptá se, proč jsme mučili amerického občana."

"Mě to strašně mrzí."

"To vidím. Tak kdo to udělal?"

"Místní lidi. Tlupa Brazilců, které jsme najali, když jsme dostali tip, že je tam dole. Ani neznám jejich jména."

"Odkud přišel ten tip?"

"To byste rád věděl?"

"Ano, to bych rád." Jaynes si povolil kravatu, posadil se na kraj stolu a díval se na Stephana, který k němu vzhlízel bez nejmenších známek obav. Dokáže se dostat z jakéhokoli maléru, který na něj FBI může hodit. Má velmi dobré právníky.

"Mám pro vás návrh," řekl Jaynes. "A je přímo od ředitele."

"Nemohu se dočkat."

"Jsme připraveni zatknout zítra Bennyho Ariciu. Uděláme z toho velké divadlo, prolákne se to novinářům a ostatním, řekneme jim, jak vás tenhle chlápek, co přišel o devadesát milionů, najal, abyste vystopovali Lanigana. A když jste ho chytili, mučili jste ho, ale stejně jste peníze nenašli."

Stephano bedlivě poslouchal, ale nedal nic najevo.

"Potom zatkneme dva generální ředitele - Attersona z Monarch-Sierra Insurance a Jilla z Northern Case Mutual. To jsou další dva členové vašeho malého konzorcia, jak jsme se dozvěděli. Vrazíme do jejich nobl kanceláří s přepadovou jednotkou, kamery nebudou daleko za námi, vyvlečeme je v želízkách a hodíme je do černých dodávek. Spousta neoficiálních informací novinářům, chápete. A postaráme se, aby se hodně mluvilo a psalo o tom, že tihle chlapi pomohli Ariciovi financovat vaši malou výpravu do Brazílie, abyste odtamtud vytáhli Patricka. Uvažujte o tom, Stephano, všichni vaši klienti budou zatčeni a zavraženi."

Stephano se chtěl jen zeptat, jak vlastně FBI identifikovala členy jeho malého konzorcia "Patrick", ale pak si řekl, že to nebylo tak obtížné. Vybrali si lidi, kteří ztratili nejvíc.

"Zabije to váš podnik, to vy víte," pronesl Jaynes s předstíranými sympatiemi.

"Takže co chcete?"

"Tady je náš návrh. Je velice prostý. Vy nám všechno řeknete - jak jste ho našli, kolik vám toho řekl atd., všechno. My máme spoustu otázek - a my stáhneme obvinění proti vám a dáme pokoj vašim klientům."

"Takže je to jen zastrašování."

"Přesně. Vymysleli jsme si to my. Váš problém je, že můžeme zostudit vaše klienty a vám zlikvidovat podnik."

"Je to všechno?"

"Ne. S trochou štěstí na naší straně byste se taky mohl dostat za mříže."

Byla spousta důvodů, proč tuto dohodu přijmout, a jedním z ne právě nejmenších byla paní Stephanová. Cítila se zostuzena, protože se povídalo, že FBI sleduje její dům ve dne v noci. Telefony byly odposlouchávány; věděla to naprosto jistě, protože její manžel telefonoval na zadním dvorku vedle růžových keřů. Cítila se na pokraji nervového zhroucení. Neustále manželovi opakovala, že jsou přece slušní lidé.

Když naznačil, že ví víc, než skutečně věděl, dostal Stephano FBI přesně tam, kde ji chtěl mít. Mohl dosáhnout stažení všech obvinění proti sobě. Mohl chránit své zákazníky. A co bylo nejdůležitější, zapojí značné zdroje federální policie do pátrání po penězích.

"Budu si muset promluvit s advokátem."

"Máte čas do pěti zítra poledne."

Patrick spatřil své úděsné rány ve vši kráse v pozdním vysílání CNN. Jeho muž Sandy tam mával fotografiemi jako boxer, který ukazuje světu svůj nový mistrovský pás. Zařadili to asi v polovině hodinového souhrnu zpráv ze světa.

FBI na zprávu oficiálně nereagovala, prohlásil korespondent pózující před Hoover Building ve Washingtonu.

Luis se náhodou nacházel v pokoji, když reportáž běžela na obrazovce. Ztuhl, poslouchal a střídavě se díval na televizi a na postel, kde se šklebil Patrick. Rychle mu to došlo. "Moje obrázky?" zeptal se.

"Ano," odpověděl Patrick, kterému už bylo do smíchu.

"Moje obrázky," opakoval Luis hrdě.

Příběh amerického právníka, jenž zfalšoval svou smrt, sledoval vlastní pohřeb, ukradl devadesát milionů vlastní firmě a byl o čtyři roky později odhalen, jak si pokojně žije v Brazílii, se stal poutavou četbou ve většině západního světa. Eva četla poslední epizodu v amerických novinách, když upíjela kávu pod přístřeškem Les deux garçons, své oblíbené

kavárničky v Aix. Padal vytrvalý drobný déšť a promáčel nedaleké stolký a židle.

Zpráva byla pohřbena hluboko v první sekci. Popisovala popáleniny třetího stupně, ale fotografie neukazovala. Bodlo ji u srdce a vzala si sluneční brýle, aby zakryla oči.

Patrick byl na cestě domů. Zraněný a spoutaný jako zvíře se chystal na cestu, o níž nikdy nepochyboval. A ona pojede také. Bude se držet v pozadí, skrývat se a dělat, co on bude chtít, a modlit se za bezpečnost obou. Jako Patrick bude v noci přecházet po pokoji a ptát se, co se stalo s jejich budoucností.

14 PRO NÁVRAT DOMŮ SI PATRICK VYBRAL MOD-rozelené doktorské kalhoty, velmi pytlovité a volné, protože nechtěl ničím podráždit popáleniny. Let bude bez mezipřistání, ale stejně potrvá dvě hodiny a on potřeboval mít co největší pohodlí. Lékař mu dal pro všechny případy malou lahvičku analgetik a také složku s jeho zdravotními záznamy. Patrick potřásl rukou Luisovi a řekl sbohem sestřičce.

Agent Myers čekal přede dveřmi a s ním čtveřice mohutných příslušníků vojenské policie. "Uzavřu s vámi dohodu, Patricku," řekl. "Když se budete chovat slušně, nedáme vám teď žádná pouta ani řetěz na nohy. Ale až přistaneme, nemám na vybranou."

"Dík," řekl Patrick a vyšel opatrně na chodbu. Nohy ho bolely od špiček po kyčle a kolena mu dlouhou nehybností zeslábla. Držel hlavu zpřímá, ramena dozadu a zdvořile zdravil sestry, které míjel. Pak sjeli výtahem do suterénu. Venku čekal modrý mikrobús s dalším párem ozbrojených policistů, bedlivě sledujících poblíž zaparkované prázdné vozy. Silná ruka mu pomohla nastoupit a posadit se na prostřední sedadlo. Jeden "empík" mu podal laciné letecké brýle. "Budete je potřebovat. Je tam pekelně ostrý světlo."

Vůz neopustil základnu. Jel pomalu po rozpáleném asfaltu, skrz hlídaná kontrolní stanoviště a nikdy nepřekročil padesátku. V autě nepadlo ani slovo. Patrick se díval hustými žaluziemi a zabarvenými skly na řady baráků, pak kancelářských budov, potom hangár. Byl jsem tu čtyři dny, napadlo ho. Možná tři. Neměl jistotu, protože první hodiny pod vlivem drog nevnímal. Zpod palubní desky foukal příjemně chladivý vzduch. Sevřel v ruce své zdravotní záznamy, jedinou věc, která mu momentálně patřila.

Myslel na Ponta Porá, svůj domov, a říkal si, jestli ho postrádají. Co udělali s jeho domem? Uklízí služebná? Nejspíš ne. A co jeho auto, malý červený brouk, které měl tak rád? Znal ve městě jen hrstku lidí. Co si o něm povídali? Možná, že nic.

Co na tom teď záleží. Ať si v Ponta Porá říkají, co chtějí, lidem v Biloxi určitě scházel. Návrat ztraceného syna.

Nejslavnější obyvatel Biloxi na planetě se vrací domů, a čím ho uvítají? Řetězy na nohou a předvoláním k soudu. Proč ne slavnostním průvodem po dálnici 90 podél pobřeží, aby oslavili spoluobčana, jenž dosáhl věhlasu? On je dostal na mapu; to on proslavil jejich město. Kolik z nich bylo tak mazaných, že teď mají devadesát milionů dolarů?

Málem se zasmál vlastní hlouposti.

Do kterého vězení ho strčí? Jako advokát navštívil při různých příležitostech všechny místní věznice města Biloxi, okresu Harrison, dokonce i federální celu na Keeslerově letecké základně v Biloxi. Takové štěstí mít nebude.

Dostane samotku, nebo bude celu sdílet s obyčejnými zloději a feťáky? Něco ho napadlo. Otevřel složku a rychle přelétl očima poznámky lékaře na propouštěcím protokolu. Tady to bylo tučným písmem...

PACIENT BY MĚL ZÚSTAT HOSPITALIZOVÁN NEJMÉNĚ DALŠÍ TÝDEN.

Bůh mu žehnej! Jak to, že ho to dřív nenapadlo? To ty drogy. Jeho nebohý systém byl v minulém týdnu vystaven většímu množství narkotik, než jaké vstřebal za celý život. Výpadky paměti a úsudku se daly svěst na chemikálie.

Zoufale potřeboval předat kopii propouštěcí zprávy Sandymu, aby mu připravili pěknou postýlku, nejraději v soukromém pokoji, kde budou sem tam pobíhat sestřičky. To bylo vězení, jaké měl na mysli. Postavte si ke dveřím deset poldů, to mu bylo jedno. Hlavně mu opatřte nastavitelné lůžko a televizi s dálkovým ovládním, a v každém případě co nejdál od obyčejných zločinců.

"Potřebuju si zavolat," řekl směrem k řidiči, kolem uší "empíků". Žádná odpověď.

Zastavili ve velkém hangáru, před ním parkovalo proudové dopravní letadlo. Vojenští policisté čekali venku na slunci, zatímco Patrick a agent Myers vešli do malé kanceláře a přeli se o to, zda má obviněný podle ústavy právo svému advokátovi nejen zavolat, ale také mu poslat faxem dokument.

Až když klidným hlasem pohrozil žalobami, Patrick zvítězil a lékařská zpráva s instrukcemi zamířila faxem do advokátní kanceláře Sandyho McDermotta v New Orleansu.

Po delším pobytu na toaletě se Patrick připojil k eskortě a pomalu stoupal po schůdkách vojenského dopravního letadla.

Letadlo přistálo na Keeslerově letecké základně dvacet minut před polednem. K Patrickovu překvapení a trochu i zklamání ho při příletu nečekal žádný uvítací výbor. Žádná tlupa fotografů, kameramanů a reportérů. Žádný dav starých přátel, kteří mu přispěchali na pomoc, když je potřebuje.

Přistávací plocha byla pro tento účel na vyšší rozkaz uzavřena. Novináři nebyli vpuštěni dovnitř. Velká skupina se shromáždila u hlavní brány, přes dva kilometry daleko, a alespoň točili a fotografovali letadlo, když jim přelétalo nad hlavami. I oni byli velice zklamáni.

Upřímně řečeno, Patrick chtěl, aby ho novináři viděli, když se vynořil z letadla v pečlivě vybraném chirurgickém kompletu, neobratně se šoural po schůdkách na plochu a pak pajdal jako chromý pes v řetězech a s želízky. Mohl to být působivý obrázek, první živý kontakt se všemi potenciálními porotci.

Podle očekávání uveřejnil ranník zprávu o jeho žalobě na FBI na první straně jako hlavní materiál, s velkými fotografiemi a v barvě. Jenom ty nejzavilejší duše nenašly aspoň pro tuto chvíli kousek sympatií pro Patricka.

Druhá strana - vláda, žalobci, vyšetřovatelé - byla ranou oslabena. Měl to být slavný den pro síly zákona: návrat

velkého zloděje a k tomu právníka! Místo toho měla místní kancelář FBI vypnuté telefony a zamčené dveře, aby tam nemohli reportéři. Jen Cutter se odvážil ven a udělal to potají. Bylo jeho povinností setkat se s Patrickem, jakmile se dotkne země.

Cutter čekal se šerifem Sweeney, dvěma leteckými důstojníky ze základny a Sandym.

"Nazdar, Patricku. Vítej doma," řekl šerif.

Patrick vztáhl ruce spoutané v zápěstí a pokoušel se potřást mu rukou. "Nazdar, Raymonde," odpověděl s úsměvem. Znali se velice dobře - stará známost mezi místní policií a místními advokáty. Když Patrick před devíti lety přijel do města, byl Raymond Sweeney prvním zástupcem v okrese Harrison.

Cutter vystoupil, aby se představil, ale jakmile Patrick zaslechl "FBI", odvrátil se a kývl na Sandyho. Nedaleko stál mikrobús, nápadně podobný tomu, jenž ho vezl k letadlu v Portoriku. Nacpali se dovnitř a Patrick seděl se svým advokátem vzadu.

"Kam jedeme?" zašeptal Patrick.

"Do vojenské nemocnice," odpověděl šeptem Sandy. "Ze zdravotních důvodů."

"Dobrá práce."

Mikrobús se pohyboval šnečím tempem, minul kontrolní bod, kde hlídka jen na vteřinu zvedla oči od sportovní stránky, potom tichou ulicí mezi důstojnickými ubikacemi.

Život štvance byl naplněn sny. Sny skutečnými, v noci při spánku, pravými sny, a jinými, když byl vzhůru, ale bloumal v myšlenkách. Většinou to byly děsivé, zlé sny, v nichž se zjevovaly stále mohutnější a větší stíny. Další sny přinášely příjemné vidiny růžové budoucnosti osvobozené od minulosti. Ty byly vzácné. Život na útěku byl životem v minulosti. Nebylo úniku.

Jiné sny představovaly zajímavé iluze o návratu domů. Kdo ho tam přivítá? Bude vzduch zálivu vonět stejně? Kdy se vrátí, v které roční době? Kolik přátel ho vyhledá a kolik se mu bude vyhýbat? Věděl o hrstce lidí, které chtěl vidět, ale nebyl si jist, že oni chtějí vidět jeho. Byl teď jako malomocný? Nebo slavná osobnost? Pravděpodobně ani jedno, ani druhé.

Na konci štvance se rýsovala určitá, ale nepatrná útěcha. Obrovské problémy měl před sebou, ale nyní mohl alespoň ignorovat to, co bylo za ním. Po pravdě řečeno, Patrick se nikdy nedokázal zcela uvolnit a těšit se z nového života. Ani peníze nedokázaly ztlumit jeho obavy. Tento den musel přijít. Ukradl příliš mnoho peněz. Kdyby jich bylo mnohem méně, jeho oběti by tolik netoužily vrhnout se po něm. Při jízdě si všiml drobností. Cesty byly vydlážděné, což v Brazílii, alespoň v Ponta Porá, byla docela vzácnost. A děti si hrály v teniskách. V Brazílii běžaly vždycky jen naboso a jejich chodidla byla tuhá jako podešev. Najednou se mu zastesklo po tiché ulici Rua Ti-radentes, kde skupinky kluků kopaly do míčů a hledaly protivníka na zápas.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Sandy.

Přikývl, pořád ještě v leteckých brýlích.

Sandy sáhl do kufříku a vytáhl výtisk místního deníku. Titulek přímo řval:

LANIGAN ŽALUJE FBI ZA MUČENÍ A ŠPATNÉ ZACHÁZENÍ

Dvě fotografie zabíraly polovinu první stránky.

Patrick je chvíli obdivoval. "Přečtu si to později."

Cutter seděl přímo před Patrickem a pochopitelně naslouchal každému dechu svého vězně. Rozhovor byl vyloučený, což se Patrickovi docela hodilo. Mikrobús vjel na parkoviště vojenské nemocnice v areálu základny a zastavil se u vchodu na pohotovost. Provedli Patricka služebním vchodem, prošli chodbou, kde sestry čekaly na nového pacienta. Před nimi se zastavili dva laboranti a jeden z nich pronesl: "Vítejte doma, Patricku." Blbeček.

Žádná byrokracie. Žádné formuláře. Žádné otázky ohledně pojištění nebo kdo za co platí. Odvedli ho rovnou do třetího poschodí a posadili do pokoje na konci chodby. Cutter pronesl pár banálních poznámek a instrukcí, stejně jako šerif. Omezené používání telefonu, stráž u dveří, stravování na pokoji. Co jiného se dá říci vězni? Odešli a zůstal jen Sandy.

Patrick se posadil na kraj lůžka a nohama kýval ve vzduchu. "Rád bych viděl svou matku," řekl Sandymu.

"Už je na cestě. Bude tady v jednu."

"Díky."

"A co tvoje žena a dcera?"

"Rád bych viděl Ashley Nicole, ale ne teď. Určitě si na mě nevzpomíná. Teď už si myslí, že jsem netvor. Ze zřejmých důvodů bych se raději nesetkal s Trudy."

Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře a šerif Sweeney se vrátil, tentokrát se silnější složkou papírů. "Pardon, že vyrušuju, Patricku, ale tohle je služební věc. Řekl jsem si, že bude nejlepší mít to za sebou."

"Jistě, šerife," odpověděl Patrick a připravil se na výpad.

"Musím ti předat tyhle doklady. Nejdřív tady výrok velké poroty okresu Harrison, která tě obvinila z vraždy."

Patrick je převzal, a aniž ležstrům věnoval jediný pohled, předal je Sandymu.

"Tohle je předvolání a návrh na rozvod, který podala Trudy Laniganová v Mobilu."

"To je mi překvapení," pronesl Patrick a převzal papíry. "Z jakého důvodu?"

"Nečetl jsem to. Pak další: předvolání a žaloba podaná panem Benjaminem Ariciou."

"Kým?" zeptal se Patrick v chabém pokusu o humor. Šerif se ani neusmál.

"Dále předvolání a žaloba podaná vaší někdejší advokátní kancelář."

"Kolik chtějí urvat?" zeptal se Patrick a převzal předvolání a žalobu.

"Nečetl jsem to. Tohle je předvolání a žaloba, kterou podala Monarch-Sierra Insurance Company."

"Ach ano. Pamatuji si ty chlapce." Předal papíry Sandymu, jehož ruce byly teď plné, zatímco šerifovy prázdné.

"Je mi líto, Patricku," poznamenal Sweeney.

"Dál už nic?"

"Prozatím. Zastavím se v podatelně soudu ve městě a zjistím, jestli někdo podal další žaloby."

"Pošli je sem. Tady Sandy pracuje rychle."

Podali si ruce, tentokrát bez nepříjemných náramků, a šerif odešel.

"Vždycky jsem měl Raymonda rád," řekl Patrick. Rukama si přidržoval kyčle a pomalu ohýbal kolena.

V půli pohybu se zarazil a pomalu zvedal. "Máme před sebou dlouhou cestu, Sandy. Jsem celý zmlácený."

"Výborně. To nám pomůže." Sandy zalistroval v papírech. "Zdá se, že Trudy je na tebe opravdu našťavaná. Chce tě vyškrtnout ze svého života."

"Dělal jsem, co jsem mohl. Jaké uvádí důvody?"

"Opuštění a zanedbání povinné výživy. Mentální krutost."

"Chudinka."

"Máš v plánu se bránit?"

"Přijde na to, co požaduje."

Sandy otočil další stránku. "Jen z letmého pohledu se zdá, že chce rozvod, plnou péči o dítě s ukončením všech tvých rodičovských práv, včetně práva návštěv, veškerý movitý a osobní majetek ve společném vlastnictví v době tvého zmizení - tak to nazývá, tvé zmizení - plus, ó ano, tady to je, spravedlivé a přiměřené procento majetku, který jsi získal od svého zmizení."

"To je ale překvápko."

"To je vše, co chce, aspoň prozatím."

"Rozvod jí povolím, Sandy, a rád. Ale nebude to tak snadné, jak si myslíš."

"Co máš na mysli?"

"O tom si promluvíme později. Jsem unaven."

"Jednou musíme začít mluvit, Patricku. Ať si to uvědomuješ nebo ne, musíme prodiskutovat hodně věcí."

"Později. Teď si potřebuji odpočinout. Maminka tu bude za chvíli."

"Tak dobrá. Než vyjedu, procpu se neworleánskou dopravou, zaparkuju a dojdu k sobě, cesta odtud do kanceláře mi bude trvat dvě hodiny. Kdy se vlastně chceš zase sejít?"

"Promiň, Sandy. Ale jsem vážně unavený. Co třeba zítra ráno? Odpočinu si a budeme pracovat celý den."

Sandy se uklidnil a uložil papíry do kufříku. "Jistě. Budu tady v deset."

"Díky, Sandy."

Sandy se vzdálil a Patrick pohodlně odpočíval asi osm minut, když se jeho pokoj náhle zaplnil všemožnými zdravotnickými profesemi, pouze však v ženském podání. "Dobrý den, já jsem Rose, vaše vrchní sestra. Musíme vás vyšetřit. Smím vám svléknout košili?" Nebyla to otázka. Rose mu košili už stahovala. Dvě další sestry, stejně mohutné jako ona, se vynořily po stranách a začaly Patricka svlékat. Zdálo se, že je to těší. Další sestra stála připravená s teploměrem a krabicí hrůzně vypadajících nástrojů. Jakási technická civěla od noh postele. Další v oranžové blůze postávala u dveří.

Vrazily k němu jako sehraný tým a čtvrt hodiny vykonávaly na jeho těle různé úkony. Zavřel oči a prostě se poddal. Odešly stejně rychle, jak přišly.

Setkání s matkou bylo slzavé. Omluvil se jen jednou, za všechno. Ona omluvu s láskou přijala a odpustila mu, jak to jen matka dovede. Radost, že ho zase vidí, zřejmě rozehnala každou zlou vůli a hořkost, která se přirozeně za poslední čtyři dny vynořila.

Joyce Laniganové bylo šedesát osm let a těšila se poměrnému zdraví, bojovala jen s vysokým krevním tlakem. Její manžel, Patrickův otec, ji opustil kvůli mladší ženě už před dvaceti lety a brzy nato zemřel na infarkt. Ani ona, ani Patrick mu nebyli na pohřbu v Texasu. V té době byla ta druhá žena těhotná. Její syn, Patrickův nevlastní bratr, zabil jako sedmnáctiletý dva tajné agenty z oddělení narkotik a teď seděl v cele smrti v texaském Huntsvillu. O tomto kousku špinavého rodinného prádla se v New Orleansu ani v Biloxi nevědělo. Za čtyři roky manželství to Patrick své ženě Trudy nikdy neřekl. Neřekl to ani Evě. Proč taky?

Jaká krutá shoda! Oba synové Patrickova otce byli obžalováni z vraždy. Jeden usvědčen a odsouzen. Druhý k tomu neměl daleko.

Patrick studoval na vysoké škole, když otec odešel a pak zemřel. Matka si špatně zvykala na život rozvedené ženy středního věku, bez profesionálních znalostí a bez jakéhokoli předcházejícího zaměstnání. Podle majetkového vyrovnání si mohla ponechat dům, ale dostala jen sotva tolik peněz, aby mohla žít a nehledat si zaměstnání.

Příležitostně pracovala jako výpomocná učitelka v místní základní škole, ale raději zůstávala doma, vrtala se v zahrádce, sledovala seriály a pila čaj se staršími dámami ze sousedství.

Patrick vždycky považoval svou matku za deprimující osobu, zvláště poté, co otec odešel. To samo ho nijak zvlášť netrápilo, protože vlastně ani on nebyl pořádný otec. A nebyl ani pořádný manžel. Patrick přemluvil matku, aby prodala dům, našla si práci a měla proč žít. A tak začala nový život.

Ale přiliš se vyžívala ve svém neštěstí. Postupem let, jak Patrickovi zabírala víc času jeho profese, trávil s ní stále méně chvil. Přestěhoval se do Biloxi, vzal si ženu, kterou jeho matka nesnášela, atd., atd.

Vyptal se jí na tety a strýce, lidi, s nimiž ztratil kontakt dávno před svou údajnou smrtí; lidi, na něž za poslední čtyři roky ani nepomyslel. Ptal se jen proto, že to od něj očekávala. Většinou se všem dařilo dobře.

Ne, nechťel nikoho z nich vidět.

Ale oni by se s ním moc rádi setkali.

Zvláštní. Předtím ho nikdy netoužili navštívit.

Dělali si o něj velké starosti.

Také zvláštní.

Tak si hezky povídali dvě hodiny a čas rychle ubíhal. Vynadala mu, že je hubený. Vypadal "neduživě", řekla. Vypτάvala se ho na novou bradu a nos a na tmavé vlasy. Řekla mu všechno možné, co matky říkají, a pak odjela do New Orleansu. Slíbil, že se jí ozve.

Vždycky to sliboval, říkala si, když odjížděla. Ale málokdy to dodržel.

15 stephano strávil dopoledne v apartmá hotelu Hay-Adams telefonickou hrou na babu s pronásledovanými šéfy společností. Bylo lehké přesvědčit Bennyho Ariciu, že ho FBI každou chvíli zatkne, vyfotografuje, sejme mu otisky a vůbec ho bude šikanovat. Přesvědčit osobnosti, jako byl Paul Atterson z Monarch-Sierra Insurance a Frank Jill z Northern Case Mutual, bylo něco jiného. Oba byli typičtí šéfové firem, seriózní běloši s vysokými platy a spoustou personálu, který je chránil před každou nepříjemností. Zatýkáni a žaloby byly pro nižší třídy.

FBI mu hodně pomohla. Hamilton Jaynes vyslal agenty do centrální obou pojišťoven - Monarch-Sierra v Palo Alto a Northern Case Mutual v St. Paul - s instrukcemi navštívit oba muže a vyptat se jich na vše ohledně hledání a dopadení jistého Patricka Lanigana.

Do oběda oba hodili ručník do ringu. Odvolejte psy, řekli Stephanovi. Pátrání je u konce. Plně spolupracujte s FBI a probíha udělejte něco, aby ti agenti vypadli z našich ředitelství. Bylo to velice trapné.

A tak se konsorcium rozpadlo. Stephano ho udržel pohromadě čtyři roky a přitom si vydělal téměř milion dolarů. Utratil dalších dva a půl milionu z peněz svých zákazníků a mohl mluvit o úspěchu. Našli Lanigana. Nenašli devadesát milionů, ale ty nezmizely. Nebyly utraceny. Stále existovala šance dostat je zpět.

Benny Aricia strávil v apartmá se Stephanem celé dopoledne. Četl noviny, vytáčel hovory, poslouchal, jak Stephano pracuje telefonem. V jednu zavolal svému advokátovi v Biloxi a dostal zprávu, že Patrick už přijel. A prakticky bez fanfár. Místní televize vysílala příspěvek v poledne, včetně přeletu vojenského nákladního letadla před přistáním na Keeslerově základně. Blíž je nepustili. Místní šerif potvrdil, že chlapec je zpátky.

Kazetu s nahrávkou mučení si poslechl třikrát, často se vracel a znovu si přehrával oblíbená místa. Především ji poslouchal v první třídě ze sluchátek, přitom popíjel a usmíval se strašným skřekům muže zebromicího o milost. Avšak v poslední době se Benny usmíval zřídka. Byl si jist, že Patrick řekl, co věděl, ale to nestačilo. Patrick tušil, že ho jednou dopadne; proto mazaně předal peníze té dívce, která je ukryla přede všemi včetně Patricka. Jak mazané.

Nemělo to chybu.

"Co bude zapotřebí, aby se našla?" zeptal se Stephana, když oba pojídali polévku, kterou jim přinesla pokojová obsluha. Ta otázka padla už mnohokrát.

"Co nebo kolik?"

"Asi kolik."

"Na to nemůžu odpovědět. Nemáme ponětí, kde je, ale víme, odkud je. A víme, že se teď vynoří někde kolem Biloxi, když je ten její tady. Dá se to zařídít."

"Kolik?"

"Čistě odhadem bych řekl tak sto tisíc a bez záruky. Dej peníze, a až budou pryč, necháme toho."

"Je možné, že se federálové dovědí, že pořád hledáme?"

"Ne."

Benny zamíchal polévkou - rajsou s nudlemi. Přišel už o milion devět set tisíc a přišlo mu zpozdlé nepokusit se ještě jednou, naposled. Šance byla pramalá, ale výhra mohla být obrovská. Byla to stejná hra, jakou hrál celé čtyři roky.

"A když ji najdete?" zeptal se.

"Rozvažeme jí jazyk," řekl Stephano a oba se zašklebili při nepříjemné představě, že by museli dělat ženě to, co dělali Patrickovi.

"A co jeho advokát?" zeptal se konečně Aricia. "Nemůžeme mu dát štenici do kanceláře, napíchnout mu telefony, nějak poslouchat, když si bude povídat se svým mandantem? Určitě se budou bavit o mých penězích."

"Možná. Myslíš to vážně?"

"Vážně? Mám v tom devadesát milionů, Jacku. Minus třetina pro ty advokátské pijavice. Samozřejmě, že to myslím vážně."

"Mohlo by to být riskantní. Ten advokát není pitomec, to víš. A jeho mandant je opatrný chlapík."

"Ale jdi, Jacku. Říká se, že jsi nejlepší. Rozhodně jsi nejdražší."

"Učiníme předběžné kroky - pár dní ho budeme sledovat, seznámíme se s jeho pohyby. Není naspěch. Jeho mandant se teď hýbat nebude. Zrovna teď mě víc zajímá, abych se zbavil federálů. Potřebuji udělat pár trivialit, jako otevřít vlastní kancelář a dostat štenice z telefonů."

Aricia jen mávnul rukou. "Kolik mě to bude stát?"

"Nevím. Promluvíme si o tom později. Dojez to. Advokáti čekají."

Stephano odešel první a zdvořile zamával dvěma agentům, kteří zaparkovali proti všem předpisům na I Street kousek od hotelu. Zamířil rychlým krokem do kanceláře svého advokáta, vzdálené sedm bloků. Benny čekal deset minut a chytil si taxík.

Odpoledne strávili v konferenční místnosti plné advokátů a jejich asistentů. Advokáti Stephana a FBI si faxem vyměňovali dohody. Nakonec obě strany dosáhly toho, co chtěly. Obvinění proti Stephanovi byla odvolána a proti jeho klientům nebudou vznesena. FBI získala jeho písemný příslib, že jim sdělí vše, co ví o hledání a dopadení Patricka

Lanigana.

Stephano měl skutečně v úmyslu říct většinu z toho, co věděl. Pátání skončilo; nebylo už tedy co skrývat. Výslech přinesl málo, jenom jméno brazilské advokátky, která měla na starosti peníze. Ted' zmizela a Stephano vážně pochyboval, že FBI má čas ji hledat a že se jí chce. Proč taky? Peníze nejsou jejich.

A ačkoliv se opravdu snažil, aby to nedával najevo, zoufale se chtěl zbavit FBI. Paní Stephanová byla skutečně vystrašená a tlak na něj doma byl obrovský. Pokud se mu nepodaří rychle otevřít kancelář, v profesi skončí. Proto se jim chystal říct, co chtěli slyšet, aspoň většinu. Sebere Bennyho peníze, co z nich zbylo, a bude dál hledat to děvče. Třeba bude mít štěstí. A pošle pár lidí do New Orleansu, aby hlídali Lani-ganova advokáta. O těchto drobnostech FBI nepotřebovala vědět.

Jelikož ve federální budově v Biloxi nezůstal ani centimetr volného místa, Cutter požádal šerifa Sweeneyho, aby našel místo v městské věznici. Sweeney nerad souhlasil, ačkoliv mu byla protivná představa, že FBI bude okupovat jeho kanceláře. Vyklidil skladiště a přemístil tam stůl a několik židlí. Místnost pokřtili na Laniganův pokoj. Nebylo tam co ukládat. Když Patrick údajně zemřel, nikdo nepomyslel na vraždu, takže se nesnažili shromažďovat materiální důkazy, alespoň prvních šest týdnů ne. Když zmizely peníze, podezření zesílilo, ale to už stopa vychladla. Cutter a Ted Grimshaw, hlavní vyšetřovatel okresu Harrison, pečlivě zkoumali a sepisovali své mizivé důkazy. Měli deset velkých barevných fotografií shořelého Chevy-Blazeru a ty připíchli na zeď. Fotky pořídil Grimshaw. Oheň byl velmi prudký a ted' už věděli proč. Patrick nepochybně naplnil auto plastovými kanystry s benzinem. To vysvětlovalo roztavené hliníkové kostry sedadel, výbuchem vyražená okna, roztavenou přístrojovou desku a nepatrné pozůstatky těla. Mrtvolu -tedy co z ní zbylo - zobrazovalo šest fotografií. Malá hromádka zuhelnatělé hmoty s vyčnívající půlkou pánevní kosti zůstala ležet na podlaze vedle řidiče. Když blazer vyletěl z dálnice a kutálel se do strže, několikrát se obrátil. Zůstal na pravém boku a vyhořel.

Šerif Sweeney si ho měsíc nechal a pak ho prodal do šrotu se třemi dalšími opuštěnými vraky. Později toho litoval. Pak zde bylo šest záběrů okolí vozidla, se stromy a keři spálenými na uhel. Dobrovolníci bojovali s požárem hodinu, než ho uhasili.

Jak se hodilo, že Patrick chtěl být spálen. Podle Trudy (a měli její písemnou výpověď podanou měsíc po pohřbu) se Patrick náhle rozhodl, že chce být po smrti spálen a chce, aby jeho popel uložili v Locust Grove, nejhezčím hřbitově v okresu. Rozhodl se tak jedenáct měsíců před svým zmizením. Dokonce změnil svou poslední vůli a přidal odstavec, jímž pověřil vykonavatele, Trudy nebo - v případě, že by zemřela s ním - náhradního vykonavatele, Karla Huskeyho, aby zařídil kremaci. Zahrnul tam také zvláštní podrobnosti týkající se pohřbu a uložení ostatků.

Své rozhodnutí odůvodnil smrtí jednoho svého klienta, který neuměl předvídat. Jeho rodina se tehdy zuřivě hádala, jak ho má pohřbit, a dokonce Patricka do sporu zatáhla. Patrick dokonce přemluvil Trudy, aby si také vybrala místo na hřbitově. Zvolila si místo vedle něj, ale oba věděli, že to rychle změní, jestliže on odejde první.

Šéf pohřebního ústavu později Grimshawovi sdělil, že devadesát procent kremace se odehrálo v hořícím blazeru. Když pálił pozůstatky hodinu při dvou tisících stupních a pak popel zvažil, váha ukázala jen dvanáct deagramů, zdaleka nejmenší množství, jaké kdy zaznamenal. O těle nedokázal říct vůbec nic - zda to byl muž nebo žena, černoch či běloch, mladý nebo starý, živý nebo mrtvý před požárem. Prostě to nevěděl. A poctivě řečeno, ani se moc nesnažil.

Neměli žádné tělo, žádnou pitevní zprávu, ani tušení, kdo byl ten neznámý. Oheň je nejjistější metoda, jak zničit důkazy, a Patrickovi se povedlo dokonale zakrýt stopy.

Strávil víkend ve starém loveckém srubu u městečka Leaf v okrese Greene, na okraji lesní rezervace De Soto. S kolegou z právnické fakulty z Jacksonu koupili ten srub před dvěma lety a chtěli ho jen trochu vylepšit. Bylo to primitivní bydlení. Na podzim a v zimě lovili jeleny, na jaře krocany. Jak se mu hroutilo manželství, trávil ve srubu stále víc víkendů. Bylo to jen hodinu a půl cesty. Tvrdil, že se mu tam dobře pracuje. Místo bylo odlehlé a tiché. Jeho přítel, spolumajitel, na srub už skoro zapomněl.

Trudy předstírala, že jí jeho víkendy mimo domov jsou proti mysli, ale Lance byl obvykle někde nablízku a jen čekal, až Patrick odjede z města.

V neděli večer, 9. února 1992, Patrick zavolal manželce, že vyráží ze srubu domů. Dokončil komplikované odvolání a cítil únavu. Lance se zdržel ještě asi hodinu a pak se ztratil do tmy.

Patrick se zastavil u Verhallovy pumpy na dálnici 15 na hranici okresů Stone a Harrison. Koupil 46 litrů benzínu za čtrnáct dolarů a jednadvacet centů a zaplatil kreditní kartou. Povídal si s paní Verhallovou, starší dámou, s níž se dobře znal. Zнала mnoho lovců, kteří tudy projížděli, zvláště ty, co se rádi zdrželi a chlubili se svými úlovky v lesích jako Patrick. Později vypověděla, že měl dobrou náladu, i když tvrdil, že je unavený, protože pracoval celý víkend.

Vzpomněla si, že jí to připadalo divné. O hodinu později slyšela, jak se kolem řítí policejní a hasičská auta.

Patrickův blazer našli o osm mil dál v plamenech na dně hluboké strže, osmdesát metrů od dálnice. První ho spatřil řidič nákladního auta. Podařilo se mu k němu dostat na patnáct metrů, než mu žár opálil obočí. Zavolal rádiem o pomoc, pak si sedl na pařez a bezmocně pozoroval, jak vůz hoří. Blazer ležel na pravém bloku, s odvrácenou střechou, takže nebylo možné zjistit, zda byl někdo uvnitř. Stejně to už bylo jedno. Záchrana kohokoliv byla naprosto nemožná.

Než přijel první činovník z okresu, oheň tak sálal, že bylo těžké rozeznat i jen obrysy vozu. Rozhořela se i okolní tráva a keře. Přijela malá stříkačka s dobrovolnými hasiči, ale neměla dost vody. Zastavovala další auta, a brzy tam stál slušný dav, který mlčky sledoval a poslouchal hučení požáru ve strži. A protože řidič nebo řidička blazeru mezi nimi nebyli, všichni uvěřili, že tam dole hoří se všim ostatním.

Konečně dorazily dvě větší stříkačky a požár byl uhašen. Uplynuly další hodiny, kdy šerif Sweeney čekal, až zbytky vychladnou. Až před půlnocí zpozoroval zčernalý kus čehosi, co mohlo být lidským tělem. Koroner byl nedaleko.

Pánevní kost ukončila dohady. Grimshaw udělal fotografie. Čekali, až pozůstatky ještě trochu vychladnou, a pak je uložili do papírové krabice.

Při světle baterky přečetli písmena a čísla na poznávací značce a v půl čtvrté ráno zazvonil u Trudy telefon, který z ní udělal vdovu. Na čtyři a půl roku.

Šerif se rozhodl, že v noci s autem nebude hýbat. Za rozbřesku se na místo vrátil s pěti zástupci a pročesali celé okolí. Na dálnici našli devadesát metrů dlouhou stopu po smyku a řekli si, že chudáku Pat-rickovi přeběhl přes cestu jelen a on ztratil vládu nad vozem. Jelikož se oheň rozšířil všemi směry, byly zničeny veškeré stopy toho, co se mohlo stát.

Jediným překvapením byl nález boty ve vzdálenosti třiačtyřiceti metrů od vozidla. Byla to málo obnošená maratonka Nike Air Max velikost deset, kterou Trudy okamžitě identifikovala jako Patrickovu. Když jí botu ukázali, hrozně plakala.

Šerif vyjádřil domněnku, že tělo se možná mlátilo v autě, když se vozidlo valilo do strže a převracelo. Bota se vyzula a při obrácení byla vyhozena ven atd. Znělo to stejně dobře jako každý jiný výklad.

Naložili blazer na nákladák a odvezli. K večeru byly Patrickovy ostatky spáleny v krematoriu. Bohoslužba se konala druhý den a následovalo krátké rozloučení u hrobu, které on sám sledoval dalekohledem.

Cutter a Grimshaw pozorovali opuštěnou botu uprostřed stolu. Vedle ní ležely výpovědi svědků - Trudy, paní Verhallové, koronera, majitele pohřebního ústavu, dokonce i Grimshawa a šerifa - které tvrdily přesně to, co se dalo čekat. Jediný překvapivý svědek se přihlásil několik měsíců po zmizení peněz.

Mladá žena, která bydlela nedaleko Verhallovy čerpací stanice a obchodu, poskytla přísedné prohlášení, v němž tvrdila, že viděla červený vůz Chevy-Blazer model 1991 zaparkovaný vedle silnice, přesně u místa, kde došlo k požáru. Viděla ho dvakrát. Jednou v sobotu v noci a pak asi o 24 hodin později, přibližně v době požáru.

Její výpověď zaznamenal Grimshaw u ní doma sedm týdnů po Patrickově pohřbu. Tehdy už byla jeho smrt podezřelá, protože se ztratily peníze.

16 lékař, mladý pákistánec jménem hayani, byl od přírody soucitná a starostlivá duše. Anglicky hovořil se silným cizím přízvukem a zřejmě mu vůbec nevadilo sedět a povídat si s Patrickem, jak dlouho si to pacient přál. Rány se dobře hojily.

Ale pacient prožíval hluboký stres. "Mučili mne tak, že se to nedá ani vypovědět," řekl Patrick, když už mluvili téměř hodinu. Na toto téma přivedl rozhovor Hayani. Od podání žaloby na FBI noviny skloňovaly slovo mučení ve všech pádech. Z lékařského hlediska to byla vzácná příležitost, vyšetřovat a léčit člověka, kterému ublížili tak krutým způsobem. Každého mladého lékaře zajímá, jaké to je, ocitnout se, jak se říká, v oku hurikánu, na samém vrcholu bolesti a samém prahu smrti.

Hayani vážně přikývl. A jeho oči pobízely, jen mluvte dál.

Dnes se Patrick rozhodl mluvit. "Nemůžu spát," pokračoval. "Možná maximálně hodinu, potom slyším hlasy, cítím, jak se mi škvaří kůže, a probudím se v kaluži potu. A nelepši se to. Teď jsem tady, doma a snad v bezpečí, ale oni jsou pořád tam, pořád jdou po mně. Nemůžu spát. A nechci spát, doktore."

"Mohu vám dát nějaké tablety."

"Ne. Ještě ne. Dostal jsem do sebe příliš mnoho chemikálií."

"Vaše krev se zdá být v pořádku. Jen pár stop, ale nic to není."

"Už žádné drogy, doktore. Teď ne."

"Potřebujete se vyspat, Patricku."

"Já vím, ale já nechci spát. Zas by mě mučili."

Hayani si cosi napsal do protokolu, který držel v ruce. Následovalo dlouhé ticho, kdy oba přemýšleli, o čem dál spolu mluvit. Hayani nemohl uvěřit, že tento muž byl schopen zabít druhého a zvláště tak hrůzným způsobem.

Do pokoje proudil jen úzký paprsek slunečního světla, pronikající škvírou okenního rámu. "Můžu se vám s něčím svěřit, doktore?" zeptal se Patrick tichým hlasem.

"Ovšem."

"Potřebuji tu zůstat co nejdéle. Tady, v tomto pokoji. Za několik dní přijdou s povykem, že mne přemístí do okresní věznice, kde dostanu lůžko na palandě v mňavé cele se dvěma či třemi pouličními gaunery, a to v žádném případě nemůžu přežít."

"Ale proč vás chtějí přemístit?"

"Je to donucovací metoda, doktore. Musejí pomalu stupňovat nátlak, dokud jim neřeknu to, co chtějí slyšet. Zavřou mě do odporné cely s násilníky a prodavači drog, a pak mi sdělí, že jestli nezačnu mluvit, zůstanu tam do konce života. Věznice v Parchmanu je nejhorší místo na světě. Byl jste někdy v Parchmanu, doktore?"

"Ne."

"Já ano. Kdysi jsem tam měl klienta. Je to doslova peklo. A okresní věznice není o moc lepší. Ale vy mě můžete udržet tady, doktore. Stačí, když budete soudci nestále tvrdit, že je třeba, abych zůstal ve vaší péči, a oni mne tu nechají. Prosím vás."

"Samozřejmě, Patricku," řekl Hayani a udělal si opět poznámku. Další dlouhá pauza. Patrick zavřel oči a zrychleně dýchal. Jen pomýšlení na věznění a věznici ho silně rozrušilo.

"Mám v úmyslu doporučit vás na psychiatrické vyšetření," pronesl Hayani a Patrick se kousl do rtu, aby potlačil úsměv.

"Proč?" zeptal se a předstíral znepokojení.

"Protože jsem zvědavý. Máte námitky?"

"Ani ne. Kdy?"

"Možná za pár dní."

"Nevím jistě, jestli to tak brzy dokážu."

"Není naspěch."

"To už je lepší. Tady bychom neměli s ničím spěchat, doktore."

"Chápu. Samozřejmě. Možná příští týden."

"Možná. Nebo až ten další."

Chlapcova matka jménem Neldene Crouchová, bydlela nyní v kolonii obytných přívěsů u Hattiesburgu, ale v době synova zmizení žili spolu u Lucedalu, malého města čtyřicet šest kilometrů od Leafu. Podle jejího tvrzení pohřešovala syna od neděle 9. února 1992, přesně od onoho dne, kdy Patrick Lanigan zemřel na dálnici 15.

Avšak podle záznamů šerifa Sweeneyho Neldene Prewittová (jak se tehdy jmenovala) oznámila telefonicky jeho kanceláři, že se její syn ztratil, poprvé až 13. února 1992. Volala všem okolním šerifům, FBI i CIA. Byla velmi rozrušená, chvílemi až téměř hysterická.

Její syn se jmenoval Pepper Scarboro - po jejím prvním manželovi a Pepperovu údajným otci, ačkoliv si nikdy nebyla docela jista, kdo byl vlastně jeho otcem. Pokud jde o křestní, nikdo si nemohl vzpomenout, kde se to jméno Pepper vzalo. Ona mu v nemocnici dala jméno LaVelle, které vždycky nenáviděl. Už jako malý kluk si vybral jméno Pepper a energicky ho hájil jako své pravé jméno. Cokoliv, jen ne LaVelle.

V době jeho zmizení bylo Pepperu Scarborovi sedmnáct. Když úspěšně, na třetí pokus, dokončil pátou třídu, nechal školu školou a začal pracovat u benzinové pumpy v Lucedalu. Poněkud podivínský a silně koktavý Pepper objevil na počátku své puberty kouzlo divočiny a ze všeho nejraději celé dny tábořil a lovil, obvykle sám.

Měl málo přátel a matka ho neustále peskovala pro celou řadu nedostatků. Měla ještě dvě menší děti a různé milence, a bydlela s rodinou ve špinavém přívěsu bez klimatizace. Pepper raději spal v malém stanu v lese. Našetřil si peníze a koupil si vlastní brokovnici a tábornické potřeby. Nejvíce času trávil v lesní rezervaci De Soto, jen dvacet minut od matky, ale ve skutečnosti to bylo tisíc mil.

Neexistoval žádný jasný důkaz, že Pepper a Patrick se někdy setkali. Shodou okolností se Patrickův srub nacházel v blízkosti lesa, kam Pepper rád chodil lovit. Patrick a Pepper byli oba běloši, oba měřili přibližně stejně, i když Patrick byl mnohem silnější. Daleko zajímavější byla skutečnost, že Pepperova brokovnice, stan a spací pytel se našly koncem února 1992 v Patrickově srubu.

Oba zmizeli přibližně ve stejnou dobu a zhruba ze stejné oblasti. Cutter a Sweeney si během několika měsíců po zmizení jich obou ověřili, že kolem 9. února se ve státě Mississippi neztratil nikdo, kdo se do deseti týdnů opět neobjevil.

Několik osob, většinou mladistvých a problematických, se sice v únoru 1992 pohřešovalo, ale koncem jara se všichni zase našli. V březnu zmizela v Corinthu mladá žena, která zřejmě utekla z nezdařeného manželství, ta se však už neukázala.

S pomocí počítačových údajů ve Washingtonu Cutter zjistil, že osobou, jejíž zmizení bylo nahlášeno v nejkratší době krátce před požárem Patrickova vozu, byl jeden nespolehlivý řidič nákladního auta z Dothanu v Alabamě. Ty dvě události dělilo pouhých sedm hodin. Řidič nákladáku zmizel zničehonic v sobotu 8. února a zanechal po sobě nezdařené manželství a spoustu účtů. Po třech měsících vyšetřování tohoto případu Cutter nabyl jistoty, že mezi řidičem a Patrickem není žádná souvislost.

Naopak mnohem pravděpodobnější se zdála souvislost mezi zmizením Patricka a Peppera. Cutter a Sweeney si nyní byli téměř jisti tím, že pokud ve svém blazeru nějakou náhodou nezahynul Patrick, pak to byl Pepper. Tento dohad byl samozřejmě příliš spekulativní, než aby ho soud vzal v úvahu. Patrick mohl vzít stopaře z Austrálie, tuláka z neznámých končin, cestujícího od autobusové zastávky...

Měli seznam osmi dalších jmen, počínaje jedním starším mužem z Mobilu, který byl naposledy viděn, jak vyjíždí směrem k Mississippi, a konče mladou prostitutkou z Houstonu, která se svěřila přátelům, že se stěhuje do Atlanty, aby začala nový život. Všechny osm bylo pohřešováno měsíce a roky před únorem 1992. Cutter a šerif už před časem prohlásili tento seznam za bezcenný.

Pepper zůstal jejich nejlepším tipem; jenom neměli žádný důkaz.

Neldene Crouchovou však napadlo, že by se mohla svěřit novinářům. Dva dny po Patrickově dopadení zašla za advokátem, místním šejdířem, který jí za tři sta dolarů zařídil její poslední rozvod, a požádala ho, aby jí posloužil jako průvodce v bludišti médií. Vyhověl jí bez otálení, prohlásil, že to pro ni udělá zadarmo, a pak provedl to, co většina mizerných právníků, když získají klienta, který je pro novináře zajímavý: ve své kanceláři v Hattiesburgu, 144 kilometrů na sever od Biloxi, uspořádal tiskovou konferenci.

Zástupcům sdělovacích prostředků představil svou uplakanou klientku a vyslovil se co nejhanebněji na adresu šerifa v Biloxi a FBI a jejich chabých pokusů o nalezení Peppera. Hanba jim, že se s tím párají už čtyři roky, zatímco jeho nebohá klientka žije ve smutku a nejistotě! vykřikoval zuřivě a ze své čtvrt hodiny slávy vytěžil maximum. Naznačil, že by mělo být podáno trestní oznámení na Patricka Lanigana, který patrně Peppera zabil a spálil jeho tělo, aby zakryl důkazy a sám mohl zmizet s devadesáti miliony dolarů, ale dál konkrétně nezašel.

Novináři zapomněli na veškerou obezřetnost, kterou možná kolektivně měli, a na udičku skočili. Dokonce obdrželi fotografie Peppera, prostince vyhlížejícího chlapce s chmýřím pod nosem a rozčuchanými vlasy. Tím dostala oběť skutečnou lidskou podobu. Tohle je chlapec, kterého Patrick zabil.

Pepperův příběh média velice zaujal. Novináři se o něm zmiňovali jako o "údajné oběti", ale slovo "údajný" bylo vždycky vyslovováno jen nezřetelně. Patrick to sledoval ve svém neosvětleném pokoji.

Krátce po svém zmizení se Patrick dozvěděl, že Pepper Scarboro prý zahynul při požáru jeho auta. S Pepperelem lovili

jeleny v lednu 1992 a jednoho sychravého odpoledne spolu pojedli u ohně dušené hovězí. Divil se, že ten chlapec žije takhle v lese a dává mu přednost před domovem, o němž skoro nemluvil. Patrick mu pak nabídl svou verandu pro případ deště nebo špatného počasí, ale pokud věděl, kluk tam nikdy nepřespál.

V lese se potkali několikrát. Pepper viděl na chatu z vrcholu asi míli vzdáleného zalesněného kopce, a když tam stálo Patrickovo auto, ukryl se nablízku. Když se Patrick vydal na dlouhé procházky nebo si vyšel na lov, rád chodil v jeho stopách. Házet po něm kamínky nebo žaludy, až na něj Patrick začal křičet a nadávat mu. Pak se posadili a popovídali si. Konverzace nebyla Pepperovým koníčkem, ale změna v jeho samotě ho potěšila. Patrick mu nosil sušenky a bonbony. Tehdy ani nyní ho nepřekvapily vyslovené dohady, že toho kluka zabil.

Dr. Hayani sledoval večerní zprávy s velkým zájmem. Přečetl noviny a se svou novou ženou probrali do detailu vše o jeho slavném pacientovi. Seděli v posteli a znovu všechno sledovali v nočních zprávách.

Když už se chystali zhasnout a spát, zazvonil telefon. Byl to Patrick. Moc se omlouval, ale měl bolesti a strach a prostě si potřeboval s někým popovídat. A poněvadž byl vlastně vězeň, směl volat jen svému advokátovi a lékaři a každému jen dvakrát denně. Měl by doktor minutku času?

Samozřejmě. Další omluva, že volá tak pozdě, ale nemůže spát; strašně ho rozrušily všechny ty zprávy a hlavně tvrzení, že zabil toho chlapce. Viděl to doktor v televizi?

Ano, ovšem. Patrick leží zachumlaný v posteli a má zhasnuto. Díkybohu, že na chodbě hlídají šerifovi lidé, má totiž hrozný strach, to musí přiznat. A slyší hlasy a zvuky, které by tu neměly být. Hlasy nepřicházejí z chodby, ale z pokoje. Mohly by to způsobit ty drogy?

Mohla by to způsobit spousta věcí, Patricku. Sedativa, únava, trauma z toho, co jste prožil, fyzický i psychický šok. Hovořili spolu hodinu.

17 UŽ TŘI DNY SI NEMYL VLASY. CHTĚL, ABY VY-padaly umaštěné. Ani se neholil. Svlékl lehkou bavlněnou nemocniční košili, v níž spal, a oblékl si opět zelený chirurgický komplet, který byl značně pomuchlaný. Hayani slíbil, že mu sežene nový. Ale na dnešek potřeboval vypadat neupraveně. Na pravou nohu si navlékl bílou ponožku, ale chtěl, aby lidé viděli ošklivou spáleninu od provazu, kterou měl nad levým kotníkem. Tak žádnou ponožku. Jen černý gumový sandál.

Dnes bude ukázán všem. Svět čekal.

Sandy se dostavil v deset hodin s levnými slunečními brýlemi z drogerie, podle klientových instrukcí. Donesl i černou čapku New Orleans Saints. "Díky," řekl Patrick, když stál před zrcadlem v koupelně, obdivoval brýle a nasazoval si čepici.

Doktor Hayani přišel o deset minut později a Patrick je vzájemně představil. Najednou pocítil nervozitu a zatočila se mu hlava. Sedl si na kraj postele, prsty si prohrábl vlasy a snažil se dýchat pomalu a klidně. "Nikdy mě nenapadlo, že tento den přijde," mumlal. "Nikdy." Lékař a advokát na sebe mlčky pohlédli.

Hayani objednal silný uklidňující prostředek a Patrick spolkl dvě pilulky. "Možná to všechno prospím."

"Mluvit budu já," řekl Sandy. "Ty se snaž uvolnit."

"Uvolní se," poznamenal Hayani.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil šerif Sweeney s tolika muži, že by rozeznali demonstraci. Vyměnili si pozdravy a konvenční zdvořilosti. Patrick si nasadil čepici a nové brýle, velké a tmavé, a natáhl ruce, aby mu nasadili pouta.

"Co je tohle?" zeptal se Sandy a ukázal na pár želez na nohy, které držel šerifův zástupce.

"Pouta na kotníky," odpověděl Sweeney.

"Nesouhlasím," řekl Sandy. "Ten muž má na kotníku ránu od popálení."

"Opravdu ji má," vmísil se odvážně doktor Hayani. "Vidíte?" a ukázal na Patrickův levý kotník.

Sweeney chvilku uvažoval, a tím vlastně prohrál. Sandy zaútočil: "Ale jděte, šerife, jakou má šanci na útěk? Je zraněn, spoután, obklopen tolika lidmi. Co kruci zmůže? Výtrhne se a bude utíkat? Přece nejste tak pomalí, nebo jste?"

"Zavolám soudci, bude-li to nutné," dodal rozzlobeně Hayani.

"Ale sem přijel s pouty na nohou," namítl šerif.

"To byla federální policie, Raymonde," upřesnil Patrick. "A byly to řetízky a ne pouta na kotníky. A stejně to bolelo jako čert."

Pouta na nohy zmizela a Patricka vyvedli na chodbu. Řada mužů v hnědých uniformách zmlkla, jakmile se objevil.

Obklopili ho a celá skupina se pomalu vydala k výtahu. Sandy zůstal po jeho levici a jemně ho držel za loket.

Výtah byl příliš malý pro tolik lidí. Ti, kteří se nedostali dovnitř, pospíchali dolů po schodech a čekali na ně v hale, kde se opět seřadili. Prošli kolem recepcy a skleněnými dveřmi vyšli do teplého podzimního dne. Tam už na ně čekala celá kolona čerstvě naleštěných aut. Posadili ho do zbrusu nového suburbanu se znaky okresu Harrison od nárazníku k nárazníku a vyrazili, sledováni bílým suburbanem, který vezl jeho ozbrojené ochránce. Za ním následovaly tři umyté hlídkové vozy. Před konvoj předjely dva další hlídkové vozy a tak projeli vojenskými strážnicemi a vstoupili do civilního světa.

Svémi lacinými brýlemi Patrick pozoroval všechno kolem. Ulice, jimiž už projel snad miliónkrát. Domy, které tak dobře znal. Odbočili na dálnici 90, a už tu byl záliv se svou hnědou hladinou, která se snad od jeho odjezdu nezměnila. Tady se prostírala pláž, úzký pruh písku mezi dálnicí a vodou, příliš daleko od hotelů a soukromých apartmánů na druhé straně dálnice.

Za jeho nepřítomnosti oblast prosperovala, díky překvapivé invazi kasin. O jejich vyhlídkách se hodně šušalo, už když odjížděl, a nyní míjel velká kasina ve stylu Las Vegas, samý třpyt a neon. Bylo půl desáté ráno a parkoviště se pomalu zaplňovalo.

"Kolik je tu kasin?" zeptal se šerifa po své pravici.

"Zatím třináct. A staví se další."

"To bych nevěřil."

Sedativa už zabírala. Dýchal pomaleji, celý se uvolnil. Chvilí měl pocit, že usne, ale pak odbočili na Hlavní a on opět zbystřil pozornost. Už jen několik ulic. Několik minut - a minulost ho halasně uvítá. U městské radnice rychlý pohled doleva na Vieux Marche, a tam, uprostřed staré ulice, lemované malými i většími obchody, na pěknou velkou bílou budovu, z níž kdysi část vlastnil jako společník ve firmě Bogan, Rapley, Vitrano, Havarac a Lanigan, advokáti a právní poradci.

Pořád ještě tu stála, jenomže firma se rozpadala zevnitř.

Před nimi se objevila budova soudu okresu Harrison, jen tři bloky pěšky od jeho bývalé kanceláře. Byla to prostá dvoupodlažní cihlová stavba s malým trávníkem před vchodem, hned vedle Howard Street.

Trávník nebylo vidět pro množství chodců. Ulice lemovaly řady aut. Po chodnících spěchali lidé a všichni jako by měli namířeno k soudu. První vozy odbočily a Patrick se svou karavanou zahrnul k budově.

Dav před soudní budovou se hrnul z obou stran jako děsivá vlna, ale zastavily jej ochranné kordony policistů. Patrick býval svědkem, když zadním vchodem poháněli dovnitř či ven známé vrahy, a tak přesně věděl, co se bude dít. Kolona se zastavila. Dveře se rozlétly a tucet šerifových mužů vyskákal ven. Shromáždili se kolem černého suburbanu. Jeho dveře se otevíraly pomalu. Konečně se vynořil Patrick; jeho modrozelený lékařský oděv ostře kontrastoval s hnědými uniformami, jež jej obklopovaly ze všech stran.

Podél nejbližší zábrany se bez dechu tlačil početný zástup reportérů, fotografů a kameramanů. Za nimi přibíhali další, aby jim nic neušlo. Patrick si okamžitě uvědomil zář fotoblesků, sklopil hlavu a vmáčkl se mezi policisty. Rychle ho vedli k zadnímu vchodu, zatímco mu nad hlavou prolétaly idiotské otázky.

"Patricku, jaké je to být zase doma?!"

"Kde jsou peníze, Patricku?!"

"Kdo shořel v autě, Patricku?!"

Ted' do dveří a zkratkou po zadním schodišti, kterou Patrick někdy používal, když měl naspěch, aby chytil soudce kvůli podpisu. Ten pach tady mu byl náhle povědomý. Betonové schody za čtyři roky nebyly natřeny. Ted' krátkou chodbou, v níž se na jednom konci shromáždil dav soudních úředníků, civějících na něj. Zavedli ho do porotní místnosti, která se nacházela hned vedle soudní síně, a Patrick se posadil do čalouněné židle u kávovaru.

Sandy postával nad ním a snažil se ujistit, že je v pořádku. Šerif Sweeney propustil své zástupce, a ti odešli na chodbu, aby tu čekali na další přesun.

"Kávu?" zeptal se Sandy.

"Prosím, černou."

"Je ti dobře, Patricku?" ozval se Sweeney.

"Jo, jistě, Raymonde, díky." Znělo to pokorně a vystrašeně. Třásl se mu ruce i nohy a nemohl to zastavit. Kávy si nevšímal, a přestože měl obě ruce spoutané, upravil si sluneční brýle a stáhl si štítek čepice hlouběji do čela. Ramena měl svěšená.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř strčila hlavu hezká dívka: "Soudce Huskey by rád mluvil s Patrickem." Byl to povědomý hlas. Patrick zvedl hlavu, podíval se ke dveřím a řekl tiše: "Nazdar, Belindo."

"Nazdar, Patricku. Vítám tě."

Odvrátil se. Byla sekretářkou ve správné kanceláři soudu a všichni právníci s ní flirtovali. Milá dívka. Milý hlas.

Opravdu to jsou už čtyři roky?

"Kde?" zeptal se šerif.

"Tady," odpověděla. "Za několik minut."

"Chceš se setkat se soudcem, Patricku?" zeptal se Sandy. Nebylo to povinné. Za normálních okolností by to bylo přímo neobvyklé.

"Jistě." Patrick zoufale toužil mluvit s Karlem Huskeym.

Odešla a dveře za ní zapadly.

"Já jdu ven," ozval se Sweeney. "Potřebuju si zakouřit."

Konečně Patrick s advokátem osaměli. Najednou se vzpomatoval. "Jen pár věcí. Ozvala se Lea Piresová?"

"Ne," odpověděl Sandy.

"Brzy se ozve, tak buď připraven. Napsal jsem jí dlouhý dopis, byl bych rád, kdybys jí ho odevzdal."

"Udělám to."

"Za druhé. Existuje přístroj na kontrolu odposlouchávacích zařízení, DX-130, vyrábí ho korejská firma na elektroniku LoKim. Stojí asi šest set dolarů, je velký asi jako přenosný diktafon. Kup ho a ber s sebou, kdykoli budeme mít schůzku. Před každou naší konferencí "vydezinfikujeme" místnost i telefony. Také si najmi v New Orleansu slušnou bezpečnostní firmu, aby ti dvakrát týdně zkontrolovala kancelář. Je to velmi nákladné, ale já to zaplatím. Chceš se na něco zeptat?"

"Ne."

Další zaklepání a Patrick se znovu shrbil. Soudce Karl Huskey vešel do místnosti sám, bez taláru, jen v košili a vázance, a brýle na čtení měl až v polovině nosu. S šedivými vlasy a vráskami kolem očí vypadal mnohem starší a moudřejší než osmačtyřicátník, a právě to chtěl.

Patrick zvedl hlavu, a když mu Huskey podal ruku, usmíval se. "Rád tě vidím, Patricku." Podali si ruce a náramky zachrastily. Huskeymu se chtělo sehnout a obejmout ho, ale moudře se ovládl a omezil kontakt na krátké potřesení rukou.

"Jak se vede, Karle?" ozval se Patrick a zůstal sedět.

"Mně dobře. A tobě?"

"Už jsem se měl líp, ale jsem rád, že tě vidím. I za těchto okolností."

"Díky. Neumím si představit..."

"Asi vypadám jinak, že jo?"

"To rozhodně. Nejsem si jist, jestli bych tě na ulici poznal."

Patrick se jen usmál.

Jako těch několik málo lidí, kteří ještě chovali jisté přátelství k Patrickovi, se Huskey cítil zrazen, ale ještě víc cítil velkou úlevu, že jeho kamarád není mrtev. Velké starosti mu dělalo obvinění z vraždy. S rozvodem a občanskými žalobami se dalo něco dělat, ale s vraždou ne.

Vzhledem k jejich přátelství Huskey nesměl předsedat procesu. Hodlal vyřídit předběžné záležitosti a pak ustoupit stranou, dávno před tím, než přijdou na řadu důležitá rozhodnutí. Už teď se přetřásal jejich vztah.

"Předpokládám, že prohlásíš, že jsi nevinný," poznamenal.

"Ano, správně."

"Potom to bude rutinní první stání. Zamítnu kauci, protože jde o hrdelní zločin."

"To já chápu, Karle."

"Celá záležitost nepotrvá ani deset minut."

"Už jsem tu byl. Jen židle bude jiná, to je vše."

Za dvanáct let ve funkci soudce Huskeyho nejednou zaskočilo, že dokáže cítit sympatie k lidem, kteří spáchali ohavné zločiny. Vnímал utrpení z lidské stránky. Viděl, jak je pocit viny uživá zaživa. Poslal do vězení stovky lidí, kteří - kdyby bývali dostali šanci - vyšli by z jeho soudní síně a už nikdy by nic zlého neprovedli. Chtěl pomáhat, podávat pomocnou ruku, odpouštět.

Ale tohle byl Patrick. Jeho Ctihodnost cítila v té chvíli pohnutí až k slzám. Jeho dávný přítel tu seděl spoutaný a oblečený jako klaun, s očima za černými skly, změněnou tváří, nervózní, podrážděný a nepopsatelně vyděšený. Byl by ho rád vzal k sobě domů, poskytl mu něco dobrého k jídlu, nechal ho odpočinout a pomohl mu dát si zase život dohromady.

Přiklekl si vedle něj a řekl: "Patricku, ze zřejmých důvodů nemůžu tenhle případ soudit. Teď pouze vyřídím předběžné formality, abych měl jistotu, že jsi pod ochranou. Pořád ještě jsem tvůj přítel. Neboj se mi zavolat." Poplácal ho velmi jemně po koleně a doufal, že se nedotkl bolavého místa.

"Díky, Karle," řekl Patrick a kousal se do rtu.

Karl by mu rád viděl do očí, ale sluneční brýle tomu bránily. Zvedl se a zamířil ke dveřím. "Dneska to bude jen rutina," poznamenal k Sandymu.

"Je tam hodně lidí?" zeptal se Patrick.

"Je, Patricku. Přátelé i nepřátelé. Jsou tam všichni." A vyšel z místnosti.

Pobřeží zálivu mělo dlouhou a bohatou historii senzačních vražd a slavných zločinců, takže přeplněné soudní síně nebyly ničím neobvyklým. Nikdo ovšem nepamatoval tak nabitou místnost při pouhém prvním stání.

Novináři přišli brzy a zaujali nejlepší místa. Jelikož Mississippi byl jedním z několika mála zbývajících států, které rozumně zakazují fotoaparáty a kamery v soudní síni, reportéři budou nuceni sedět, dívat se a poslouchat a pak vyjádřit vlastními slovy to, co viděli a slyšeli. Budou muset být skutečnými reportéry, což je úkol, pro nějž byla většina z nich špatně vybavena.

Každý velký proces přilákal pravidelné publikum - úředníky a sekretářky z kanceláří soudu, znužené pomocníky, policisty na penzi, místní advokáty, kteří zde trávili větší část dne, popíjeli kávu zdarma v kancelářích soudních úředníků, drbali, pročítali úřední oznámení o nemovitostech a čekali na soudce, aby jim podepsal příkaz. Prostě dělali cokoli, aby mohli být mimo kancelář - a Patrick je přilákal všechny a ještě mnohé další.

Zejména tu bylo hodně právníků, kteří se přišli hlavně podívat na Patricka. Noviny o něm psaly už čtyři dny, ale nikdo ještě neviděl, jak opravdu vypadá. Zprávy o tom, že byl mučen, zvědavost jen ještě víc podnítily.

Charles Bogan a Doug Vitano seděli spolu uprostřed smečky, tak vpředu, jak se jen mohli dostat. Ti zatracení reportéři se dostali k soudu dřív než oni. Chtěli být v první řadě, blízko stolu, kde vždycky seděl obžalovaný. Chtěli ho vidět, hledět mu oči, šeptat mu hrozby a nadávky, jak to jen bude možné, vylít na něj tolik žluči, kolik se v tomto civilizovaném prostředí dalo. Ale seděli až v páté řadě a trpělivě čekali na okamžik, o němž si už mysleli, že nikdy nepříjde.

Třetí společník, Jimmy Havarac, stál vzadu u zdi a tiše si něco vykládal se šerifovým zástupcem. Ignoroval upřené i letmé pohledy lidí, které znal, z nichž mnozí byli také právníky a tajně se radovali, když zmizely peníze a firma přišla o takový balík. Koneckonců by to bylo největší palmáre, jaké kdy která advokátní kancelář v historii státu získala.

Žárlivost byla docela přirozená. Nenáviděl je, jako nenáviděl prakticky všechny v soudní síni. To hejno mrchožroutů čekajících na mršinu.

Havarac, syn lovce krevet, byl stále silný a drsný a klidně se pouštěl do barových rvaček. Pět minut o samotě s Patrickem v zamčené místnosti, a ty peníze by měl.

Čtvrtý společník, Ethan Rapley, zůstal jako obvykle doma ve svém podkroví a sepisoval zdůvodnění nějaké nanicované žádosti. Dočte se o všem zítra.

Hrůtka právníků byli staří kamarádi, kteří přišli Patricka povzbudit. Utéci, to byl přece obvyklý, většinou nevyslovený sen mnoha maloměstských právníků, lapených ve své náročné a nudné profesi, v níž se očekávalo příliš mnoho.

Patrick měl aspoň kuráž za tím snem jít. Ten mrtvý ve voze se nějak vysvětlí, o tom byli přesvědčeni.

Lance přišel pozdě a musel se tísnit až v rohu. Bloumal vzadu s reportéry a zkoumal bezpečnostní opatření. Byla dost

důkladná, alespoň dnes. Ale mohou je poldové dodržet každý den, po celý dlouhý proces? To byla otázka. Sešlo se tu mnoho známých, lidí, kteří se s Patrickem nikdy nesetkali, což jim však nebránilo klábosit o něm. I Trudy měla najednou nové přátele, kteří si sem přišli zanádat na muže, jenž jí zlomil srdce a opustil roztomilou malou Ashley Nicole.

Četli detektivky, prohlíželi noviny a pokoušeli se vypadat znuděně, jako by tu vlastně ani nechtěli být. Pak se zahemžili úředníci a soudní zřizenci poblíž soudcovské stolice a soudní síň okamžitě ztichla. Noviny ve všech rukou najednou klesly.

Dveře u lavic poroty se otevřely a do soudní síně se vhrnuly hnědé uniformy. Vstoupil šerif Sweeney, který držel Patricka za loket, za ním dva jeho pomocníci a průvod uzavíral Sandy.

Tady je! Krky se narovnaly a natáhly, hlavy nachýlily dopředu. Soudní kreslíři se pustili do díla.

Patrick krácel pomalu přes soudní síň ke stolu obhajoby. Hlavu měl svěšenou, ale zpoza brýlí si prohlížel diváky. U zadní stěny zachytil pohled Havaraca, jehož zamračená tvář říkala víc než celé svazky. Než se posadil, zahlédl i Otce Phillipa, svého kněze, který vypadal mnohem starší, ale pořád stejně milý.

Posadil se nízko, se svěšenými rameny, bradu dolů. Tady žádnou hrdost. Nerozhlédl se kolem, protože cítil upřené pohledy ze všech stran. Sandy mu položil ruku na rameno a pošeptal mu nějakou trivialitu.

Dveře se opět otevřely a vstoupil T. L. Parrish, okresní státní zástupce. Přišel sám a krácel ke svému stolu vedle Patrickova. Parrish byl intelektuálský typ, bez ctižádosti a poklidný. Žádná vyšší funkce ho nelákala. Jeho procesní práce byla metodická, neokázalá, zato smrtící. Parrish měl v té době druhé nejvyšší procento usvědčených ve státě. Seděl vedle šerifa, který se přesunul od Patrickova stolu tam, kam patřil. Za ním byli agenti Joshua Cutter, Brent Myers a dva další, jejichž jména Parrish ani neznal.

Scéna byla připravena pro exemplární proces, ten však měl přijít za nejméně šest měsíců. Soudní zřízenec všechny vyzval k pořádku, nařídil, aby povstali, a pak vstoupil soudce Huskey a zaujal své místo. "Prosím, posaďte se," byla jeho první slova a celý sál uposlechl.

"Ve věci Stát versus Patrick S. Lanigan, případ číslo 96-1140. Je obžalovaný přítomen?"

Sandy vstal a odpověděl: "Ano, Vaše Ctihodnosti."

"Povstaňte, prosím, pane Lanigane," požádal Huskey. Patrick, stále ještě v poutech, pomalu odsunul židli dozadu a zvedl se. V pase byl ohnutý, hlavu a ramena měl svěšené. A nebyla to žádná hra. Uklidňující prášky mu utlumily větší část těla včetně mozku.

Trochu se narovnal.

"Pane Lanigane, držím v ruce kopii formálního obvinění, jež je výrokem velké poroty okresu Harrison. Uvádí se v něm, že jste zavraždil neznámého člověka, lidskou bytost, a za to jste obžalován z hrdelního zločinu. Četl jste toto obvinění?"

"Ano," řekl Patrick s hlavou vztyčenou a tak silným hlasem, jak jen dokázal.

"Prodiskutoval jste ho se svým obhájcem?"

"Ano."

"Cítíte se vinen či nevinen?"

"Nevinen."

"Přijímám vaše prohlášení. Smíte se posadit."

Huskey přerovnal nějaké papíry a pak pokračoval: "Soud nyní s okamžitou platností nařizuje obžalovanému, obhájcem, policejním a vyšetřovacím orgánům, všem svědkům a všemu soudnímu personálu, aby o věci mlčeli až do ukončení procesu. Příkaz si každý může u mne přečíst. Jakékoli porušení příkazu bude považováno za urážku soudu a s viníky tvrdě naložím. Bez mého souhlasu ani slovo reportérům nebo jiným novinářům. Mají advokáti nějaké dotazy?"

Jeho tón nenechal nikoho na pochybách, že soudce nejen myslí vážně to, co řekl, ale že by se s radostí pustil do těch, kdo neuposlechnou. Právníci mlčeli.

"Dobře. Připravil jsem program důkazního líčení, návrhů, předběžného líčení a hlavního líčení. Je k dispozici v kanceláři soudu. Ještě něco?"

Parrish se zvedl a řekl: "Jen jedna maličkost, Vaše Ctihodnosti. Rádi bychom co nejdříve převezli obžalovaného do našeho vězení. Jak víte, je teď v nemocnici na základně a... my bychom..."

"Právě jsem hovořil s jeho lékařem, pane Parrishi. Momentálně je v léčení. Ujist'uji vás, že jakmile ho lékař propustí, přemístíme ho okresního vězení."

"Děkuji vám, pane soudce."

"Jestli už nic nemáte, je jednání odročeno."

Rychle ho vyvedli ze soudní síně, dolů po zadním schodišti, do černého suburbanu; fotoaparáty přitom cvakaly a kamery se točily. Patrickovi padala hlava a cestou do nemocnice si zdříml.

18 jediné trestné Činy, které stephano spáchal, byly únos a týrání Patricka, a nezdálo se pravděpodobné, že by za ně byl odsouzen. Stalo se to v Jižní Americe, mimo jurisdikci Spojených států. Fyzické násilí spáchali jiní, včetně nějakých Brazilců. Stephanův právník si byl jist, že kdyby se museli soudit, spor by vyhráli.

Ale byli tu klienti a bylo třeba chránit reputaci. Advokát znal až příliš dobře schopnost FBI šikanovat i bez skutečné obžaloby. Právě na jeho radu přistoupil Stephano na dohodu - souhlasil, že všechno vyklopí, když za to vláda přislíbí poskytnout imunitu jemu i jeho zákazníkům. Jelikož nedošlo ke spáchání žádných dalších trestných činů, co se vlastně stalo?

Advokát trval na tom, že bude přítomen Stephanově výpovědi. Výsledky měly trvat mnoho hodin po několik dní, ale advokát se jich chtěl zúčastnit. Jaynes požadoval, aby výslech vedli jeho lidé a aby vše proběhlo v Hoover Building. Podávala se káva a pečivo. Dvě videokamery mířily na konec stolu, kde klidně seděl Stephano, jen v košili, a vedle něj

jeho advokát.

"Prosím, uveďte své jméno," požádal Underhill, první z vyšetřovatelů, kteří znali Laniganův spis nazpaměť.

"Jonathan Edmund Stephano. Jack."

"A jméno vaší firmy?"

"Edmund Associates."

"Čím se vaše firma zabývá?"

"Spoustou věcí. Bezpečnostním poradenstvím. Sledováním. Personálním poradenstvím. Hledáním pohřešovaných osob."

"Komu patří společnost?"

"Mně. Celá."

"Kolik máte zaměstnanců?"

"To se mění. Momentálně jedenáct na plný úvazek. Asi třicet na částečný nebo jen smluvní vztah."

"Byli jste najati, abyste našli Patricka Lanigana?"

"Ano."

"Kdy?"

"28. března 1992." Stephano měl desky plné poznámek, ale nepotřeboval do nich nahlížet.

"Kdo vás najal?"

"Benny Aricia, muž, jehož peníze byly zcizeny."

"Kolik jste mu účtoval?"

"První záloha byla dvě stě tisíc."

"Kolik vám už zaplatil?"

"Milion devět set tisíc."

"Co jste udělal, když si vás Benny Aricia najal?"

"Několik věcí. Okamžitě jsem letěl do Nassau na Bahamách, abych navštívil banku, kde ke krádeži došlo. Jednalo se o pobočku United Bank of Wales. Můj klient, pan Aricia, a jeho bývalá advokátní kancelář tam založili nový účet, na nějž měly přijít peníze, a jak nyní víme, na peníze čekal ještě někdo jiný."

"Je pan Aricia občanem Spojených států?"

"Ano."

"Proč si založil účet mimo území USA?"

"Bylo to devadesát milionů dolarů, šedesát pro něj, třicet pro právníky, a nikdo nechtěl, aby se peníze objevily v bance v Biloxi. Pan Aricia tam v té době žil a všichni se shodli na tom, že by nebylo dobré, aby tam někdo o penězích věděl."

"Pokoušel se pan Aricia obejít daňový úřad?"

"To nevím. Budete se muset zeptat jeho. Do toho mi nic nebylo."

"S kým jste mluvil v United Bank of Wales?"

Právník dal najevo nesouhlas, ale nic neřekl.

"S Grahamem Dunlapem, Britem. Byl to jeden z viceprezidentů banky."

"Co vám řekl?"

"Totéž, co řekl FBI. Že peníze jsou pryč."

"Odkud tam přišly?"

"Odtud, z Washingtonu. Telegrafický převod začal v devět třicet ráno 26. března 1992 na příkaz z D.C. National Bank. Byl to prioritní příkaz, což znamená, že za necelou hodinu přejde částka do Nassau. Patnáct minut po desáté dorazila do United Bank, kde zůstala devět minut a pak byla převedena do banky na Maltě. Odtamtud byla převedena do Panamy."

"Jak byly peníze převedeny z účtu?"

To advokáta popudilo. "Tohle je plýtvání časem," přerušil vyšetřujícího. "Tyto informace máte už čtyři roky. Strávili jste s bankéři víc času než můj klient."

S Underhillem to nehnulo. "Mám právo klást tyto otázky. My si prostě ověřujeme, co víme. Jak byly peníze převedeny z účtu, pane Stephano?"

"Bez vědomí mého klienta a jeho právních zástupců pronikl někdo, předpokládáme, že pan Lanigan, k novému kontu mimo území USA a připravil instrukce pro převod na Maltu, protože čekal, že peníze přijdou. Připravil falešné převodní instrukce jménem právníků mého klienta a přemístil peníze devět minut po jejich doručení. Oni se ovšem domnívali, že je mrtev, a neměli důvod k podezření, že po penězích někdo jde. Dohoda, která vynesla devadesát milionů, byla naprosto tajná a nikdo, vyjma mého klienta, jeho právníků a hrstky lidí na ministerstvu spravedlnosti nevěděl, kdy a kam byly peníze poslány."

"Pokud vím, když peníze dorazily, v bance někdo čekal."

"Ano. Jsme si téměř jisti, že to byl Patrick Lanigan. Ráno toho dne, kdy byly peníze poukázány, se představil Grahamu Dunlopovi jako Doug Vitrano, jeden ze společníků právní kanceláře. Měl perfektní doklady, pas, řidičský průkaz atd., byl velmi dobře oblečen a věděl všechno o penězích, které měly být převedeny z Washingtonu. Měl notarizované rozhodnutí společníků, jež ho opravňovalo přijmout peníze jménem firmy a pak je převést do banky na Maltě."

"Já vím zatraceně dobře, že máte kopie toho rozhodnutí i pověření k telegrafickému převodu," vmísil se advokát.

"To máme," přiznal Underhill, který si listoval v poznámkách a nevěnoval mu žádnou pozornost. FBI zjistila, že peníze došly na Maltu a potom do Panamy, kde všechny stopy zmizely. Měl k dispozici i rozmazanou fotografii muže, který se představil jako Doug Vitrano; ten snímek pořídila bezpečnostní kamera v bance. FBI i společníci si byli jisti, že na fotce je Patrick, ačkoliv byl výborně zamaskován. Byl mnohem hubenější, měl krátké a velmi tmavé vlasy, nechal si narůst tmavý knírek a měl stylové brýle s obroučkami z rohoviny. Jak vysvětlil Grahamu Dunlapovi, přiletěl, aby osobně

dohlédli na příjem a transfer peněz, protože firma a klient byli z transakce dost nervózní. Podle Dunlapova názoru rozhodně nešlo o nic neobvyklého, takže mu rád vyhověl. O týden později dostal výpověď a vrátil se do Londýna.

"Tak jsme letěli do Biloxi a strávili tam měsíc hledáním stop," pokračoval Stephano.

"A zjistili jste, že v kancelářích firmy byl naistalován odposlech?"

"Ano. Ze zřejmých důvodů jsme ihned začali podezírat pana Lanigana a měli jsme před sebou dva úkoly: za prvé, najít jeho peníze, a za druhé, zjistit, jak se mu ten lup povedl. Zbývající spolupráci nám dali na víkend k dispozici své kanceláře a naši technici všechno rozebrali. Všechno bylo, jak se říká, zamořené. Našli jsme štenice v každém telefonu, v každé kanceláři, pod každým stolem, na chodbách, dokonce i na pánské toaletě v prvním poschodí. S jednou výjimkou. Pracovna Charlese Bogana byla naprosto čistá. Dával si pozor a zamykal ji. Štenice byly nejlepší kvality; celkem dvaadvacet. Jejich signály sbírala centrála, kterou jsme našli v rezervní kartotéce v podkroví, na místě, kde nikdo léta nebyl."

Underhill poslouchal, ale neslyšel. Všechno se koneckonců nahrávalo na video a jeho nadřazení to mohli prostudovat později. Se všemi těmito informacemi byl dobře obeznámen. Vytáhl technickou zprávu, která ve čtyřech hustě psaných odstavcích rozebírala odposlouchávací systém, který nainstaloval Patrick. Mikrofony byly špičkové - maličké, silné, drahé; vyrobila je renomovaná firma v Malajsii. Ve Spojených státech je nezákonné je koupit či vlastnit, ale relativně snadno jste je mohli koupit v kterémkoli evropském městě. Patrick a Trudy strávili Nový rok v Římě, tedy právě pět týdnů před jeho údajnou smrtí.

Centrála, objevená v kartotéce v podkroví, nadchla i experty z FBI. Nebyla ani tři měsíce stará, když ji Stephano objevil, a FBI nerada přiznala, že má nejméně roční náskok před jejich nejnovější technikou. Přístroj vyrobený v Maďarsku dokázal přijímat signály ze všech dvaadvaceti štenic ukrytých v kancelářích v nižších patrech, udržet je oddělené a pak je vysílat po jednom nebo všechny současně do nedaleké satelitní antény.

"Zjistili jste, komu byly signály předávány?" zeptal se Underhill. Byla to poctivá otázka, protože Federální úřad pro vyšetřování rozhodně nic nevěděl.

"Ne. Má dosah tři míle všemi směry, takže se to nedá určit."

"Nějaké domněnky?"

"Ano, a jedna velmi zajímavá. Pochybuji, že byl Lanigan tak hloupý, aby si postavil přijímací talíř v okruhu tří mil od centra Biloxi. Musel by si pronajmout místo, ukrýt talíř, strávit spoustu času posloucháním celých hodin konverzace. Dokázal, že má promyšlené metody. Vždycky jsem měl podezření, že použil loď. Bylo by to mnohem jednodušší a bezpečnější. Kancelář je necelých šest set metrů od pláže. V zálivu je spousta lodí. Člověk může hodit kotvu dvě míle od břehu a nepromluvit s živou duší."

"On měl loď?"

"Žádnou jsme nenašli."

"Nějaký důkaz, že použil loď?"

"Možná." Stephano se odmlčel, protože toto teritorium bylo FBI neznámé.

Pauza Underhilla podráždila. "Tohle není křížový výslech, pane Stephano."

"Já vím. Hovořili jsme s každou půjčovnou lodí na pobřeží od Destinu do New Orleansu a našli jediného podezřelého. Malá společnost v Orange Beach v Alabamě pronajala nějakému muži jedenáctimetrovou plachetnici 11. února 1992, v den, kdy byl Lanigan pohřben. Sazba byla tisíc dolarů za měsíc. Ten člověk nabídl dvojnásobek, když bude moci zaplatit v hotovosti bez písemného dokladu. Řekli si, že to je narkoš, a odmítli. Nato nabídl pět tisíc dolarů zálohu, plus dva tisíce měsíčně na dva měsíce. Obchody nešly. Loď byla pojištěna proti krádeži. Tak to riskli."

Underhill bez mrknutí poslouchal. Nedělal si poznámky. "Ukázali jste jim fotografii?"

"Ano. Řekli, že to mohl být Patrick. Ale vousy byly pryč, měl tmavé vlasy, baseballovou čepici, brýle a nadváhu. To bylo předtím, než objevil Ultra Slim-Fast. Ale majitel ho nemohl s určitostí identifikovat."

"Jaké jméno použil?"

"Randy Austin. Měl řidičský průkaz z Georgie. A odmítl předložit další průkazy totožnosti. Nezapomeňte, že nabídl prachy na dlaň, pět tisíc. Majitel by mu ji za dvacet prodal."

"Co se stalo s lodí?"

"Nakonec ji dostali zpátky. Majitel tvrdil, že začal mít opravdu podezření, protože se mu zdálo, že Randy toho o plachetnicích moc neví. Vypτάval se, zkoušel ho. Randy řekl, že se stěhuje na jih po mizerném manželství v Atlantě, má už dost štvání, spoustu prachů a tak. Kdysi hodně plachtil a teď chce plout dolů ke Keys a cestou se pocvičit. Prý zůstane pořád na dohled od pobřeží. Znělo to věrohodně a majiteli se trochu ulevilo, ale podezření se nezbavil. Příští den se Randy objevil jen tak, žádné taxi, žádné auto, jako by přišel do doků pěšky nebo stopem, a po dlouhých přípravách odplul. Loď měla silný naftový motor a bez ohledu na vítr dokázala dělat osm uzlů. Zmizel směrem na východ, a protože majitel neměl co na práci, vydal se podél pobřeží, zastavil se v několika oblíbených barech a podařilo se mu udržet Randyho v dohledu. Plul asi čtvrt míle od břehu a docela slušně loď ovládal. Zakotvil v marině v Perdido Bay a odjel v půjčeném taurusu s alabamskou značkou. Tohle trvalo několik dní. Majitel nespouštěl loď z očí. Randy si s ní hrál, nejdříve míli od pobřeží, potom se pustil dál. Třetí nebo čtvrtý den Randy vyrazil na západ k Mobilu a Biloxi a byl pryč tři dny."

"Vrátil se a pak znovu vyplul na západ. Nikdy na východ ani na jih, směrem ke Keys. Majitel se přestal o loď strachovat, protože Randy se držel u břehu. Odplul třeba na týden, ale vždycky se vrátil."

"A vy si myslíte, že to byl Patrick?"

"Myslím. Jsem o tom přesvědčen. Mně to dává smysl. Na lodi byl úplně sám. Několik dní nemusel s nikým promluvit. Své informace mohl sbírat na stovce míst u pobřeží mezi Biloxi a Gulfportem. Navíc loď byla perfektní místo na hladovění."

"Co se s ní stalo?"

"Randy ji nechal v doku a prostě beze slova zmizel. Majitel dostal svou loď zpátky a k tomu pět papírů."

"Prohlédli jste ji?"

"Pod mikroskopem. Nic. Majitel prohlásil, že ještě nikdy nebyla tak uklizená."

"Kdy zmizel?"

"To majitel nemohl říct tak jistě, protože přestal loď denně sledovat. Našel ji v doku 30. března, čtyři dny po krádeži peněz. Mluvili jsme s klukem, který měl v doku službu: pokud si vzpomínal, Randy přistál 24. nebo 25. března a od té doby ho nikdo neviděl. Takže data se perfektně shodují."

"Co se stalo s půjčeným autem?"

"To jsme zjistili později. Bylo vypůjčeno od Avisu na regionálním letišti v Mobilu v pondělí ráno 10. února, asi deset hodin po uhašení požáru. Půjčil si ho muž bez vousů, hladce vyholený, s krátkými tmavými vlasy, v brýlích s obroučkou z rohoviny, v saku a s kravatou. Tvrdil, že právě vystoupil z letadla z Atlanty. Ukázali jsme fotografie ženě, která tehdy měla službu, a ta řekla, že by to mohl být Patrick Lanigan. Zřejmě měl stejný řidičský průkaz z Georgie. Použil falešnou Visa kartu na jméno Randy Austin a s číslem, které patřilo pravému účtu v Decaturu v Georgii. Řekl prý, že je samostatný investor a hledá pozemek na kasino. Takže na formulář neuvedl žádné jméno firmy. Chtěl auto na týden. V Avisu ho už nikdy neviděli. A auto se jim vrátilo až za čtrnáct měsíců."

"Proč ho nevrátil?" zeptal se Underhill.

"To je jasné. Když si ho půjčoval, byl právě po smrti a ještě se o tom nepsalo. Ale druhý den se objevila jeho tvář na prvních stránkách novin v Biloxi i v Mobilu. Zřejmě si řekl, že by bylo příliš riskantní auto vracet. Našli je až později v Montgomery. Ukradené a nabourané."

"Kam Patrick zmizel?"

"Domnívám se, že 24. nebo 25. března odjel z oblasti Orange Beach. Začal se vydávat za svého bývalého společníka Douga Vitrana. Dozvěděli jsme se, že dvacátého pátého letěl z Montgomery do Atlanty, potom první třídou do Miami, pak první třídou do Nassau. Všechny letenky zněly na jméno Doug Vitrano; použil i jeho pas, když odlétal z Miami, a pak znovu, když přiletěl na Bahamy. Letadlo dorazilo do Nassau v půl deváté ráno dvacátého šestého, do banky přišel v devět, když otevírali. Předložil pas a další doklady Grahamu Dunlopovi. Převěd peníze, řekl sbohem, chytil letadlo do New Yorku a přistál na letišti La Guardia ve 14.30. V tom okamžiku přestal používat Vitranovy doklady a našel nějaké jiné. Zmizel nám."

Když nabídka dosáhla padesáti tisíc dolarů, Trudy řekla ano. Pořád se jmenoval "Inside Journal" - byl to bezohledný bulvární magazín se solidní sledovaností a patrně i spoustou peněz. Rozestavili světla, zakryli okna a po celém pokoji natahali kabely. "Novinářkou" byla Nancy de Angelo, které přiletěla rovnou z L. A. s celou tlupou kadeřníků a maskérů.

Trudy nechtěla nic zanedbat, a tak strávila dvě hodiny před zrcadlem; když se vynořila, vypadala prostě božsky. Nancy prohlásila, že vypadá až příliš dobře. Měla být zraněná, ublížená, zničená, zlomená osudem, rozhněvaná pro to, co manžel provedl jí i její dceruše. Tak se se slzami v očích vzdělala a Lance ji musel půl hodiny utěšovat. Když se vrátila, v džínách a bavlněném pulovru, vypadala skoro stejně dobře.

Ashley Nicole použili jako dekoraci. Seděla vedle matky na gauči. "Ted se tvaří opravdu smutně," požádala ji Nancy, když technici zkontrolovali světla. "A od vás potřebujeme slzy," řekla Trudy. "Opravdické slzy."

Celou hodinu si povídaly o všech těch hrozných věcech, co jí a dcerce Patrick provedl. Trudy plakala, když vzpomínala na pohřeb. Ukázali i fotografii boty, která se našla na místě havárie. Trpěla celé měsíce a pak roky. Ne, už se znovu nevdala. Ne, co se manžel vrátil, ještě se jí neozval. Nebyla si ani jista, jestli si to přeje. Ne, nepokusil se vidět dceru, a znovu se rozplakala.

Pomyšlení na rozvod ji děsilo, ale co má dělat? A ta žaloba, hrůza! Ta zlá pojišťovna s ní jedná, jako by byla nějaká příživnice.

Patrick je nelida. Počítá Trudy s tím, že by dostala část peněz v případě, kdyby se našly? Ovšemže ne! Ta otázka ji přímo šokovala.

Sestříhali vše na dvacet minut. Patrick pořád sledoval v temném nemocničním pokoji. Musel se usmívat.

19 když zazvonil telefon, sandyho sekretář-ka právě vystřihovala šéfovou fotografii a článek o jeho včerejším krátkém vystoupení u soudu. Okamžitě za ním došla, vytáhla ho ze soudního přeličení a posadila k telefonu.

Lea Piresová se vrátila. Pozdravila a její první otázka v telefonu byla, zda si dal zkontrolovat kancelář, není-li odposlouchávaná. Sandy přisvědčil - ano, právě včera. Ubytovala se v hotelovém apartmá na Canal Street, vzdáleném jen pár ulic, a navrhla, aby se sešli tam. Návrh od ní měl větší váhu než příkaz federálního soudce. Cokoliv si bude přát. Už jen její hlas ho vzrušil.

Nespěchala příliš, takže Sandy to vzal procházkou po Poydras, potom do Magazínu a pak ke Canal Street. Nechtělo se mu věčně se ohlízet, zda jej někdo nesleduje. Patrickovu úzkostlivost chápal - žil chudák jako štvanec, než ho duchové konečně dopadli. Ale nikdo nepřesvědčil Sandyho, že titíž lidé budou v patách i jemu. Byl by to od nich nerozum, kdyby mu napíchli telefony a sledovali ho. Jeden špatný tah, a celý proces s Patrickem by mohl vážně utrpět.

Přesto se obrátil na místní bezpečnostní firmu a domluvil se s ní na "úklidu" kanceláři. Prál si to klient, ne on.

Lea ho uvítala pevným stiskem ruky a úsměvem, ale Sandy okamžitě poznal, že toho má hodně na srdci. Byla bosá, v džínách a bílém bavlněném tričku, velmi neformální. Říkal si, že taková je asi většina Brazilců. Nikdy tam na jihu nebyl. Skříň nechala dokořán, příliš šatstva v ní neviselo. Stěhovala se rychle a žila s kufrem, pravděpodobně na útěku jako ještě před týdnem Patrick. Nalila oběma kávu a požádala ho, aby si sedl ke stolu.

"Jak je mu?" zeptala se.

"Pomalu se hojí. Doktor říká, že bude v pořádku."

"Bylo to hodně zlé?" zeptala se tiše. Líbil se mu její přízvuk, i když nebyl příliš patrný.

"Dost zlé." Sáhlo do kufříku, vytáhl desky a přisunul je k ní. "Tady."

Když spatřila první fotografii, zamračila se a pak si něco zamumlala portugalsky. Při pohledu na druhou se jí zalily oči.

"Chudák Patrick," řekla sama pro sebe. "Chudáček."

Pomalu si prohlížela fotografie a otírala si slzy hřbetem ruky, až se Sandy vzpamatoval a nabídl jí papírový kapesník.

Nestyděla se za slzy nad obrázky, a když s nimi skončila, pečlivě je srovnala a uložila zpátky do desek.

"Je mi to líto," ozval se Sandy. Nevěděl, co jiného by jí mohl říci. "Tady je dopis od Patricka."

Přestala plakat a dolila oběma kávu. Pak se zeptala: "Mohou mít některá ta zranění trvalé následky?"

"Lékař je toho názoru, že pravděpodobně ne. Zůstanou jizvy, ale časem by se všechno mělo zahojit."

„Jak je na tom psychicky?"

"Jde to. Spí ale málo. Neustále ho pronásledují zlé sny, v noci i ve dne. Ale s pomocí léků se to lepší. Upřímně řečeno, nedovedu si představit, co prožívá." Napil se a dodal: "Myslím, že má štěstí, že žije."

"Vždycky tvrdil, že ho nezabijou."

Chtěl se jí zeptat na tolik věcí. Advokát v něm málem vykřikoval nekonečnou sérii otázek: Věděl Patrick, že mu jsou na stopě? Věděl, že štvance skončí? Kde byla, když ho doháněli? Žila s ním? Jak ukryl peníze? Kde jsou peníze teď? Jsou v bezpečí? Prosim, řekněte mi něco. Já jsem právník. Můžete mi důvěřovat.

"Promluvme si o rozvodu," ozvala se a rychle změnila téma. Cítila jeho zvědavost. Zvedla se a šla ke skříni, odkud vytáhla silné desky. Rozložila je před ním. "Viděl jste včera večer Trudy v televizi?" zeptala se.

"Ano. Trapné, vidíte?"

"Je velice hezká," odpověděla Lea.

"Ano, to je. Obávám se, že Patrick se dopustil chyby a vzal si ji kvůli jejímu vzhledu."

"Nebyl by první."

"Ne, to by nebyl."

"Patrickovi je odporná. Je to špatná žena a byla mu v manželství nevěrná."

"Nevěrná?"

"Ano. Všechno je tady v těch deskách. Poslední rok, co byli spolu, si Patrick najal detektiva, aby ji sledoval. Její milenec se jmenuje Lance Maxa, celou dobu se scházeli. Jsou tady i fotografie, jak Lance vchází a vychází, když Patrick nebyl doma. Jsou tu obrázky Lance a Trudy, jak se opalují u Patrickova bazénu, pochopitelně nazí."

Sandy vzal desky a listoval, až našel fotografie. Nazí jako mimina. Ušklíbl se. "Tohle něco přidá k rozvodu."

"Patrick chce rozvod, rozumíte. Nebude se soudit. Ale potřebuje ji umlčet. Bavil se jen zčásti, když ji slyšel, jak ho zostouzí."

"Tyhle snímky by jí měly zavřít pusy. A co dítě?"

Lea se posadila a pohlédla mu přímo do očí. "Patrick má Ashley Nicole rád, ale je tu jeden háček. Není její otec."

Pokrčil rameny, jako by to slyšel každý den. "A kdo je otec?"

"To Patrick neví. Pravděpodobně Lance. Zdá se, že Lance a Trudy jsou spolu už dlouho. Snad dokonce od svých gymnazijních let."

"Jak se Patrick dozvěděl, že není její otec?"

"Když bylo holčičce čtrnáct měsíců, Patrick ji píchl do prstu a tak získal vzorek její krve. Poslal ho i se svým vzorkem do laboratoře, kde dělali testy na DNA. Jeho podezření se potvrdilo. Rozhodně není otcem dítěte. Zpráva je také v deskách."

Sandy se musel projít, aby si všechno srovnal v hlavě. Postavil se k oknu a pozoroval provoz na ulici. Další kousek Patrickovy skládanky zapadl na své místo. Teď by ho zajímala jedna věc: Jak dlouho Patrick plánoval svůj odchod ze starého života? Celý ten řetězec - špatná žena, nevlastní dítě, tragická nehoda, žádná mrtvola, promyšlená krádež, sebrání peněz a útěk - vše do sebe zapadalo a bylo obdivuhodně naplánováno. Všechno probíhalo perfektně, ovšem až do této chvíle.

"Tak proč chce dělat problémy s rozvodem?" zeptal se s pohledem stále upřeným na ulici. "Jestli dítě nechce, proč vytahovat špinu?"

Sandy znal odpověď, ale chtěl, aby mu to vysvětlila. Tím by ho nechala poprvé nahlédnout do zbytku hlavního plánu.

"Špinu ukážete pouze jejímu advokátovi. Ukážete mu desky, všechno, co v nich je. Potom budou ochotni přistoupit na dohodu."

"Na finanční dohodu?"

"Správně."

"O jaký druh dohody půjde?"

"Že nedostane nic."

"Co by mohla dostat?"

"Přijde na to. Mohla by to být malá suma nebo také velká."

Sandy se otočil a podíval se na ni. "Nemohu sjednat majetkovou dohodu, když nevím, kolik můj mandant má. V jisté chvíli mi to budete muset říci."

"Buďte trpělivý," řekla naprosto klidně. "Časem se dozvíte víc."

"Opravdu si Patrick myslí, že se z toho může vykoupit?"

"Rozhodně se pokusí."

"To nepůjde."

"Máte lepší nápad?"

"Ne."

"To jsem si myslela. Je to naše jediná šance."

Sandy se uvolnil a opřel se o zeď. "Pomohlo by, kdybyste mi řekli trochu víc."

"Řekneme. Slibuji. Ale nejdřív se musíme postarat o rozvod. Trudy se musí zříct všech požadavků na jeho majetek."

"To by mělo být snadné. A zábavné."

"Udělejte to. A příští týden si opět popovídáme."

Sandy pochopil, že se má už vzdát. Lea se zvedla a začala sbírat papíry. Sandy pobral svoje a uložil je do kufříku. Pak se zeptal: "Jak dlouho se tu zdržíte?"

"Dlouho ne," odpověděla a podala mu obálku. "To je dopis pro Patricka. Vyřídte mu, že jsem v pořádku, že jsem stále v pohybu a zatím jsem nezpokořovala nikoho za sebou."

Sandy vzal obálku a snažil se zachytit její pohled. Byla nervózní a chtěla, aby už šel. Chtěl jí pomoci nebo aspoň nabídnout pomoc, ale věděl, že ať v tuto chvíli řekne cokoli, bude to odmítnuto.

Přinutila se k úsměvu a řekla: "Máte teď úkol. Tak ho splňte. O ostatní se postará Patrick a já."

Zatímco Stephano vyprávěl ve Washingtonu svůj příběh, Benny Aricia a Guy se utábořili v Biloxi. Najali si třípokoje byt v Black Bay, zavedli si tam telefon a fax.

Podle Bennyho teorie se dívka musela objevit v Biloxi. Patrick byl za mřížemi a v dohledné budoucnosti se jeho život nezmění. Nikam nemohl odjet. Ona tedy bude muset přijet za ním. A při tom ji oni musí chytit.

Na tuto poslední akci dal Aricia sto tisíc a přísahal si, že to jsou poslední peníze. Přišel už skoro o dva miliony a bude muset přestat utrácet, dokud nějaké peníze ještě má. Northern Case Mutual a Mo-narch-Sierra, další dva členové jeho otřeseného spolku, už hodily ručník do ringu. Stephano zabaví hochy z FBI svými historkami a mezitím Guy a zbytek organizace mohou najít tu slečnu. Bylo to riskantní.

Osmar a jeho lidé se stále potulovali v ulicích Ria a denně sledovali stejná místa. Kdyby se vrátila, neunikla by jim.

Osmar měl hodně lidí, ale tam dole pracovali lacino.

Návrat na pobřeží oživil v Ariciovi trpké vzpomínky. Přistěhoval se tam v roce 1985 jako člen vedení Platt & Rockland Industries, mamutího konglomerátu, který ho dvacet let posílal po světě, aby řešil problémy. Jednou z výnosnějších divizí společnosti byly loděnice New Coastal Shipyards v Pascagoule, mezi Biloxi a Mobilem. New Coastal získal od námořnictva kontrakt v hodnotě dvanácti miliard dolarů na výstavbu čtyř nukleárních ponorek třídy Expedition a někdo nahoře rozhodl, že Benny potřebuje trvalý domov.

Pro Bennyho, který vyrůstal v New Jersey, studoval v Bostonu a v té době byl manželem zklamané dámy ze společnosti, byl život na pobřeží zálivu ve státě Mississippi nesnesitelný. Považoval to za závažný odklon od vrcholu firemní hierarchie, po němž toužil. Po dvou letech v Biloxi ho manželka opustila.

Platt & Rockland byla akciová společnost s akciovým kapitálem ve výši jednadvaceti miliard, s osmdesáti tisíci zaměstnanci v šestatřiceti divizích ve sto třech zemích. Prodávala kancelářské potřeby, kácela lesy, vyráběla tisíce spotřebních výrobků, prodávala pojistky, hledala ropu, přepravovala nákladní kontejnery, dolovala měď, a jednou z mnoha dalších aktivit byla i stavba nukleárních ponorek. V rozsáhlé síti jejich decentralizovaných společností většinou levá ruka netušila, co dělá pravá. I přesto měla tato společnost obrovské zisky.

Benny snil o tom, že dá firmu do pořádku, prodá špatné divize a investuje do těch prosperujících. Netajil se se svou ctižádostí a mezi vrcholovými manažery se dobře vědělo, že jde po nejvyšším postu.

Pro něho byl život v Biloxi jen krutý žert, zastávka v depu mimo dráhu, kterou zosnovali jeho nepřátelé ve firmě. Oškřivl si uzavírání kontraktů s vládou, hnusila se mu byrokracie a byrokrati i arogance Pentagonu. Nenáviděl hlemýžďí tempo, jímž se ponorky stavěly.

V roce 1988 požádal o přeložení; žádost byla zamítnuta. O rok později se vynořily zvěsti o tom, že závažně překročil náklady na projekt Expedition. Výstavba byla pozastavena a do loděnice vtrhli vládní auditoři a generálové z Pentagonu. Benny seděl v horkém křesle a konec byl nablízku.

Platt & Rockland měl jako vojenský kontraktor minulost bohatou na překračování nákladů, přehnané fakturace a neoprávněné nároky. Tak to v branži chodilo. Když se na to přišlo, společnost zpravidla vyhodila všechny, kdo byli v centru kontroverze, a sjednala s Pentagonem nějakou nízkou náhradu.

Benny zašel za místním právníkem Charlesem Boganem, starším společníkem malé firmy, v níž byl jako mladší společník i Patrick Lanigan. Boganův bratranec seděl na senátorském křesle za stát Mississippi. Senátor, předseda podvýboru pro vojenský rozpočet, připomínal zuřivého jestřába, a všechny složky armády ho obdivovaly.

Profesor Charles Bogan zastával nyní funkci federálního soudce a jeho malá firma měla v Mississippi ty nejlepší politické konexe. Benny to věděl a Bogana si vybral po pečlivém uvážení.

Kongres schválil zákon o neoprávněných pohledávkách, známý také jako Práskačský zákon, aby přiměl vystoupit ty, kteří věděli o přehnané fakturaci při vládních kontraktech. Benny zákon pečlivě prostudoval a dokonce před tím, než k Boganovi zamířil, nechal si ho důkladně analyzovat od podnikového právníka.

Tvrdil, že může dokázat, že Platt & Rockland má v plánu natáhnout vládu na projektu Expedition o nějakých šest set milionů dolarů. Cítil, že sekyra padá, a odmítl se stát obětí beránkem. Kdyby to práskl, ztratil by jakoukoli šanci získat znovu srovnatelné místo. Platt & Rockland by mu po celé branži pošramotil pověst. Dostal by se na černou listinu. Znamenalo by to konec Bennyho jako špičkového manažera. Moc dobře věděl, jak se tahle hra hraje.

Podle zákona mohl udavač získat patnáct procent částky, kterou přistižená společnost měla vládě vrátit. Benny měl doklady, které usvědčovaly firmu Platt & Rockland z jejích záměrů. Potřeboval Boganovy zkušenosti a konexe, aby

těch patnáct procent ziskal.

Bogan najal nezávislé inženýry a konzultanty, aby prozkoumali a objasnili tisíce dokumentů, jimiž ho Aricia krmil z New Coastal Shipyards. Podvod byl dobře připraven a ukázalo se, že není ani tak složitý. Společnost prostě dělala totéž, co vždycky - účtovala vícekrát tytéž materiály a vystavovala falešné doklady. U Platt & Rockland byla tato praxe zakořeněná a věděli o ní jen dva nejvyšší manažeři v loděnicích. Benny tvrdil, že na ni přišel čistě náhodou.

Právníci připravili jasný a přesvědčivý případ a v září 1990 podali žalobu u federálního soudu. V žalobě se uvádělo, že společnost Platt & Rockland předložila falešné faktury ve výši šesti set milionů dolarů. V den podání žaloby dal Benny výpověď.

Případ byl pečlivě připraven a podložen důkazy a Bogan šel tvrdě na věc. Stejně tak jeho bratranec. Senátora podchytili ještě před podáním, a jakmile se případ dostal do Washingtonu, sledoval ho s velkým zájmem. Bogan nepřišel lacino; senátor také ne. Palmáre firmy představovalo standardně jednu třetinu, třetinu z patnácti procent ze šesti set milionů dolarů. Senátorův podíl nebyl nikdy zjištěn.

Bogan prozradil místním médiím dost špíny, aby udržel tlak v Mississipi, a senátor se postaral o totéž ve Washingtonu. Firma Platt & Rockland zjistila, že je terčem mimořádně negativní publicity. Přitlačili ji ke zdi, odřízli ji od zdrojů peněz a akcionáři zuřili. Desítka manažerů New Coastal Shipyards dostala vyhazov a další propouštění se čekalo.

Jako obvykle začala společnost tvrdě vyjednávat s ministerstvem spravedlnosti, ale tentokrát bez valného úspěchu. Po roce přistoupila na to, že vrátí šest set milionů dolarů a už nikdy nebude hřešit. Protože dvě ponorky byly napůl postaveny, Pentagon odsouhlasil, že kontrakt nezruší. Platt & Rockland tedy mohla dokončit dvanáctimiliardový projekt, který se nyní šplhal k dvaceti miliardám.

Benny se chystal na to, že dostane svůj balík. Bogan a další společníci ve firmě se těšili, jak utratí svůj podíl. Potom zmizel Patrick a s ním i jejich peníze.

20 brokovnice pepper a scarbora byla pumpo-vací remingtonka ráže .12, kterou si koupil v zastávárně v Lucedale, když mu bylo šestnáct; tenkrát byl příliš mladý, než aby ji mohl koupit u řádného obchodníka se zbraněmi. Zaplatil za ni dvě stě dolarů, a jak se vyjádřila jeho matka Neldene, byl to jeho nejmilejší majetek. Šerif Sweeney a šerif Tatům z okresu Greene objevili brokovnici spolu s otahaným spacákem a malým stanem, když týden po Patrickově smrti prováděli běžnou prohlídku jeho srubu. Trudy jim dala k prohlídce svolení, což samo o sobě bylo poněkud problematické, jelikož neměla ke srubu žádné vlastnické právo. Jakýkoli pokus použít brokovnici, spací pytel a stan jako důkazy při procesu, v němž se jednalo o vraždu, by se setkal s tuhým odporem, poněvadž se ty věci našly bez oficiálního povolení k prohlídce. Ledaže by se mohl jako platný použít argument, že šerif nepátral po důkazech, neboť v té době ještě nedošlo k žádnému zločinu. Prostě jen shromažďovali Patrickovy osobní věci, aby je předali jeho rodině.

Trudy odmítla převzít jak spací pytel, tak stan. Pevně věřila, že nepatří Patrickovi. Nikdy předtím je neviděla. Na rozdíl od věcí, které si Patrick kupoval, byly tyhle příliš laciné. A navíc Patrick přece nepotřeboval tábořit, na spaní měl srub. Sweeney věci opatřil štítky a z nedostatku místa je uložil v místnosti, kde skladoval důkazy. Chtěl počkat rok dva a pak je nabídnout na šerifově výročním výprodeji. O šest týdnů později se Neldene Crouchová rozplakala, když jí ukázali Pepperovy věci na táboření.

S brokovnicí postupovali jinak. Spolu se stanem a spacím pytlek jim objevili pod postelí v pokoji, kde spal Patrick. Podle Sweeneyho názoru někdo spěšně schoval předměty pod postel. Když se našla brokovnice, okamžitě probudila jeho zvědavost. Jako vášnivý lovec věděl, že žádný lovec, který to má v hlavě v pořádku, nenechá brokovnici nebo kulovnici v opuštěném srubu, kde ji mohou kdykoli ukradnout zloději. V těchto končinách se v loveckých srubech nic cenného nenechávalo. Na místě ji tehdy pečlivě prohlédl a všiml si, že výrobní číslo je upilované. Puška musela být někdy ukradena.

Probral vše se šerifem Tatumem a rozhodli se, že z brokovnice nechají alespoň sejmut otisky prstů. Byli přesvědčeni, že z toho nic nevyplyne, ale prostě tak postupovali jako zkušení a trpělí policisté.

Mnohem později, až po opakovaných slibech beztrestnosti, se vetešník v Lucedale přiznal, že pušku prodal Pepperovi.

Sweeney a Ted Grimshaw, hlavní vyšetřovatel okresu Harrison, zdvořile zaklepali na dveře Patrickova nemocničního pokoje a vstoupili až po vyzvání.

Sweeney předem zavolal, aby Patricka na návštěvu upozornil a informoval ho o jejím účelu. Jde o pouhou rutinu.

Patrick musí být ještě řádně zaregistrován.

Když pořizovali policejní portrét, seděl na židli v tričku a trenýrkách, rozčuchaný a tvářil se nevrle. Sám držel identifikační čísla, která si přinesli. Vzali mu otisky, přičemž Grimshaw pracoval a Sweeney si s ním povídal. Patrick trval na tom, že při snímání otisků bude stát u malého stolku.

Sweeney mu položil pár otázek o Pepperu Scarborovi, ale Patrick mu rychle připomněl, že má advokáta, který musí být každému výsledku přítomen. Kromě toho jim nemá co říct, s advokátem i bez něho.

Poděkovali mu a odešli. Cutter a odborník z FBI na daktyloskopii z Jacksonu už čekali v Laniganově pokoji ve vězení.

Když Pepperovu remingtonku našli, objevili na ní přes tucet plných, použitelných otisků. Grimshaw pušku poprášil, sejmul otisky a uložil je do sejfů; nyní ležely na stole. Brokovnice ležela na polici vedle stanu a spacího pytle, maratonky, fotografií a několika dalších doličných předmětů, které měly být použity proti Patrickovi.

Popijeli kávu z plastových kelímků, hovořili o rybaření a expert zatím porovnával staré otisky s novými pod zvětšovací sklem. Netrvalo to dlouho.

"Několik z nich se perfektně shoduje," prohlásil. "Na pažbě pušky je množství Laniganových otisků."

Rozhodně je to dobrá zpráva. A co teď?

Patrick trval na tom, že příští schůzky s advokátem se musí konat v jiné místnosti, a doktor Hayani rychle zařídil potřebné. Vyžádal si také kolečkovou židli, aby ho mohli přepravit do místnosti v prvním poschodí. Sestřička ho tlačila kolem dvou šerifových mužů, sedících na chodbě přede dveřmi, kolem zvláštního agenta Brenta Myerse a do výtahu ke krátké jízdě do prvního patra. Jeden z policistů šel za nimi.

Lékařům ta místnost sloužila k poradám. Ale v této malé nemocnici se zřejmě využívala jen zřídka.

Sandy objednal detektor, o němž se zmínil Patrick, ale museli ještě několik dní počkat.

"Prosím tě, popožeň to," požádal ho Patrick.

"Ale Patricku. Snad si nemyslíš, že by napíchli tuhle místnost. Ještě před hodinou nikdo nevěděl, že ji použijeme."

"Nemůžeme být dost opatrní." Patrick vstal z křesla a šel kolem dlouhého konferenčního stolu. Sandy si všiml, že už vůbec nekulhá.

"Poslyš, Patricku, já myslím, že by ses měl pokusit trochu se uvolnit. Víš, žeš žil dlouho jako psanec. Žil jsi ve strachu a pořád ses ohlížel, to všechno chápu. Ale ty dny skončily. Dostali tě. Uklidni se."

"Pořád ještě číhají, chápeš? Mne mají, ale ne peníze. A ty peníze jsou mnohem důležitější. Nezapomínej na to, Sandy. Nedají si pokoj, dokud nedostanou ty peníze."

"Takže kdo podle tebe by nás tady poslouchal? Ti hodní nebo zlí? Poldové nebo lumpové?"

"Lidé, kteří přišli o peníze, už utratili celý majetek, aby je našli."

"Jak to víš?"

Patrick jen pokrčil rameny, jako by už nechtěl dál nic říkat.

"O kom to mluvíš?" zeptal se Sandy. Následovala dlouhá pauza, podobná té, kterou použila Lea, když chtěla změnit téma.

"Sedni si," vybídl ho Patrick. Posadili se ke stolu proti sobě. Sandy vytáhl tlusté desky, které mu Lea dala před několika hodinami. Desky plné špíny, která se týkala Trudy.

Patrick je okamžitě poznal. "Kdy jsi s ní mluvil?" zeptal se dychtivě.

"Dnes ráno. Je v pořádku, moc tě pozdravuje, prý ji ještě nikdo nesleduje a požádala mne, abych ti předal tohle."

Postrčil obálku přes stůl, kde ji Patrick popadl, roztrhl a vytáhl třístránkový dopis. Pak ho začal pomalu číst a na advokáta zapomněl.

Sandy zalistroval v deskách a vytáhl fotky nahé Trudy, odpočívající u bazénu se svým gigolem vedle sebe. Nemohl se dočkat, až je ukáže jejímu advokátovi v Mobilu. Za tři hodiny se s ním měl sejít.

Patrick dočetl dopis, pečlivě ho složil a dal do obálky. "Mám pro ni další dopis," poznamenal. Podíval se přes stůl a spatřil fotografie. "Pěkná práce, co?"

"Je to skvělé. Nikdy jsem neviděl tolik důkazů v rozvodovém případě."

"Nebylo to tak těžké. Byli jsme svoji téměř dva roky, když jsem docela náhodou narazil na jejího prvního manžela. Bylo to na párty před zápasem Saints v New Orleansu. Dali jsme si pár skleniček a on mi řekl o Lanceovi. To je ten kocour na fotkách."

"Lea mi to vysvětlila."

"Trudy byla tehdy v pokročilém stupni těhotenství, tak jsem nic neříkal. Manželství se pomalu rozpadalo a my jsme doufali, že to dítě spraví. Měla obdivuhodnou schopnost klamat. Rozhodl jsem se hrát její hru, být pyšným tatínkem se vším, co k tomu patří, ale o rok později jsem začal sbírat důkazy. Netušil jsem, kdy je budu potřebovat, ale věděl jsem, že manželství je v troskách. Kdykoliv jsem měl možnost, odjížděl jsem z města - za prací, na lov, na ryby, vikendy s kamarády. Nikdy jí to nevadilo."

"V pět hodin mám schůzku s jejím advokátem."

"Výborně. To se pobavíš. Je to advokátův sen. Vyhrožuj, čím chceš, ale odejdi s dohodou. Musí se písemně vzdát všech práv, Sandy. Z mého majetku nedostane nic."

"Kdy si promluvíme o tvém majetku?"

"Brzy. Slibuji. Ale je tu něco naléhavějšího."

Sandy vytáhl svůj obligátní blok a připravil se k psaní poznámek. "Poslouchám."

"Lance je darebák. Vyrostl v barech na Point Cadet, nedokončil gymnázium a odseděl si tři roky za pašování narkotik.

Je to mizera. Má spoustu kamarádů v podsvětí. Zná lidi, kteří za peníze udělají cokoli. Existují i jiné tlusté desky o něm. Lea ti je asi nedala."

"Ne. Jenom tyhle."

"Příště se jí na ně zeptej. Rok jsem sbíral špínu na Lanceho se stejným soukromým detektivem. Lance není darebák velkého formátu, zato je nebezpečný, protože má kamarády. A Trudy má peníze. Nevíme, kolik jí zbylo, ale pravděpodobně všechny neutratila."

"A ty myslíš, že jde po tobě?"

"Pravděpodobně. Uvažuj o tom, Sandy. Trudy je teď jediný člověk, který potřebuje, abych byl mrtev. Když budu z cesty, nechá si peníze, které jí zbyly, a nemusí si dělat starosti, že jí pojišťovna sebere, co jí teď patří. Peníze a životní úroveň pro ni znamenají všechno."

"Ale jak by mohl..."

"To se dá provést, Sandy. Věř mi. Dá se to provést."

Pronesl to s klidnou jistotou člověka, který spáchal vraždu a prošlo mu to, a v Sandym na okamžik ztuhla krev.

"Dá se to snadno provést," řekl potěti, oči mu svítily a vrásky kolem nich se stáhly.

"Dobrá, co mám dělat? Sedět s policajty na chodbě?"

"Vymyslíš si příběh, Sandy."

"Poslouchám."

"Nejdřív řekneš jejímu advokátovi, že tvoje kancelář obdržela anonymní upozornění, že Lance hledá zabijáka. Řekni to na závěr vaší dnešní schůzky. Advokát bude šokovaný a uvěří všemu, co mu řekneš. Řekni mu, že hodláš jít na policii a všechno tam říct. Advokát nepochybně zavolá svou klientku, která to vehementně popře. Ale její věrohodnost bude otřesena. Trudy vyplaší už jen sám fakt, že by někdo měl podezření, že ona a Lance mohou na něco takového pomýšlet. Pak se sejdí se šerifem a FBI a řekni jim totéž. Řekni jim, proč si děláš starosti o mou bezpečnost. Trvej na tom, aby o těch zvěstech promluvíli s Trudy a Lancem. Já ji znám moc dobře, Sandy. Obětuje Lance, aby si mohla nechat peníze, ale ne v případě, bude-li jí hrozit, že ji chytanou také. Jestli budou mít poldové podezření, couvne."

"Je vidět, žeš o tom přemýšlel. Ještě něco?"

"Ano. Nakonec to předhodíš novinářům. Potřebuješ najít nějakého reportéra..."

"To by nemělo být tak těžké."

"...reportéra, kterému můžeš důvěřovat."

"To už je mnohem těžší."

"Ani ne. Čtu noviny a mám pro tebe pár jmen. Prověř si je. Najdi si takového, který se ti bude líbit. Řekni mu, aby tyto dohady neoficiálně zveřejnil a ty že mu na oplátku dáš přednost, když budeš mít nějaké skutečné novinky. Takhle ti hoši fungují. Řekni mu, že šerif vyšetřuje anonymní udání na mou manželku, která se snaží získat služby nájemného vraha, aby si tak mohla ponechat peníze. Spolkne to. Nebude zprávu ověřovat. Kruci, pořád přece zveřejňují nějaké drby."

Sandy si dopsal poznámky a žasl, jak je jeho klient pečlivě připraven. Zavřel složku, poklepal na ni perem a zeptal se:

"Kolik toho ještě máš?"

"Špíny?"

"Ano."

"Něco přes dvacet kilo. Co jsem zmizel, je to zamčené v úschovně v Mobilu."

"Co tam ještě je?"

"Další špína."

"Na koho?"

"Na mé bývalé partnery. A na další. K tomu se dostaneme později."

"Kdy?"

"Brzy, Sandy."

Trudin advokát, J. Murray Riddleton, byl žovíalní šedesátník s tlustým krkem. Specializoval se na dvě oblasti práva: skandální a nechutné rozvody a na finanční poradenství zaměřené na podvádění vlády. Byl příkladem kontrastů; úspěšný, ale mizerně oblečený, inteligentní, ale prostoduše vypadající, usměvavý, ale zlý, mírného projevu, ale ostrého jazyka. V jeho rozměrné kanceláři v centru Mobilu se kupily dávno zapomenuté spisy a neplatné právnické knihy. Zdvořile Sandyho uvítal, ukázal mu na židli a nabídl něco k pití. Koneckonců, bylo pár minut po páté. Sandy odmítl a J. Murry si také nic nedal.

"Tak jak se má náš chlapec?" zeptal se J. Murray a vycenil zuby.

"Jako kdo?"

"No tak. Náš chlapec Patrick. Už jste našli ty peníze?"

"Nevěděl jsem, že nějaké hledáme."

J. Murrayovi to přišlo hrozně k smíchu a pár vteřin se smál. V nejmenším nepochyboval, že pánem tohoto setkání je on. Hlavní trumfy viděl na své straně stolu.

"Viděl jsem vaši mandantku včera večer v televizi," ozval se Sandy. "V tom nechutném pořadu... jak se to jmenuje?"

"Inside Journal. Nebyla úžasná? A ta malá, hotová panenka. Chuděrky."

"Můj mandant by chtěl požádat, aby se vaše mandantka zdržela jakýchkoli dalších veřejných sdělení na téma jejich manželství a rozvodu."

"Váš mandant může mé mandantce políbit zadek. A vy ho můžete políbit mně."

"Toho se zřeknu, stejně jako můj mandant."

"Podívejte, hochu, já jsem fanda prvního dodatku. Říkej cokoliv. Dělej cokoliv. Uveřejni cokoliv. Všechno je pod ochranou tady ústavy." Ukázal na stěnu vedle okna, kde se vršily pavučinami pokryté právní spisy. "Žádost se zamítá. Moje mandantka má právo vystoupit na veřejnosti s čímkoli se jí zachce a kdykoli se jí zachce. Váš mandant ji ponížil a ji nyní čeká velmi nejistá budoucnost."

"To je v pořádku. Jenom jsem chtěl mít jasno."

"Už máte dost jasno?"

"Ano. My opravdu neklademe žádné překážky přání vaší mandantky dosáhnout rozvodu. A může si ponechat i dítě."

"Mockrát děkujeme. Jste velkorysí."

"Můj mandant vlastně nemá v úmyslu ani žádat, aby směl dítě navštěvovat."

"Pálí mu to. Opustil dítě na čtyři roky a teď by se k němu chtěl cpát."

"To má jiný důvod," řekl Sandy, otevřel desky a vytáhl test DNA. Podal kopii J. Murrayovi, který se přestal usmívat a civěl na papíry.

"Co to je?" zeptal se podezíravě.

"Proč si to nepřečtete?" poznamenal Sandy.

J. Murray vytáhl brýle na čtení z kapsy saka a nasadil si je na svou kulatou hlavu. Odstrčil zprávu, upravil si brýle a pak si ji pomalu přečetl. Po první stránce zvedl oči s nechápavým výrazem a na konci druhé mu trochu poklesla ramena.

"Katastrofa, že?" ozval se Sandy, když J. Murray dočetl.

"Nelitujte mě. Určitě se to dá vysvětlit."

"Jsem si jist, že nedá. Podle alabamského zákona je DNA test nezvratným důkazem. Já nejsem takový fanda prvního dodatku ústavy jako vy, ale kdyby se tohle zveřejnilo, vyzní to pro vaši mandantku velice trapně. Představte si, mít s někým dítě a přitom předstírat, že jsem šťastně vdaná s jiným. Obávám se, že tady na pobřeží by to nepůsobilo dobře."

"Zveřejněte to," pronesl nepřesvědčivě J. Murray. "Mně je to jedno."

"Radši se nejdřív zeptejte své mandantky."

"Podle našeho zákona to nic neznamená. I když se dopustila nevěry a on to zjistil, žil s ní dál. To znamená, že to akceptoval. Nesmí to použít jako vlastní důvod k rozvodu."

"Zapomeňte na rozvod. Ten může mít. Zapomeňte i na dítě."

"Á, už rozumím. To je vydírání. Ona se zřekne jeho majetku a on to nezveřejní."

"Něco takového."

"Váš mandant je pěkný blázen a vy taky!" J. Murray zrudl ve tváři a na vteřinu zaťal ruce v pěst.

Sandy chladně zalistroval ve spisech a vylovil další zbraň. Posunul zprávu přes stůl.

"Co zas je?" zeptal se J. Murray.

"Čtěte."

"Už mě nebaví číst."

"Dobře, je to hlášení soukromého detektiva, který sledoval vaši mandantku a jejího milence celý rok před zmizením mého mandanta. Byli spolu sami na různých místech, ale především v domě mého mandanta, uvnitř, předpokládáme, že v posteli, aspoň šestnáctkrát."

"To je toho."

"Podívejte se na tohle," vyběhl ho Sandy a hodil na hlášení dvě barevné fotografie formátu 20 x 25. Ty nestydaté. J. Murray po nich hodil okem, potom je popadl a podrobně studoval.

Sandy se rozhodl, že mu pomůže. "Tyhle byly pořízeny u bazénu u domu mého mandanta v době, kdy pobýval na semináři v Dallasu. Poznáváte někoho?"

J. Murray jen přikývl.

"Je jich mnohem víc," slíbil mu Sandy a čekal, až si je J. Murray přestane prohlížet. "A taky mám tři další hlášení soukromých detektivů. Zdá se, že můj mandant byl dosti podezřivý."

Před Sandyho očima se J. Murray změnil z paličatého advokáta v citově založeného vyjednavče - chameleonská konverze obvyklá u právníků, které najednou připravili o munic. Ztěžka vydechl a sesul se v koženém pracovním křesle. "Nikdy nám neřeknou všechno, že ne?" pronesl. Najednou to bylo my versus oni. Advokáti versus klienti. On a Sandy jsou teď na jedné lodi a co budou dělat?

Ale Sandy nebyl ochoten táhnout společně. "Opakuji, že nejsem takový fanda prvního dodatku, za jakého se vydáváte vy, ale kdyby tohle všechno našlo cestu do bulvárního tisku, pak by to bylo pro Trudy opravdu ošidné."

J. Murray jen mávl rukou a podíval se na hodinky. "Opravdu se nechcete napít?"

"Opravdu ne."

"Kolik váš chlapec má?"

"Poctivě říkám, že zatím nevím. A není to tak důležité. Záleží na tom, co mu zbyde, až se usadí prach, a to teď neví nikdo."

"Přece má větší část z těch devadesáti milionů."

"Teď se s ním soudí o mnohem víc. Nemluvě o možnosti dlouhého věznění a možná i popravě. Ten rozvod, pane Riddletone, je naše nejmenší starost."

"Tak proč nám vyhrožujete?"

"Chce, aby držela pusu, rozvedla se a odjela, a aby se vzdala všech budoucích nároků na jeho majetek. A chce to hned."

"A když ne?" J. Murray si povolil kravatu a sesunul se ještě o něco níž. Najednou bylo hodně pozdě; potřeboval jít domů. Dlouho přemýšlel a pak řekl: "Ona o všechno přijde. Uvědomuje si to váš mandant? Pojišťovna ji oholí."

"Nikdo nebude vítězem, pane Riddletone."

"Nechte mě s ní promluvit."

Sandy si posbíral věci a pomalu zamířil ke dveřím. J. Murray vynutil další smutný úsměv. A když už si podávali ruce, zmínil se Sandy - jako by na to málem zapomněl - o anonymním upozornění, které došlo jeho kanceláři v New Orleansu, že totiž Lance shání nájemného vraha. Nevěděl, jestli tomu má věřit, ale cítil se povinen projednat to se šerifem a FBI. Krátce to probrali. Riddleton slíbil, že se o tom své mandantce zmíní.

21 poslední zastávkou doktora hayaniho byl Patrickův pokoj. Byla skoro tma, dávno po pracovní době, když doktor našel svého slavného pacienta, jak sedí v trenkách na židli u improvizovaného pracovního stolu v jediném prázdném koutě pokoje. Ten stolek s lampou Patrick vylákal na zřizenci. Plastový pohárek na vodu naplnil pery a tužkami. Další obsahoval počínající sbírku sponek na papír, gumiček a napínáčků, které mu věnovaly ošetřovatelky. Měl dokonce už tři bloky. Patrick se pustil do práce. Jeden roh stolu zabírala pořádná kupa právních dokumentů; právě procházel jednu z četných žalob, když doktor vpadl dovnitř, toho dne už potřetí.

"Vítejte v mé kanceláři," řekl Patrick. Velký televizní přijímač mu visel kousek nad hlavou. Opěradlo židle bylo třicet centimetrů od noh postele.

"Pěkné," uznale kývl Hayani. V nemocnici cestovaly drby rychleji než v advokátních kancelářích a v posledních dvou dnech kolovala pobavená šeptanda o nové firmě, která byla zřízena v pokoji 312. "Doufám, že se nesoudíte s lékaři."

"Nikdy. Za třináct let právnícké praxe jsem nikdy nežaloval lékaře. Ani nemocnici." Postavil se a obrátil se tváří k lékaři.

"Já věděl, proč se mi líbíte," poznamenal doktor a jemně prohmatl popáleniny na Patrickově hrudi. "Jak se vám vede?" zeptal se toho dne už potřetí.

"Je mi fajn," opakoval Patrick dnes už poiksté. Sestřičky, zvědavé na slavného pacienta, sem vtrhly alespoň dvakrát za hodinu pod různými záminkami a vždy s tím štěbetavým "Jak se cítíte?". Vždycky odpovídal: "Je mi fajn."

"Zdřímli jste si dneska?" zeptal se Hayani, podřepil a prohlížel mu levé stehno.

"Ne. Je těžké spát bez prášků a já si opravdu nechci přes den nic brát," odpověděl Patrick. Popravdě řečeno, vzhledem k procesí sester a zřízenců ani neměl možnost si zdřímnout.

Seděl na kraji postele a upřímně se díval na lékaře. "Můžu vám něco říct?" zeptal se.

Hayani přestal psát do záznamu. "Samozřejmě."

Patrick se rozhlédl na obě strany, jaký kdyby všude byly uši. "Když jsem byl právník," začal tiše, "měl jsem klienta, bankéře, kterého přistihli při zpronevěře. Bylo mu čtyřiačtyřicet let, byl ženatý, měl tři dospívající děti, prima chlap, který zkrátka udělal pitomost. Zatkli ho doma, pozdě v noci, a odvezli do okresního vězení. Bylo přeplněné, a tak ho hodili do cely s několika pouličními zloději a povaleči, černochoy, samými gaunery. Nejdřív mu ucpali pusy, aby nemohl křičet. Bili ho a pak dělali věci, o kterých ani nechcete vědět. Dvě hodiny po tom, co seděl v obýváku a díval se na film, ležel polomrtvý ve vězeňské cele, tři míle od domova." Patrickovi klesla brada na prsa a přešel si prstem hřbet nosu.

Doktor Hayani se dotkl jeho ramene.

"Nemůžete připustit, aby se to stalo i mně, doktore," řekl Patrick přiškrčeným hlasem, se zavhlýma očima.

"Nebojte se, Patricku."

"Pouhá myšlenka na to mě děsí, doktore. Mívám o tom zlé sny."

"Máte mé slovo, Patricku."

"Bůhví, že jsem prožil dost."

"Slibuji, Patricku."

Další vyšetřovatel byl malý muž s veverčími zuby jménem Warren, který kouřil jednu cigaretu za druhou a díval se na svět tlustými tmavými brýlemi. Oči mu nebyly vidět. Levá ruka se zaměstnávala cigaretou, pravá ovládala pero a nic jiného se nehýbalo, kromě rtů. Hrbil se za úhlednými hromádkami papíru a vystřeloval otázky na druhý konec stolu, kde si Stephano hrál se sponkou na papír a jeho advokát bojoval s laptopem.

"Kdy jste vytvořili to své konsorcium?" zeptal se Warren.

"Když jsme v New Yorku ztratili jeho stopu, stáhli jsme se a čekali. Poslouchali jsme, kde jsme mohli poslouchat. Prošli jsme staré stopy. Nic se nezjistilo. Stopa rychle stydla a my se připravili na dlouhý běh. Sešel jsem se s Bennym Ariciou a ten byl ochoten financovat pátrání. Pak jsem se také sešel s lidmi z Monarch-Sierra a z Northern Case Mutual, kteří mi dali svůj předběžný souhlas. Northern Case Mutual právě vyklopila vdově dva a půl milionu. Nemohli se soudit, aby je dostali zpátky, protože neexistoval žádný přesvědčivý důkaz, že je stále naživu. Souhlasili, že dají půl milionu. Monarch-Sierra byla komplikovanější případ, protože tehdy ještě nic neplatili. Měli zaplatit čtyři miliony."

"Monarch pojistil právníckou firmu proti zanedbání povinné péče?"

"Něco víc. Byl to separátní dodatek pojistné smlouvy nad obvyklou pojistku pro případ omylu a zanedbání. Chránil firmu proti podvodům a krádežím zaměstnanců a společníků. Jelikož Lanigan okradl firmu, Monarch-Sierra byla nucena zaplatit čtyři miliony dolarů."

"Ale váš klient, pan Aricia, své peníze dostal, že?"

"Ano. Nejdřív zažaloval právníky o celých šedesát milionů, které ztratil, ale firma neměla dost prostředků. Souhlasila, že mu předá pojistné. Sedli jsme si ke stolu a vypracovali dohodu. Monarch-Sierra přistoupila na to, že zaplatí bez boje, pokud pan Aricia použije z peněz až milion, aby našel Lanigana. Pan Aricia souhlasil, ale jedině v případě, když Monarch-Sierra přidá na financování pátrání další milion."

"Takže Aricia v tom byl za milion, Monarch-Sierra za milion a Northern Case Mutual za půl milionu. Celkem dva a půl."

"Ano, tak zněla původní dohoda."

"A co právnícká firma?"

"Rozhodli se nezúčastnit. Upřímně řečeno, neměli peníze a byli příliš v šoku, než aby mohli reagovat. Zpočátku pomáhali jinak."

"A partneři zaplatili?"

"Ano. Peníze převedli na konto mé firmy."

"Teď, když pátrání skončilo, kolik peněz zbylo?"

"Skoro žádné."

"Kolik se utratilo?"

"Tři a půl milionu, plus minus nějaké drobné. Asi před rokem došly peníze. Pojišťovny řekly ne. Pan Aricia přihodil další půl milion, potom dalších tři sta tisíc. Do dneška celkem milion devět set tisíc."

Ve skutečnosti to byly rovné dva miliony, když se teď Benny rozhodl jít po té holce. Samozřejmě FBI o tom nevěděla.

"A za co se peníze utratily?"

Stephano mrkl do poznámek.

"Téměř milion za mzdy, cestovné a další výlohy spojené s pátráním. Jeden a půl milionu za odměny. A rovný milion mé firmě jako odměna."

"Zaplatili vám milion dolarů?" zeptal se Warren, stále bez hnutí jediného svaly, ale poněkud zvýšeným hlasem.

"Ano. Během čtyř let."

"Řekněte mi něco o těch odměnách."

"To se týká přímo jádra pátrání."

"Poslouchám."

"Jedna z prvních věcí, kterou jsme udělali, bylo vyhlášení odměny za jakoukoliv informaci o zmizení Patricka Lanigana. Vy jste o odměně věděli, ale mysleli jste si, že za tím stojí advokátní kancelář. Šli jsme tiše za nimi a přesvědčili Charlese Bogana, aby vyhlásil odměnu za informace. Vystoupil veřejně a nejdřív slíbil padesát tisíc. Podle naší dohody nás měl Bogan potají informovat, kdyby byla nějaká odezva."

"FBI o tom nebyla informována."

"Ne. FBI o odměně věděla a schválila ji. Ale naše dohoda s Boganem byla tajná. Chtěli jsme získat informaci první. Ne že bychom FBI nedůvěřovali, prostě jsme chtěli najít Lanigana a peníze sami."

"Kolik mužů v té době na případu pracovalo?"

"Pravděpodobně dvanáct."

"A kde jste byl vy?"

"Tady. Ale minimálně jednou týdně jsem létal do Biloxi."

"Věděla FBI, co děláte?"

"Určitě ne. Pokud vím, FBI nikdy nevěděla, že v tom jedeme. Až minulý týden."

Ve složce před Warrenem to určitě bylo. "Pokračujte."

"Nedoslechli jsme se nic dva měsíce, tři měsíce, čtyři. Zvedli jsme odměnu na sedmdesát pět, potom na sto. Na Bogana se vrhli všichni cvoci a on je předával FBI. Potom v srpnu 1992 nám zavolał jeden právník z New Orleansu, který tvrdil, že má klienta, který o zmizelém něco ví. Znělo to velmi důvěryhodně, a tak jsme jeli do New Orleansu na schůzku."

"Jak se jmenoval ten právník?"

"Raul Lauziere, sídlí na Loyola Street."

"Sešel jste se s ním?"

"Sešel."

"A kdo ještě z vaší firmy?"

Stephano mrkl na advokáta, který na okamžik ztuhl a hluboce se zamyslel. "Tohle je utajovaná branže. Raději bych neuváděl jména svých spolupracovníků."

"Nemusíte," řekl hlasitě advokát a tím to skončilo.

"Fajn. Pokračujte."

"Lauziere se zdál seriózní, mravně bezúhonný a důvěryhodný. Byl také velmi dobře připraven. Zdálo se, že ví všechno o zmizení Patricka i peněz. Měl složku všech výstřižků z tisku, všechny označené, a hlavně je měl po ruce. Předal nám čtyřstránkový přepis toho, co jeho klient věděl."

"Jenom shrňte detaily. Přečtu si to později."

"Jistě," souhlasil Stephano a z paměti citoval ze zprávy: "Jeho klientem byla mladá žena jménem Erin, která se snažila vystudovat medicínu na univerzitě v Tulane. Nedávno se rozvedla, byla bez peněz atd., a aby nějak vyšla, pracovala odpoledne ve velkém knihkupectví v nákupním centru. Někdy v lednu 1992 si povšimla zákazníka, který se ochomýtal kolem polic s turistickými průvodci a jazykovými příručkami. Byl podsaditý, v obleku, s upravenou prosedivělou brádkou a připadal jí poněkud nervózní. Bližila se devátá večer a obchod zel prakticky prázdnotou. Konečně si vybral jazykový kurz s dvanácti kazetami, učebnicemi atd., všechno v jedné elegantní krabici, a šel k pokladnám, kde pracovala Erin, když do obchodu vstoupil další muž. Ten první se okamžitě stáhl mezi regály a položil jazykový kurz zpátky na polici. Pak se objevil na druhé straně a pokusil se proklouznout vedle toho druhého, kterého určitě znal a nechtěl s ním mluvit. Ale nepovedlo se mu to. Druhý muž zvedl hlavu a řekl: 'Patricku, tebe jsem dlouho neviděl.' Následoval krátký rozhovor, při němž oba mluvili o své právnické kariéře. Erin se motala kolem pokladny a naslouchala, protože neměla nic jiného na práci. Patrně byla velice zvědavá a všechno sledovala."

"Ten, který se jmenoval Patrick, se už snažil odejít. Konečně našel vhodný okamžik a rozloučil se. Vrátil se za tři dny, přibližně ve stejnou dobu. Erin doplňovala zboží, nebyla u pokladny. Viděla ho vejít, poznala ho, vzpomněla si, že se jmenuje Patrick, a sledovala ho. Muž se ohlédl po pokladní, a když si všiml, že je jiná, chvíli chodil po obchodě, až se zastavil v turistické a jazykové sekci. Vybral si tentýž jazykový kurz, zamířil k pokladně, zaplatil v hotovosti a rychle odešel. Skoro tři sta dolarů. Erin se dívala, jak odchází. On ji neviděl, nebo jestli ano, nepoznal ji."

"Kurz jakého jazyka si vybral?"

"To ovšem byla hlavní otázka. O tři týdny později četla Erin v novinách zprávu, že se Patrick Lanigan zabil při hrůzné dopravní nehodě, a poznala ho na fotografii. Potom se po šesti týdnech objevila zpráva o ukradených penězích jeho firmy, v novinách se objevila stejná fotografie a Erin ji viděla znovu."

"Byly v obchodě nainstalované bezpečnostní kamery?"

"Ne. Prověřili jsme to."

"A o jaký jazyk tedy šlo?"

"Lauziere nám to nechtěl říct. Aspoň zpočátku ne. Nabízeli jsme sto tisíc dolarů za solidní informaci o místě Laniganova pobytu. On a jeho klientka přirozeně chtěli všechny ty peníze za pouhou informaci o tom, který jazyk si vybral. Vyjednávali jsme tři dny. Neustoupil. Dovolil nám vyslechnout Erin. Strávili jsme s ní šest hodin a všechny detaily její historky přesně zapadaly, takže jsme souhlasili, že zaplatíme sto papírů."

"Brazilská portugalština?"

"Ano. Svět se najednou smrsknul."

Jako každý advokát i J. Murray Riddleton to bohužel mnohokrát zažil. Vodotěsný případ najednou dostane trhliny. V okamžiku se situace obrátí.

Jen tak pro legraci a s velkou dávkou potěšení dovolil Trudy, aby si trochu zahrála a kamuflovala, než spustil sekuru.

"Cizoložství!" pronesla upjatě jako puritánská panna. I Lance nasadil šokovaný výraz. Potom uchopil Trudy za ruku. "Já vím, já vím," přitakal J. Murray a hrál s nimi. "To se stává téměř při každém rozvodu. Tyhle věci bývají nechutné." "Já ho zabiju," zavrčel Lance. "K tomu se dostaneme později," poznamenal advokát. "Kdo my?" zeptala se. "Já a tady Lance. Patrick tvrdí, že jste se spolu stýkali před manželstvím, během něho i po něm. Vlastně tvrdí, že se to táhne už od střední školy. Už od deváté třídy." "Je to idiot," prohlásil Lance. Trudy přikývla na znamení, že s Lancem plně souhlasí. Nesmysl. Potom se nervózně zeptala: "Jak to může vůbec dokázat?" "Popíráte to?" zeptal se J. Murray, aby završil léčku. "Naprosto," odsekla. "Samozřejmě," dodal Lance. "Ten chlap jenom lže." J. Murray sáhl do hluboké zásuvky a vytáhl jedno z hlášení, které mu předal Sandy. "Zdá se, že Patrick měl podezření téměř po celou dobu trvání manželství. Najal si detektivy, aby slídili kolem domu. Toto je hlášení jednoho z nich." Trudy a Lance se na sebe podívali a pak si uvědomili, že spadla klec. Najednou bylo obtížné popřít vztah, který trval už přes dvacet let. Oba současně se začali tvářit, že jsou nad věcí. No a co? To je toho. "Já to jen shrnu," ozval se J. Murray a pak na ně vychrlil přesná data, časy a místa. Nestyděli se za to, co dělali, ale bylo pro ně nepříjemné vědět, že všechno bylo tak přesně zaznamenané. "Stále to popíráte?" zeptal se J. Murray, když skončil. "To může napsat každý," ozval se Lance. Trudy mlčela. J. Murray vytáhl další zprávu, která zahrnovala období sedmi měsíců před Patrickovým zmizením. Opět data, časy, místa. Patrick odjel z města, a bum, Lance se nastěhoval. Pokaždé. "Mohou ti detektivové svědčit u soudu?" zeptal se Lance, když advokát dočetl. "My k soudu nepůjdeme," odvětil. "Proč ne?" zeptala se Trudy. "Kvůli tomuhle." J. Murray posunul přes stůl lesklé barevné fotografie. Trudy jednu popadla a tiše vykřikla, když spatřila sebe, jak leží nahá u bazénu a milenec vedle ní. Lance byl také v šoku, ale trochu se ušklíbl. Docela se mu ty fotky líbily. Beze slova si předávali fotografie jeden druhému. J. Murray si vychutnal ten okamžik a pak řekl: "Byli jste příliš neopatrni." "Kázání si nechte," řekl Lance. Podle očekávání začala Trudy natahovat. V očích se jí objevily slzy, rty se jí roztřáslly, začala popotahovat a nakonec se rozbrečela. J. Murray to viděl už tisíckrát. Vždycky plakaly. Ne pro to, co udělaly, ale že měly za hříchy platit. "Moji dceru nedostane," vyhrkla zlostně přes slzy. Chvilí poslouchali její kvílení. Vždy ostražitý Lance ji pohlídal a začal ji utěšovat. "Promiňte," řekla po chvíli a utřela si slzy. "Jenom klid," ozval se J. Murray bez špetky soucitu. "On dítě nechce." "Že ne? A proč?" vyhrkla a okamžitě přestala slzet. "Protože není jeho otec." Zamrkali, úporně přemýšleli a snažili se to pochopit. J. Murray sáhl po další zprávě. "Vzal jí vzorek krve, když jí bylo čtrnáct měsíců, a nechal udělat test DNA. Ví s jistotou, že není jejím otcem." "Tak kdo..." začal Lance, ale otázku nedokončil. "Záleží na tom, kdo ještě byl nablízku," snažil se napovědět advokát. "Nikdo jiný nablízku nebyl," odsekla zlostně na jeho ironii. "Kromě mne," přiznal se Lance a pomalu zavřel oči. Otcovství na něj těžce dolehlo. Lance děti nesnášel. Toleroval Ashley Nicole jen proto, že patřila Trudy. "Blahopřeju," řekl J. Murray. Sáhl do zásuvky, vyndal laciný doutník a hodil ho Lanceovi. "Je to holka," dodal a hlasitě se rozesmál. Trudy zuřila a Lance si pohrával s doutníkem. Když se advokát přestal smát, zeptala se: "Takže kde jsme?" "Je to prosté. Vzdáte se práva na jeho majetek, ať je jakýkoliv, a on vám podepíše rozvod, dítě, cokoli budete chtít." "Jaký má majetek?" zeptala se. "Jeho advokát to ještě neví. Možná se to nikdy nedozvíme. Ten člověk je na cestě do cely smrti a peníze mohou zůstat pohřbené navěky." "Ale já přijdu o všechno. Podívejte se, co mi provedl. Když zemřel, dostala jsem dva a půl milionu a teď mě chce pojišťovna zruinovat." "Ona si zaslouží zatraceně moc peněz," připojil se Lance. "Mohu ho zažalovat pro psychické utrpení nebo podvod nebo něco takového?" "Ne. Podívejte, je to velmi prosté. Patrick vám podepíše rozvod, nechá vám dítě a sám si nechá veškeré peníze. A všechno zůstane v tajnosti. Jinak tohle všechno předá novinářům." J. Murray poklepal na zprávy a fotografie. "A vy budete veřejně zostuzena. Vy sama jako první jste šla se špinavým prádlem na veřejnost, on je víc než ochoten vám tu laskavost oplatit." Jen se zeptala: "Kde to mám podepsat?"

J. Murray dolil všem vodku a za chvíli už naléval další. Nakonec se zmínil, jaké se vedou směšné řeči o tom, že Lance shání nájemného vraha. Popřeli to rychle a rozhodně a J. Murray přiznal, že těm žvástům stejně nevěřil. Po celém pobřeží kolovalo tolik drbů.

22 sandyho mcdermotta začali sledovat, když vyjel v osm hodin ráno z New Orleansu a prokousával se hustou dopravou na Mezistátní 10. Jeli za ním, dokud proud vozidel u jezera Ponchartrain nezřídil. Zavolali a ohlásili, že je na cestě do Biloxi. Sledovat ho bylo snadné. Odposlouchávání by bylo něco jiného. Guy měl štěnice pro Sandyho kancelářské i domácí telefony, dokonce jednu pro jeho auto, ale ještě nebylo rozhodnuto, zda je instalovat. Riziko bylo značné. Zejména Aricia měl obavy. Hádal se se Stephanem a s Guyem, že Sandy určitě předpokládá, že mu napíchnou telefony, a mohl by je pak krmit různými nepotřebnými a dokonce zavádějícími informacemi. Jeho klient zatím dokázal, že docela slušně vidí i za roh. A tak se přeli.

Sandy se vůbec neohlížel. Ani se nedíval příliš před sebe. Prostě řídil a jel kupředu, přičemž myšlenkami byl jako obvykle na hony daleko.

Ze strategického hlediska byly všechny Laniganovy bitvy zatím vedeny úspěšně. Občanskoprávní žaloby, které podala Monarch-Sierra, advokátní kancelář a Aricia, byly zařazeny do hustě nabitého programu soudu. Sandy na ně měl formálně odpovědět až za měsíc. Důkazní řízení začne až za tři měsíce a bude trvat rok. Procesy budou zahájeny nejdřív za dva roky. Stejně tak Patrickova žaloba na FBI; ta bude jednou rozšířena i na Stephana a jeho konsorcium. Byl by to rozkošný případ, ale Sandy pochyboval, že někdy bude mít šanci.

Rozvod byl pod kontrolou.

Obvinění z úkladné vraždy, které stálo v centru pozornosti, však byla jiná věc. Představovalo Patrickův nejvážnější a také nejnaléhavější problém. Podle zákona musel stát postavit Patricka před soud dvě stě sedmdesát dní od formální obžaloby velkou porotou, takže budík tikal.

Podle Sandyho názoru by usvědčení založené na důkazech bylo velmi nejisté. Momentálně chyběly nejdůležitější prvky důkazu - nepominutelná fakta jako identita neznámého, způsob, jakým zemřel, a jistota, že ho Patrick zabil. Viděno v tom nejlepším světle, šlo o nejasný případ nepřímých indicíí. Muselo by se hodně stavět na domněnkách.

Avšak bylo možno si představit výrok o vině založený na veřejném mínění. Teď už každý v okruhu sta mil od Biloxi znal většinu detailů a nenašli byste gramotnou lidskou bytost, která si nemyslela, že Patrick někoho zabil, aby mohl předstírat svou vlastní smrt, počítat si v záloze a ukrást devadesát milionů dolarů. Patrick měl několik obdivovatelů, kteří také snili o novém životě s novým jménem a spoustou prachů. Ale ti nezasednou v jeho porotě. Podle neoficiálních průzkumů veřejného mínění, z rozhovorů v kavárnách a drbů u soudu se zdálo, že většina lidí si myslí, že je vinen a měl by za to sedět. Velmi málo z nich by mu přálo trest smrti. Ten nechte pro sexuální zvrhlíky a vrahy policajtů.

Ale nyní bylo nejdůležitější udržet Patricka naživu. Materiály o Lanceovi, které Patrickovi včera večer osobně předala krásná Lea v jiném hotelovém pokoji, ukazovaly tichého muže vášnivě povahy a se sklonem k násilí. Měl rád zbraně a už jednou byl federální porotou obviněn, že je prodává přes zastavárnu. Obvinění bylo později staženo. Kromě tříletého trestu za pašování marihuany si měl odsedět šedesát dní za účast v hospodské rvačce v Gulfportu, ale trest mu byl prominut vzhledem k přeplněné věznici. Dále byl dvakrát zatčen - jednou kvůli další rvačce a jednou pro řízení pod vlivem alkoholu.

Lance se uměl hodit do gala a zapůsobit ve společnosti. Byl štíhlý a pohledný a ženám se líbil. Věděl, jak se oblékat a vést zábavné řeči při koktejlech. Ale jeho výpravy do společnosti byly jen občasné. Srdcem patřil stále na ulici, kousek nad stokou, kde se stýkal s lichváři, černými bookmakery a obchodníky s kradeným zbožím a váženými narkodealery, prohanou elitou místní galerky. To byli jeho praví přátelé, kluci z jeho čtvrti. Patrick je také našel a desky obsahovaly alespoň tucet krátkých životopisů Lanceových kamarádů, z nichž všichni měli záznam v trestním rejstříku.

Sandy nejdřív nesdílel Patrickův chorobný strach. Teď už byl opatrnější. Ačkoliv toho o podsvětí věděl málo, jeho profese ho občas přivedla do styku se zločinci. Mnohokrát slyšel, že za pět tisíc babek lze dát kohokoliv zabít. Tady v zálivu možná i za méně.

Lance měl určitě víc než pět tisíc. A měl výborný motiv k tomu, aby chtěl Patricka odstranit. Životní pojistky, z nichž Trudy zbohatla, zohledňovaly všechny příčiny smrti kromě sebevraždy. Kulka do hlavy byla pro pojišťovnu totéž co autohavárie nebo infarkt či něco jiného. Mrtvý byl zkrátka mrtvý.

Pobřeží zálivu nebylo Sandyho domácí hřiště. Neznal šerify a jejich podřízené, soudce a jejich manýry či další členy advokátní komory. Zdálo se mu, že právě proto si ho Patrick vybral.

V telefonu projevil Sweeney dost málo vřidnosti. Vymlouval se, že má moc práce a navíc schůzky s právníky znamenají zpravidla jen ztrátu času. Mohl mu věnovat pár minut od půl desáté, a to jen pokud mu nepřijde něco naléhavého.

Sandy se dostavil dřív a nalil si kávu z konvice, kterou našel vedle stojanu s vodou. Kolem se rojili šerifovi lidé, v zadní části domu se nacházela velká věznice. Sweeney si ho našel a dovedl ho do své kanceláře, spartánské místnosti s odloženým nábytkem a blednoucími fotografiemi usmívajících se politiků na zdech.

"Sedněte si," vybídl ho Sweeney, ukázal na rozviklanou židli a posadil se ke stolu. Sandy poslechl.

"Nevadí vám, že si to budu nahrávat?" zeptal se a přitom už stiskl tlačítko na velkém magnetofonu uprostřed stolu. Pak dodal: "Nahrávám si všechno."

"Vůbec ne," odvětil Sandy, jako by měl na vybranou. "Děkuji, že jste si na mne našel čas."

"Už se stalo," řekl Sweeney. Ani se neusmál a jeho výraz napovídal, že ho Sandy otravuje. Zapálil si cigaretu a upíjel kouřící kávu z plastového pohárku.

"Půjdu rovnou k věci," začal Sandy, jako by další alternativou byla společenská konverzace. "Moje kancelář dostala

hlášku, že Patrickův život je možná v nebezpečí." Sandy nenáviděl lhaní, ale za daných okolností neměl jinou možnost. Takhle si to přál jeho klient.

"Proč by někdo sděloval vaši kanceláři, že váš mandant je v nebezpečí?" zeptal se Sweeney.

"Mám vyšetřovatele, kteří na případu pracují. Znají hodně lidí. Něco se proneslo a jeden z mých vyšetřovatelů za tím šel. Takhle to chodí."

Sweeney nedal najevo, že tomu věří ani že tomu nevěří. Kouřil a přemýšlel. Za minulý týden vyslechl všemožné zvěsti o dobrodružství Patricka Lanigana. Lidé o ničem jiném nemluvili. Historky o najatém vrahovi měly hned několik verzí.

Sweeney si řekl, že jeho síť informátorů je lepší než advokátova, zejména když je z New Orleansu, a že ho nechá mluvit.

"Podezříváte někoho?"

"Ano. Jmenuje se Lance Maxa; určitě ho znáte."

"Známe."

"Krátce po pohřbu zaujal Patrickovo místo u Trudy."

"Někdo by možná řekl, že Patrick zaujal jeho místo," poznamenal Sweeney a poprvé se usmál. Sandy byl opravdu na cizím hřišti. Šerif věděl víc než on.

"Zřejmě tedy víte o Lanceovi a Trudy všechno," připustil Sandy, kterého to trochu vyvedlo z míry.

"Víme. Tady si všeho dobře všimáme."

"O tom jsem přesvědčen. Jak jistě také víte, Lance je pěkný mizera a moji lidé dostali hlášku, že hledá nájemného vraha."

"Kolik nabízí?" zeptal se skepticky Sweeney.

"To nevím. Ale má peníze a má motiv."

"Tohle jsem už slyšel."

"To je dobře. Co pro to hodláte dělat?"

"Pro co?"

"Aby můj mandant přežil."

Sweeney se zhluboka nadechl a rozhodl se držet jazyk za zuby. Chvilí se musel přemáhat. "Je na vojenské základně, v nemocničním pokoji, moji lidé hlídají u dveří a agenti FBI dole v hale. Nevím, co jiného máte na mysli."

"Podívejte, šerife, já se vám nesnažím radit, jak máte dělat svou práci."

"Opravdu ne?"

"Ne. Slibuju. Prosím vás, snažte se pochopit, že můj mandant je teď velmi vystrašený. Já tady jedním v jeho zájmu."

Přes čtyři roky ho sledovali. Chytili ho. Slyší hlasy, které my neslyšíme. Vidí stíny, které my nevidíme. Je přesvědčen, že se ho někdo pokusí zabít, a očekává, že ho budu chránit."

"Je v bezpečí."

"Zatím. Co kdybyste si promluvil s Lancem, pořádně ho proklepl a řekl mu, co se o něm povídá? Kdyby věděl, že ho sledujete, byl by pitomec, kdyby se o něco pokusil."

"Lance je pitomec."

"Možná, ale Trudy ne. Bude-li si myslet, že byste ji mohli chytit, cukne s Lancem a umravní ho."

"Cuká s ním celý život."

"Přesné. Ona riskovat nebude."

Sweeney si zapálil další cigaretu a podíval se na hodinky. "Ještě něco?" zeptal se a najednou se chtěl zvednout a odejít. Byl přece šerif, žádný úředník s pracovním stolem a píchačkami.

"Jenom jednu věc. A znovu říkám, že se nesnažím plést se do vašich věcí. Patrick si vás velice váží. Ale myslí si, že je daleko bezpečnější tam, kde teď je."

"To je ale překvapení!"

"Vezení by pro něj mohlo být mnohem nebezpečnější."

"Na to měl myslet, než zabil toho neznámého chlapa."

Sandy to ignoroval a řekl: "Bude snazší chránit ho v nemocnici."

"Byl jste někdy v našem vězení?"

"Nebyl."

"Tak mě tu nepoučujte, že není bezpečné. Já už to dělám hodně dlouho, jasný?"

"Já nepoučuju."

"To se ví, že jo. Máte už jen pět minut. Ještě něco?"

"Ne."

"Dobře." Sweeney vyskočil a opustil místnost.

Ctihodný Karl Huskey dorazil na Keesler Air Force Base pozdě odpoledne a pomalu se propracoval přes hlídky do nemocnice. Byl uprostřed týdenního procesu s překupníky drog a cítil se vyčerpaný. Patrick mu zavolal a požádal ho, aby se zastavil, bude-li moci.

Na Patrickově pohřbu seděl Karl vedle Sandyho McDermotta a také nesl rakev. Ale na rozdíl od Sandyho se Huskey stal Patrickovým přítelem teprve nedávno. Setkali se při občanskoprávní při, v níž Patrick zastupoval brzy poté, co se přistěhoval do Biloxi. Spřátelili se, jak se to stává advokátům a soudcům, když se vídají každý týden. Povídali si u mizerného jídla při měsíčních obědech komory a jednou oba přebrali na vánočním večírku. Dvakrát za rok spolu hráli golf.

Byla to známost, ne však důvěrné přátelství, alespoň ne v prvních třech letech Patrickova působení v Biloxi. Ale během několika měsíců před jeho zmizením se sblížili. Při retrospektivním pohledu bylo teď snadné vidět změnu, která

se s Patrickem udala.

Několik měsíců po Patrickově zmizení se ti členové právnické komunity, kteří ho nejlépe znali, včetně Karla, scházeli každý pátek odpoledne v Dolním baru restaurace Mary Mahoneyové a řešili záhadu jménem Patrick. Jistou vinu dávali Trudy, i když podle Karlova mínění byla příliš snadným terčem. Zvenku se to manželství nezdálo tak špatné. Patrick se o něm samozřejmě s nikým nebavil, alespoň ne s těmi, kteří pak chodili s Karlem k Mary Mahoneyové. Chování Trudy po pohřbu - zejména její červený rolls, milenec v domě a provokativní postoj, který zaujala, když dostala pojistné - našťávo všechny a těžko mohli usuzovat objektivně. Nikdo nemohl tvrdit s jistotou, že nezahýbala už před tím, než Patrick odešel. Buster Gillespie, úředník z registrace nemovitostí a pravidelný účastník těchto sedánek, dokonce vyjadřoval obdiv k Trudy. Kdysi organizovala s jeho ženou nějaký dobročinný ples a on se vždycky cítil povinen říci o ní něco hezkého. Byl asi jediný. O Trudy se snadno mluvilo a dobře se kritizovala. Nával práce rozhodně hrál roli v Patrickově pozdějším jednání. V té době se firma topila v penězích a on se zoufale chtěl stát společníkem. Pracoval do noci a bral obtížné případy, které jeho kolegové nechťeli. Dokonce ani po narození Ashley Nicole se nezdržoval doma. Stal se společníkem tři roky po vstupu do firmy, ale málo lidí mimo firmu to vědělo. Jednou po přelíčení to zašeptal Karlovi do ucha, ale ani v nejmenším se tím nechlubil. Byl unavený a stresovaný, ale to byla většina advokátů, kteří vstupovali do Karlovy soudní síně. Nejpodivnější však bylo to, jak se měnil fyzicky. Měřil 181 centimetrů a sám říkal, že nikdy nebyl hubený. Tvrdil, že na právnické fakultě hodně běhal, aby se udržel, jednu dobu dokonce přes šedesát kilometrů týdně. Ale který zaměstnaný právník na to měl čas? Neustále přibíral na váze a poslední rok v Biloxi přímo kynul. Zdálo se, že vtipy a poznámky lidí od soudu nevnímá. Karl mu víc než jednou domlouval, ale Patrick jedl dál. Měsíc před zmizením Karlovi u oběda prozradil, že už váží sto pět kilo a že Trudy kvůli tomu řádí. Ona ovšem cvičila denně dvě hodiny aerobik s Jane Fondovou a byla štíhlá jako modelka.

Tvrdil, že mu stoupá krevní tlak, a slíbil, že zahájí dietu. Karl ho v tom povzbuzoval. Později zjistil, že Patrickův krevní tlak byl normální.

Ted, když o tom přemýšlel, tloustnutí a zhubnutí málem přes noc dávaly perfektní smysl.

Vousy také. Nechal si je narůst někdy v listopadu 1990 a tvrdil, že to jsou vousy na lov jelenů. Vousy nebyly mezi intelektuály a právníky v Mississippi nic neobvyklého. Vzduch byl chladný. Testosteron stoupal. Patřilo to k módě. Neoholil si je a Trudy kvůli tomu také hartusila. Čím déle je měl, tím víc mu šedivěly. Jeho přátelé si zvykli. Ona ne. Nechal si trochu narůst vlasy a začal je nosit nahoře hustší a jen do půlky uší. Karl tomu říkal model Jimmy Carter 1976. Patrick tvrdil, že přišel o holiče a nemůže najít jiného, kterému by se chtěl svěřit do péče.

Pěkně se oblékal a svou nadváhu nosil dobře. Byl však příliš mladý, než aby ji měl vůbec dopustit.

Tři měsíce před svým zmizením z Biloxi přesvědčil společníky, že firma potřebuje vlastní propagační brožuru. Byl to malý projekt, ale pustil se do něj s velkou vervou. Ačkoliv to Patrick neměl vědět, firma se blížila k vyřešení Ariciova případu a peníze byly téměř v dohledu. Všichni den ze dne rostli. Velmi seriózní firma se už brzy měla stát velmi bohatou firmou, tak proč neudělat dojem profesionálně vyvedenou brožurou? Chtěli tím uklidnit Patricka. Všechny pět společníků sedělo profesionálnímu fotografovi a strávilo hodinu pořizováním skupinového foto. Patrick nechal vytisknout pět tisíc kusů brožury a od ostatních sklídl pochvalu. Sám se v ní objevil na druhé stránce, tlustý, vousatý, vlasatý; vypadal úplně jinak než Patrick, kterého našli v Brazílii.

Když se psalo o jeho smrti, média použila tuto fotografii. Byla zdaleka nejnovější a Patrick čistě náhodou poslal brožuru do místních novin pro případ, že by se firma rozhodla inzerovat. Tomu se moc nasmáli nad sklenicemi u Mary Mahoneyové. Představovali si Patricka, jak aranžuje skupinový záběr v konferenční místnosti. Přestavili si Bogana a Vitrana a Rapleyho a Havaraca v tmavě modrých oblecích s nejserióznějšími úsměvy, zatímco Patrick všechno chystal na svůj odchod.

Po několik měsíců od jeho zmizení připíjela parta u Mary Mahoneyové častokrát Patrickovi a hrála hru "Kde by tak mohl být?". Práli mu štěstí a mysleli na jeho peníze. Čas utíkal a s ním slábl i šok z jeho zmizení. Když už probrali jeho život ze všech stran, sedánky se konaly stále řidčeji a nakonec ustaly. Z měsíců se staly roky. Patricka už nikdy neobjeví.

Karl tomu stále nemohl uvěřit. Nastoupil v hale do výtahu a vyjel sám do třetího patra.

Přemýšlel, jestli někdy vůbec přestal doufat, že se Patrick vrátí. Byla to příliš velká záhada, než aby ji mohl pustit z hlavy. Jeden špatný den u soudu, a už v duchu viděl Patricka, jak si čte knihu na pláži zalité sluncem, popíjí a pozoruje děvčata. Další rok bez zvýšení platu - a začal přemýšlet, co dělá těch devadesát milionů. Objevily se nejnovější zvěsti o krachu Boganovy firmy, a on hned začal obviňovat Patricka za problémy, které způsobil. Ne, pravda byla, že Karl přemýšlel o Patrickovi z různých důvodů minimálně jednou denně a nevynechal od jeho zmizení jediný den. Na chodbě nebyly žádné sestry ani další pacienti. Dva šerifovi zástupci se zvedli. Jeden řekl: "Dobrý večer, pane soudce." Pozdravil se s nimi a vešel do setmělého pokoje.

23 Patrick seděl na posteli bez košile, měl stažené žaluzie a díval se na soutěž "Jeo-pardy". Svítila jen tlumená stolní lampa. "Posaď se tady," řekl Karlovi a ukázal k nohám postele. Čekal, až si Karl všimne popálenin na jeho prsou, a pak si rychle oblékl tričko. Prostěradlo měl až do pasu.

"Díky, žeš přišel." Vypnul televizi a v pokoji nastala ještě větší tma.

"Pěkně ošklivé popáleniny, Patricku," řekl Karl, když se posadil na pelest, co možná nejdál. Pravá noha mu visela přes okraj. Patrick si přitáhl kolena k hrudi. Pod prostěradlem pořád vypadal hrozně hubený.

"Bylo to ošklivé." Rukama si pevně objímal kolena. "Doktor říká, že se to dobře hojí. Ale potřebuju tady chvíli zůstat."

"V tom nevidím žádný problém, Patricku. Nikdo nevolá, aby tě přemístili do vězení."

"Ještě ne. Ale vsadím se, že novináři brzy začnou."

"Klid, Patricku. To rozhodnutí je na mně."

Zdalo se, že se mu ulevilo. "Díky, Karle. Ty víš, že ve vězení nemůžu přežít. Viděl jsi to."

"A co Parchman? Tam je to stokrát horší."

Nastala dlouhá pauza a Karl si přál, aby ta slova mohl vzít zpět. Bylo to bezprostřední a kruté. "Promiň," ozval se. "To jsem říkat neměl."

"Než bych šel do Parchmanu, zabiju se."

"Já se ti nedivím. Mluvme o něčem příjemnějším."

"Ty si tenhle případ nemůžeš nechat, že ne, Karle?"

"Ne. Ovšemže ne. Musím se ho zříct pro podjatost."

"Kdy?"

"Už brzy."

"Kdo ho dostane?"

"Buď Trussel nebo Lanks, pravděpodobně Trussel." Karl ho upřeně sledoval. Patrick se vyhýbal přímému pohledu.

Karl čekal na výmluvný záblesk v očích, po němž by následoval úšklebek a pak smích, a na to, jak Patrick začne vykládat o svých dobrodružstvích. "No tak, Patricku," chtělo se mu říci. "Tak už povídej. Řekni mi, jak to vlastně bylo." Ale oči byly vzdálené. To nebyl stejný Patrick.

Karl se musel alespoň pokusit. "Kde jsi sebral tu bradu?"

"Koupil jsem si ji v Riu."

"A nos?"

"Stejně místo, stejný čas. Líbí se ti?"

"Sluší ti."

"V Riu jsou 'drive-in' ambulance plastické chirurgie."

"Já slyšel, že tam jsou pláže."

"Neuvěřitelné pláže."

"Seznámil ses tam s nějakými děvčaty?"

"Pár jich bylo."

Sex nebylo téma, o němž Patrick dlouho mluvil. Rád vrhal dlouhé a obdivné pohledy na atraktivní ženu, ale pokud Karl věděl, po celé manželství zůstal Trudy věrný. Jednou při lovu na jeleny si povídali o svých zkušenostech s manželkami. Patrick tehdy přiznal, že udržet Trudy spokojenou je poměrně náročné.

Opět dlouhá pauza a Karl si uvědomil, že Patrick s povídáním nijak nespěchá. První minuta uběhla v tichu a druhá se už vlekla. Karl rád přišel na návštěvu a dokonce měl radost, že svého přítele vidí, ale jak dlouho mohl sedět v tmavém pokoji a zírat na stěny?

"Hele, Patricku, nebudu soudit tvůj případ, takže tu nejsem jako tvůj soudce. Nejsem tvůj advokát. Jsem tvůj přítel. Můžeš se mnou mluvit."

Patrick sáhl po malé plechovce pomerančového džusu s brčkem. "Nechceš se něčeho napít?"

"Ne."

Trochu se napil sám a vrátil plechovku na stůl. "Zřejmě to vypadá romanticky, vid'?" Takový sen, prostě odejít, zmizet do noci, a když slunce vyjde, jsi někdo jiný. Všechny problémy necháš za sebou - otročinu v práci, bolest z nezdařeného manželství, tlak být stále bohatší. Taky máš takový sen, vid', Karle?"

"Řekl bych, že v jisté době ho má každý. Jak dlouho jsi to plánoval?"

"Dlouho. Měl jsem vážné pochybnosti, že to dítě není moje. Rozhodl jsem se..."

"No dovol."

"Je to pravda, Karle. Nejsem její otec. V manželství spala Trudy s jinými. Miloval jsem to dítě, jak jsem jen mohl, ale bylo mi hrozně. Shromažďoval jsem důkazy a sliboval si, že to Trudy řeknu, ale bylo snadné odkládat. Je to zvláštní, ale nějak jsem si zvykl na představu, že má milence. Chystal jsem se odejít, ale nevěděl jsem, jak to provést. Tak jsem si přečetl pár neoficiálních knížek o tom, jak změnit totožnost a získat nové doklady. Není to složité. Chce to jen trochu přemýšlet a plánovat."

"Takže sis nechal narůst vousy a nabral jsi dvacet kilo."

"Ano a divil jsem se, jak jinak jsem vypadal vousatý. To bylo asi v době, kdy jsem se stal společníkem a už jsem měl všeho dost. Oženil jsem se s ženou, která mi byla nevěrná, hrál jsem si s dítětem, které nebylo moje, pracoval jsem s bandou lidí, které jsem nemohl vystát. Něco ve mně cvaklo, Karle. Jednou jsem jel po dálnici 90 na nějakou důležitou schůzku, ale uvízl jsem v zácpě a zahleděl se na záliv. Na obzoru plula osamělá plachetnička, sotva se pohybovala. A já jsem tak zoufale zatoužil být na ní, plout někam, kde mě nikdo nezná. Seděl jsem tam, pozoroval, jak pomalu pluje, a moc jsem chtěl plavat za ní. Brečel jsem, Karle. Věřil bys tomu?"

"Všichni máme takové dny."

"Pak něco přeskočilo a už nikdy jsem to nebyl já. Věděl jsem, že zmizím."

"Jak dlouho to trvalo?"

"Musel jsem mít trpělivost. Většina lidí začne spěchat, když se rozhodnou vypařit se, a pak dělají chyby. Já měl čas. Nebyl jsem bez peněz ani jsem neutíkal před věřiteli. Koupil jsem životní pojistku na dva miliony dolarů, to trvalo tři měsíce. Věděl jsem, že nemůžu nechat Trudy a dítě bez prostředků. Začal jsem nabírat a jedl jsem jako šílenec. Změnil jsem poslední vůli. Přesvědčil jsem Trudy, abychom si předem zařídili smuteční obřady a pohřeb, a udělal jsem to, aniž bych vzbudil podezření."

"Kremace byla ideální."

"Dík. Moc ji doporučuji."

"Znemožňuje stanovu příčinu smrti a totožnost, pár takových důležitých věcí."

"Nemluvíme o tom."

"Promiň."

"Pak jsem se dozvěděl o panu Bennym Ariciovi a jeho malé válce s Pentagonem a Platt & Rockland Industries. Bogan to držel pod pokličkou. Hrábl jsem hlouběji a zjistil, že Vitrano, Rapley a Havarac jsou všichni zasvěceni. Všichni společníci kromě mne. Změnili se, Karle, všichni. Začali dělat tajnosti a uhýbali. Jistě, byl jsem nový, ale byl jsem přece společník. Jednohlasně mě zvolili plnoprávným společníkem a po dvou měsících se mi vyhýbali a kuli pikle s Ari-ciou. Najednou jsem byl ten, který pořád cestoval, což všem skvěle vyhovovalo. Trudy si mohla zařídit svá dostaveníčka. Společníci se mohli scházet s Ariciou a neskryvat se. Posílali mě všude, což se hodilo i mně, protože jsem si dělal plány. Jednou jsem jel do Fort Lauderdale na třídní jednání, a když už jsem tam byl, našel jsem v Miami chlápka, který uměl padělat perfektní doklady. Dva tisíce dolarů, a měl jsem nový řidičský průkaz, pas, průkaz sociálního pojištění i voličskou registraci přímo odtud z okresu Harrison. Jmenoval jsem se Carl Hildebrand, na tvou počest."

"Jsem dojat."

"V Bostonu jsem našel člověka, který tě naučí zmizet. Za tisíc dolarů jsem absolvoval jednodenní seminář, jak se ztratit. V Daytonu jsem si najal bezpečnostního experta, který mě naučil všechno o štěnicích a mikrofonech a podobných špinavostech. Byl jsem trpělivý, Karle. Velmi trpělivý. Zůstával jsem v kanceláři mimo pracovní dobu a shromažďoval co nejvíce informací o Ariciově případu. Bedlivě jsem poslouchal, vyptával se sekretářek, hrabal jsem se v odpadu. Pak jsem začal napichovat kanceláře, nejdřív jen pár, abych se dozvěděl, jak to vypadá. Odposlouchával jsem Vitranovu a nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem slyšel. Hodlali mě vykopnout z firmy, Karle. Věřil bys tomu? Věděli, že jejich podíl z Ariciovy odměny bude kolem třiceti milionů, a chystali se je rozdělit na čtyři díly. Ale ne na rovné díly. Samozřejmě Bogan by dostal víc, něco k deseti milionům. Musel se postarat o nějaké lidi ve Washingtonu. Další tři by dostali po pěti milionech a zbytek by šel na firmu. Já jsem měl být na ulici, tak to plánovali."

"Kdy to bylo?"

"Většinu devadesátého prvního. Ariciův požadavek získal předběžný souhlas ministerstva spravedlnosti 14. prosince 1991 a v té době by trvalo asi devadesát dní, než by dostali peníze. Ani senátor to nemohl urychlit."

"Pověz mi o té autohavárii."

Patrick se přesunul, pak vykopl nohy zpod prostěradla a vylezl z postele. "Křeč," zamumlal a natáhl si záda a nohy. Stál u dveří do koupelny, pomalu se kýval z jedné nohy na druhou a díval se na Karla. "To bylo v neděli."

"9. února."

"Ano. 9. února. Strávil jsem víkend ve srubu, a když jsem se vracel domů, havaroval jsem, zabil se a šel jsem do nebe." Karl ho ostře pozoroval a ani se neusmál. "Zkus to ještě jednou," vybídl ho.

"Proč, Karle?"

"Morbidní zájem."

"Nic víc?"

"Opravdu ne. Byl to tak mistrovský podvod, Patricku. Jak jsi to udělal?"

"Možná budu muset vynechat pár detailů."

"O tom jsem přesvědčen."

"Pojďme se projít. Tohle místo mě už unavuje."

Vyšli na chodbu a Patrick svým hlídačům vysvětlil, že se s panem soudcem potřebují projít. Strážní je v odstupu sledovali. Sestřička se usmála a zeptala se, jestli jim nemá něco přinést. Dvě dietní coly, odpověděl Patrick zdvořile. Šel velmi pomalu, mlčel, až došli na konec chodby, odkud byl z okna výhled na parkoviště. Posadili se na vinylovou potaženou lavičku a pohlédli do chodby, kde postávali šerifovi muži, zády k nim, ve vzdálenosti patnácti metrů. Patrick měl na sobě operační kalhoty a kožené sandály naboso. "Viděl jsi obrázky místa havárie?" zeptal se tiše.

"Ano."

"Objevil jsem ho den před tím. Stráž je docela strná a mne napadlo, že by to bylo bezvadné místo na nehodu. Čekal jsem v neděli večer asi do deseti a pak jsem opustil srub. Zastavil jsem se u malé pumpy na hranici okresu."

"U Verhallů."

"Ano, u Verhallů. Vzal jsem plnou nádrž."

"Dva a čtyřicet litrů za čtrnáct dolarů a jednadvacet centů, placeno kreditní kartou."

"Tak to bylo. Povídal jsem si s paní Verhallovou a pak jsem odjel. Moc aut nejezdilo. Po dvou mílech jsem odbočil na štěrkovou cestu a jel míli na místo, které jsem si vybral. Zastavil jsem, otevřel kufr a začal se oblékat. Měl jsem kompletní vybavení, které používají terénáři - helmu, chrániče na ramena, kolena a lokty, všechno. Rychle jsem to navlékl přes oblečení, všechno kromě helmy, pak jsem se vrátil na dálnici a zamířil na jih. Nejdřív se objevilo za mnou auto. Pak zas jelo auto v dálce proti mně. Ale aspoň jsem tvrdě zabrzdil a nechal stopy po smyku. Potřetí už nic neješlo. Nasadil jsem si helmu, zhluboka se nadechl a sjel ze silnice. Bylo to peklo, Karle."

Karl si uvědomil, že v té chvíli už bylo v jiném autě jiné tělo, mrtvé nebo živé, ale nezeptal se. Aspoň ne prozatím.

"Jel jsem necelých padesát, když jsem sjel ze silnice, ale padesát se zdá jako sto padesát, když letíš vzduchem a kolem sviští stromy. Poskakoval jsem a přerážel menší stromky. Přední sklo prasklo. Točil jsem volantem napravo nalevo a vyhýbal se, jak to šlo, ale velká borovice zachytila levou stranu. Bezpečnostní vak vybuchl a na vteřinu jsem byl mimo. Měl jsem pocit, že se převracím, a pak nastalo ticho. Otevřel jsem oči a pocítil ostrou bolest v levém rameni. Žádná krev. Nějak jsem visel a pak jsem si uvědomil, že blazer zůstal ležet na pravém boku. Začal jsem se plazit ven. Když jsem se dostal z toho zatraceného krámu, věděl jsem, že jsem měl štěstí. Rameno nebylo zlomené, jenom naražené. Obcházel

jsem auto a žasl, jak dobře jsem ho naboural. Střecha se mi promáčkla přímo nad hlavou. Ještě patnáct čísel a asi bych se ven nedostal."

"To vypadá neuvěřitelně riskantně. Mohl ses zabít nebo těžce zranit. Proč jsi prostě nestrčil auto do strže?"

"To by nešlo. Muselo to vypadat opravdově, Karle. Ta rokle nebyla dost strmá. Nezapomeň, že tady je samá rovina."

"Tak proč nepoložit cihlu na plyn a vyskočit?"

"Cihly nehoří. Kdyby v autě našli cihlu, dostali by podezření. Myslel jsem na všechno a rozhodl se, že dokážu zajet mezi stromy a dostat se ven. Měl jsem bezpečnostní pás, airbag a přilbu."

"Hotový Evel Knievel."

Sestřička přinesla dietní coly a prohodila s nimi pár slov. Konečně odešla. "Kde jsem skončil?" zeptal se Patrick.

"Myslím, že jsi ho právě chtěl zapálit."

"Jo. Chvilí jsem poslouchal. Levé zadní kolo se točilo a to byl jediný zvuk. Na dálnici jsem nemohl vidět, ale aspoň jsem se tím směrem podíval a nic jsem neslyšel. Absolutně nic. Byla to čistá práce. Nejbližší dům se nacházel míli daleko. Věděl jsem určitě, že pád nikdo neslyšel, ale stejně jsem měl naspěch. Sundal jsem přilbu a chrániče a hodil jsem je do blazera. Pak jsem běžel kousek dál do rokle, kde jsem si schoval benzin."

"Kdy?"

"Ten samý den. Hodně brzy. Za úsvitu. Měl jsem čtyři osmilitrové plastové kanystry benzínu, rychle jsem je dotáhl k autu. Byla pekelná tma a nesměl jsem použít svítilnu, ale vyznačil jsem si cestičku. Dal jsem tři kanystry do blazera, pak chvíli počkal a naslouchal. Od dálnice pořád nic. Nikde ani hlásku. Adrenalin stoupal a srdce jsem měl až v krku.

Poslední kanystr jsem vytil dovnitř a na blazera a hodil ho k ostatním. Ustoupil jsem asi na deset metrů a zapálil si cigaretu, kterou jsem měl v kapse. Hodil jsem ji, odběhl ještě kousek a schoval se za strom. Dopadla na auto a benzin hned explodoval. Znělo to jako bomba. V okamžiku šlehal plameny ze všech oken. Vyškrábal jsem se po nejstrmější stěně rokle a našel si bezpečné místo asi třicet metrů daleko. Chtěl jsem všechno sledovat a nenechat se chytit. Oheň burácel; neměl jsem tušení, že nadělá takový hluk. Začalo hořet křoví, a už jsem si myslel, že jsem založil lesní požár. Naštěstí v pátek pršelo, hustý déšť, který promáčel stromy i vrchní vrstvu půdy." Napil se z plechovky. "Teď jsem si uvědomil, že jsem se tě nezeptal na rodinu. Promiň, Karle. Jak se má Iris?"

"Iris se má dobře. O rodině si můžeme povídat později. Teď bych rád slyšel zbytek."

"Jistě. Kde jsem přestal? Já jsem tak popletený. Za to můžou ty drogy."

"Díval ses, jak auto hoří."

"Jo. Takže oheň se rozhořel, pak vybuchl další kanystr a byla to další bomba. Chvilí jsem měl strach, že mě popálí. Kusy auta létají vzduchem a s rachotem padají mezi stromy. Konečně slyším něco od dálnice. Hlasy. Lidé křičí. Nikoho nevidím, ale něco se tam děje. Uběhne dlouhá doba a oheň se šíří kolem auta. Bliží se ke mně, takže jdu pryč. Slyším sílící kvílení sirény. Pokouším se najít potok, na který jsem narazil předcházející den asi sto metrů odtud. Půjdu podle něj. A budu hledat svou terénní motorku."

Karl hltal každé slovo, vnímal každou scénu, provázel Patricka na každém kroku. O tom, kudy a jak Patrick unikl, se mnohokrát vášnivě diskutovalo celé měsíce po jeho zmizení, ale nikdo na nic nepřišel. "Terénní motorku?"

"Ano. Starou. Koupil jsem ji za pět set dolarů v autobazaru v Hattiesburgu několik měsíců před tím. Trochu jsem si s ní hrál v lese. Nikdo nevěděl, že ji mám."

"Žádný doklad ani registrace?"

"Ovšemže ne. Karle, povídám ti, když jsem běžel lesem, hledal potůček, pořád vydešený, ale celý, a slyšel jsem, jak hluk požáru a hlasy za mnou slábnou a zvuk sirény sílí, věděl jsem, že běžím na svobodu. Patrick byl mrtev a svůj mizerný život vzal s sebou. Prokážou mu poslední pocty, řádně ho pohřbí a všichni řeknou sbohem. A zanedlouho na něj lidi začnou zapomínat. Zatímco já, já divoce přechal za novým životem. Cítil jsem takovou radost!"

A co ten chudák, co hořel v autě, Patricku? Zatímco tys radostně ubíhal lesem, někdo jiný umíral místo tebe. Karl se málem zeptal. Zdálo se, že si Patrick vůbec nepřipouští, že spáchal vraždu.

"Pak najednou nevím, kde jsem. Les je hustý a já jsem sešel z cesty. Mám u sebe malou baterku a říkám si, že už ji mohu použít. Utíkám, ani nevím kam, dokud nepřestanu slyšet sirénu. Jednu chvíli se posadím na pařez a říkám si, dej se dohromady. Zmocňuje se mě panika. To by bylo něco. Přežít havárii, jen abych pak umřel hladem a zimou. Znovu se vydávám na cestu a mám štěstí, najdu potok. Za chvíli najdu i motorku. Vytlačím ji sto metrů do kopce na starou dřevařskou stezku a se svým těžkopádným stokolovým zadkem jsem samozřejmě prakticky mrtvola. V okruhu dvou mil není žádné stavení, tak nastartuju motorku a jedu po stezce. Projel jsem si ji předem několikrát, takže jsem ji dobře znal. Najdu šterkovou cestu a spatřím první dům. Mám na motorce rám z hliníkových trubek, aby se utlumil hluk motoru, takže moc rámusu nedělám. Zanedlouho jsem na silnici v okrese Stone. Držím se stranou hlavní silnice a jedu po postranních cestách. O pár hodin později jsem zpátky ve srubu."

"Proč ses tam vrátil?"

"Musel jsem se dát do kupy."

"Nebál ses, že tě uvidí Pepper?"

Patricka ta otázka nezazrazila. Karl ji skvěle načasoval a čekal na reakci. Žádná. Patrick chvíli pozoroval vlastní nohy a pak řekl: "Pepper už byl pryč."

24 underhill se vrátil. Po osmi hodinách sledování videozáznamů a pročítání poznámek v jiné pracovně. Vešel do místnosti, letmo prohodil pozdrav směrem ke Stephanovi a jeho právnímu zástupci a dal se do práce. "Kdybychom mohli pokračovat tam, kde jste včera skončil, pane Stephano."

"Kdepak to bylo?"

"U vaší invaze do Brazílie."

"Ano. Brazílie je velká země. Sto šedesát milionů lidí, víc čtverečních kilometrů než Spojené státy bez Aljašky a Havaje, s pověstí místa, kde se dá báječně schovat, zejména jste-li na útěku. Celá léta byla oblíbenou skrýší nacistů. Dali jsme dohromady informace o Laniganovi, nechali je přeložit do portugalského. Policejní expert nám s pomocí počítačového grafika pořídil sérii barevných obrázků, jak by mohl Lanigan v té době asi vypadat. Strávili jsme hodiny s majitelem půjčovny lodí v Orange Beach a s bankéři v Nassau, a ti nám pomohli udělat sérii detailních kreseb Lanigana. Dokonce jsme se sešli se společníky firmy a kresby jsme jim ukázali. Ti je pak ukázali sekretářkám. Jeden ze společníků, pan Bogan, dokonce donesl ty nejlepší vdově Laniganové, aby slyšela její názor."

"Když jste ho pak dopadli, odpovídal vašim portrétům?"

"Docela ano. Trochu nás zmátla brada a nos."

"Prosím, pokračujte."

"Spěchali jsme do Brazílie a našli si tři nejlepší soukromé pátrací firmy v zemi. Jednu v Riu, jednu v São Paulu a jednu na severovýchodě v Recife. Platili jsme horentní sumy, a tak jsme si najali ty nejlepší. Dali jsme je dohromady jako tým a shromáždili je na týden v São Paulu. Vyslechli jsme je. Vymysleli si historku, že Patrick je americký uprchlík, stíhaný za únos a vraždu dívky z bohaté rodiny, která nyní nabízí odměnu za informace o tom, kde se skrývá. Vražda dítěte měla pochopitelně vzbudit větší sympatie než krádež peněz skupině právníků."

"Zašli jsme i přímo do jazykových škol, ukazovali jsme obrázky a nabízeli peníze na dlaň. Renomované školy nám zabouchly dveře před nosem. Ostatní se podívaly na obrázky, ale nepomohly nám. Tou dobou jsme už měli k Laniganovi velký respekt a nedomnívali jsme se, že by riskoval studium na místě, kde se vyptávají a vedou si podrobné záznamy o frekventantech kurzů. Takže jsme se zaměřili na soukromé učitele, jichž je v Brazílii asi milion. Byla to úmorná práce."

"Nabízeli jste peníze předem?"

"Udělal jsem to, co chtěli naši brazilští agenti, to jest ukazovali jsme obrázky, vyprávěli příběh o zavražděném dítěti a pak čekali na reakci. Když někdo zabral, naznačili jsme, že se tu nabízí možná odměna."

"Zabral někdo?"

"Sem tam. Ale nikdy jsme nic nevyplatili, alespoň jazykovým lektorům ne."

"A někomu jinému?"

Stephano pohlédl na list papíru a přikývl. "V dubnu 1994 jsme v Riu objevili jednoho plastického chirurga, který projevil jistý zájem o Laniganovy obrázky. Pohrával si s námi měsíc a nakonec nás přesvědčil, že na Laniganovi pracoval. Měl nějaké vlastní fotografie před chirurgickým zákrokem a po něm. Válek to na nás dokonale, až jsme souhlasili, že mu zaplatíme čtvrt milionu dolarů v hotovosti, na zahraniční konto, za celou složku."

"Co bylo v té složce?"

"Jenom fotky. Jasně čelní fotografie našeho člověka před a po operaci. Bylo to opravdu podivné, protože Lanigan trval na tom, že se nic fotografovat nebude. Nechtěl zanechat žádné stopy, jen peníze na dlaň za změny. Neuvedl své pravé jméno, tvrdil, že je podnikatel z Kanady, který chce vypadat mladší. Chirurg mu sice naslouchal, ale došlo mu, že ten muž je na útěku. Měl v kanceláři schovaný fotoaparát, a odtud ty fotky."

"Mohli bychom je vidět?"

"Jistě." Advokát se natáhl a poslal po stole Underhillovi hnědou obálku; ten ji otevřel a zběžně fotky prohlédl.

"Jak jste našli toho doktora?"

"V době, kdy jsme prověřovali jazykové školy a učitele, zkoušeli jsme i jiné profese. Padělatele, kosmetické chirurgy, importéry."

"Importéry?"

"Ano, pro tyhle lidi existuje jistý portugalský výraz, 'importéři' je velmi hrubý překlad. Je to pochybná skupina specialistů, kteří vás dostanou do Brazílie a pak vás nechají zmizet - zajistí nová jména, nové doklady, nejlepší místa pro pobyt a úkryt. Zjistili jsme, že jsou neprůstřední. Zhruba stejnou smělu jsme měli s padělateli. Nemohou si dovolit cokoliv prozradit o svých zákaznících. Jejich byznys by velmi utrpěl."

"Ale lékaři byli jiní?"

"Ani ne. Nemluví. Ale najali jsme kosmetického chirurga jako poradce a ten nám dal jména některých lacinějších kolegů, kteří pracují na bezejmenných. Tak jsme našli toho lékaře v Riu."

"Tohle bylo víc než dva roky po Laniganově zmizení."

"Správně."

"Byl to první důkaz, že je skutečně v Brazílii?"

"Úplně první, ano."

"Co jste dělali první dva roky?"

"Utráceli spoustu peněz. Klepali na spoustu dveří. Honili se za bezcennými tipy. Jak jsem řekl, je to velká země."

"Kolik lidí pro vás pracovalo v Brazílii?"

"Jednu dobu jsem platil šedesát agentů. Díky bohu nejsou tak nároční jako Američani."

Když pan soudce chtěl pizzu, tak pan soudce dostal pizzu. Přinesli ji od Huga, ze starého rodinného bistra na Division Street, blízko Pointu a daleko od rychlovýkrmů, které lemovaly pláž. Jeden strážný ji donesl do pokoje 312. Patrick ji uctil, už když ji vynesli z výtahu. Zíral na ni, když Karl otevřel krabici u nohou postele. Zavřel oči a nasával božské aroma černých oliv, nakládaných houbiček, italské klobásy, zelených paprik a šesti různých sýrů. Snědl už tisíce porcí pizzy od Huga, zvláště během posledních dvou let starého života, a o téhle snil už týden. Být doma mělo jistě výhody.

"Vypadáš jako ohřívána smrtka. Najež se," pobídl ho Karl.

Patrick zhltnul první kus pizzy beze slova a hned si vzal další.

"Můžeme dostat taky pivo?" zeptal se.

"Ne. Lituji. Nezapomeň, že jsi ve vězení."

"S hubnutím se začíná mezi ušima. Když se rozhodneš, je to snadné. Já jsem najednou měl obrovskou motivaci k hladovění."

"Kolik jsi vážil?"

"V pátek před svým zmizením 106 kilogramů. Za šest týdnů jsem shodil 21 kilo. Dnes ráno jsem vážil 72."

"Vypadáš jako uprchlík. Jez."

"Díky."

"Byl jsi ve srubu."

Patrick si utřel bradu papírovým ubrouskem a položil svůj kousek zpátky do krabice. Napil se trochu dietní coly. "Ano, byl jsem ve srubu. Bylo asi půl dvanácté. Vešel jsem předními dveřmi a nerozsvítil žádné světlo. Další srub je půl míle vzdálený, na hřebenu a v dohledu. Patří nějakým lidem z Hattiesburgu, a i když jsem věřil, že tam ten víkend nebudou, musel jsem být opatrný. Zakryl jsem okénko v koupelně ručníkem, rozsvítil a rychle se oholil. Pak jsem si ostříhal vlasy. Potom jsem si je obarvil na tmavo-hnědo, skoro do černa."

"Mrzí mě, že jsem tě neviděl."

"Docela mi to slušelo. Bylo to zvláštní. Když jsem se díval do zrcadla, připadal jsem si jako někdo jiný. Pak jsem po sobě uklidil, zametl všechny vlasy a vousy, protože jsem věděl, že budou chatu důkladně prohlížet, a zabalil jsem barvu na vlasy. Převlékl jsem se do teplého oblečení. Udělal jsem si konvici silné kávy a polovinu jsem vypil. Druhou polovinu jsem nalil do termosky na cestu. V jednu hodinu po půlnoci jsem rychle opustil srub. Nečekal jsem, že se tu noc objeví policajti, ale i to bylo možné. Věděl jsem, že bude chvíli trvat, než identifikují blazer a zavolají Trudy, a někdo by třeba mohl navrhnout, aby se z nějakého důvodu zajeli podívat do chaty. Nečekal jsem, že se to stane, ale v jednu ráno jsem už chtěl vyrazit."

"Dělal sis starosti o Trudy?"

"Ani ne. Věděl jsem, že ten šok s přehledem zvládne a že mě pohrbí se vši nádherou. Asi měsíc bude hrát vzornou vdovu a pak dostane peníze za životní pojistku. To budou její nejhezčí chvíle. Spousta pozornosti, spousta peněz. Ne, Karle, k té ženě jsem žádnou lásku necítil. Ani jsem si nedělal starosti."

"Vrátil ses někdy do chaty?"

"Ne."

Karl se nemohl, ani nechtěl ubránit následující otázce. "Pepperova brokovnice a věci na táboření se našly ve srubu pod postelí. Jak se tam dostaly?"

Patrick na okamžik zvedl oči, jako by ho to překvapilo, a pak odvrátil pohled. Karl tu reakci zaznamenal a v následujících dnech o ní mnohokrát přemýšlel. Trhnutí, potom pohled, a protože nebyl s to odpovědět po pravdě, úhybný manévř. V jednom starém filmu se říkalo: "Když spácháš vraždu, dopustíš se pětadvaceti chyb. Když přijdeš na patnáct z nich, jsi génus." Možná, že Patrick při všem tom přepečlivém plánování na Pepperovy věci prostě zapomněl. Ve spěchu spěchal trochu moc.

"Já nevím," řekl či spíše zamumlal a stále se díval do zdi.

Karl získal, co chtěl, a tlačil dál. "Kam jsi pak šel?"

"Vyrazil jsem na motorce z pekla," ožil Patrick a rychle chtěl pokračovat. "Bylo pět nad nulou, což je na motorce, která se řítí v noci po dálnici, jako pětadvacet pod nulou. Držel jsem se vedlejších cest, stranou hlavního tahu a jel pomalu, protože vítr se do mě zařezával jako nůž. Přejel jsem do Alabamy a znovu sjel na vedlejší cesty. Terénní motocykl ve tři ráno na dálnici může zpestřit život znučenému poldovi, takže jsem se vyhýbal městům. Kolem čtvrté ráno jsem se konečně dostal na předměstí Mobilu. Před měsícem jsem tam našel malý motel, kde se dalo platit hotově a na nic se neptali. Vklouzl jsem na parkoviště, ukryl motorku za dům a vešel hlavním vchodem, jako bych právě vystoupil z taxíku. Třicet babek za pokoj na ruku, žádné papírování. Trvalo mi hodinu, než jsem rozmrzl. Spal jsem dvě hodiny a probudil se se sluncem. Kdy ses to doslechl, Karle?"

"Asi v době, kdy jsi jel na motorce po polních cestách. Doug Vitrano mi zavolal pár minut po třetí. Vzbudil mě, což mě teď zase naštválo. Přijít o spánek a truchlit, když ty si hraješ na Petera Fondu v Easy Rider a svištíš si do lepšího života."

"Ještě jsem nevyhrál."

"Ne, ale určitě sis nedělal starosti s kamarády."

"Stydím se za to, Karle."

"Ne, nestydíš."

„Máš pravdu, nestydím." Patrick se uvolnil, vžil se do příběhu a dokonce se usmíval.

"Probudil ses se sluncem. Nový člověk v novém světě. Všechny tvé starosti a problémy zůstaly kdesi vzadu."

"Většina. Bylo to hrozně vzrušující a taky děsivé. Bylo těžké usnout. Do půl deváté jsem se díval na televizi, o mé smrti se tam nic neobjevilo. Tak jsem se osprchoval, převlékl se do čistého..."

"Počkej. Kde zůstala barva na vlasy?"

"Všechno jsem hodil do kontejneru někde v okrese Washington v Alabamě. Zavolal jsem si taxi, což v Mobilu není zrovna snadné. Řidič zaparkoval přímo před pokojem a já jsem odjel. Nikomu jsem nic nehlásil. Nechal jsem motorku za motelem a jel jsem do nákupního střediska, kde se otvíralo v devět. Zašel jsem do obchodního domu a koupil si modré sako, nějaké kalhoty a mokasíny."

"Čím jsi zaplatil?"

"Hotově."

"Ty jsi neměl kreditní kartu?"

"Ano, měl jsem falešnou Visa kartu, kterou jsem si sehnal v Miami. Byl dobrá jen na pár plateb, pak se musela zahodit. Schoval jsem si ji na půjčení auta."

"Kolik peněz jsi měl s sebou?"

"Asi dvacet tisíc."

"Kdes je sebral?"

"Nějaký čas jsem si šetřil. Vydělával jsem dost peněz, ačkoliv Trudy se moc snažila utrácet rychleji, než jsem stačil vydělat. Řekl jsem naší účetní, že potřebuju posílat trochu peněz jinam, aby na ně žena nemohla. Prohlásila, že to dělá ostatním advokátům neustále. Peníze šly na jiný účet. Pravidelně jsem je vybíral a strkal je do zásuvky. Spokojen?"

"Ano. Právě sis koupil mokasíny."

"Šel jsem do dalšího obchodu a koupil si bílou košili a kravatu. Na toaletě jsem se převlékl a hned jsem vypadal jako kterýkoli z milionu obchodních cestujících. Koupil jsem si další oblečení a doplňky, uložil je do nového kufru a zavolał si dalšího taxíka. Tenhle mě odvezl na letiště, kde jsem si dal snídani a čekal na letadlo Northwest Airlin k z Atlant y. Když přiletělo, zařadil jsem se mezi ostatní cestující, kteří spěchali a dychtili dostat se do Mobilu, a zastavil jsem se se dvěma dalšími u přepážky Avisu. Měli zamluvená auta. Se mnou to bylo trochu komplikovanější. Měl jsem perfektní řidičák z Georgie a pro všechny případy i pas. Použil jsem Visa kartu, ale měl jsem hrozný strach. Číslo karty bylo totiž platné - nějakého chudáka z Decaturu v Georgii - a já se děsil, že to počítač zjistí a začne poplach. Ale nic se nestalo. Vyplnil jsem papíry a rychle zmizel."

"Jak ses jmenoval?"

"Randy Austin."

"Velká otázka, Randy," řekl Karl, zakousl se do pizzy a pomalu kousal. "Byl jsi na letišti. Proč jsi prostě nenastoupil do letadla a neodletěl?"

"Taky mě to napadlo. Když jsem snídal, pozoroval jsem, jak dvě letadla startují, a hrozně se mi chtělo do nich hupnout a odletět. Ale ještě mi zbývalo něco udělat. Bylo to moc těžké rozhodování."

"Cos ještě musel udělat?"

"Myslím, že to víš. Jel jsem do Gulf Shores, pak po pobřeží na východ do Orange Beach, kde jsem si najal malý byt."

"Ten, který sis vytipoval."

"Ovšem. Věděl jsem, že přijmou hotovost. Byl únor a chladno, zájem malý. Vzal jsem si mírné sedativum a spal šest hodin. Sledoval jsem večerní zprávy a spatřil místo, kde jsem zemřel ohnivou smrtí. Moji přátelé byli prostě zdrceni."

"Ty vole."

"Jel jsem do potravin, koupil si sáček jablek a nějaké tablety na hubnutí. Po setmění jsem chodil tři hodiny po pláži, což jsem provozoval každou noc, dokud jsem se skrýval v Mobilu. Druhý den ráno jsem vyklouzl do Pascagouly a koupil si noviny. Našel jsem svůj usmívající se obličej na titulní stránce, přečetl si o tragédii i tvůj dojemný nekrolog a také jsem zjistil, že pohřeb bude odpoledne ve tři. Jel jsem do Orange Beach a vypůjčil si plachetnici. Pak jsem dojel do Biloxi včas na vlastní smuteční obřad."

"Noviny psaly, že jsi sledoval vlastní pohřeb."

"To je pravda. Schoval jsem se na stromě v lese za hřbitovem a sledoval všechno dalekohledem."

"Řekl bych, že to byla od tebe neuvěřitelná pitomost."

"To taky byla. Naprostá idiotština. Ale mě to přitahovalo. Musel jsem mít jistotu, vidět na vlastní oči, že můj trik vyšel. A zřejmě tehdy jsem už byl přesvědčen, že mi všechno projde."

"A předem sis vybral strom, nějaké perfektní místo."

"Ne. Vlastně jsem si ani nebyl jist, že to udělám. Vyjel jsem z Mobilu na západ mezistátní dálnicí a pořád jsem si říkal, nedělej to. Nejezdí do blízkosti Biloxi."

"Ty, s tím svým velkým zadkem, žes vylezl na strom?"

"Měl jsem motivaci. Byl to dub s tlustými větvemi."

"Poděkuj za to pánu bohu. Škoda, že nepraskla větev a tys nespadl na hlavu."

"To neříkej."

"Ale říkám. My se tlačíme kolem hrobu, snažíme se nebrečet a utěšujeme vdovu, zatímco ty dřepíš na větvi jako tlustá žába a posmíváš se nám."

"Ty se jen snažíš zlobit, Karle."

A měl pravdu. Čtyři a půl roku vymazalo v Karlovi veškerý pocit zloby. Popravdě řečeno byl moc rád, že tu sedí na nemocniční posteli, pojídá s Patrickem pizzu a vstřebává tolik žádané podrobnosti.

Avšak dál než k pohřbu se nedostali. Patrick se už namluvil dost a teď byli zpátky v pokoji, v místě, kterému tak docela nedůvěřoval. "Řekni mi, jak se mají Bogan a Vitrano a ostatní?" zeptal se, uvelebil se na polštářích a už se těšil na to, co uslyší.

25 PAULO MIRANDA HOVOŘIL SE SVOU DCEROU naposledy před dvěma dny. Ubytovala se v hotelu v New Orleansu, pořád cestovala kvůli práci pro svého záhadného nového klienta a neustále ho varovala před lidmi, kteří ji možná hledají a sledují i jeho, protože její klient má v Brazílii nepřátele. Podobně jako při předcházejících rozhovorech i nyní byla stručná, nekonkrétní a vyděšená, ačkoliv se zoufale snažila nedat to najevo. Rozzlobil se a chtěl znát podrobnosti. Jí dělala větší starosti jeho bezpečnost. Chtěl, aby přijela domů. Vybuchl a poprvé jí prozradil, že se sešel s jejími bývalými společníky a už ví, že ji vyhodili. Klidně mu vysvětlila, že teď je na svém, samostatná právnička s bohatým klientem z mezinárodního obchodu, a že takové cestování bude běžné.

Nerad se s ní hádal po telefonu, zejména když měl o ni takový strach.

Paulo také věděl o dost podezřelých individuích, kteří se potulovali u nich v ulici a sledovali ho, když šel nakupovat

nebo jel do své pracovny na Pontificia Universidade Católica. Pozoroval je; pořád byli někde nablízku. Dal jim přezdívký. Paulo mluvil několikrát se správcem Evina domu; titíž záludní tvorové ho sledovali i tam.

Jeho poslední přednáška, přehled německé filozofie, končila v jednu. V pracovně se sešel na půl hodinky s jedním neprospívajícím studentem a tím mu den skončil. Pršelo a on si zapomněl deštník. Auto měl zaparkované na malém parkovišti pro zaměstnance fakulty za přednáškovou budovou.

Osmar už čekal. Když Paulo vyšel z budovy, byl hluboce zamyšlen. Díval se k zemi, nad hlavou si přidržoval noviny, a když kráčet pod stromy, z nichž kapala voda, myšlenky mu bloudily tisíce mil daleko. Neviděl louži vedle auta a šlápl do ní. Vedle něj stál malý červený fiátek, dodávka. Řidič vystoupil, ale Paulo si toho nevšiml. Řidič otevřel zadní dveře vozu. Ani to však Paulo neslyšel a neviděl. Zrovna sahal po klíčkách, když do něj Osmar z boku strčil a drsně ho srazil do dodávky. Kufřík mu přitom spadl na zem.

Dveře se zabouchly. V temnotě někdo položil Paulovi ústí hlavně mezi oči a nějaký hlas mu řekl, ať je zticha.

Dveře jeho auta se otevřely a papíry z jeho kufříku se rozletěly od předního sedadla až k zadním kolům.

Dodávka rychle odjela.

Telefon informoval o únosu policii.

Hodinu a půl vezli Paula z města, potom někam na venkov; neměl ani tušení, kde je. V autě bylo horko - žádná okna, žádné světlo. Rozeznal jen obrysy dvou mužů sedících vedle něj, oba s revolvery. Zastavili za rozsáhlou farmářskou usedlostí a dovedli PauJa dovnitř. Ubytovali ho vzadu; ložnice, koupelna, obývací pokoj s televizí. Jídla bylo spousta. Řekli mu, že mu neublíží, pokud se ovšem nedopustí takové chyby, že by se pokusil útek. Budou ho tu držet asi tak týden a pak, když se bude dobře chovat, ho pustí.

Zamkl dveře a vyhlédl z okna. Dva muži seděli pod stromem, smáli se a pili čaj. Vedle nich ležely samopaly.

Anonymové zavolali Paulovu synovi v Riu, správci Evina bytu, její bývalé firmě a jednomu z jeho přátel, který pracoval v cestovní kanceláři. Zpráva zněla vždy stejně: Paulo Miranda byl unesen. Policie vyšetřuje.

Eva byla v New Yorku, pár dní se zdržela v apartmá hotelu Pierre, nakupovala na Páté avenui, trávila hodiny v muzeích. Měla instrukce být stále v pohybu a zajíždět do New Orleansu. Od Patricka dostala tři dopisy a sama mu napsala dvakrát. Veškerá korespondence šla přes Sandyho. Ať fyzicky utrpěl jakkoliv, rozhodně to neovlivnilo jeho smysl pro detaily. Jeho dopisy měly specifický obsah - plány a seznamy a postupy v mimořádných situacích.

Volala otci a nikdo nebral telefon. Zavolala bratrovi a obloha se zřítíla. Trval na tom, ať se okamžitě vrátí. Bratr byl jemný typ, nepřivýklý nátlaku a protivenstvím. Snadno se sesypal. Obtížná rodinná rozhodnutí byla vždy na Evě. Mluvila do něj půl hodiny, jak se snažila uklidnit jeho i sebe. Ne, žádný požadavek na výkupné. Únosci se vůbec neozvali.

V rozporu s jeho specifickými instrukcemi mu sama zavolala. Přeshlapovala u telefonního automatu na letišti La Guardia, ohlížela se přes rameno skrz silné sluneční brýle, nervózně se popotahovala za vlasy. Vytočila číslo jeho telefonu v pokoji a mluvila portugalsky. Jestli poslouchali, aspoň si budou muset najít tlumočníka.

"Patricku, tady Lea," řekla a snažila se maximálně potlačit emoce.

"Co se stalo?" zeptal se také portugalsky. Tak dlouho už neslyšel její nádherný hlas, ale teď nebyl rád, že ho slyší.

"Můžeme mluvit?"

"Ano. Co se děje?" Patrick kontroloval telefon ve svém pokoji každé tři až čtyři hodiny. Nudil se. Stejně tak prohlížel každou myslitelnou skryši detektorem, který mu Sandy opatřil. Se strážemi ve službě 24 hodin denně se už naučil trochu relaxovat. Ale venkovní linky mu stále dělaly starosti.

"Jde o mého otce," řekla a vychrlila ze sebe historku o Paulově zmizení. "Musím jet domů."

"Ne, Leo," řekl klidně. "Je to past. Tvůj otec není žádný boháč. Nejde jim o peníze. Chtějí tebe."

"Nemůžu otce opustit."

"A také ho nemůžeš najít."

"Všechno je moje vina."

"Ne. Vina leží na mně. Ale nezhoršuj to tím, že jim vběhneš do léčky."

Kroutila si pramen vlasů a pozorovala lidi spěchající kolem. "Tak co mám dělat?"

"Jed' do New Orleansu. Až tam budeš, zavolej Sandymu. Nech mě přemýšlet."

Koupila si letenku, šla ke svému východu a našla si místo v rohu, kde mohla ukrýt obličej u zdi a za časopisem. Myslela na svého táta a na strašné věci, které by mu mohli udělat. Jediní dva muži, které milovala, byli uneseni týmiž lidmi a Patrick byl kvůli svým zraněním stále v nemocnici. Její otec byl starší a nebyl tak silný jako Patrick. Ublížovali mu kvůli ní. A ona nemohla nic dělat.

Po jednodenním pátrání zahlédl policista v Biloxi Lanceovo auto, jak odjíždí ve 22.20 z Velkého kasina. Zastavili ho a bez udání důvodu zadrželi, dokud nepřijel Sweeney. Seděli na zadním sedadle policejního vozu s blikajícím majákem na parkovišti Burger King.

Šerif se zeptal, jak jdou kšefty s drogami, a Lance odpověděl, že obchody jsou dobré.

"Jak se má Trudy?" zeptal se šerif s párátkem v zubech. Na zadním sedadle probíhal tvrdý zápas, kdo déle zachová klid.

Lance si dokonce nasadil své nové brýle Ray-Ban.

"Je jí fajn. A co vaše žena?"

"Já žádnou nemám. Hele, Lanci, dostali jsme pár docela vážných hlášek, že hledáš spoušť."

"To je lež, sprostá lež, jsou to samé prachspřsté lži."

"No jo, my ale myslíme, že nejsou. Víš, Lanci, všichni tví kámoši jsou zrovna jako ty. Bud' jim skončila podmínka, nebo se tvrdě snaží nějakou zase chytit. Zkrátka šmejd, rozumíš. Jenom šmejd. Věčně se jen honí za špinavým dolarem, věčně

jen krůček před malérem. Jak se doslechnou nějakou dobrou hlášku, nemůžou se dočkat, až ji pošeptají federálům. Třeba jim to pomůže při té jejich podmínce."

"To je hezký, moc hezký. To se mi líbí."

"Takže my víme, že máš nějaké prachy, že máš ženskou, která má přijít o balík, a všechno by bylo senzační, kdyby pan Lanigan jaksi zůstal nebožtík."

"Kdo?"

"Ano. Takže ti řeknu, co děláme. My a federálové. Dali jsme tě pod dohled, tebe i tu paní, a opravdu bedlivě vás sledujeme a posloucháme. Jak se pohneš, dostanem tě. Ty i Trudy spadnete do ještě většího maléru než Lanigan."

"A to mě má vyděsit?"

"Kdybys měl mozek, mělo by."

"Už můžu jít?"

"Prosím."

Oboje dveře se otevřely zvenčí a Lance odvedli zpátky k jeho autu.

Ve stejné době zazvonil agent Cutter u Trudy a doufal, že spí. Seděl v kavárně ve Fairhope a čekal, až mu sdělí, že Lance zadrželi.

Trudy byla vzhůru. Odemkla vchodové dveře a nechala je na řetěz. "Co chcete?" zeptala se, když Cutter ukázal odznak a pronesl "FBI". Poznala ho.

"Smím dál?"

"Ne."

"Lance zadržela policie. Myslím, že bychom si měli promluvit."

"Cože?"

"Policie z Biloxi ho sebrala."

Uvolnila řetěz a otevřela dveře. Stáli v předsíni proti sobě. Cutter se skvěle bavil.

"Co provedl?" zeptala se.

"Myslím, že ho brzy propustí."

"Zavolám svému advokátovi."

"To ano, ale nejdřív bych vám měl něco říct. Máme z dobrého zdroje, že Lance se snaží najít vraha, aby oddělal vašeho manžela, Patricka Lanigana."

"To ne!" Zakryla si ústa rukou. Překvapení se zdálo opravdové.

"Ano. A vy byste mohla být do toho zapletena. Lance se snaží chránit vaše peníze, určitě budete považována za spolupachatelku. Jestli se Laniganovi něco stane, přijdem nejdřív sem."

"Nic jsem neudělala!"

"Zatím ne. Ostře vás sledujeme, paní Laniganová."

"Neříkejte mi tak!"

"Pardon."

Cutter ji nechal stát v předsíni.

Sandy zaparkoval kolem půlnoci na parkovišti u Canal Street a vyrazil po Decatur do srdce Francouzské čtvrti. Jeho mandant ho přísně poučil o bezpečnosti, zvláště když se měl sejít s Leou. Jenom Sandy je k ní mohl dovést, a proto musí být krajně obezřetný. "Hrozí jí velké nebezpečí, Sandy," řekl mu Patrick před hodinou. "Nemůžeš být dost opatrný."

Třikrát obešel blok, a když si byl jist, že za ním nikdo nemůže být, zašel do otevřeného bistra, kde si dal limonádu a sledoval chodník. Pak přešel přes ulici do Royal Sonesta. Procházel se v hale mezi turisty, potom vyjel výtahem do třetího patra. Lea otevřela dveře a zamkla za ním.

Nepřekvapilo ho, že vypadala unaveně a zdrceně.

"Mrzí mě, co se stalo vašemu otci," řekl Sandy. "Máte o něm nějaké zprávy?"

"Ne. Pořád cestuju." Na televizi ležel podnos s kávou. Sandy si nalil šálek a přidal cukr.

"Patrick mi o tom řekl. Co je to za lidi?"

"Materiály jsou tamhle," odpověděla a ukázala na malý stůlek. "Prosím, posaďte se." Rukou pokynula k posteli. Sandy se šálkem v ruce se posadil a čekal. Byl čas si promluvit.

"Setkali jsme se před dvěma roky, v roce 1994, po jeho kosmetické operaci v Riu. Patrick o sobě říkal, že je kanadský podnikatel a potřebuje právníka se zkušenostmi v obchodních záležitostech. Ale ve skutečnosti potřeboval přítele.

Byla jsem jeho přítelkyní dva dny, pak jsme se do sebe zamilovali. Řekl mi všechno o své minulosti, všechno.

Patrickovi se podařil dokonalý útěk a měl i spoustu peněz, jenomže nedokázal zapomenout na minulost. Rozhodl se zjistit, kdo je mu na stopě a jak je blízko. V srpnu 1994 jsem přijela do Spojených států a navázala kontakt s jistou soukromou bezpečnostní firmou v Atlantě. Má zvláštní jméno, Pluto Group; jde o skupinu bývalých agentů FBI, kterou Patrick objevil ještě před svým zmizením. Uvedla jsem jim falešné jméno, řekla jim, že přicházím ze Španělska a potřebuji informaci o pátrání po Patricku Laniganovi. Zaplatila jsem jim padesát tisíc dolarů. Oni poslali lidi do Biloxi, kde nejdřív navázali styky s bývalou Patrickovou firmou. Předstírali, že mají nějaké informace o tom, kde se právě nachází, a advokáti je odkázali na muže ve Washingtonu jménem Jack Stephano. Stephano je velmi drahý slidič, který se specializuje na podnikovou špionáž a hledání pohřešovaných osob. Sešli se s ním ve Washingtonu. Choval se velmi vyhýbavě a řekl jim málo, ale bylo zřejmé, že pátrání po Patrickovi vede on. Setkali se s ním několikrát, až se ukázala možnost získat odměnu. Nabídl své informace na prodej a Stephano souhlasil, že zaplatí padesát tisíc dolarů, jestliže

ho dovedou k Patrickovi. Během těchto schůzek se dozvěděli, že Stephano má dobrý důvod k tomu, aby se domníval, že Patrick se skrývá v Brazílii. To ovšem vyděsilo Patricka i mne."

"Bylo to poprvé, co Patrick zjistil, že vědí o jeho pobytu v Brazílii?"

"Určitě. Byl tam už dva roky. Když mi vyprávěl pravdivý příběh své minulosti, neměl tušení, zda jsou jeho pronásledovatelé na správném kontinentě. Zjištění, že už jsou přímo v Brazílii, byla katastrofa."

"Proč se znovu nedal na útěk?"

"Z mnoha důvodů. Uvažoval o tom. Probírali jsme to donekonečna. Byla jsem ochotna odjet s ním. Ale nakonec nabyl přesvědčení, že může zmizet hlouběji do nitra země. Znal ji dobře - jazyk, lidi, nekonečně mnoho míst, kde se může skrýt. A nechtěl, abych opustila domov. Myslím, že jsme měli utéct do Číny nebo na nějaké takové místo."

"Možná jste nemohli utéct."

"Možná. Byla jsem ve styku s Pluto Group. Byli najati, aby sledovali Stephanovo vyšetřování, jak to jen půjde. Obrátili se na jeho zákazníka, pana Bennyho Ariciu, se stejnou historkou o možných informacích. Také se obrátili na pojišťovny. Všechny telefonáty byly hlášeny Jacku Stephanovi. Léta jsem tam každé tři až čtyři měsíce, vždycky odněkud z Evropy, a oni mi hlásili, co objevili."

"Jak ho Stephano našel?"

"To vám teď nemůžu říct. Bude to muset udělat Patrick."

Další černá díra, a velice podstatná. Sandy postavil šálek s kávou na podlahu a snažil si v tom udělat pořádek.

Rozhodně by bylo snazší, kdyby mu ti dva řekli všechno. Kdyby vypověděli vše od začátku až do přítomnosti, aby jim on, advokát, mohl pomoci s bezprostřední budoucností. Třeba žádnou pomoc nepotřebovali.

Takže Patrick věděl, jak ho našli.

Podala mu tlustou složku ze stolu. "Tohle jsou lidé, kteří drží mého otce," řekla.

"Stephano?"

"Ano. Já jsem jediný člověk, který ví, kde jsou peníze, Sandy. Ten únos je léčka."

"Jak se o vás Stephano dozvěděl?"

"Řekl mu o mně Patrick."

"Patrick?"

"Ano. Viděl jste přece ty rány na jeho těle, ne?"

Sandy se zvedl a snažil si vyčistit hlavu. "Tak proč jim Patrick nevyzradil i kde jsou peníze?"

"Protože to nevěděl."

"Dal je všechny vám."

"Něco takového. Mám je pod kontrolou. Teď na mě pořádají štvanci a chudák otec do toho spadl se mnou."

"Co bych měl udělat?"

Otevřela zásuvku a vytáhla podobné, ale tenčí desky. "Tady jsou informace o vyšetřování FBI. Ze zřejmých důvodů jsme se moc nedozvěděli. Má to na starosti agent Cutter v Biloxi. Jakmile mi došlo, že Patricka dopadli, zavolala jsem Cutterovi. Pravděpodobně to Patrickovi zachránilo život."

"Pomaleji. Tohle těžko chápu."

"Řekla jsem Cutterovi, že Patricka Lanigana našli a že ho drží lidé pracující pro Jacka Stephana. Předpokládáme, že šel rovnou za Stephanem a vyhrožoval mu. Jeho operativci v Brazílii mučili Patricka několik hodin, málem ho zabili a pak ho předali FBI."

Sandy vnímal každé slovo s pevně semknutými víčky. Pak řekl: "Pokračujte."

"O dva dny později byl Stephano zatčen ve Washingtonu a jeho kanceláře byly zavřeny."

"Jak to víte?"

"Pořád platím dost peněz lidem z Pluta. Jsou velmi dobří. Máme podezření, že Stephano mluví s FBI a současně jde klidně po mně. A po mém otci."

"Co mám říct Cutterovi?"

"V první řadě mu řekněte o mně. Vyličte mě jako právničku, která je velmi blízko Patrickovi, řekněte, že za něj rozhoduju a že vím všechno. Potom mu povězte o mém otci."

"A vy myslíte, že FBI zatlačí na Stephana?"

"Možná, možná taky ne. Ale nemáme co ztratit."

Byla skoro jedna hodina a Lea se cítila vyčerpaná. Sandy sebral desky a zamířil ke dveřím.

"Musíme si o mnoha věcech promluvit," řekla.

"Bylo by dobré znát všechno."

"Dejte nám čas."

"Měli byste si pospíšet."

26 dr. hayani začínal ranní vizitu přesně V sedm. A protože Patrick měl takové problémy se spaním, každé ráno jen nakoukl do jeho tmavého pokoje. Pacient většinou spal, i když pak přes den často vykládal o svém nočním trápení. Dnes ráno byl Patrick vzhůru a seděl na židli před oknem. Měl na sobě jen bílé bavlněné boxerky. Zíral na těsně stažené žaluzie před sebou, zíral na nic, protože nebylo na co koukat. Tlumené světlo přicházelo z nočního stolku vedle postele. "Patricku, je vám dobře?" zeptal se Hayani, když došel k němu.

Neodpověděl. Hayani se podíval na stůl v rohu, kde Patrick pracoval. Byl uklizený, žádné otevřené knihy ani rozložené desky.

Konečně se ozval: "Nic mi není, doktore."

"Spal jste?"

"Ne. Vůbec ne."

"Teď jste v bezpečí, Patricku. Slunce vyšlo."

Nic neřekl; nepohnul se a nemluvil. Hayani ho opustil tak, jak ho našel - držel se opěrek a pozoroval žaluzie.

Patrick poslouchal příjemné hlasy na chodbě. Doktorův, jak mluví se znuděnými šerifovými zástupci, sestřiček, když procházely kolem. Za chvíli bude snídaně, ne že by ho jídlo příliš zajímalo. Po čtyřech a půl roce téměř hladovění ovládl svou chuť k jídlu. Pár soust něčeho, s nakrájenými jablky a mrkví, když se ozval hlad. Sestry měly zpočátku nutkání ho vykrmit, ale doktor Hayani zasáhl a předepsal dietu s nízkým obsahem tuků, bez cukru a s množstvím dušené zeleniny a chleba.

Zvedl se ze židle a šel ke dveřím. Otevřel a tiše popřál dobré ráno strážným, Petovi a Eddiemu, kteří zde byli pravidelně.

"Spal jste dobře?" zeptal se Eddie jako každé ráno.

"Spal jsem bezpečně, Eddie, díky," odpověděl Patrick, což byla součást rituálu. Dál v chodbě na lavičce u výtahu spatřil Brenta Myerse, zbytečného agenta FBI, který ho eskortoval z Portorika. Kývl na něj, ale Brent byl začtený do ranních novin.

Patrick se vrátil do pokoje a začal opatrně cvičit dřepy. Svaly se už zahojily, ale popáleniny ještě bolely a byly tuhé. Kliky a lehedy nepřicházely v úvahu.

Ozvalo se zaklepání a vešla sestřička. "Dobré ráno, Patricku," zaštěbetala. "Je čas na snídani." Postavila podnos na stůl. "Jaká byla noc?"

"Úžasná. A vaše?"

"Úžasná. Nechcete ještě něco?"

"Ne, díky."

"Stačí zavolat." A odešla. Denní rutina se moc neměnila. I když už to bylo nudné, Patrick si byl vědom, že by to mohlo být horší. Snídaně v okresní věznici se podává na kovových podnosech skrz úzké štěrby v mřížích a jí se v přítomnosti dalších spoluvězňů, jejichž složení se denně mění.

Vzal si kávu a šel do své malé kanceláře v rohu pod televizí. Rozsvítil lampičku a díval se na desky.

Byl už v Biloxi týden. Druhý život mu skončil před třinácti dny na úzké prašné cestě, která byla nyní milion mil vzdálená. Chtěl být zase Danilo, Senhor Silva, který si poklidně žije v prostém domku, kde na něj služka mluví melodickou portugalsčinou prozrazující její indiánské předky. Toužil po dlouhých procházkách po prohřátých ulicích Ponta Porá a po dlouhých bězích krajinou. Chtělo se mu zase mluvit se starými pány, co posedávali pod stinnými stromy, popíjeli zelený čaj a dychtivě klábosili s každým, kdo byl ochoten se zastavit. Stýskalo se mu po ruchu městské tržnice.

Stýskalo se mu po Danilově domově, Brazílii, s její rozlehlostí a krásou a ostrými kontrasty, s jejími zalidněnými velkoměsty a zaostalými vesnicemi, s jejími milými obyvateli. Toužil po své milované Evě; po jejím jemném doteku, po kráse jejího úsměvu, po nádhře jejího těla, vřelosti její duše. Bez ní nemůže žít.

Proč člověk nemůže mít víc než jeden život? Kde je psáno, že se nedá začít znovu? A znovu? Patrick zemřel a Danila dopadli.

Přežil smrt prvního a dopadení druhého. Proč by nemohl znovu uprchnout? Volal ho třetí život, ale ten už bez bolesti prvního a stínů druhého. Tohle bude skvělý život s Evou. Budou žít někde, kdekoliv, hlavně že budou spolu a minulost je nedostihne. Budou žít v nádherném domě a množit se jako králíci.

Byla silná, ale jako každý měla své meze. Milovala svého otce a domov zůstal silným magnetem. Všechny pravé Cariocas milují své město a myslí si, že je Všemohoucí speciálně stvořil.

Zatáhl ji do nebezpečí a teď ji musí ochránit. Dokáže to znovu? Nebo ho štěstí opustilo?

Cutter souhlasil se schůzkou v osm hodin jen proto, že pan McDermott trval na tom, že je to naléhavé. Federální budova se probouzela k životu. Jen malá hrstka úředníků dorazila v tak časnou hodinu. Většina se objeví v devět. Cutter nebyl zrovna strohý, ale pohostinný určitě ne. Povídání s vlezlými advokáty nepatřilo mezi jeho nejoblíbenější činnosti. Nalil vroucí kávu do umělých pohárků a odklidil zbytky ze svého mňavého stolu.

Sandy mu zdvořile poděkoval, že se ke schůzce uvolil, a Cutter trochu změkl. "Vzpomínáte si na telefonát před třinácti dny?" zeptal se Sandy. "Od té dámy z Brazílie?"

"Ovšem."

"Několikrát jsem se s ní sešel. Je to Patrickova právnička."

"Je tady?"

"Tak různě." Sandy úporně foukal do svého pohárku a pak se pokusil usrknout. Rychle vysvětlil většinu toho, co věděl o Lee, i když ji nikdy nenazval jménem. Pak se zeptal, jak pokračuje výslech Stephana.

Cutter zbystřil pozornost. Načmáral si pár poznámek laciným perem a snažil se rozmístit figury. "Jak víte o Stephanovi?"

"Moje kolegyně, dáma z Brazílie, ví o Stephanovi všechno. Nezapomeňte, že ona vám řekla jeho jméno."

"Jak se o něm dozvěděla?"

"To je velmi dlouhá a komplikovaná historie a větší část já neznám."

"Tak proč jste s tím přišel?"

"Protože Stephano jde pořád po mém klientovi a já bych ho rád zarazil."

Další Cutterovo škrábání, další doušek kouřící kávy. Pokusil se zaznamenat, co kdo komu řekl, a vzniklo hrubé postupové schéma. Znal většinu toho, jak probíhal ve Washingtonu Stephanův výslech, ale mělo to mezery. Určitě bylo řečeno, že Stephano skončí svou štvanicí. "A jak to víte?"

"Protože jeho lidé v Brazílii unesli otce mé kolegyně."

Cutter zůstal s pusou dokořán a zakloněnou hlavou. Oči mu bloudily po stropě a informace probíhala mozkem. Pak to začalo dávat smysl. "Je možné, že ta brazilská právnička ví, kde jsou peníze?"

"To je možné."

Teď to dokonale zapadlo.

Sandy pokračoval: "Únos je pokusem nalákat ji zpátky do Brazílie, kde by ji dopadli a dali jí ochutnat něco z toho, co vyzkoušeli na Patrickovi. Jde jenom o peníze."

Cutter se pomalu zeptal: "Kdy došlo k únosu?"

"Včera." Pomocník v Sandyho kanceláři vytáhl informaci z Internetu před dvěma hodinami. Byla to krátká zprávička na šesté stránce populárního deníku O Globo, který vychází v Riu. Uváděla jméno oběti jako Paulo Miranda. Sandy stále neměl tušení, jak se Lea skutečně jmenuje, a bylo zřejmé, že ji FBI dokáže identifikovat, jakmile dostane zprávu. Upřímně řečeno, neviděl nic zlého na tom, že by FBI sdělil její jméno. Problém byl v tom, že ho neznal.

"S tím moc nemůžeme dělat."

"Ale můžete. Za tím je Stephano. Přitlačte na něj. Řekněte mu, že se moje kolegyně nenechá vtáhnout do pastí a že se chystá obrátit na brazilské úřady se jménem Jacka Stephana."

"Uvidím, co se dá dělat." Cutter nezapomněl, že Sandy McDermott podal na jeho úřad mnohamilionovou žalobu za trestné činy, které nespáchal. Nic by se nezískalo, kdyby teď o případu diskutovali.

Možná později.

"Stephanovi nezáleží na ničem jiném než na penězích," poznamenal Sandy. "Jestli tomu starému pánovi ublíží, neuvidí ani desetník."

"Chcete naznačit, že se o tom dá jednat?"

"Co myslíte vy? Jestliže vás čeká cela smrti nebo doživotí, nebudete ochoten vyjednávat?"

"Tak co řekneme Stephanovi?"

"Řekněte mu, aby starého pána propustil, a pak se třeba budeme bavit o penězích."

Stephanův den začal brzy. Už čtvrtá schůzka měla trvat celý den a měla ukončit jeho vyprávění o dobrodružstvích při pátrání po Patrickovi. Jeho advokát s ním nebyl, musel k soudu, kde se schylovalo ke konfliktu. Stephano nepotřeboval, aby ho advokát držel za ručičku, a upřímně řečeno, nechtělo se mu platit 450 dolarů za hodinu. Vyšetřovatel byl nový. Nějaký Oliver. Na tom nezáleželo. Všichni byli ze stejné školy.

"Mluvil jste o kosmetickém chirurgovi," ozval se Oliver, jako kdyby hovor přerušil jen telefon. Ti dva se nikdy nesetkali a uplynulo už třináct hodin, co Jack s někým naposledy mluvil o Patrickovi.

"Ano."

"A to bylo v dubnu 1994?"

"Správně."

"Tak pokračujte."

Stephano se uvelebil v židli a udělal si pohodlí. "Stopa už trochu chladla. Vlastně dlouho chladla. Pracovali jsme tvrdě, ale měsíce utíkaly, a nic, absolutně nic. Ani stopa. Pak koncem roku 94 nás kontaktovala vyšetřovací firma z Atlanty, Pluto Group."

"Pluto?"

"Ano, Pluto Group. Říkali jsme jim hoši od Pluta. Hodní hoši. Někteří z nich byli od vás. Vypptávali se, jak pokračuje pátrání po Laniganovi, a pak řekli, že by možná měli nějaké informace. Sešel jsem se s nimi párkrát tady ve Washingtonu. Měli jakéhosi záhadného klienta, který tvrdil, že o Laniganovi něco ví. Samozřejmě jsem projevil zájem. Nijak nespěchali, protože jejich klient byl docela trpělivý. Nepřekvapilo nás, že chce dost peněz. Ale bylo to povzbudivé."

"Jak to?"

"Jestliže jejich klient věděl dost, aby mohl čekat tučnou odměnu, pak musel vědět, že Lanigan má pořád spoustu peněz. V červenci 1995 mi hoši od Pluta navrhli plán. Zeptali se, co bychom řekli tomu, kdyby nás jejich klient dokázal dovést na místo v Brazílii, kde Lanigan nedávno žil? Řekl jsem, že to bereme. Zeptali se, za kolik? Shodli jsme se na sumě padesát tisíc dolarů. Byl jsem zoufalý. Peníze byly převedeny telegraficky do banky v Panamě. Pak mi řekli, abychom jeli do městečka Itajaí ve státě Santa Catarina, až na jihu Brazílie. Adresa, kterou nám dali, nás dovedla do malého činžáku v pěkné části města. Správce se tvářil přívětivě, zvláště když jsme mu pomázli dlaň. Ukázali jsme mu své obrázky Lanigana po operaci a on řekl možná. Další namazání a definitivně ho identifikoval. Muž se jmenoval Jan Horst, podle něj Němec s dobrou portugalsčinou. Najal si třípokojevý byt na dva měsíce, platil hotově, s nikým se nestýkal a trávil tam málo času. Choval se přátelsky a rád si vypil kávu se správcem a jeho paní. Ta ho také určitě poznala. Horst o sobě tvrdil, že je spisovatel a pracuje na knize o imigraci Němců a Italů do Brazílie. Když odjížděl, říkal, že má namířeno do města Blumenau, kde se chce věnovat studiu bavorské architektury."

"Jeli jste do Blumenau?"

"Ovšemže jeli. A hned. Prolezli jsme celé město, ale po dvou měsících jsme to vzdali. Po původním vzrušení jsme znovu upadli do nudného hlídání hotelů a obchodů, ukazování fotek a nabízení malých úplatků."

"A co ti hoši od Pluta či jak jste jim říkali?"

"Značně ochladli. Moc jsem s nimi chtěl mluvit, ale neměli mi co sdělit. Myslím, že jejich klient dostal strach nebo se možná spokojil s těmi padesáti papíry. Tak uplynulo půl roku a Pluto se prakticky odmlčelo. Až letos koncem ledna se najednou ozvali. Jejich klient potřeboval peníze a byl ochoten prodat. Několik dní jsme cvičně vyjednávali a pak najednou oni předhodili bombu, že bychom se za milion dolarů mohli dozvědět přesné místo pobytu našeho muže. Řekl jsem, ne. Nešlo o to, že bych ty peníze neměl, ale zdálo se to příliš riskantní. Jejich klient nebyl ochoten mluvit, dokud

nedostane peníze, a já jsem nehodlal platit, dokud klient nepromluví. Nedalo se nijak odhadnout, jestli ten klient vůbec něco ví. Podle mého názoru už žádný klient neexistoval. Pohádali jsme se a rozhovory se přerušily."

"Ale pokračovali jste?"

"Ano, později. Museli jsme. Jejich klient musel dostat peníze. My jsme museli mít Lanigana. Předložili nám další návrh, podle něhož bychom za dalších padesát tisíc babek dostali jméno a přesné určení místa, kde Lanigan bydlel, když opustil Itajaí. Souhlasili jsme, protože z našeho hlediska to za padesát tisíc bylo levné a vždycky byla šance, že budeme mít kliku a narazíme na další tip. Z jejich hlediska to bylo fikané, protože to posílilo věrohodnost jejich zákazníka. A samozřejmě to byl další krok k milionu. Za Plutem pracoval nějaký mozek a já jsem zoufale chtěl jednat. Byl bych rád zaplatil i milion. Jen jsem potřeboval nějaké ujištění."

"Kde bylo to druhé město?"

"São Mateus ve státě Espírito Santo, na pobřeží severně od Ria. Je to malé město se šedesáti tisíci obyvateli, hezké místo s přátelskými lidmi. Strávili jsme tam měsíc chozením mezi lidmi a ukazováním našich fotek. S pronájmem bytu se to odehrálo obdobně jako v Itajaí - Derrick Boone, Brit, zaplatil na dva měsíce v hotovosti. I bez úplatku majitel poznal určitě v Boonovi našeho člověka. Zdá se, že Boone se tam zdržel o týden déle bez placení, takže na něj měl trochu zlost. Ale na rozdíl od Itajaí se Boone s nikým nestýkal a majitel vůbec netušil, co tam chlapík dělal. Nic jiného jsme neobjevili a São Mateus jsme opustili letos počátkem března. Sešli jsme se v São Paulu a v Riu a naplánovali další postup."

"Jaký byl ten váš další postup?"

"Stáhli jsme se ze severu a soustředili se na menší města ve státech blízko Ria a São Paula. Tady ve Washingtonu jsem začal být agresivnější na hochy z Pluta. Jejich klient trval na milionu. Můj zákazník nebyl ochoten platit bez ověření. Dostali jsme se ve vyjednávání do slepé uličky, v níž obě strany hrály sice natvrdo, ale byly ochotné dál jednat."

"Dozvěděl jste se někdy, jak to, že jejich zákazník věděl tolik o Laniganových pohybech?"

"Ne. Spekulovali jsme o tom celé hodiny. Zastávali jsme teorii, že jejich zákazník se také z nějakého neznámého důvodu honil za Laniganem. Mohl to být někdo z FBI, kdo potřeboval prachy. Šlo ovšem o pouhý dohad, ale mysleli jsme na všechno. Druhá teorie, a nejpravděpodobnější, byla, že jejich klient byl někdo, koho Lanigan znal a komu důvěřoval, a ten byl ochoten ho prodat. S naším klientem jsme se dohodli, že si nesmíme nechat tuhle příležitost uniknout. Pátrání trvalo už čtyři roky a nikam nevedlo. Jak jsme zjistili, v Brazílii je milion skvělých míst na skrývání a zdálo se, že Lanigan ví, co dělá."

"Prolomili jste ledy?"

"Oni je prolomili. Letos v srpnu nás zaskočili další nabídkou: současné fotografie Lanigana za dalších padesát tisíc. Řekli jsme ano. Peníze byly poslány mimo USA. Fotografie mi předali v mé kanceláři tady ve Washingtonu. Byly tři, černobílé, rozměr dvacet na pětadvacet."

"Mohl bych je, prosím, vidět?"

"Jistě." Stephano je vylovil ze svého perfektně uspořádaného kufříku a posunul je přes stůl. Na první fotografii byl Lanigan v přeplněné tržnici, patrně z větší vzdálenosti. Měl brýle proti slunci a držel něco, co vypadalo jako rajče. Druhá byla pořízena buď chvíli před nebo chvíli potom, jak jde po chodníku se sáčkem v ruce. Měl na sobě džinsy a vypadal jako každý Brazilec. Třetí vypovídala nejvíc: Patrick v šortkách a tričku myje kapotu svého brouka Volkswagen. Značky moc vidět nebyly, ani něco z domu. Brýle si sundal - a byl to zřetelný záběr jeho obličeje."

"Žádné jméno ulice, žádná poznávací značka," poznamenal Oliver.

"Nic. Studovali jsme celé hodiny, ale nic jsme neobjevili. Jak jsem už řekl, znovu fungoval ten mozek."

"Tak co jste udělali?"

"Souhlasili jsme, že zaplatíme milion dolarů."

"Kdy?"

"V září. Peníze byly složeny do úschovy agentovi v Ženevě, kde měly zůstat, dokud obě strany nedají pokyn k přesunu. Podle naší dohody měl jejich klient patnáct dní na to, aby nám sdělil jméno města a adresu, kde Lanigan bydlel. Hryzali jsme si nehty celých patnáct dní, až šestnáctý den, po slovním utkání, se vyjádřili. Město bylo Ponta Porá, ulice Rua Tiradentes. Spěchali jsme do města a pak se tamplížili. V té době jsme chovali k Laniganovi velký respekt; došlo nám, že chytře postupuje vpřed a současně si hlídá záda. Našli jsme ho, pak jsme ho ještě týden sledovali, jen abychom měli jistotu. Nosil jméno Danilo Silva."

"Sledovali jste ho celý týden?"

"Ano, museli jsme být trpěliví. Vybral si Ponta Porá z dobrého důvodu. Bylo to skvělé místo na úkryt. Místní činitelé spolupracují, když dostanou dobře zapláceno. Po válce to objevili Němci. Jeden chybný tah, poldové dostanou hlášku a vystoupí na jeho ochranu. Tak jsme čekali a chystali akci, až jsme ho konečně chytili mimo město, na zastrčené cestě beze svědků. Čistý únos. Propašovali jsme ho do Pa-raguaye, kde jsme měli domek."

"A tam jste ho mučili?"

Stephano chvíli mlčel, napil se kávy a díval se na Olivera. Pak řekl: "Něco takového."

27 patrick přecházel a protahoval se na jed-nom konci konferenční místnosti, zatímco Sandy seděl, poslouchal a čmáral si do bloku. Sestřička přinesla nedotčený podnos se sušenkami. Sandy sušenky obdivoval a ptal se sám sebe, kolika obžalovaným z vraždy asi donášejí sušenky? Kolik z nich má svůj vlastní tým osobních strážců, číhajících nablízku? U kolika se zastavuje soudce na pizzu?

"Situace se mění, Sandy," pronesl Patrick, aniž se na něj podíval. "Musíme jednat rychle."

"Ale jak?"

"Nezůstane tady, dokud se její otec pohřešuje."

"Jako obvykle jsem totálně zmaten. Trhliny se rozšiřují a vy dva mluvíte jiným jazykem. Ale já jsem jen právník. Proč

bych měl něco vědět?"
"Ona má spisy a záznamy a celý příběh. Musíš jít za ní."
"Mluvil jsem s ní včera večer."
"Čeká na tebe."
"Opravdu? Kde?"
"V Perdido je dům na pláži. Je tam."
"Nech mě hádat. Čeká se ode mne, že všeho nechám a rovnou tam poletím."
"Je to důležité, Sandy."
"Moji další klienti taky," řekl rozzlobeně. "Proč mě nemůžete upozornit předem?"
"Je mi líto."
"Dnes odpoledne mám soud. A můj syn hraje fotbal, chci snad příliš mnoho, když požaduji předem upozornění?"
"Nemohl jsem čekat únos, Sandy. Musíš uznat, že okolnosti jsou poněkud neobvyklé. Snaž se to pochopit."
Sandy se zhluboka nadechl a něco si poznamenal. Patrick se posadil na kraj stolu až k němu. "Omlouvám se, Sandy."
"O čem budeme mluvit v domě na pláži?"
"O Aricioví."
"O Aricioví," opakoval. Základní věci znal, aspoň to, co četl v novinách.
"Bude to chvíli trvat, takže by sis měl vzít věci na přenocování."
"To mám zůstat v tom domě?"
"Ano."
"S Leou?"
"Ano. Je to velký dům."
"A co mám říct své ženě? Že strávím noc v domě na pláži s krásnou Brazilkou?"
"To bych neřikal. Jen jí řekni, že máš schůzku se zbytkem mého týmu obhájců."
"To je hezké."
"Díky, Sandy."

Po přestávce se k Oliverovi připojil i Underhill. Seděli vedle sebe, za nimi stála videokamera a všechny oči se upíraly na Stephana na druhém konci stolu.

"Kdo vyslychal Patricka?" zeptal se Underhill.

"Nejsem povinen uvádět jména svých spolupracovníků."

"Měl ten člověk nějaké zkušenosti s fyzickými metodami vyšetřování?"

"Omezené."

"Popište použité metody."

"Nejsem si jist..."

"Viděli jsme fotografie popálenin, pane Stephano. A my, to jest FBI, jsme žalováni za zranění způsobená vašimi lidmi. Tak nám řekněte, jak jste je způsobili."

"Já jsem tam nebyl. Neplánoval jsem výslech, protože mám v téhle oblasti malé zkušenosti. Věděl jsem všeobecně, že na různá místa těla pana Lanigana budou aplikovány elektrické šoky. To se také stalo. Neměl jsem tušení, že to způsobí vážné popáleniny."

Nastala pauza. Underhill se podíval na Olivera a Oliver pohlédl na Underhilla. Otevřená nedůvěra. Stephano si z nich prostě dělal legraci.

"Jak dlouho to trvalo?"

"Pět až šest hodin."

Nahlédli do spisu a něco si pošeptali. Underhill mu položil pár otázek na téma, jak se uskutečnila identifikace, a Stephano popsal, jak se snímaly otisky prstů. Oliver poněkud ztrácel pojem o čase a strávil téměř hodinu tím, že požadoval přesný popis toho, jak Patricka dopadli, jak daleko ho vezli a jak dlouho ho vyslychali. Vyslychali Stephana na téma, jak probíhala cesta z džungle na letiště v Concepciónu. Šťourali a zkoušeli a ptali se na všechno jiné, potom se chvíli radili a vrátili se k nejdůležitější otázce.

"Co jste se při výslechu pana Lanigana dozvěděli o penězích?"

"Nic moc. Řekl nám, kde peníze byly dřív, ale už byly převedeny jinam."

"Můžeme předpokládat, že vám to řekl pod extrémním nátlakem?"

"To můžete."

"Jste přesvědčen, že v té chvíli nevěděl, kde ty peníze jsou?"

"Já jsem tam nebyl. Ale muž, který výslech vedl, mi řekl, že podle něj pan Lanigan nepochybně neznal přesné místo, kde peníze jsou."

"Výslech nebyl nahráván obrazově nebo zvukově?"

"Ovšemže ne," řekl Jack, jako by ho to ani nenapadlo.

"Zmínil se pan Lanigan o nějakém spolupachateli?"

"Pokud vím, tak ne."

"Co to znamená?"

"To znamená, že to nevím."

"A co muž, který vedl výslech? Slyšel, že by se pan Lanigan zmínil o spolupachateli?"

"Pokud vím, tak ne."

"Takže pokud víte, pan Lanigan se nikdy nezmínil o nějakém svém společníkovi."

"Přesně tak."

Znovu listovali v papírech a něco si mezi sebou šeptali, pak udělali dlouhou přestávku, která Stephana velice znepokojila. Řekl dvě lži za sebou - žádná nahrávka a žádný spolupachatel -, ale stále se cítil neohrožený. Jak by mohli tihle chlapi vědět, co se odehrálo a řeklo v paraguayské džungli? Jenomže byli od FBI. Takže znervózněl a čekal. Najednou se otevřely dveře, vešel Hamilton Jaynes a za ním třetí vyšetřovatel Warren. "Nazdar, Jacku," pozdravil Jaynes hlasitě a posadil se ke stolu. Warren usedl ke svým kolegům.

"Nazdar, Hamiltone," pozdravil Stephano a znervózněl ještě víc.

"Poslouchal jsem ve vedlejší místnosti," řekl Jaynes s úsměvem. "A najednou mě napadlo, jestli mluvíte pravdu."

"Samozřejmě."

"Samozřejmě. Hele, slyšel jste někdy jméno Eva Mirandová?"

Stephano jméno pomalu opakoval, jako by jím byl totálně zmaten. "Myslím, že ne."

"Je to právníčka z Ria. Patrickova přítelkyně."

"Neznám."

"Víte, právě to mě znepokojuje, Jacku, protože si myslím, že víte přesně, kdo to je."

"Nikdy jsem o ní neslyšel."

"Tak proč se ji snažíte najít?"

"Já nevím, o čem mluvíte," řekl poněkud nejistě Stephano.

První promluvil Underhill. Díval se přímo na Stephana, ale mluvil k Jaynesovi. "On lže."

"To rozhodně," přidal se Oliver.

"O tom není pochyb," dodal Warren.

Stephanovy oči přelétaly od hlasu k hlasu. Začal něco říkat, ale Jaynes ho zarazil dlaněmi. Dveře se otevřely a další kolega ze školy Underhill-Oliver-Warren vešel jen natolik, aby řekl: "Hlasová analýza prokazuje dostatečně, že lže." Domluvil a okamžitě odešel.

Jaynes sebral list papíru a sumarizoval. "Tohle je zpráva z dnešních ranních novin, vydávaných v Riu. Hovoří o únosu pana Paula Mirandy. Jeho dcera je Patrickovou přítelkyní, Jacku. Ověřili jsme si to u úřadů v Riu. Žádná žádost o výkupné. Nic od únosců." Posunul papír směrem ke Stephanovi, ale zastavil ho mimo jeho dosah.

"Tak kde je pan Miranda?"

"Já nevím. Nevím, o čem mluvíte."

Jaynes pohlédl na druhý konec stolu.

"Pořád lže," ozval se Underhill. Oliver a Warren souhlasně přikýkli.

"Měli jsme dohodu, Jacku. Vy nám řeknete pravdu a my stáhneme obvinění proti vám. A jak si vzpomínám, dohodli jsme se, že nezatkujeme vaše klienty. Co asi teď mám dělat, Jacku?"

Stephano pohlédl na Underhilla a Olivera, o nichž se domníval, že jsou připraveni skočit na jeho další slovo. Oni jej však naopak chladně sledovali a nic jim neušlo.

"Ona ví, kde jsou peníze," řekl rezignovaně Stephano.

"Vy víte, kde je?"

"Ne. Utekla z Ria, když jsme našli Patricka."

"Ani stopy po ní?"

"Ne."

Jaynes vrhl pohled na svou četu pravdy. Ano, už přestal lhát.

"Souhlasil jsem, že vám všechno řeknu," ozval se Jack. "Neřekl jsem, že nebudu dělat nic jiného. Pořád ji můžeme hledat."

"My jsme o ní nevěděli."

"To mě mrzí. Bude-li to nutné, můžeme si prohlédnout naši dohodu. Rád zavolám svého právníka."

"Ano, ale my už jsme vás přistihli při lži."

"Je mi líto. Už se to nestane."

"Nechte to děvče, Jacku. A propusťte jejího otce."

"Budu o tom přemýšlet."

"Ne. Vy to hned uděláte."

Dům na pláži byl moderní třípodlažní stavba v řadě zdánlivě identických budov na čerstvě zastavěném pruhu pobřeží. V říjnu už sezóna skončila. Většina domů vypadala opuštěně. Sandy zaparkoval za naleštěným čtyřdvéřovým autem s poznávací značkou Louisiany. Zřejmě z půjčovny, usoudil. Slunce už viselo nízko nad obzorem, jen pár centimetrů od klidné hladiny. Vyšel po schodech a šel po terase, až našel dveře.

Lea odpověděla na zaklepání trochu nuceným krátkým úsměvem, protože byla v podstatě laskavá bytost a nepoddávala se výkyvům temných nálad, které ji teď přepadaly. "Pojďte dál," řekla tiše a zamkla za ním dveře. Obývací pokoj byl velký a klenutý, na třech stranách prosklený a s krbem uprostřed.

"Hezké místo," poznamenal Sandy a pak zachytil nádherné aroma linoucí se z kuchyně. Kvůli Patrickovi nestihl oběd.

"Máte hlad?" zeptala se.

"Umírám hladem."

"Vařím něco malého."

"Výborně."

Podlaha z pravého tvrdého dřeva trochu vrzala, když ji následoval do jídelny. Na stole ležela papírová krabice a vedle ní úhledně srovnané listiny. Pracovala. Zastavila se u stolu a pronesla: "To jsou Ariciovy materiály."

"Kdo je shromáždil?"

"Samozřejmě Patrick."

"Kde byly ty čtyři roky?"

"Uložené. V Mobilu."

Její odpovědi byly krátké a každá provokovala k desítkě rychlých otázek, které by na ni Sandy hrozně rád vypálil. "K tomu se dostaneme později," řekla a jen mávla rukou.

V kuchyni leželo na kráječce desce u dřezu celé pečené kuře. Na sporáku se kouřilo z pánve plné hnědé rýže smíchané se zeleninou. "Je to jen jednoduché jídlo," podotkla. "Pro mne není snadné vařit v cizí kuchyni."

"Vypadá to nádherně. Komu patří ta kuchyň?"

"Je to pronajatý dům. Mám ho na měsíc."

Krájela kuře a Sandyho požádala, aby nalil víno, výtečný Pinot- noir z Kalifornie. Posadili se ke stolku ve snídaňovém koutu, s nádherným výhledem na vodu a poslední okamžiky západu slunce.

Pozvedla sklenici. "Na zdraví."

"Na Patricka," odpověděl Sandy.

"Ano, na Patricka." Vůbec se nedala do jídla. Sandy si nacpal do úst velký kus kuřecích prsíček.

"Jak je mu?"

Rychle žvýkal, aby neznechutil tu příjemnou mladou ženu ústy plnými jídla. Doušek vína. Ubrousek ke rtům. "Patrick je v pořádku. Popáleniny se hezky hojí. Včera ho prohlédl specialista a řekl, že žádné štěpy nebudou zapotřebí. Jizvy mu několik let zůstanou, ale postupně se budou ztrácet. Sestřičky mu nosí sušenky. Soudce mu nosí pizzu. Minimálně šest ozbrojených mužů ho hlídá 24 hodin denně, takže bych řekl, že Patrickovi se daří mnohem lépe než většině obžalovaných z vraždy."

"To soudce Huskey?"

"Ano, Karl Huskey. Vy ho znáte?"

"Ne. Ale Patrick o něm často mluvil. Byli dobří přátelé. Patrick mi jednou řekl, že jestli ho chytí, doufá, že se to stane, dokud ještě bude Karl Huskey soudcem."

"Brzy už odejde," řekl Sandy. Napadlo ho, jak to šťastně vyšlo.

"On nemůže Patricka soudit, že ne?" zeptala se.

"Ne. Brzy z případu odstoupí." Sandy si už bral mnohem menší kousky kuřete. Stále jedl sám. Lea se ani nedotkla vidličky a nože. Držela sklenku s vínem u rtů a pozorovala oranžové a fialové mraky na obzoru.

"Promiňte. Zapomněl jsem se vás zeptat na otce."

"Vůbec se neozvali. Před třemi hodinami jsem mluvila s bratrem. Oni ale stále ani slovo."

"To je mi moc líto, Leo. Přál bych si, abych mohl něco udělat."

"I já bych ráda něco udělala. Je to hrozné. Nemůžu jet domů a nemůžu ani zůstat tady."

"To je mi líto," opakoval Sandy, protože ho nenapadlo nic jiného, co by jí mohl nabídnout.

Dál jedl mlčky. Lea si pohrávala s rýží a pozorovala oceán.

"Je to výtečné, moc dobré."

"Dík," odpověděla se smutným úsměvem.

"Čím je váš otec?"

"Univerzitním profesorem."

"Kde?"

"V Riu. Na Katolické univerzitě."

"A kde bydlí?"

"V Ipanemě, v bytě, kde jsem vyrůstala."

Její otec byl choulostivé téma, ale Sandymu se alespoň dostávalo odpovědí na jeho otázky. Možná jí pomáhalo, když o něm mluvila. Položil jí ještě několik otázek, velice všeobecných a hodně vzdálených únosu.

Jídla se ani nedotkla.

Když dojedl, zeptala se ho: "Dáte si kávu?"

"Nejspíš ji budeme potřebovat, že?"

"Ano."

Odnesli plastové talíře ze stolu a nechali je v kuchyni. Lea vařila kávu a Sandy si zatím prohlížel dům. Setkali se v jídelně, kam naservírovala kávu a kde zdvořilá neutrální konverzace skončila. Seděli proti sobě u skleněného stolu.

"Kolik toho víte o Ariciově případu?" zeptala se.

"Je to ten klient, jehož devadesát milionů Patrick sebral, pokud věříte novinám. Byl vedoucím pracovníkem firmy Platt & Rockland, který na společnost prozradil přehnanou fakturaci. Podal žalobu podle zákona o podvodných pohledávkách. Platt & Rockland byl přistižen, že vyúčtoval o šest set milionů víc. Podle zákona jeho odměna představovala patnáct procent z této částky. Jeho právníky byla firma Bogan a spol, kde pracoval náš přítel Patrick. To je asi vše. Základní údaje."

"To je dost dobré. Všechno, co vám teď řeknu, se dá ověřit těmito dokumenty a nahrávkami. Projdeme si je, protože je nezbytné, abyste se s tímhle materiálem důkladně seznámil."

"To už jsem někdy dělal, že?" Usmál se, ona však ne. Už žádné naivní pokusy o humor.

"Ariciovy pohledávky byly od samého počátku falšované." Mluvila pomalu; nebyl žádný spěch. Čekala, až to vstřebá, což trvalo několik vteřin. "Benny Aricia je velmi zkorumpovaný muž, který si vymyslel plán, jak okrást svou společnost i svou vládu. Pomáhalo mu pár velice schopných právníků, Patrickova bývalá firma a pár vlivných lidí ve Washingtonu."

"Asi senátor Nye, Boganův bratranec, ne?"

"Hlavně on, ano. Ale jak víte, že senátor Nye má ve Washingtonu značný vliv?"

"Slyšel jsem to."

"Aricia pečlivě připravil svůj plán, potom ho vzal k Charlesi Boganovi. Patrick tehdy už byl jejich nový společník, ale o Ariciovi nic nevěděl. Ostatní společníci byli do komplotu zasvěceni, všichni kromě Patricka. Firma se změnila a Patrick věděl, že něco je jinak. Začal slídit a poslouchat, až konečně zjistil, že příčinou všeho toho tajnostkářství je nový klient jménem Aricia. Zůstal trpělivý. Předstíral, že si ničeho nevšímá, a celou dobu shromažďoval důkazy. Spousta z nich je tady." Dotkla se krabice.

"Vraťme se na začátek," ozval se Sandy. "Vysvětlíte mi, v čem byly ty pohledávky podvodné."

"Aricia řídil New Coastal Shipyards v Pascagoule. To je divize společnosti Platt & Rockland."

"To všechno znám Velký vojenský kontraktor se záhadnou minulostí a špatnou reputací kvůli okrádání vlády."

"Přesně tak. Aricia využil velikosti firmy, aby realizoval svůj plán. New Coastal stavěla nukleární ponorky Expedition a rozpočet už překročila. Aricia se rozhodl, že to ještě zhorší. New Coastal předložila falešné pracovní výkazy, tisíce hodin za odborové sazby za práci, která nikdy nebyla odvedena, za zaměstnance, kteří nikdy neexistovali. Obstarávala materiál za přemrštěné ceny - žárovky po šestnácti dolarech za kus, pohárky po třiceti dolarech atd., atd. Seznam je nekonečný."

"Ten seznam je taky v téhle krabici?"

"Jenom velké položky. Radarové systémy, rakety, zbraně, věci, o nichž jsem nikdy neslyšela. Žárovky jsou maličkost. Aricia byl u společnosti dost dlouho, aby přesně věděl, jak se vyhnout odhalení. Vytvořil tunu dokladů, jen málo z nich se svým jménem. Platt & Rockland má šest různých divizí, které se podílejí na vojenských kontraktech, takže její ústředí je jeden velký cirkus. Aricia toho využil. Na každý falešný požadavek, předložený námořnictvu, napsal povolení, podepsané nějakým vedoucím z domácího ústředí. Aricia uzavřel smlouvy na nadhodnocený materiál a pak si vyžádal souhlas z vyšších míst. Systém se dal provozovat snadno, zejména někým tak mazaným, jako je Aricia, který stejně chtěl společnost podrazit. Vedl si velmi pečlivě záznamy a ty potom předal svým právníkům."

"A Patrick je získal?"

"Některé."

Sandy se podíval na krabici. Vrchní chlopně byly zavřené. "A tohle bylo schované od té doby, co zmizel?"

"Ano."

"Přišel si to někdy zkontrolovat?"

"Ne."

"A vy?"

"Přijela jsem před dvěma roky obnovit pronájem skladovacího boxu. Podívala jsem se do krabice, ale neměla jsem čas zkontrolovat její obsah. Byla jsem vystrašená a nervózní a nechtěla jsem tam jezdit. Byla jsem přesvědčená, že tyhle materiály nebudeme nikdy potřebovat, protože ho nikdy nedostanou. Ale Patrick to předvídal."

Zkušený advokát v Sandym byl připraven vypálit další salvu otázek, které se netýkaly Aricii, ale nechal to být. Uklidni se, říkal si, nevnučuj se a možná se dočkáš odpovědi. "Takže Ariciův plán fungoval a v jisté chvíli se obrátil na Charlese Bogana, jehož bratranec je nakopává zadků ve Washingtonu a bývalý šéf je federálním soudcem. Věděl Bogan, že přešvihnutí rozpočtu způsobí Aricia?"

Zvedla se, sáhla do krabice a vytáhla bateriový magnetofon a sadu pečlivě označených minikazet. Přejížděla po kazetách perem, až našla tu, kterou chtěla. Vložila ji do přehrávače. Sandymu bylo jasné, že to dělala už mnohokrát.

"Poslouchejte. 11. dubna 1991. První hlas je Boganův, druhý Ariciův. Aricia zavolal a Bogan vzal telefon v konferenční místnosti ve druhém poschodí sídla firmy."

Sandy se předklonil a opřel se o lokty. Kazeta se roztočila.

bogan: Dnes mi volal jeden z newyorských právníků Platta. Jmenuje se Krasny.

aricia: Toho znám. Typický newyorský blbec.

bogan: Ano, nebyl příliš přátelský. Řekl, že možná mají důkaz o tom, žeš věděl o dvojí fakturaci za obrazovky Stalker, které New Coastal koupila od RamTecu. Požádal jsem ho, aby mi ten důkaz ukázal. Řekl, že to bude trvat tak týden.

aricia: Klid, Charlie. Nemůžou to nijak dokázat, protože já jsem nic nepodepsal.

bogan: Ale věděl jsi o tom?

aricia: Jistěže jsem o tom věděl. Já jsem to naplánoval. Já jsem to spustil. Byl to další z mých úžasných nápadů. Jejich problém je, že to nemůžou dokázat, Charlie. Neexistují žádné doklady, žádní svědci.

Přehrávač se odmlčel a Lea řekla: "Stejná konverzace asi o deset minut později."

aricia: Jak se má senátor?

bogan: Má se fajn. Včera se sešel s ministrem námořnictva.

aricia: Jak to šlo?

bogan: Dobře. Jsou staří kamarádi, jak víš. Senátor dal najevo, že si velice přeje potrestat společnost Platt & Rockland za její hrabivost a přitom neuškodit projektu Expedition. Ministr má stejný názor a řekl, že bude tlačit, aby firma Platt & Rockland byla tvrdě potrestána.

aricia: Může to popohnat?

bogan: Proč?

aricia: Chci ty ztracené peníze, Charlie. Já už je cítím. Cítím tu chuť.

Lea stiskla tlačítko a přístroj se zastavil. Vyndala kazetu a uložila ji zpátky do stojánku. "Patrick začal nahrávat počátkem roku 1991. Měli v plánu odstranit ho z firmy koncem února pod záminkou, že nepřináší dost případů."

"Kolik je v té krabici kazet?"

"Je jich tam asi šedesát; každou Patrick pečlivě sestříhal, takže si můžete všechno poslechnout během tří hodin."
Sandy pohlédl na hodinky.
"Máme ještě hodně práce," ozvala se Lea.

28 paulovu žádost o rádio zamítli. ale když pochopili, že chce jen hudbu, přinesli mu staříčkový kazeták a dvě kazety s nahrávkami Rio Philharmonie Orchestra. Dával přednost klasice. Paulo si pustil slabě hudbu a prohlížel si hromadu starých časopisů. Žádost o knihy se zatím zvažovala. Jídlo bylo zatím víc než dostatečné; zdálo se, že se poctivě snaží, aby byl spokojen. Jeho vězňitelé, samí mladíci, pracovali pro někoho jiného, koho on nikdy nespatří, to Paulo věděl. Jestli ho propustí, mladíci se ztratí a nebude koho žalovat.
Druhý den plynul pomalu. Eva byla příliš chytrá, než aby jim vběhla do pastí. O den dřív by to mělo smysl. On sám klidně může čekat.

Druhý večer si Jeho Ctihodnost přinesla pizzu s sebou. Ta první soudci tak zachutnala, že odpoledne zavolal Patrickovi a zeptal se, jestli to mohou zopakovat. Patrick prahnul po společnosti.

Huskey sáhl do malého kufříku a vytáhl hromádku obálék, které hodil na pracovní stůl advokáta Lanigana. "Spousta lidí tě chce pozdravit, většinou ta banda od soudu. Řekl jsem jim, že ti mohou napsat."

"Netušil jsem, že mám tolik přátel."

"Nemáš. Tohle jsou znudění ouřadové, kteří mají spoustu času na psaní dopisů. Jedině takhle se trochu přiblíží k dění."

"Tak ti děkuju."

Huskey si přitáhl židli k Patrickově posteli a opřel si nohy o povytaženou zásuvku nočního stolku. Patrick snědl skoro dva díly pizzy a už měl dost.

"Brzy se budu muset případu vzdát," ozval se Huskey málem omluvným tónem.

"Já vím."

"Dnes ráno jsem měl dlouhý rozhovor s Trusselem. Já vím, že po něm nešílíš, ale je to dobrý soudce. Je ochoten případ převzít."

"Radši bych měl soudce Lankse."

"Ano, ale bohužel to nevyjde. Lanks má problémy s krevním tlakem a snažíme se mu nedávat velké případy. Jak víš, Trussel má víc zkušeností než my dva s Lanksem dohromady, zejména v případech, kde to vypadá na trest smrti."

Když přítel dokončil poslední větu, Patrick zvládl lehké zachvění; zamžoural a na chvíli mu poklesla jeho kostnatá ramena. Trest smrti. Dolehlo to na něj, jak se mu často stávalo, když se dovedl k zrcadlu a dlouze se prohlížel. Huskey zachytil každý nepatrný pohyb.

Jak se říká, vraždy je schopen každý a za těch dvanáct let, co byl ve funkci soudce, si Huskey popovídal s mnoha vrahy. Patrick však byl jeho první přítel, kterého čekala cela smrti.

"Proč necháváš soudcování?" zeptal se Patrick.

"Z obvyklých důvodů. Nudí mě to, a jestli toho nenechám teď, už nikdy to nedokážu. Děti půjdou zanedlouho na vysokou a já potřebuju vydělat víc peněz." Huskey se na okamžik odmlčel a pak se zeptal: "Jenom ze zvědavosti, jak ses dověděl, že přestanu soudit? To člověk moc neroztrubuje."

"Prozradí se to."

"V Brazílii?"

"Měl jsem špiona, Karle."

"Někoho tady?"

"Ne. Ovšemže ne. Nemohl jsem riskovat kontakt s někým tady."

"Takže to byl někdo tam dole?"

"Ano, právník, s nímž jsem se seznámil."

"A tys mu všechno řekl?"

"Ji. Ano, všechno jsem jí řekl."

Huskey poklepal prsty o sebe: "Řekl bych, že to dává smysl."

"Vře to doporučuji, budeš-li někdy chtít tam dole zmizet sám."

"Budu si to pamatovat. A ta právníčka, kde je teď?"

"Myslím, že nablízku."

"Už chápu. To ona nejspíš má ty peníze."

Patrick se usmál, pak se naplno rozesmál. Konečně se ledy prolomily. "Co chceš vědět o penězích, Karle?"

"Všechno. Jak jsi je ukradl? Kde jsou? Kolik ti zbylo?"

"Řekni mi nejlepší soudní drb, který jsi o těch penězích slyšel."

"Ó, jsou jich stovky. Mně se nejvíc líbí ten, že jsi sumu zdvojnásobil a zahrabal ji v trezorech ve Švýcarsku, že jsi v Brazílii jen zabíjel čas a že by ses za pár let sebral a šel by sis hrát se svými penězi."

"To není špatné."

"Pamatuješ na Bobbyho Doaka, toho malého uhrovitého zmetka, co dělá rozvody za devadesát devět babek a protiví se mu každý advokát, který účtuje víc?"

"Jistě, dává si inzeráty do církevních věstníků."

"To je on. Včera popíjel kávu v kanceláři soudu a vyprávěl, že podle jeho informací z důvěryhodných zdrojů jsi prošťuroval peníze za drogy a nezletilé prostitutky, a proto jsi žil v Brazílii jako chudák."

"To je celý Doak."

Patrick se odmlčel a bylo po veselosti. Huskey nehodlal propást příležitost. "Tak kde jsou ty peníze?"

"To ti nemůžu říct, Karle."

"Kolik jich zbylo?"

"Tuna."

"Víc, než jsi ukradl?"

"Víc, než jsem sebral, ano."

"Jak jsi to provedl?"

Patrick přehodil nohy přes postel, slezl a šel ke dveřím. Byly zavřené. Protáhl si záda a nohy a napil se vody z láhve. Pak se posadil na kraj postele a díval se dolů na Karla.

"Měl jsem kliku," řekl téměř šeptem. Ale Karl slyšel každou slabiku.

"Chtěl jsem odejít, Karle, s penězi nebo bez peněz. Věděl jsem, že firma má ty prachy dostat, a měl jsem plán, jak na ně. Ale kdyby to nevyšlo, stejně bych odjel. Už bych nevydržel další den s Trudy. Nenáviděl jsem svou práci a ke všemu na mě chystali v podniku podraz. Bogan a jeho hoši byli namočení do gigantického podvodu a já byl jediný mimo firmu, kdo o tom věděl."

"Do jakého podvodu?"

"S Ariciovými pohledávkami. To si povíme později. Takže jsem pomalu plánoval svůj útěk, měl jsem kliku a zmizel jsem. Štěstí mě opustilo až před dvěma týdny. Neuvěřitelné štěstí."

"Dostali jsme se až k pohřbu."

"Ano. Vrátil jsem se do malého bytu, který jsem si najal v Orange Beach. Zůstal jsem tam pár dní mezi čtyřmi stěnami, poslouchal jsem kazety s jazykovým kurzem a učil se portugalská slovíčka. Také jsem trávil hodně hodin stříháním nahrávek rozhovorů v kancelářích. Musel jsem uspořádat spoustu dokumentů. Pracoval jsem hodně tvrdě. V noci jsem chodil hodiny po pláži, potil jsem se, pokoušel jsem se co nejrychleji shodit nabraná kila. Skoro nic jsem nejedl."

"Jaké dokumenty jsi pořádal?"

"O Ariciovi. Odvážil jsem se vyjet na plachetnici. Základy jsem měl a najednou jsem měl motivaci pro to, stát se dobrým jachtařem. Loď byla dost velká, aby se na ní dalo několik dní bydlet, a brzy jsem se skrýval na vodě."

"Tady?"

"Ano. Zakotvil jsem poblíž Shore Island a sledoval pobřeží Biloxi."

"Proč jsi to dělal?"

"Měl jsem napíchnuté kanceláře, Karle. Každý telefon, každý stůl, kromě Boganova. Dokonce jsem měl mikrofon i na pánském záchodě v prvním patře mezi Boganovou a Vítanovou kanceláří. Mikrofony vysílaly do centrály, kterou jsem schoval v podkroví. Je to stará firma ve starém domě, v pokroví je uložen milion spisů. Nikdo tam nikdy nechodil. Na střeše byla ke komínu připevněna stará televizní anténa, tou jsem protáhl kabely. Centrála pak vysílala na pětadvacetcentimetrový talíř, který jsem instaloval na plachetnici. Bylo to nejmodernější hi-tech zařízení, Karle. Koupil jsem to na černém trhu v Římě a stálo mě to hromadu peněz. Dalekohledem jsem viděl na komín, příjem signálů byl dobrý. Každá konverzace na doslech mikrofonu putovala ke mně na jachtu. Všechno jsem nahrával a v noci jsem to stříhal. Věděl jsem, kde byli na obědě i jakou náladu měly jejich manželky. Věděl jsem všechno."

"To je neuvěřitelné."

"Měl bys je slyšet, jak se po mém pohřbu snažili být vážní. Přijímali telefonické projevy soustrasti a do telefonu promlouvali tak smutně. Ale mezi sebou žertovali o mé smrti. Uchránila je od nepříjemné konfrontace. Na Bogana padl los, aby mi oznámil, že mě vyhazují z firmy. Den po pohřbu popíjel s Havaracem skotskou v konferenční místnosti - smáli se, jakou jsem měl kliku, že jsem umřel v tak vhodné chvíli."

"Máš ty kazety?"

"Samozřejmě. Poslouchej. Mám kazetu s nahrávkou rozhovoru mezi Trudy a Dougem Vítanem v mé bývalé kanceláři jen několik hodin před mým pohřbem, ve chvíli, kdy otevřeli moji schránku a našli v ní životní pojistku na dva miliony dolarů. Jak příjemné překvapení. Jejich reakce je k popukání. Trudy trvalo jen dvacet sekund, než se zeptala: „Kdy ty peníze dostanu?“"

"Kdy si to budu moci poslechnout?"

"Nevím. Brzy. Kazet byly stovky. Stříhal jsem je několik týdnů dvanáct hodin denně. Představ si všechny ty telefonické hovory, co jsem musel vyslechnout."

"Nezačali mít někdy podezření?"

"Ani ne. Jen Rapley jednou poznamenal k Vítanovi, že je až neuvěřitelné, jak to bylo načasované, když se ukázalo, že jsem uzavřel dvoumilionovou pojistku jen osm měsíců před smrtí. Pak se ozval jeden či dva komentáře na téma, jak jsem se divně choval, ale nic z toho nebylo. Byli příliš nadšení, že jsem pryč a z cesty."

"Odposlouchával jsi i telefony Trudy?"

"Uvažoval jsem o tom, ale k čemu? Její chování se dalo předvídat. K ničemu by mi to nebylo."

"Ale Ariciovy telefonáty ano."

"To rozhodně. Znal jsem každý tah, který pro Ariciu podnikli. Věděl jsem, že peníze jdou mimo Spojené státy. Věděl jsem, do které banky a kdy se tam dostanou."

"A jak jsi je tedy ukradl?"

"Zas jsem měl velkou kliku. Ačkoliv to řídil Bogan, s bankéři většinou jednal Vítano. Tak jsem letěl do Miami s čerstvými doklady, které mne představovaly jako Douga Vítana. Měl jsem i číslo jeho sociálního pojištění a další důležité údaje. Jeden chlápek v Miami má katalog s milionem obličejů a ty prostě ukážeš na jeden z nich, a šup! ten obličej se ocitne na tvém řidičském průkazu. Vybral jsem si obličej, který byl něco mezi mým a Vítanovým. Z Miami jsem odletěl do Nassau, tam už začalo jít do tuhého. Představil jsem se v United Bank of Wales. Hlavní šéf, s nímž Vítano jednal, byl nějaký Graham Dunlap. Ukázal jsem mu všechny své falešné doklady, včetně padělaného

rozhodnutí společníků, pochopitelně na firemním papíře, které mě opravňovalo převést peníze ihned, jak dojdou. Dunlap nečekal pana Vitrana a byl docela překvapen, dokonce polichocen, že někdo z firmy podnikne cestu kvůli takové běžné záležitosti. Nalil mi kávu a poslal sekretářku pro rohličky. Právě jsem jeden pojídal u něj v kanceláři, když přišel telegram."

"Vůbec ho nenapadlo ověřit si to telefonicky ve firmě?"

"Ne. A věř mi, Karle, že jsem byl připraven zdrhnout. Kdyby Dunlap dal najevo sebemenší podezření, byl bych ho srazil, utekl z budovy, chytil taxi a prchal na letiště. Měl jsem tři letenky na tři letadla."

"Kam bys byl letěl?"

"Nezapomeň, že jsem byl stále ještě mrtev. Pravděpodobně do Brazílie. Byl bych si našel místo jako barman a strávil zbytek života na pláži. Když to tak vezmu, možná by mi bylo líp bez peněz. Měl jsem je a oni po nich museli jít. Proto jsem teď tady. Ale Dunlap mi položil správné otázky a moje odpovědi vyšly skvěle. Potvrdil mi, že telegram právě přišel, a já jsem okamžitě autorizoval převod do banky na Maltě."

"Všech peněz?"

"Téměř všech. Dunlap chvíli váhal, když si uvědomil, že peníze opouštějí jeho banku. Málem jsem spolkl jazyk. Zmínil se o administrativním poplatku za jeho služby a já se ho zeptal, kolik se obvykle platí. Změnil se ve slizkého nymanda, řekl, že padesát tisíc by stačilo, a já souhlasil. Padesát tisíc zůstalo na kontě a později bylo převedeno Dunlapovi. Banka je v centru Nassau..."

"Byla v centru Nassau. Zanikla půl roku poté, cos ji oloupil."

"Jo, slyšel jsem. Škoda. Když jsem vyšel hlavními dveřmi a moje chodidla se dotkla chodníku, jen stěží jsem se udržel, abych nezačal poskakovat uprostřed hustého provozu jako šílenec. Chtělo se mi křičet, skákat a přebíhat sem a tam ulice, ale ovládl jsem se. Skočil jsem do prvního prázdného taxíku, namluvil jsem řidičovi, že jedu pozdě k letadlu, a vyrazili jsme. Letadlo do Atlanty odlétalo za hodinu. Do Miami za hodinu a půl. Do letadla na newyorské letiště La Guardia se už nastupovalo, takže jsem letěl do New Yorku."

"S devadesáti miliony dolarů."

"Bez padesáti tisíc pro starého Dunlapa. Byl to nejdelší let mého života, Karle. Urazil jsem tři martini, ale pořád jsem byl jen uzlíček nervů. Když jsem zavřel oči, viděl jsem celníky se samopaly, jak na mne čekají u východu. Dunlap určitě začal mít podezření a zavolal mě firmě. Nějak mě vystopovali na letiště a do letadla. Ještě nikdy jsem nechtěl tak rychle z letadla vypadnout. Přistáli jsme, dojeli k terminálu a vystoupili. Když jsme vešli do terminálu, zablesklo se a mě napadlo: Už je to tady! Už mě mají! Byl to nějaký kluk s kodakem. Vystartoval jsem a utíkal na toaletu, kde jsem dvacet minut proseděl na míse. U nohou mi ležel plátěný příruční kufřík s veškerým mým majetkem."

"Nezapomínej na těch devadesát milionů."

"No jo."

"Jak se peníze dostaly do Panamy?"

"Jak víš, že putovaly do Panamy?"

"Jsem soudce, Patricku. Policisté mi hodně řeknou. Je to maloměsto."

"Bylo to v instrukcích z Nassau. Peníze odešly na nový účet na Maltě a pak rychle do Panamy."

"Jak se z tebe stal takový šíbr na peněžní převody?"

"Chtělo to něco nastudovat. Pracoval jsem na tom rok. Ale řekni mi, Karle, kdy ses doslechl, že se peníze pohřešují?"

Karl se zasmál a ještě víc se opřel. Sepjal ruce za hlavou. "Tví kamarádi ve firmě se nijak nesnažili pomlčet o sumičce, kterou čekají a která je už na cestě."

"To jsem v šoku."

"Vlastně celé město vědělo, že brzy budou odporně bohatí. Nadělali takové tajnosti, a přitom utráceli jako šílenci. Havarac si koupil největší, nejčernější mercedes, jaký byl kdy vyroben. Vitránův architekt dokončoval projekt jejich nového sídla - tři a půl tisíce čtverečních metrů. Rapley podepsal kupní smlouvu na pětadvaceti metrovou jachtu; tvrdil, že uvažuje o penzi. Několikrát jsem zaslechl, jak je řeč o tryskovém letadle. Tady se těžko utají třicetimilionové palmáre, ale oni se nesnažili ani za mák. Vlastně chtěli, aby to lidé věděli."

"To se bandě právníků podobá."

"Tys to provedl ve čtvrtek, vid'?"

"Ano. Šestadvacátého března."

"Druhý den jsem měl jisté jednání v občanskoprávním procesu, když jednoho z právníků zavolali z jeho firmy. Sdělili mu, že došlo k problémům s velkou úhradou u firmy Bogan, Rapley, Vitrano, Havarac a Lanigan. Peníze zmizely. Všechny. Někdo je ukradl mimo území Států."

"Zmínil se někdo o mně?"

"První den ne. Ale dlouho to netrvalo. Proslechlo se, že bezpečnostní kamery v bance natočily někoho, kdo tě trochu připomíná. Další fakta zapadla do soukolí, a už to kolovalo po městě."

"Věřil jsi, že jsem to udělal já?"

"Nejdřív jsem byl v příliš velkém šoku, abych vůbec něčemu věřil. Všichni jsme byli šokováni. Pohřbili jsme tě, uložili k odpočinku, pomodlili se. Zdálo se to neuvěřitelné. Ale jak dny ubíhaly, šok přešel a skládanka se postupně vyplňovala. Nová závěť, životní pojistka, spálené tělo... začali jsme mít podezření. Potom vyšlo najevo, že v kancelářích firmy se to hemží štěnicemi. Všechny tu vyslýchala FBI. Po týdnu už všichni došli k názoru, žeš to spáchal ty."

"Byl jsi na mě hrdý?"

"Neřekl bych, že jsem byl hrdý. Možná udivený. Snad ohromený. Koneckonců, byla tu mrtvola. Pak jsem se o to začal zajímat."

"Ani ten nejmenší náznak obdivu?"

"Na to si nevzpomínám, Patricku. Ne, byl zavražděn nevinný člověk, abys mohl ukrást peníze. Navíc jsi tu nechal ženu a dceru."

"Žena dostala balík. Dítě není moje."

"To jsem tehdy nevěděl. Nikdo to nevěděl. Ne, nemyslím, že tě tu někdo obdivoval."

"A co moji kamarádi ve firmě?"

"Několik měsíců je nikdo nezahlédl. Zažaloval je Aricia. Další žaloby následovaly. Hrozně se zadlužili, takže byl vyhlášen konkurz. Rozvody, chlast, bylo to strašné. Zničili se přímo učebnicovým stylem."

Patrick se vyšplhal na postel a opatrně si položil nohy. Vychutnával to s nehezským úsměvem. Huskey se zvedl a šel k oknu. Nakoukl skrz žaluzie a zeptal se: "Jak dlouho ses zdržel v New Yorku?"

"Asi týden. Nechtěl jsem, aby se byť i část peněz vrátila do Států, takže jsem zařídil, aby je poslali do banky v Torontu. Panamská banka byla pobočkou Bank of Ontario, nebylo těžké poslat tolik, kolik jsem potřeboval."

"Začal jsi utrácet?"

"Ani ne. Teď jsem byl Kanadán s dobrými doklady a transplantací z Vancouveru, a díky penězům jsem si mohl dovolit koupit si malý byt a získat kreditní karty. Našel jsem si portugalského lektora a studoval šest hodin denně jazyk. Párkrát jsem zaletěl do Evropy, abych měl pas opotřebovaný a prověřený. Všechno fungovalo dokonale. Po třech měsících jsem nabídl byt k prodeji a odjel do Lisabonu, kde jsem se pár měsíců učil portugalsky. Potom jsem 5. srpna 1992 odletěl do São Paula."

"Tvůj Den nezávislosti."

"Absolutní svobody, Karle. Přistál jsem tam se dvěma malými zavazadly. Nastoupil jsem do taxíku a brzy jsem se v tom dvacetimilionovém městě ztratil. Byla tma, přšelo, chvíli jsme v tom provozu stáli a já seděl vzadu v autě a přemýšlel o tom, že nikdo na světě neví, kde jsem. A nikdo mě nikdy nenajde. Málem jsem brečel, Karle. Byla to čirá, nespoutaná svoboda. Díval jsem se na tváře lidí pobíhajících po chodnících a říkal jsem si, teď jsem jeden z nich. Jsem Brazilec Danilo a už jím navždycky zůstanu."

29 sandy spal tři hodiny na tvrdé, matraci v mansardě nejspíš nad pracovním, daleko od ní, a probudily ho sluneční paprsky, pronikající šterbinami mezi žaluziemi. Bylo půl sedmé. Řekli si dobrou noc ve tři, po sedmi hodinách intenzivního pročitání dokumentů a naslouchání spoustě rozhovorů, které Patrick bez dovolení a obdivuhodně kvalitně zaznamenal.

Osprchoval se, oblékl a sešel do kuchyně, kde už ve snídaňovém koutku seděla Lea s čerstvou kávou a překvapivě čilým výrazem ve tváři. Zatímco si pročítal noviny, připravila mu pšeničný toust s džemem. Sandy byl připraven k odchodu. Chtěl se vrátit do kanceláře s tou směsicí informací o Ariciovi a udělat si v nich pořádek na vlastní pěst.

"Váš otec se ještě neozval?" zeptal se.

"Ne. Ale odtud nemůžu telefonovat. Později půjdu něco nakoupit a zavolám z automatu."

"Budu se za něj modlit."

"Díky."

Naložili celou Ariciovu krabici do kufru jeho auta a rozloučili se. Slíbila, že mu do 24 hodin zavolá. Hned tak brzy neodjede. Problémy jejich mandanta už nejsou jen vážné, ale naléhavé.

Ranní vzduch chladil. Přece jen už byl říjen a pobřeží zálivu také zaznamenalo příchod podzimu. Oblékla si parku a bosá se šla projít po pláži, jednu ruku v kapse a v druhé hrnek kávy. Oči si zakryla slunečními brýlemi, což ji vadilo. Pláž byla opuštěná. Proč byla nucena skrývat si obličej?

Jako každá Carioca, Brazílka z Ria, trávila hodně času na pláži, v centru dění. Dětství prožila v otcově bytě v Ipanemě, v nejluxusnější čtvrti Ria, kde v podstatě každé dítě vyrůstalo na pláži.

Nebyla zvyklá na dlouhé procházky u vody bez tisíců lidí kolem, kteří se spokojeně slunili a hráli si. Její otec jako jeden z prvních organizoval protestní akce proti nekontrolované zástavbě v Ipanemě. Nelíbil se mu zdejší nárůst populace a chaotická výstavba, a neúnavně proti tomu bojoval s občanskými skupinami. Jejich činnost byla sice v rozporu s typickým postojem Carioců "žij a nech žít", ale časem ho tu začali obdivovat a dokonce jeho aktivitu vítat. A Eva, coby právnická, ekologickým iniciativám v Ipanemě a Leblonu nestále bezplatně pomáhala.

Slunce se schovalo za mraky a vítr zesílil. Vrátila se do domu, racci ji následovali a pokřikovali jí nad hlavou. Zavřela všechna okna, zamkla všechny dveře a odjela do supermarketu vzdáleného dvě míle, kde si chtěla koupit šampon a ovoce a najít nejbližší telefonní automat.

Nejdřív toho muže neviděla, a když si ho konečně všimla, zdálo se, že u ní stojí věčnost. Ve chvíli, kdy držela láhev vlasového kondicionéru, zafíkal, jako když má rýmu. Otočila se, podívala se na něj skrz tmavé brýle a jeho upřený pohled ji zarazil. Mohlo mu být tak třicet až čtyřicet, běloch, neholený; neměla však čas všimnout si něčeho jiného. Zíral na ni fascinujícíma zelenýma očima, které svítily v bronzově opáleném obličejí. Chladnokrevně se vzdálila a procházela s lahvi uličkou. Možná to byl jen nějaký místní chlápek, neškodný zvrhlík, který rád číhal v obchodě a děsil hezké rekreatky. Třeba ho v tomhle obchodě znali a nechávali ho být, protože by mouše neublížil.

Za pár minut ho spatřila znovu, tentokrát se schovával u polic s pečivem. Tvář ukrýval za těstem na pizzu, ale kovově se lesknoucí oči sledovaly každý její pohyb. Proč se schovával a zakrýval si obličej? Všimla si, že byl jen v šortkách a sandálech.

Náhle ji popadla panika a v horkých vlnách se šířila z hrudi do nohou. První myšlenka byla utéct, ale zachovala klid tak dlouho, než našla malý nákupní košík. Někdo ji pozoroval, ale ona měla tu výhodu, že stejně tak může pozorovat i jeho. Kdo ví, kdy ho opět uvidí. Toulala se oddělením ovoce a zeleniny, pak prošla mezi sýry a dlouho ho nespátřila. Potom ho uviděla zády k sobě, jak drží kanystr s mlékem.

O několik minut později ho zahlédla skrz širokou výlohu, jak jde přes parkoviště, hlavu nakloněnou na stranu, mluví do

mobilního telefonu a nic nenese. Kam dal to mléko? Chtělo se jí vyběhnout zadním východem, ale auto měla zaparkované vpředu. Co neklidněji zaplatila za zboží, ale když si brala drobné, ruce se jí tráslly.

Na parkovišti stálo třicet aut, včetně jejího z půjčovny; věděla, že je všechny nemůže prohlédnout. Ale chtěla by. V jednom z nich byl. A ona by ráda odsud odjela s jistotou, že není sledována. Rychle nastoupila do vozu, vyjela z parkoviště a zahrula k domu na pláži. Ale uvědomovala si, že se tam už nesmí vrátit. Ujela půl míle, pak rychle otočila do protisměru, právě včas, aby ho zahlédla za sebou, o tři vozy dál, jak jede v nové toyotě. Zelené oči se v poslední sekundě odvrátily. Je divné, že si je nezakryje, napadlo ji.

Ted' se všechno zdálo divné. Divné bylo, že jede po cizí dálnici v cizí zemi s falešným pasem, který tvrdí, že je někým, kým nikdy nechtěla být, a jede někam, ani neví kam. Ano, všechno bylo podivné a nejasné a pekelně děsivé. Eva ted' ze všeho nejvíce potřebovala a zoufale chtěla vidět Patricka, aby na něj mohla do sytosti křičet a možná i házet kamení. Tohle si spolu nedohodli. Jedna věc byla, že Patrick pyká kvůli své minulosti, ale ona přece nic špatného neprovedla. Nemluvě o Paulovi.

Jako Brazilka měla ve zvyku jezdit s jednou nohou na plynu a druhou na brzdě; provoz podél pláže si ostatně její obvyklý styl jízdy vyžadoval. Ale ted' musela zachovat klid. Žádnou paniku, když jsi na útěku, říkal jí Patrick mnohokrát. Mysli, pozoruj, plánuj.

Sledovala auta za sebou. Řídila se všemi dopravními předpisy.

"Vždycky musíš vědět, kde jsi," řekl jí Patrick. Hodiny studovala silniční atlas. Odbočila na sever a zastavila u benzinové pumpy, aby zjistila, co se stane. Nic. Muž se zelenýma očima za ní nebyl, ale to ji nepotěšilo. Věděl, že ho viděla. Že byl přistižen. A tak prostě zavolal z mobilního telefonu a ted' ji sledoval někdo další.

Za hodinu vstoupila do letištního terminálu v Pensacole a čekala osmdesát minut na letadlo do Miami.

Hodil by se jí jakýkoliv let. Ten do Miami náhodou startoval nejdřív. Ale může to znamenat katastrofu.

Čekala, skryta za časopisem, u bistra a dávala pozor na všechno, co se pohnulo. Strážný na ni hleděl se zalíbením, bylo těžké ho ignorovat. Jinak letiště zelo téměř prázdnotou.

Spojení s Miami obstarávalo turbovtulové letadlo a let se zdál nekonečný. Osmnáct ze čtyřiaadvaceti sedadel zůstalo neobsazených, pět pasažérů vyhlíželo neškodně. Dokonce si krátce zdřímla.

V Miami se na hodinu ukryla v letištní hale, popíjela drahou vodu a sledovala dav proudící sem a tam. U přepážky společnosti Varig si koupila letenku první třídy do São Paula. Ani nevěděla proč. São Paulo nebyl domov, ale rozhodně bylo správným směrem. Možná se tam skryje na pár dní v nějakém pěkném hotelu. Byla by blíž otci, ať je kdekoliv.

Letadla létala na stovky míst. Proč nenavštívit vlastní zem?

Jak se to běžně dělá, FBI upozornila veškerý personál celního a imigračního úřadu a zároveň i letecké společnosti. Hlášení uvádělo mladou ženu, věk třicet jedna, cestující s brazilským pasem, pravým jménem Eva Mirandová, ale pravděpodobně užívající jiné jméno. Když se dozvěděli, jak se jmenuje její otec, nebyl žádný problém zjistit i její pravé jméno. Když Lea Piresová prošla pasovou kontrolou na Miami International, nečekala žádné problémy. Stále ještě pátrala, zda ji nikdo nesleduje.

V posledních dvou týdnech se její pas na jméno Lea Piresová osvědčil jako spolehlivý.

Před necelou hodinou však jeden celník během přestávky na kávu spatřil hlášení FBI. Nejdřív stiskl poplašné tlačítko na svém skeneru a pak pomalu zkoumal každý údaj v pase. Lea to zpočátku považovala za protivné zdržování, pak si ale uvědomila, že něco není v pořádku. Cestující v ostatních pruzích procházeli, stěží zpomalili, aby otevřeli pas a viděli souhlasné kývnutí. Vtom se odněkud vynořil nadřízený v modrém saku a něco si pošeptal s celníkem. "Mohla byste sem za námi, slečno Piresová?" zeptal se zdvořile, ale nedal jí možnost k diskusi. Ukázal na řadu dveří v široké chodbě. Zeptala se: "Je tu nějaký problém?"

"Ani ne. Jenom pár otázek." Čekal na ni. Uniformovaný strážný s macem a revolverem u pasu čekal také. Nadřízený držel její pas. Desítky cestujících za ní je sledovaly.

"Jaké otázky?" naléhala, ale zamířila s vedoucím a strážným ke druhým dveřím.

"Jenom pár otázek," opakoval. Otevřel jí dveře a uvedl ji do čtvercové místnosti bez oken. Zadržovací cela. Všimla si jména Rivera na klopě jeho saka. Nevypadal na Hispánce.

"Vrat'te mi můj pas," požádala ho, jakmile se dveře zavřely a oni osaměli.

"Ne tak rychle, slečno Piresová. Potřebuji vám položit několik otázek."

"Ale já na ně nemusím odpovídat."

"Uklidněte se, prosím. Posad'te se. Mohou vám přinést kávu nebo vodu?"

"Ne."

"Je ta adresa v Riu platná?"

"To rozhodně je."

"Odkud jste přiletěla?"

"Z Pensacoly."

"Váš let?"

"Airlink 855."

"A váš cíl?"

"São Paulo."

"Kam do São Paula?"

"To je snad moje soukromá věc."

"Obchodně nebo soukromě?"

"Proč na tom záleží?"

"Záleží na tom. Váš pas uvádí domácí adresu v Riu. Tak kde budete bydlet v São Paulu?"

"V hotelu."

"A jméno hotelu?"

Chvilí zaváhala, jak se snažila přijít na jméno hottlu, a ten malý interval byl smrtelný. "No... ten... Intercontinental," vyhrkla konečně a znělo to naprosto nevěrohodně.

Napsal si to a pak řekl: "A můžeme předpokládat, že tam máte rezervovaný pokoj na jméno Lea Piresová?"

"Samozřejmě," odsekla. Jediný telefonát by však dokázal, že lže.

"Kde máte zavazadla?" zeptal se.

Další trhlina na fasádě a ještě nepřijemnější. Zaváhala, odvrátila pohled a řekla: "Cestuji jen nalehko."

Někdo zaklepal na dveře. Rivera je pootvřel, vzal list papíru a něco zašeptal neviditelnému kolegovi. Lea se posadila a snažila se uklidnit. Dveře se zavřely a Rivera studoval svůj důkaz.

"Podle našich záznamů jste vstoupila do země před osmi dny zde v Miami, přiletěla jste letadlem z Londýna, které startovalo z Curychu. Osm dní a žádná zavazadla. Nezdá se vám to divné?"

"Je to trestné, cestovat nalehko?" zeptala se.

"Ne, ale je trestné užívat falešný pas. Alespoň tady, ve Spojených státech."

Podívala se na pas ležící na stole vedle něj; věděla, že je skrz naskrz falešný. "To není falešný pas," pronesla rozhořčeně.

"Znáte osobu jménem Eva Mirandová?" zeptal se Rivera a Lea nedokázala udržet hlavu vzhůru. Srdce se jí zastavilo, obličej se protáhl; uvědomila si, že honička skončila.

Rivera věděl, že dopadli další. "Budu se muset spojit s FBI," řekl. "Chvilí to bude trvat."

"Jsem zatčena?"

"Ještě ne."

"Jsem právníčka. Já..."

"My víme. A máme právo vás zadržet kvůli výslechu. Naše kanceláře jsou o patro níž. Pojdme."

Rychle ji odváděl. Držela si kabelku a na očích měla stále černé brýle.

Dlouhý stůl byl plný papírů a složek, zmačkaných listů z bloků, ubrousků, prázdných pohárků a dokonce nedojedených sendvičů z nemocniční jídelny. Obědvali už před pěti hodinami, ale ani jeden právník nepomyslel na večeři. Čas zůstal přede dveřmi pokoje. Uvnitř na něm nezáleželo.

Oba muži byli bosí. Patrick měl na sobě tričko a trenýrky. Sandy byl oblečen ve velmi zmačkané bavlněné košili, khaki kalhotách, bez ponožek, v tom, co si časně ráno vzal v domě na pláži.

Ariciova krabice stála prázdná v rohu a její obsah ležel na stole.

Někdo zaklepal, současně otevřel a agent Joshua Cutter vstoupil dřív, než byl pozván. Zůstal stát u dveří.

"Tohle je soukromá schůzka," prohlásil Sandy velmi blízko Cutterovu obličej. Dokumenty na stole nemohl nikdo vidět.

Patrick šel ke dveřím a pomohl zakrýt výhled.

"Proč nezaklepáte, než vejdete?" zeptal se rozzlobeně.

"Pardon," řekl Cutter s ledovým klidem. "Bude to jen minutka. Jen jsem si řekl, že by vás zajímalo, že jsme zadrželi Evu Mirandovou. Dopadli jsme ji, když se pokoušela s falešným pasem proklouznout letištěm v Miami na cestě domů do Brazílie."

Patrick ztuhl a nevěděl, co na to říct.

"Evu?" zeptal se Sandy.

"Ano, také známou jako Lea Piresová. Tak to uvádí její falešný pas." Cutter odpovídal Sandymu, ale díval se na Patricka.

"Kde je?" zeptal se zaražený Patrick.

"Ve vězení, v Miami."

Patrick se obrátil a šel podél stolu. Vězení je hrozné všude, ale vězení v Miami, to znělo přímo zlověstně.

"Máte číslo, kam ji můžeme zavolat?" zeptal se Sandy.

"Ne."

"Na telefon má právo."

"Pracujeme na tom."

"Tak mi sežeňte číslo."

"Uvidíme." Cutter dál sledoval Patricka a ignoroval Sandyho. "Měla naspěch. Žádná zavazadla, ani jeden kufr. Jen se pokoušela vyklouznout do Brazílie a vás tu nechat."

"Mlčte!"

"Už můžete jít," ozval se Sandy.

"Jen mě napadlo, že to budete chtít vědět," řekl Cutter s úsměvem a odešel.

Patrick se posadil a jemně si třel spánky. Hlava ho bolela ještě před tím, než Cutter přišel, ale teď mu přímo třeštila. S Evou znovu a znovu probírali tři scénáře, podle nichž by jednala, kdyby ho dopadli. První, ten podle plánu: zůstane ve stínu, bude pomáhat Sandymu a bude se volně pohybovat. Druhý: mohli by ji dopadnout Stephano a Aricia, což byla zdaleka nejděsivější možnost. Třetí: chytí ji FBI, což nebylo tak děsivé jako druhá možnost, zato to s sebou neslo obrovské problémy. Aspoň je však v bezpečí.

Neprobrali tento čtvrtý scénář, že se vrátí do Brazílie bez něho. Nemohl uvěřit, že by ho opustila.

Sandy klidně posbíral spisy a uklidil stůl.

"V kolik hodin jsi od ní odjel?" zeptal se Patrick.

"Asi v osm. Byla normální, Patricku. Říkal jsem ti to."

"Žádná zmínka o Miami nebo o Brazílii?"

"Ne. Vůbec žádná. Odjel jsem v domnění, že se nějaký čas zdrží v domě na pláži. Řekla mi, že si ho pronajala na měsíc."

"Tak dostala strach. Proč by jinak utíkala?"

"Já nevím."

"Najdi advokáta v Miami, Sandy. A rychle."

"Pár jich znám."

"Musí být k smrti vyděšená."

30 bylo už po šesté, takže havarac je prav-děpodobně v kasinu u stolu s blackjackem, popíjí zdarma whisky a ohlíží se po ženách. Pověsti o jeho dluzích z hazardu kolovaly všude. Rapley byl nepochybně zamčený ve svém podkroví, na místě, kde ho všichni chtěli mít. Sekretářky a pomocníci byli pryč. Doug Vitrano zamkl hlavní dveře budovy a šel do zadní kanceláře, té největší a nejhezčí, kde za stolem, s vyhrnutými rukávy, čekal Charlie Bogan.

Patrickovi se podařilo instalovat odposlech ve všech kancelářích kromě kanceláře staršího společníka - na tento fakt se Bogan spoléhal při bouřlivých hádkách, které následovaly po ztrátě peněz. Když Bogan v kanceláři nebyl nebo se zdržoval někde v blízkosti, zamykali ji na závoru. Jeho společníci, jak jim opakovaně připomínal, nedokázali být obezřetní. Zejména Vitrano, jehož telefon byl použit při těch posledních osudných hovorech s Grahamem Dunlapem v Nassau a díky němuž se Patrick dozvěděl, kam peníze jdou. To se přemílalo tak ostře, že se tehdy málem porvali.

Bogan nemohl poctivě tvrdit, že by měl podezření na špionáž ve vlastní firmě. Pokud ano, proč nevaroval své méně všímavé společníky? Prostě byl opatrný a měl štěstí. Důležité rozhovory se zkrátka konaly v Boganově kanceláři. Zamknout speciální zámek trvalo jen sekundy. Jedině on měl klíč. Ani uklízeči nesměli v Boganově nepřítomnosti dovnitř.

Vitrano zabouchl dveře a dopadl do měkkého koženého křesla na opačné straně stolu.

"Dnes ráno jsem viděl senátora," řekl Bogan. "Zavolal si mě k sobě domů." Boganova matka a senátorův otec byli sourozenci. Senátor byl o deset let starší než Bogan.

"Má dobrou náladu?" zeptal se Vitrano.

"To bych neřekl. Chtěl poslední informace o Laniganovi a já mu řekl, co vím. Pořád ani stopy po penězích. Je velmi nervózní z toho, co může Lanigan vědět. Ujistil jsem ho, jako už mnohokrát, že veškerá komunikace s ním probíhala v této kanceláři a že tato kancelář byla čistá. Takže by si neměl dělat starosti s tím, co třeba Lanigan ví."

"Ale dělá si starosti?"

"Ovšemže si je dělá. Znovu se mne ptal, jestli existuje nějaký dokument spojující ho s Ariciou, a já jsem mu znovu řekl ne."

"Což je ovšem pravda."

"Ano. Neexistují žádné dokumenty se senátorovým jménem. S ním šlo všechno ústně. A většinou se jednalo na golfovém hřišti. Řekl jsem mu to tisíckrát, ale chtěl to slyšet znovu, když se Patrick vrátil."

"Tys mu neřekl o Komoře?"

"Ne."

Oba pozorovali prach na Boganově stole a znovu prožívali to, co se odehrálo v Komoře. V lednu 1992, měsíc poté, co ministerstvo spravedlnosti schválilo Ariciovy pohledávky, a asi dva měsíce před tím, než měli dostat peníze, k nim jednou vrazil Aricia bez pozvání, bez ohlášení a v mizerné náladě. Ještě byl s nimi Patrick, ale to bylo pouhé tři týdny před jeho pohřbem. Firma už zahájila rozsáhlou renovaci kanceláří, a proto se Bogan nemohl sejít s Ariciou ve své kanceláři. Malíři stáli na štaflích, nábytek zakryly ochranné fólie. Bojovného Ariciu odvedli do malé zasedačky na druhém konci chodby od Bogana, místnosti, které pro její malé rozměry říkali Komora. Nebylo tam nic, než čtvercový stůl se čtyřmi židlemi. Žádná okna, jen zkosený strop, protože nad ním vedlo schodiště.

Zavolali Vitranu, protože byl ve firmě druhý v pořadí, a začalo jednání. Netrvalo dlouho. Aricia byl našťavaný, protože právníci měli vydělat třicet milionů dolarů. Teď, když bylo jeho vyrovnání schváleno, nějak mu to došlo a řekl si, že palmáre třicet milionů je sprostárna. Bogan a Vitrano trvali na svém a začalo se to vyvíjet ošklivě. Nabídl, že najdou smlouvu o poskytování právních služeb, ale Aricia o to nestál.

V zápalu debaty se Aricia zeptal, kolik z těch třiceti milionů dostane senátor. Bogana se to dotklo a prohlásil, že mu do toho nic není. Aricia tvrdil, že to je jeho věc, protože, konečně, ty peníze jsou jeho, a pak se pustil do bouřlivé tirády, v níž napadal senátora a s ním i všechny politiky vůbec. Hlavně zdůrazňoval fakt, že senátor tak tvrdě pracoval ve Washingtonu, aby přiměl námořnictvo, Pentagon a ministerstvo spravedlnosti, aby jeho pohledávky uznali. Neustále opakoval: "Tak kolik dostane?"

Bogan vytřval uhybal. Řekl jen, že se o senátora postarají. Připomněl Ariciovi, že si firmu pečlivě vybral právě pro její politické konexe. A našťavaně dodal, že šedesát milionů v Ariciově kapse také není tak špatný výsledek, když uváží, že pohledávky byly od začátku zfalšované.

Řeklo se příliš mnoho.

Aricia navrhl jako palmáre pouze deset milionů. Bogan a Vitrano to okamžitě odmítli. Aricia pak z Komory vyrazil ven a přitom strašně nadával.

V Komoře nebyl žádný telefon, ale našly se dva mikrofony. Jeden pod stolem, ukrytý v rohu, kde se spojovaly dvě podpěry; byl přichycen černým tmelem. Druhý byl umístěn mezi dvěma zaprášenými právníckými knihami na jediné polici v místnosti. Knihy se nepoužívaly, byly tam v podstatě jen jako dekorace.

Po tom šoku z mizejícího bohatství a poté, co Stephano objevil všechny štěnice a dráty, Bogan s Vitranem o schůzce v Komoře dlouho nemluvili. Možná že to prostě odezní. Nikdy o tom neřekli Ariciovi, hlavně proto, že je tak brzy

zažaloval a teď nenáviděl i jejich jména. Incident se jim vypařil z paměti. Třeba se nikdy ani nestal.

Teď, když se vrátil Patrick, byli nuceni se s ním nějak vyrovnat. Vždycky tu byla šance, že mikrofony nefungovaly, nebo že to Patrick ve spěchu nezaregistroval. Rozhodně tam bylo dost jiných mikrofonů, aby měl co poslouchat.

Nakonec došli k názoru, že je docela dobře možné, že Patrick schůzku v Komoře nezaznamenal.

"Určitě by si neschovával kazety čtyři roky, co myslíš?" zeptal se Vitrano.

Ale Bogan neodpověděl. Seděl s rukama sepjatýma na žaludku a pozoroval, jak se na stole usazuje prach. Ach jo, co všechno mohlo být! Dostal by pět milionů, senátor také. Nebyl by žádný konkurz, žádný rozvod. Stále by měl svou ženu a rodinu, dům a postavení. Mohl vzít těch pět milionů a udělat z nich deset a zanedlouho dvacet. Měl by slušné peníze a svobodu dělat cokoliv. Všechno bylo na dosah ruky, hostina na stole, a pak to Patrick sebral.

Opojení nad nalezením Patricka trvalo pár dní, pak se ale pomalu vytrácelo, když začalo být zřejmé, že ty miliony za ním do Biloxi nepřijdou. S každým dnem se peníze zdály vzdálenější.

"Myslíš, že ty prachy dostaneme, Charlie?" zeptal se Vitrano skoro neslyšně, s pohledem upřeným na zem. Celá léta mu neřekl Charlie. Taková familiérnost byla ve firmě, kde panovala nenávist, neslýchaná.

"Ne," odpověděl Bogan. Nastala dlouhá přestávka. "Budeme mít štěstí, když nebudeme obžalováni."

Sandy měl před sebou hodinu důležitých telefonátů a nejdřív si chtěl odbýt ten nejnejpříjemnější. Z auta na nemocničním parkovišti zavolal své ženě a řekl jí, že se dlouho zdrží, tak dlouho, že možná bude nucen zůstat v Biloxi. A to chtěl jít na fotbalový zápas mužstva gymnázia, za něj hrál jeho syn. Omlouval se, svaloval vinu na Patricka a řekl, že to vysvětlí později. Přijala to mnohem lépe, než čekal.

Pak chytil sekretářku, která se ještě zdržela v kanceláři, a nechal si vyhledat telefonní čísla. Znal v Miami dva právníky, ale ani jeden z nich nebyl teď, ve čtvrt na osm, ve své kanceláři. Jeden nebral telefon ani doma. Druhý neuváděl v seznamu své soukromé číslo. Zavolal tedy několika známým právníkům v New Orleansu, až konečně získal soukromé číslo Marka Bircka, renomovaného trestního advokáta z Miami. Birck neprojevoval žádné nadšení z toho, že mu volá během večere, ale vyslechl jej. Sandy mu vylíčil v deseti minutách Patrickovu ságu včetně posledních událostí s uvězněním Evy někde v Miami. Právě kvůli ní volá. Birck projevil zájem i dokonalou znalost imigračního zákona a trestního řádu. Po večeri zavolá dvěma lidem. Sandy souhlasil, že se mu ozve za hodinu.

Třikrát musel volat, než zastihl Cuttera; dvacet minut ho přemlouval, než přistoupil na to, že se sejdou na kávu v cukrárně. Sandy tam dojel dřív a během čekání na Cuttera znovu zavolal Birckovi.

Birck hlásil, že Eva Mirandová je skutečně zadržena ve federálním internačním centru v Miami. Dosud nebyla oficiálně obviněna ze žádného trestného činu, ale bylo ještě brzy. V žádném případě ji nemůže dnes večer navštívit a bude těžké dostat se k ní i zítra. FBI a Celní služba mohou podle zákona zadržovat cizince, kteří cestují s falešným pasem, až celé čtyři dny; teprve pak lze žádat o propuštění. Vzhledem k okolnostem je to rozumné opatření, vysvětlil Birck. Tihle lidé pak obvykle velmi rychle mizí.

Birck znal internační centrum z návštěv svých klientů a tvrdil, že ve srovnání s podobnými místy není zase tak hrozné. Eva tu má svou vlastní celu a je v bezpečí. S jistou dávkou štěstí by se ráno měla dostat k telefonu.

Bez zbytečných podrobností mu Sandy zdůraznil, že s propuštěním není nutno spěchat. Venku po ní pátrají jistí lidé.

Birck slíbil, že zatahá za provázky hned časně ráno a pokusí se ji navštívit.

Jako palmáře požaduje deset tisíc dolarů; Sandy souhlasil, že mu je zaplatí.

Zavěsil, právě když Cutter pyšně vkročil do cukrárny, a podle slibu se posadil ke stolu u výlohy. Sandy zamkl auto a vešel za ním.

K večeru dostala jídlo ohřáté v mikrovlnné troubě, podávané na odřené plastovém podnose. I když už měla hlad, nenapadlo ji myslet na jídlo. Do cely z šedých popilkových tvárníc ho přinesly dvě mohutné uniformované ženy, kterým na řetězech u pasu cinkaly klíče. Jedna se zeptala, jak se jí vede. Zamumlala něco portugalsky a pak už jí daly pokoj. Dveře byly kovové, silné, s malým čtvercovým otvorem. Občas zaslechla hlasy dalších zadržených žen, ale jinak tu byl klid.

Ještě nikdy nebyla ve vězení, ani jako advokátka. Kromě Patricka si ani nevzpomínala na nějakého známého, který by byl uvězněn. Počáteční šok se změnil ve strach, potom v pocit studu, že je v kleci jako zvíře. V prvních hodinách ji udržovala ve střehu jen myšlenka na nebožehého otce. Jeho situace byla nepochybně mnohem horší než její. Modlila se, aby mu neublížili.

Ve vězení jí přišla modlitba jako samozřejmost. Modlila se za otce, modlila se za Patricka. Odolala pokušení vinit ho ze svých problémů, ačkoliv se to nabízelo. Patrick ji učil, jak cestovat a nezanechávat stopy, jak mizet. Zavinila si to sama, ne on.

Došla k názoru, že falešný pas není až tak velké provinění a může se snadno vyřídit. V zemi plné násilí, s nedostatkem věznic, se takový přestupek osoby, která nemá žádný záznam v trestním rejstříku, nejspíš vyřídí rychle, třeba jen mírnou pokutou a okamžitou deportací.

Útěchu našla v myšlence na peníze. Zítra požádá o právníka, zvolí si dobrého, s konexemi. Může také zavolat oficiálním činitelům v Brazílii; jejich jména zná. Bude-li to nutné, peníze se dají zavít ústa každému. Brzy se dostane odtud, a pak rychle domů, zachránit tátu. Skryje se někde v Riu; to by neměl být problém.

V cele bylo teplo, za zamčenými dveřmi ji hlídalo spousta ozbrojených osob. Je tu v bezpečí. Muži, kteří ublížili Patrickovi a teď zadržují jejího otce, sem za ní nemůžou.

Zhasla stropní světlo a natáhla se na úzkou pryčnu. FBI určitě hned sdělila Patrickovi, že ji zadrželi, takže to už pravděpodobně ví. Představila si ho, jak sedí nad svým blokem a rozebírá poslední události ze všech možných hledisek. A nebude spát, dokud se seznam nesmrske na nejlepší tři plány.

Plánování je ze všeho nejzávažnější, tvrdil vždycky.

Cutter si objednal kolu bez kofeinu a čokoládovou koblihu. Nebyl ve službě, a proto jeho standardní tmavý oblek a bílou košili nahradily džínsy a košile s krátkými rukávy. Úšklebek byl jeho přirozený výraz. Teď, když našli tu holku a zavřeli ji, byl ještě nafoukanější.

Sandy snědl šunkový sendvič na čtyři kousnutí. Bylo skoro devět hodin večer. K obědu měl nemocniční stravu s Patrickem a to bylo hodně dávno. "Potřebujeme si vážně promluvit," řekl. V cukrárně bylo plno, mluvil tiše.

"Poslouchám," odpověděl Cutter.

Sandy polkl, otřel si ústa, naklonil se ještě blíže a řekl: "Neberte to nijak ve zlém, ale musíme do toho zahrnout další lidi."

"Třeba koho?"

"Třeba takové jako vy. Lidi ve Washingtonu."

Cutter to minutu zvažoval a sledoval provoz na dálnici 90. Záliv byl vzdálený jen sto metrů odsud.

"Jistě, ale něco jim musím říct."

Sandy se rozhlédl. Nikdo se na ně nenápadně nedíval. "Co když můžu dokázat, že Ariciova stížnost na společnost Platt & Rockland byla naprosto podvodná; že se spíkl s Boganovou firmou, aby okradl vládu, a že Boganův bratranec, senátor, byl součástí spiknutí a měl obdržet několik milionů pod stolem?"

"Nádherný příběh."

"Můžu to dokázat."

"A když mu uvěříme, pak zřejmě máme panu Laniganovi dovolit, aby se vyplatil a šel si po svých."

"Možná."

"Ne tak rychle. Ještě je tady ta záležitost s mrtvým ve vyhořelém autě."

Cutter kousl do koblihy a zamyšleně žvýkal. Pak se zeptal: "Jaké máte důkazy?"

"Dokumenty, záznamy telefonických rozhovorů, všechno možné."

"U soudu přípustné?"

"Většinou."

"Stačí to na usvědčení?"

"Je toho plná krabice."

"Kde je ta krabice?"

"V kufru mého auta."

Cutter se instinktivně ohlédl přes rameno směrem k parkovišti. Pak se zadíval na Sandyho. "To jsou ty materiály, co Patrick nashromáždil před svým útekem?"

"Přesně tak. Dozvěděl se o Ariciově záležitosti. Firma ho hodlala vykopnout, takže velmi trpělivě sbíral špínu."

"Nevydařené manželství, atd., atd., takže sebral prachy a práskl do bot."

"Ne. Napřed práskl do bot a potom sebral peníze."

"To je jedno. Takže teď se chce dohodnout, co?"

"Ovšem. Vy byste nechtěli?"

"A co ta vražda?"

"To je věc státní, vás se vlastně netýká. Tím se budeme zabývat později."

"Můžeme zařídít, aby se nás to týkalo."

"To bohužel ne. Vy žalujete pro krádež devadesáti milionů. Stát Mississippi má žalobu pro vraždu. Naneštěstí pro vás federálové už nemůžou vstoupit do hry a obvinít ho z vraždy."

Právě proto Cutter nesnášel advokáty. Nenechali se snadno oblafnout.

Sandy pokračoval. "Podívejte, tahle schůzka je vlastně formalita. Já jen dodržuju postup, nechci nikoho přeskochit. Ale jsem připraven hned ráno volat Washington. Myslím, že si popovídáme, a doufám, že vás přesvědčím, že jsme připraveni se dohodnout. Jinak budu telefonovat."

"Komu?"

"Někomu s plnou autoritou z FBI a z ministerstva. Sejdeme se v nějaké pěkné kanceláři a já jim případ předložím."

"Nechtě mě promluvit s Washingtonem. Ale mělo by to stát za to."

Chladně si podali ruce a Sandy odešel.

31 paní stephanová Už opět mohla spát. TI protivní mladíci ve stejných tmavých oblecích už jejich ulici opustili a sousedé konečně přestali obtěžovat svými vlezlými telefonickými dotazy. Drby se vrátily k normálním tématům. Její manžel se zklidnil.

Spokojeně spala, když se v půl šesté ráno ozval telefon. Popadla ho z nočního stolku: "Haló?"

Ozval se pevný hlas: "Prosím Jacka Stephana."

"Kdo volá?" zeptala se. Jack se otočil pod přikrývkou.

"Hamilton Jaynes, FBI," zněla odpověď.

Jack rozsvítil, mrkl na hodiny a vzal si sluchátko. "Kdo volá?"

"Dobré ráno, Jacku. Tady Hamilton Jaynes. Nerad volám tak brzy."

"Tak nevolejte."

"Jen jsem chtěl, abyste věděl, že jsme zadrželi tu dívku, Evu Mirandovou. Je v bezpečí, takže můžete odvolat své psy."

Stephano spustil nohy z postele a postavil se vedle stolku. Jejich poslední naděje zhasla. Pátrání po penězích definitivně skončilo. "Kde je?" zeptal se, ale nečekal rozumnou odpověď.

"Máme ji, Jacku. Je u nás."

"Blahopřeju."

"Podívejte, Jacku, poslal jsem pár lidí do Ria, aby sledovali, co se děje s jejím otcem. Máte čtyřicet hodin, Jacku. Jestli nebude do zítřejšího rána do půl šesté propuštěn, pak budu mít zatykač na vás a na Ariciu. A pravděpodobně seberu i pana Attersona z Monarch-Sierra a pana Jilla z Northern Case Mutual - víte, jen tak pro legraci. Vážně bych si rád s těmi chlapci promluvil, spolu s Ariciou."

"Vás těší buzerace, že jo?"

"Miluju to. Pomůžeme Brazilcům s vaším vydáním do Brazílie, a to by mělo trvat pár měsíců. Při vydání nepřipadá v úvahu kauze, takže vy a vaši hnusní klienti strávíte Vánoce za mřížemi. Kdoví, vydání může způsobit změnu a dostanete se do Ria. Pláže prý jsou nádherné. Jste tam ještě, Jacku?"

"Slyším vás."

"Čtyřicet hodin." Telefon cvakl a linka zmrtvěla. Paní Stephanová se zamkla v koupelně. Byla příliš otřesena, než aby mohla manželovi pohlédnout do očí.

Jack sešel dolů a uvařil kávu. Posadil se v kuchyni ke stolu v polotmě a čekal na východ slunce. Už měl dost Bennyho Aricii.

Najali ho, aby našel Patricka a peníze, a ne aby se musel vyptávat, kde se ty peníze vzaly. Znal základní údaje Ariciovy historie s firmou Platt & Rockland a vždycky měl podezření, že za tím bylo něco víc. Jednou nebo dvakrát se poptal, ale Aricia nejevil zájem diskutovat o událostech, které předcházely Patrickovu zmizení.

Jack měl podezření, že kanceláře právníků byly prodrátovány ze dvou důvodů. Prvním důvodem bylo shromáždit špinu na ostatní společnosti a jejich klienty, zejména na Ariciu. Druhým, dovést po pohřbu Patricka k penězům. Nikdo však nevěděl, snad kromě Aricii a společníků, kolik nepříjemných důkazů si Patrick nahrál a uložil. Stephano měl tušení, že nahromadil spoustu špíny.

Když peníze zmizely a Stephano začal své pátrání, firma se rozhodla nepřipojit se ke konsorciu. Ačkoliv měla v sázce třicet milionů, přesto se rozhodla olízat si rány a nechat to být. Jako důvod udala, že nemá peníze. Společníci byli prakticky na dně, mělo se to ještě zhoršit a oni si prostě nemohli dovolit účast v pátrání. Tehdy to mělo jistou logiku, ale Stephano také vycítil, že váhají, zda vůbec stojí o to, aby se Patrick našel.

Na kazetách muselo něco být. Patrick je nejspíš chytil při činu. I když teď vedli mizernou existenci, opravdové dopadení Patricka by pro ně mohlo znamenat naplnění jejich nejhoršího snu.

Totéž platilo o Ariciovi. Hodinu počká, pak mu zavolá.

V půl sedmé byla kancelář Hamiltona Jaynese plná lidí. Dva agenti seděli na pohovce a studovali poslední hlášení od kolegů z Ria. Jeden stál u Jaynesova stolu a čekal, až bude moci podat informaci o posledních Ariciových pohybech; stále ještě se zdržoval v pronajatém bytě v Biloxi.

Další postával opodál a držel nejnovější zprávy o Evě Mirandové. Sekretářka přinesla do kanceláře krabici spisů.

Jaynes seděl na židli, v ruce telefon; byl vyčerpaný, bez saka, a všechny ignoroval.

Vstoupil Joshua Cutter, také unavený a celý pomačkaný. Spal jen dvě hodiny na letišti v Atlantě, před odletem do Washingtonu, D. C., kde na něj čekal agent a dovezl ho do Hoover Building, sídla FBI. Jaynes okamžitě zavěsil a vykázal všechny z kanceláře.

"Přineste nám kávu a hodně," vyštěkl na sekretářku. Místnost se vylidnila a Cutter se strnule posadil před velký stůl. Ačkoliv cítil hrozné vyčerpání, zoufale se snažil zůstat ve střehu. Ještě nikdy nebyl tak blízko kanceláře zástupce ředitele.

"Tak povídejte," zavrčel Jaynes.

"Lanigan se chce dohodnout. Tvrdí, že má dost důkazů pro to, aby mohli být Aricia, právníci a jeden nejmenovaný americký senátor odsouzeni."

"O jaké důkazy jde?"

"Má krabici plnou dokumentů a kazet, věci, které sám nahromadil, než vyklouzl."

"Viděl jste tu krabici?"

"Ne. McDermott řekl, že ji má v kufru auta."

"A co peníze?"

"Tak daleko jsme se nedostali. Chce se sejít s vámi a s někým z ministerstva spravedlnosti a prodiskutovat možnosti urovnání. Získal jsem dojem, že si myslí, že se z toho může vykoupit."

"To je vždycky možné, když ukradnete špinavé peníze. Kde se chce sejít?"

"Tam dole, někde v Biloxi."

"Nechtě mě zavolat Sprawlinga z ministerstva," řekl Jaynes prakticky pro sebe a vrhl se po telefonu. Přinesli kávu.

Mark Birck ťukal svým exkluzivním perem o stůl. Čekal v návštěvní místnosti federálního internačního centra. Ještě nebylo devět, normálně příliš brzy na to, aby advokáti navštěvovali klienty, ale měl tady ve správě přítele. Birck mu vysvětlil, že jde o nálehavý případ. Stůl byl kvůli soukromí po obou stranách opatřen panely, uprostřed jej dělilo silné sklo. Hovořit se dalo skrz malý otvor s jemnou mřížkou.

Třicet minut ťukal a poposedával. Konečně ji přivedli, oblečenou v jednodílné kombinéze s černým nápisem přes prsa. Stráž jí sejmula železka a Eva si promula zápěstí.

Když osaměli, posadila se na židli a dívala se na něho. Přisunul jí úzkou šterbinou vizitku. Vzala ji a prozkoumala každé písmenko.

"Poslal mě Patrick," řekl a ona zavřela oči.

"Je vám dobře?" zeptal se.

Předklonila se, opřela se o lokty a promluvila skrz otvor. "Je mi fajn. Díky, že jste přišel. Kdy se dostanu ven?"

"Ještě pár dní ne. Federálové můžou udělat jednu ze dvou věcí. První a tou nejvážnější je, že vás můžou obvinít z cestování na falešný pas. Není to příliš pravděpodobné, protože jste cizinka a nemáte žádný trestní záznam. Druhá a pravděpodobnější je, že vás prostě deportují, a vy slíbíte, že se už nikdy nevrátíte. Tak či tak bude trvat několik dní, než se rozhodnou. Zatím tu musíte zůstat, protože vás hned nemůžeme dostat ven na kauci."

"To chápu."

"Patrick si o vás dělá velké starosti."

"Já vím. Vyřídte mu, že jsem v pořádku. A že si dělám velké starosti o něj."

Birck si připravil blok. "Patrick chce, abyste mu co nejdetailněji popsala, jak vás chytli."

Usmála se a zdálo se, že se zklidnila. Ovšemže Patrick chce znát podrobnosti. Začala u muže se zelenýma očima a pomalu mu všechno vyličila.

Benny se vždycky posmíval pláži v Biloxi. Jenom uzoučký pruh písku, ohraničený na jedné straně dálnicí, která se pěšky nedala překročit, a na druhé mrtvou hnědou vodou, ve které se ani nedalo plavat. V létě přitahovala méně movité rekreanty a o víkendech tu studenti házeli létací talíře a půjčovali si vodní skútry. Konjunktura kasin přivedla na pláž více turistů, ale zřídka se tu déle zdrželi, než se vraceli k hazardu.

Zaparkoval u mola, zapálil si dlouhý doutník, zul si boty a šel na pláž. Byla teď mnohem čistší - další prospěch z kasin. Také byla opuštěná. Na moře vyplouvalo několik rybářských lodí.

Stephanův telefonát před hodinou mu pokazil ráno a z větší části změnil zbytek života. Když je ta holka zavřená, nemá šanci, že najde peníze. Teď ho k nim nemůže dovést, ani ji nemůžou použít k vyjednávání s Laniganem.

Federální policie měla obžalobu, která Patrickovi visela nad hlavou. A Patrick měl peníze a důkazy. Jedno se dalo vyhandlovat za druhé a Aricia se dostane do křížové palby. Až přitlačí na jeho spojení, Bogana a ostatní podělané advokáty, budou okamžitě zpívat. Benny byl plonk a dobře to věděl. Vlastně to věděl už dávno. Jeho snem bylo najít peníze a pak s nimi zmizet zrovna jako Patrick.

Ale teď se jeho sen rozplynul. Zbýl mu milion dolarů. Měl přátele v jiných zemích a kontakty po celém světě. Byl čas zmizet, zrovna jako Patrick.

Sandy dodržel naplánovanou schůzku s T. L. Parrishem v deset ráno v kanceláři státního žalobce, ačkoliv byl v pokušení odložit ji a strávit dopoledne zpracováváním dokumentů. Když v půl deváté odcházel, všichni zaměstnanci a oba spolupracovníci kopírovali a zvětšovali nejdůležitější dokumenty.

Schůzku si vyžádal Parrish. Sandy si byl jist, že ví proč. Státní žaloba měla trhliny a nyní, když pominulo vzrušení nad formální obžalobou, nastal čas mluvit konkrétně. Prokurátoři chodí rádi k soudu s dokonalými případy a těch není nikdy málo. Ale případ s takovou publicitou, který je samá trhlina, to nevěstí nic dobrého.

Parrish chtěl něco zjistit, ale nejdřív se naparoval a pózoval a mluvil o přelíčení. Žádná porota nebude sympatizovat s právníkem, který vraždil za peníze. Sandy zpočátku jen poslouchal. Parrish recitoval své oblíbené statistiky úspěšných případů a uvedl, že ještě nikdy neprohrál proces, v němž šlo o vraždu. Osm jsem jich dostal do cely smrti, prohlásil, a nevytahoval se.

Sandy měl opravdu lepší věci na práci. Potřeboval si s Parrishem vážně promluvit, ale ne dnes. Zeptal se ho, jak chce dokázat, že k vraždě došlo v okrese Harrison. A pak se zmínil o příčině smrti - jak ta se dá prokázat? Patrick určitě svědčit nebude, aby jim pomohl. A pak velký otazník - kdo je oběť? Jak si Sandy zjistil, ve státě ještě nebyl nikdo odsouzen za vraždu, nebyla-li identifikována oběť.

Parrish tyto nepříjemné otázky předvídal a pokusil se vyhnout konkrétním odpovědím. "Uvažuje váš mandant o vyjednávání se žalobcem?" zeptal se a bylo vidět, jak trpí.

"Ne."

"A nechce?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Běželi jste za velkou porotou, dostali z ní obžalobu z vraždy, mávali s tím před novináři, teď to musíte dokázat.

Nechtěli jste čekat a zvážít své důkazy. Pust'te to z hlavy."

"Můžu dosáhnout obvinění ze zabití," řekl Parrish vztekle. "Za to je dvacet let."

"Možná," řekl Sandy lhostejně. "Ale můj mandant nebyl obžalován ze zabití."

"To můžu zařídit zítra."

"Fajn. Jděte to zařídit. Stáhněte obvinění z vraždy, změňte ho na zabití a pak si promluvíme."

32 apartmá neslo jméno camille a zabíralo celou třetinu nejvyššího patra Biloxi Nugget, nejnovějšího, nejnevkusnějšího, největšího a neúspěšnějšího ze všech kasin ve stylu Las Vegas, která vyrůstala podél pobřeží zálivu. Hoši z Las Vegas považovali za vtipné pojmenovat pokoje a jídelny hotelu po nejhorších hurikánech, jaké napadly pobřeží. Pro průměrného člověka, který přišel z ulice a prostě chtěl prostorné ubytování, stálo 750 dolarů denně. Tolik zaplatí Sandy. Pro velkého hráče, kterého sem dopraví letecky z daleka, bylo apartmá zdarma. Ale hazard byl to poslední, nač Sandy myslel. Jeho klient, vzdálený necelé dvě míle, tento výdaj schválil. Camille mělo dvě ložnice, kuchyni, pracovnu a dva obývací pokoje - spoustu místa na setkání s oddělenými skupinami. Mělo také čtyři telefonní linky, fax a video. Sandyho zaměstnanec přivezl z New Orleansu počítač a další techniku a s nimi první část Ariciových dokumentů. Prvním návštěvníkem McDermottovy provizorní advokátní kanceláře byl J. Murray Riddleton, na hlavu poražený rozvodový advokát Patrickovy Trudy. Pokorně předal návrh majetkového vyrovnání a návštěv dítěte. Diskutovali o

něm při obědě. Podmínky kapitulace diktoval Patrick. A protože teď byl na koni, Sandy si našel četné detaily, v nichž se mohl šťourat. "Tohle je dobrý první koncept," neustále opakoval a čmáral do něj červeným inkoustem. Riddleton bral výprask jako profesionál. Hádal se o každý bod, rval se o dodatky, ale oba věděli, že návrh bude pozměněn, aby vyhovoval Patrickovi.

Test DNA a foto neoblečeného páru byly nejvyšší trumfy.

Druhým návštěvníkem byl Talbot Mims, místní právní zástupce pojišťovny Northern Case Mutual, aktivní a žoviální muž, který cestoval ve velmi pohodlném mikrobuse. Měl tam rychlého řidiče, kožená sedadla a interiér, malý pracovní stůl, dva telefony, fax, operátora, televizi a video, aby mohl studovat kazety s případy, laptop a pécéčko, a také pohovku, aby si mohl zdřímnout, ačkoliv podlehl jen po nejnáročnějších dnech u soudu. Jeho doprovod tvořili sekretářka a asistent, oba s mobilními telefony v kapse, a obligatorní kolega, kterého s sebou vozil jen pro účely fakturace.

Čtveřice se představila v Camille Suitě, kde je Sandy přijal v džínsech a nabídl jim nealko z minibaru. Všichni odmítli. Sekretářka a asistent okamžitě začali mluvit do svých mobilů. Sandy odvedl Mimsa a nejmenovaného kolegu do salonu, kde se posadili u obrovského okna s nádherným výhledem na parkoviště hotelu a první ocelový pilíř dalšího nevkusného kasina za ním.

"Půjdu rovnou k věci," zahájil Sandy. "Znáte muže jménem Jack Stephano?"

Mims se rychle zamyslel. "Ne."

"Myslel jsem si to. Je to superspion z Washingtonu. Aricia, Northern Case Mutual a Monarch-Sierra si ho najali, aby našel Patricka."

"Takže?"

"Takže se podívejte na tohle," řekl Sandy s úsměvem a přisunul mu sérii krvavých barevných fotek. Mims si je rozložil po stole - Patrickovy děsivé popáleniny v celé své kráse.

"Tyhle byly v novinách, že?" řekl Mims.

"Některé z nich."

"Ano, myslím, že jste je vytáhl, když jste zažaloval FBI."

"Tohle mému klientovi neudělala FBI, pane Mimsi."

"Neříkejte." Mims mu vrátil fotografie a čekal na Sandyho.

"Patricka nenašla FBI."

"Tak proč jste je zažaloval?"

"Reklamní trik, který měl vyvolat jisté sympatie pro mého mandanta."

"Nezabralo to."

"Možná ne u vás, ale vy nebudete v porotě, že? Tahle poranění jsou výsledkem dlouhého mučení - díla mužů ve službách Jacka Stephana, který pracoval pro několik klientů. Jeden z nich je náhodou Northern Case Mutual, velmi hrdá akciová společnost s reputací vážené firmy a šesti miliardami akciového kapitálu."

Talbot Mims byl velice praktický. Musel být. Se třemi sty otevřenými případy v kanceláři a osmnácti velkými pojišťovnami mezi klienty neměl čas si pohrávat. Proto byl stručný. "Dvě otázky. První: můžete to dokázat?"

"Ano. Může to potvrdit FBI."

"Druhá: co chcete?"

"Zítřka chci mít v tomto pokoji vysoce postaveného manažera Northern Case Mutual, někoho s nespornou pravomocí."

"Jsou to velmi zaměstnaní lidé."

"Všichni máme hodně práce. Nevyhrožuji žalobou, ale pomyslete, jak trapné by to mohlo být."

"Mně to připadá jako výhrůžka."

"Berte to, jak chcete."

"V kolik hodin zítřka?"

"Ve čtyři odpoledne."

"Budeme tady," prohlásil Mims a podal mu ruku. Pak kvapně odešel a jeho nohsledové pádili za ním.

Sandyho vlastní štáb dorazil odpoledne. Sekretářka brala telefon, který už zvonil každých deset minut. Sandy objednal hovory s Cutterem, T. L. Parrishem, šerifem Sweeneyem, Markem Birkem v Miami, soudcem Huskeyem, několika právníky v Biloxi a s Mauricem Mastem, federálním žalobcem pro Západní distrikt státu Mississippi. Soukromě zavolal dvakrát své ženě, aby přijal hlášení o rodině, a řediteli školy, kde byl jeho syn ve třetí třídě.

S Halem Laddem mluvil telefonicky dvakrát, ale setkal se s ním poprvé v apartmá Camille. Ladd zastupoval pojišťovnu Monarch-Sierra.

Přišel sám, což byl pro Sandyho šok, neboť advokáti pojišťoven vždycky cestovali v párech. Bez ohledu na konkrétní úkol museli být dva, než začali pracovat. Oba poslouchali, oba se dívali, mluvili, dělali poznámky a oba klientovi účtovali za stejnou práci, což bylo nejdůležitější.

Sandy znal dvě velké, bohaté právnícké kanceláře v New Orleansu, které při obhajobě pojišťoven nastupovaly ve trojicích. Nijak to nepřekvapovalo.

Ladd byl seriózní typ těsně před padesátkou a podle reputace nepotřeboval pomoc dalšího právníka. Zdvořile přijal dietní kolu a posadil se do stejného křesla, kde seděl pan Mims.

Sandy mu položil tutéž otázku. "Znáte muže jménem Jack Stephano?"

Neznal, a tak Sandy zopakoval standardní krátký životopis. Pak položil na stůl barevné fotografie Patrickových zranění a chvíli o nich diskutovali. Vysvětlil mu, že popáleniny nebyly dílem FBI. Ladd četl mezi řádkami. Jelikož zastupoval pojišťovny mnoho let, už dávno ho nepřekvapovalo, jak hluboko mohou klesnout.

I přesto byl tohle šok. "Za předpokladu, že to můžete prokázat," řekl Ladd, "jsem si jist, že by můj klient byl radši,

kdyby se o tom pomlčelo."

"Jsme připraveni doplnit svou žalobu, vynechat FBI a uvést jako obžalované vašeho klienta, Norther Case Mutual, Ariciu, Stephana a všechny, kdo za mučení nesou odpovědnost. Americký občan byl úmyslně poraněn a zjizven americkými subjekty. Případ má milionovou hodnotu. Budeme se soudit přímo zde v Biloxi."

Pokud do toho Ladd bude mít co mluvit, žádný proces nebude. Souhlasil, že okamžitě zavolá pojišťovně a požádá, aby hlavní právník firmy všeho nechal a letěl do Biloxi. Zdálo se, že ho rozzlobilo, že klient financoval pátrání, aniž mu o tom řekl. "Jestli je to pravda," dodal, "už nikdy je nebudu zastupovat."

"Věřte mi, je to pravda."

Byla skoro tma, když Paulovi zavázali oči, dali mu pouta a vyvedli ho z domu. Nemířily na něj žádné zbraně a nikdo mu nevyhrožoval. Nikdo ani nepromluvil. Asi hodinu seděl sám na zadním sedadle malého vozu. Rádio hrálo klasiku. Když auto zastavilo, otevřely se oboje přední dveře a někdo pomohl Paulovi z vozu. "Pojďte se mnou," ozval se hlas u jeho ramene a velká ruka ho vzala za loket. Pod nohama cítil štěrk. Ušli asi sto metrů a zastavili se. Hlas řekl: "Jste na silnici dvacet kilometrů od Ria. Po levé ruce, tři sta metrů daleko, je farma s telefonem. Jděte tam pro pomoc. Mám pušku. Jestli se otočíte, nezbyde mi nic jiného, než vás zabít."

"Neotočím se," řekl Paulo a celý se chvěl.

"Dobře. Nejdřív vám sundám pouta a pak odvážu šátek."

"Neotočím se," opakoval Paulo.

Stáhli mu železka. "Teď vám uvolním oči. Jděte rychle kupředu."

Někdo strhnul šátek, Paulo sklonil hlavu a začal klusat po silnici. Za sebou neslyšel žádný zvuk. Neodvážil se rozhlédnout. Z farmy zavolal policii a pak svému synovi.

33 SOUDNÍ ZAPISOVATELKY DORAZILY PŘESNĚ v osm. Jedna se jmenovala Linda a druhá Lynda.

Předložily vizitky a následovaly Sandyho do pokoje v centru apartmá, kde byl nábytek přistrčen ke zdi a přineseny další židle. Zapisovatelku "Y" umístil na jeden konec pokoje, zády k oknu s těsně staženými závěsy, a "I" posadil na druhý konec do kouta k baru, kde měla jasný výhled na všechny hráče. Obě si zoufale potřebovaly dát poslední cigaretu. Poslal je do vzdálenější ložnice.

Pak se dostavil Jaynes se svou skupinou. Měl s sebou řidiče, staršího agenta FBI, který sloužil jako tělesný strážce a pozorovatel; měl právníka z FBI; měl Cuttera a Cutterova bezprostředního nadřízeného. Z kanceláře ministra spravedlnosti měl Sprawlinga, tmavovlasého veterána, který moc nemluvil, ale odchytil každý zvuk. Všech šest mělo černé nebo tmavě modré obleky; všichni předložili vizitky, které sbíral Sandyho asistent. Než muži odešli do pracovny, sekretářka přijala jejich objednávky na kávu.

Další byl Maurice Mast, federální žalobce pro Západní distrikt státu Mississippi, který přišel nalehko, jen s jedním asistentem. Následoval osamocený T. L. Parrish, a jednání mohlo začít.

Hierarchie byla dána. Jaynesův řidič a Mastův asistent zůstali v salonu, kde našli talíř koblih a ranní noviny.

Sandy zavřel dveře, popřál všem dobré ráno a poděkoval jim, že přišli. Seděli rozesazeni kolem pokoje. Nikdo se neusmál, ale nebyli nešťastní, že tu jsou. Bylo to docela zajímavé.

Sandy jim představil obě soudní zapisovatelky a vysvětlil, že dvojitý záznam jednání zůstane u něj a bude považován za naprosto důvěrný. Zdálo se, že to všechny uspokojilo. Zatím se neozvaly žádné dotazy ani připomínky, protože si nebyli jisti, o čem schůzka bude.

Sandy držel blok s úhledně srovnanými poznámkami; případ měl rozvržen asi na dvanácti stránkách, jako by stál před porotou. Vyřídil jim pozdravy od svého mandanta, Patricka Lanigana, a podotkl, že popáleniny se hezky hojí. Potom shrnul všechna obvinění proti Patrickovi: z vraždy, které podal stát; z krádeže, podvodného peněžního převodu a útěku, která podaly Spojené státy. Hrdelní zločin mohl znamenat trest smrti. Ostatní by vydaly až na třicet let.

"Federální obvinění jsou vážná," prohlásil. "Ale ve srovnání s vraždou nejsou nic. Upřímně a s veškerou povinnou úctou bychom se rádi zbavili federální žaloby, abychom se mohli soustředit na obvinění z vraždy."

"Máte nějaký plán, jak se nás zbavit?" zeptal se Jaynes.

"Máme nabídku."

"Zahrnuje i peníze?"

"Jistěže."

"Neděláme si žádné nároky na peníze. Nebyly ukradeny federální vládě."

"V tom se mýlíte."

Sprawling to už nemohl vydržet. "Vážně si myslíte, že se z toho můžete vykoupit?" Byla to výzva. Jeho chraptivý hlas zněl klidně, slova byla velmi jasná.

Porota se do něj pustila, ale Sandy byl odhodlán postupovat podle scénáře. "Jen počkejte," zarazil je. "Dovolte mi, abych vás se vším seznámil, a pak si probereme jednotlivé možnosti. Předpokládám, že všichni víte o stížnosti pana Aricii z roku 1991 na svého bývalého zaměstnavatele podle zákona o podvodných pohledávkách. Byla připravena a podána Boganovou firmou zde v Biloxi, firmou, která tehdy měla nového společníka jménem Patrick Lanigan. Ta stížnost byl podvod. Můj mandant se o tom dozvěděl a pak zjistil, že ho chtějí z firmy vyhodit, až ministerstvo spravedlnosti pohledávky schválí, ale dřív, než přijdou peníze. Po dobu mnoha měsíců můj mandant tajně shromažďoval materiály, které jasně a přesvědčivě dokazují, že pan Aricia a jeho právníci se spojili s cílem okrást vládu o devadesát milionů dolarů. Důkazy existují v podobě dokladů a nahraných rozhovorů."

"Kde jsou ty důkazy?" zeptal se Jaynes.

"Má je můj mandant."

"Víte, že je můžeme dostat. Můžeme získat povolení k prohlídce a kdykoliv si je vzít."

"A co když můj mandant vaše povolení neuzná? Co když důkazy zničí nebo je prostě ukryje? Co pak budete dělat? Zavřete ho? Obviníte ho z něčeho jiného? Upřímně řečeno, nebojí se ani vás, ani vašich povolení k prohlídce."

"A co vy?" zeptal se Jaynes. "Jestli je máte v držení vy, můžeme dostat povolení k prohlídce u vás."

"Já je nevydám. Cokoliv mi můj mandát předá, je privilegované a důvěrné, to vy víte. Říká se tomu advokátův pracovní produkt. Nezapomeňte, že pan Aricia podal na mého mandanta žalobu. Veškeré doklady v mém držení jsou privilegované. Za žádných okolností dokumenty nepředám, dokud mi to můj mandant nerozkáže."

"Co když získáme soudní příkaz?" zeptal se Sprawling.

"Budu ho ignorovat a pak se proti němu odvolám. Tohle nemůžete vyhrát, pánové." Zdálo se, jako by s touto větou přijali svou porážku. Nikdo nebyl překvapen.

"Kolik lidí jste zahrnuli?" zeptal se Jaynes.

"Čtyři společníky firmy a pana Ariciu."

Nastala významná pauza, jak všichni čekali, až Sandy sdělí jméno senátora, ale neudělal to. Místo toho nahlédl do svých poznámek a pokračoval. "Náš návrh je docela prostý. Předáme dokumenty a kazety. Patrick vrátí peníze, všechny. Za to budou staženy federální žaloby, takže se budeme moci soustředit na tu státní. Daňový úřad souhlasí, že mu dá pokoj. Jeho brazilská právní zástupkyně Eva Mirandová bude okamžitě propuštěna." Plynuce citoval podmínky, protože je měl dobře nacvičené, a porota pozorně vnímala každé slovo. Sprawling si pečlivě dělal poznámky. Jaynes se díval na podlahu, neusmíval se ani nemračil. Zbývající se tvářili neutrálně, ale každý měl spoustu otázek.

"A to se musí udělat dnes," dodal Sandy. "Je to naléhavé."

"Proč?" ozval se Jaynes.

"Protože Eva Mirandová je za mřížemi. Protože jste všichni tady a máte pravomoc rozhodnout. Protože můj mandant určil lhůtu pro uzavření dohody dnes do pěti hodin, nebo si ponechá peníze, zničí důkazy, půjde do vězení a bude doufat, že jednou se dostane ven."

Pokud jde o Patricka, o ničem nepochybovali. Zatím se mu dařilo trávit vazbu v pohodlném soukromém pokoji s personálem u nosu a na zavolání.

"Promluvme si o senátorovi," řekl Sprawling.

"Výtečný nápad," reagoval Sandy. Otevřel dveře do salonu a řekl něco svému asistentovi. Do středu pokoje přivezli stolek s reproduktory a magnetofonem a Sandy opět zavřel dveře. Podíval se do poznámek a začal. "Datum 14. ledna 1992, asi tři týdny před Patrickovým zmizením. Rozhovor se odehrál v budově firmy, v prvním patře, v místnosti zvané Komora, která se používá k různým účelům, občas na malá jednání. První hlas, který uslyšíte, patří Charliemu Boganovi, pak promluví Benny Aricia, potom Doug Vitrano. Aricia přišel k právníkům neohlášen, a jak uslyšíte, nebyl v dobré náladě."

Sandy přistoupil ke stolu a prozkoumal několik tlačítek. Magnetofon byl nový a byly k němu připojeny dva drahé reproduktory. Pozorně ho sledovali, většina si trochu přisunula židle.

"Opakuji, Bogan první, pak Aricia, potom Vitrano," řekl Sandy a stiskl tlačítko. Deset vteřin bylo naprosté ticho a pak se z reproduktorů ozvaly ostré hlasy. Podrážděné hlasy.

bogan: Dohodli jsme se na palmáře ve výši jedné třetiny, to je standardní sazba. Ty jsi podepsal smlouvu. Už rok a půl víš, že naše palmáře je jedna třetina.

aricia: Třicet milionů dolarů si nezasloužíte.

vitrano: A ty si nezasloužíš šedesát.

aricia: Chci vědět, jak se peníze rozdělí.

bogan: Dvě třetiny, jedna třetina. Šedesát, třicet.

aricia: Ne, ne. Těch třicet milionů, které jdou sem. Kdo kolik dostane?

vitrano: Do toho ti nic není.

aricia: To se ví, že je. Jsou to peníze, které vám platím. Mám právo vědět, kdo kolik dostane.

bogan: Ne, to nemáš.

aricia: Kolik dostane senátor?

bogan: Do toho ti nic není.

aricia: (Křičí.) Je to moje věc. Tenhle chlap strávil celý rok ve Washingtonu kroucením rukou, tlačení lidí na vrchním velitelství námořnictva, v Pentagonu a na ministerstvu spravedlnosti. Kruci, strávil víc času s mojí věcí než prací pro své voliče.

vitrano: Nekřič tu, Benny.

aricia: Já chci vědět, kolik ten slizkej mňavej křivák dostane. Mám právo vědět, kolik strkáte pod stůl, protože to jsou moje peníze.

vitrano: Všechny jsou pod stolem, Benny.

aricia: Kolik?

bogan: Postaráme se o něj, Benny, stačí? Proč na tom tak lpíš? Nemá to nic nového.

vitrano: Myslím, že sis vybral tuhle firmu speciálně kvůli našim konexím ve Washingtonu.

aricia: Pět milionů, deset milionů? Jak je drahý?

bogan: To se nikdy nedozvíš.

aricia: A to tedy ne. Zavolám toho parchanta a sám se ho zeptám.

bogan: Klidně.

vitrano: Co je to s tebou, Benny? Máš dostat šedesát milionů babek a teď začneš být chamtivý.

aricia: Nedělej mi tu kázání, zvlášť ne o chamtivosti. Když jsem sem přišel, dělali jste za dvě stě zelených za hodinu.

Ted' se na sebe podívejte, snažíte se ospravedlnit palmáře třicet milionů dolarů. Už si představujete kanceláře. Už si objednáte nová auta. Další na řadě budou lodě a letadla a všechny ostatní hračky těch hodně zazobaných. A všechno za moje prachy.

bogan: Za tvoje prachy? Neuteklo nám tu něco, Benny? Pomoz mi. Tvoje pohledávky byly stejný podvod jako tříddolarovka.

aricia: Jo, ale já jsem to zařídil. Já, ne vy, jsem nastavil past firmě Platt & Rockland.

bogan: Tak proč sis nás najal?

aricia: To je ale otázka.

vitranó: Máš špatnou paměť, Benny. Přišel jsi sem kvůli našemu vlivu. Potřeboval jsi pomoc. Dali jsme stížnost dohromady, strávili jsme na ní čtyři tisíce hodin a tahali jsme za správné nitky ve Washingtonu. Všechno s tvým vědomím, měl bych dodat.

aricia: Senátora vynechme. Tím bychom ušetřili deset milionů. Sraďte dalších deset milionů, a tím na vás zůstane deset milionů. Podle mého názoru je to spravedlivější odměna.

vitranó: (Smích.) To je skvělá dohoda, Benny. Ty dostaneš osmdesát, my deset.

aricia: Jo, a politikům naserem.

bogan: V žádném případě, Benny. Zapomínáš na něco velmi důležitého. Nebýt nás a politiků, nedostal bys ani desetník.

Sandy stiskl tlačítko. Kazeta se zastavila, ale zdálo se, že se hlasy nesou pokojem ještě minutu. Přítomní se dívali na podlahu, na strop, na stěny, každý se snažil vychutnat a zaznamenat na později nejlepší z toho, co bylo řečeno. S potutelným úsměvem Sandy řekl: "Pánové, to byla jen ukáзка."

"Kdy dostaneme zbytek?" zeptal se Jaynes.

"Mohlo by to být během pár hodin."

"Bude váš mandant svědčit před federální velkou porotou?" zeptal se Sprawling.

"Ano, bude. Ale neslíbí, že bude svědčit při procesu."

"Proč ne?"

"To nemusí vysvětlovat. To je prostě naše stanovisko." Sandy odvezl stůl ke dveřím, zaklepal a vrátil ho asistentovi. Znovu se obrátil na skupinu. "Pánové, měli byste si promluvit. Já půjdu ven. Udělejte si pohodlí."

"Tady mluvit nebudeme," řekl Jaynes a vyskočil. Bylo tu příliš mnoho drátů a Patrickův případ dokazoval, že žádný pokoj není bezpečný. "Půjdeme do našeho pokoje."

"Jak chcete," řekl Sandy. Všichni se zvedali a brali si s sebou své kufříky. Prošli dveřmi, potom salonem a konečně vyšli z apartmá. Lynda a Linda pádily do zadní ložnice na trochu kouře.

Sandy si nalil kávu a čekal.

Sešli se o dvě poschodí níž ve dvoulůžkovém pokoji, který byl ihned přeplněný. Saka šla dolů a byla pohozena na polštáře obou postelí. Jaynes požádal svého řidiče, aby počkal v hale s Mastovým asistentem. Bude se diskutovat o záležitostech příliš citlivých pro jejich obyčejné uši.

Na dohodě by nejvíc prodělal Maurice Mast. Kdyby byly staženy federální žaloby, neměl by co stíhat. Velkolepý proces by zmizel, takže Mast se cítil alespoň povinen vznést námitku, než ostatní začnou. "Budeme vypadat hloupě, jestli mu dovolíme, aby se vykoupil," začal a adresoval to hlavně Sprawlingovi, který se marně pokoušel pohodlně se uvelebit na křehké dřevěné stoličce.

Sprawling byl jen o jeden stupeň pod ministrem spravedlnosti a to ho stavělo několik stupňů nad Masta. Bude několik minut zdvořile poslouchat názory podřízených a pak on a Jaynes rozhodnou.

Hamilton Jaynes se podíval na T. L. Parrishe a zeptal se: "Jste skutečně přesvědčen, že můžete usvědčit Lanigana z vraždy?"

T. L. byl opatrný člověk a moc dobře věděl, že ať slíbí těmto lidem cokoli, budou si to hodně dlouho pamatovat. "S vraždou by mohly být problémy. Zabití je tutovka."

"Kolik let za zabití?"

"Dvacet."

"Kolik by si odseděl?"

"Pět, plus minus."

Kupodivu se zdálo, že to potěšilo Jaynese, profesionála, který zastával názor, že provinilci mají sedět. "Souhlasíte, Cuttere?" zeptal se.

"Důkazů moc není," odpověděl Cutter. "Nemůžeme prokázat kdo, jak, co, kdy ani kde, pokud je o vraždu. Myslíme si, že víme proč, ale proces by mohl být zlý sen. Zabití je mnohem snazší."

Jaynes se zeptal Parrishe: "A co soudce? Odsoudí ho na maximum?"

"Bude-li usvědčen ze zabití, čekal bych, že ho soudce odsoudí na dvacet let. O podmíněčném propuštění rozhodují vězeňské orgány."

"Můžeme bezpečně předpokládat, že Lanigan stráví příštích pět let za mřížemi?" zeptal se Jaynes a rozhlédl se po pokoji.

"Ano, určitě," odpověděl Parrish defenzivně. "A necouváme od vraždy. Hodláme vznést silný argument, že Lanigan zabil jiného člověka, aby mohl ukrást peníze. Trest smrti je nejistý, ale bude-li usvědčen z prosté vraždy, mohl by dostat doživotí."

"Je v tom opravdu nějaký rozdíl, jestli bude sedět ve věznici Parchman nebo ve federálním ústavu?" zeptal se Jaynes. Bylo zřejmé, že on v tom žádný rozdíl neviděl.

"Jsem si jist, že Patrick by k tomu něco řekl," poznamenal Parrish a dosáhl několika úšklebků. Parrishovi se dohoda velice zamlouvala, protože by zůstal jediným žalobcem. Mast a FBI by z případu rychle zmizeli. Byla tu průrva a T. L. se rozhodl, že Masta ještě trochu postrčí ke kraji útesu. "Nepochybuju, že Patrick bude sedět v Parchmanu," prohlásil.

Mast se nechtěl tak lehce vzdát. Zavrtěl hlavou a zamračil se. "Já nevím," řekl. "Myslím, že nebudeme vypadat dobře, jestli to uděláme. Nemůžete vyloupit banku, a když vás chytí, tak prostě nabídnout, že peníze vrátíte, když stáhnou obvinění. Spravedlnost není na prodej."

"Ono je to trochu komplikovanější," ozval se Sprawling. "Najednou máme na chytání větší ryby a Lanigan je k nim klíč. Peníze, které ukradl, byly kontaminované. My je pouze dostaneme a vrátíme je daňovým poplatníkům."

Mast se nehodlal hádat se Sprawlingem.

Jaynes se obrátil na T. L. Parrisha: "Nechci se vás dotknout, pane Parrishi, ale mohl byste na chvíli vyjít ven? My federální hoši potřebujeme něco probrat."

"Jistě," řekl Parrish. Šel ke dveřím a vyšel na chodbu.

Dost planých řečí. Teď bylo na Sprawlingovi, aby dohodu uzavřel. "Pánové, je to velice prosté. V Bílém domě jsou někteří velmi významní lidé, kteří věci pozorně sledují. Senátor Nye nikdy nebyl prezidentovým přítelem a upřímně řečeno, slušný skandál tady na jihu by administrativu potěšil. Za dva roky bude Nye znovu kandidovat. Ta obvinění ho zaměstnají. A jestli jsou pravdivá, pak je to mrtvý muž."

"Budeme vyšetřovat," řekl Jaynes Mastovi. "A vy povedete žalobu."

Mastovi bylo najednou jasné, že tato schůzka mu pomohla. Rozhodnutí uzavřít dohodu s Patrickem učinili lidé, kteří mají daleko větší vliv než Sprawling a Jaynes. Jen se pokoušeli ho potěšit, protože přece jen byl federálním žalobcem distriktu.

Nápad obvinít a obžalovat amerického senátora měl obrovský potenciál a Mastovi se okamžitě zalíbil. Už se viděl v přeplněné soudní síni, jak přehrává Patrickovy kazety a porotci a publikum visí na každém slově. "Takže tu dohodu přijmeme?" poznamenal a pokrčil rameny, jako by mu na tom vůbec nezáleželo.

"Ano," řekl Sprawling. "Není o čem přemýšlet. Budeme vypadat dobře, protože dostaneme zpátky peníze. Patrick zůstane dlouho ve vězení. A my dostaneme ještě větší gaunery."

"Navíc to chce i prezident," řekl Mast, který se usmíval, i když se neusmíval nikdo jiný.

"To jsem neřekl," ozval se Sprawling. "Já jsem o tom s prezidentem nemluvil. Moji šéfové mluví s jeho lidmi. To je všechno, co vím."

Jaynes zavolal T. L. Parrisha z haly. Strávili téměř hodinu probíráním Patrickovy nabídky a zkoumáním každé její části. Dívku lze propustit během hodiny.

A rozhodli se, že Patrick bude muset zaplatit i úrok z peněz. A co ta žaloba, kterou podal na FBI? Jaynes sepsal seznam bodů, které se Sandym musí probrat.

V Miami Mark Birek osobně doručil Evě skvělou zprávu, že otec byl propuštěn. Nic se mu nestalo, zacházeli s ním docela slušně.

Řekl jí také, že s trochou štěstí ji možná za jeden či dva dny propustí.

34 SE SLAVNOSTNÍMI A NIC NEPROZRAZUJÍCÍMI VÝrazy se vrátili do Camille Suite a zaujali těž místa. Většina nechala saka v druhém pokoji, vyhrnuli si rukávy a povolili kravaty, jako by je čekala těžká dřina. Podle Sandyho hodinek byli pryč skoro půl druhé hodiny. Jejich mluvčím byl teď Sprawling.

"Pokud jde o ty peníze," začal a Sandy v tu chvíli věděl, že dohoda bude. Teď už šlo jen o detaily. "Pokud jde o ty peníze, kolik je váš mandant ochoten vrátit?"

"Všechny."

"Což znamená?"

"Všech devadesát milionů."

"A co úroky?"

"Komu záleží na úrocích?"

"Nám."

"Proč?"

"Je to spravedlivé."

"Vůči komu?"

"No... vůči daňovým poplatníkům."

Sandy se mu musel smát. "Ale jděte. Vy pracujete pro federální vládu. Od kdy se staráte o ochranu daňových poplatníků?"

"Je to normální postup, když jde o krádeže a zpronevěry," přidal se Marice Mast.

"Kolik?" zeptal se Sandy. "Kolik procent?"

"Bankovní sazba je devět procent," odpověděl Sprawling. "Myslím, že by to bylo férové."

"Ó, vy myslíte? Kolik mi vrátí berňák, když usoudí, že jsem zaplatil příliš mnoho a pošle mi přeplatek?"

Nikdo neznal odpověď. "Šest procent," řekl Sandy. "Vláda dává mizerných šest procent."

Sandy měl přirozeně výhodu, že si to mohl připravit. Otázky předvídal a vypracoval si odpovědi; bylo ohromně zábavné sledovat, jak se zmlátí, aby na něj stačili.

"Takže vy navrhuje šest procent?" zeptal se Sprawling. Pronesl ta slova pečlivě a pomalu.

"Ovšemže ne. My máme peníze; my se rozhodneme, kolik zaplatíme. Je to stejný princip, jaký používá vláda. Říkáme si,

že se peníze stejně vrátí do černé díry v Pentagonu."

"To nemůžeme ovlivnit," řekl Jaynes. Už byl unavený a neměl náladu na poučování.

"Pokud jde o peníze, my to vidíme takhle," řekl Sandy. "Byly by totálně ztraceny, zaplacený nějakým velice slizkým podvodníkem a nikdo by je nikdy nespasil. Můj mandant tomu zabránil, peníze zadržel a teď je ochoten je vrátit."

"Takže mu máme dát odměnu?" zeptal se Jaynes.

"Ne. Jen nechtějte úroky."

"To budeme muset přesvědčit některé lidi ve Washingtonu," ozval se Sprawling. Bylo vidět, že potřebuje pomoc.

"Dejte nám něco, s čím můžeme pracovat."

"Zaplatíme polovinu daňové sazby a ani o cent víc."

S výrazem hráče pokeru Sprawling řekl: "Sdělím to panu ministrovi. Jenom doufám, že bude mít dobrou náladu."

"Vyřídte mu ode mne pozdravy," řekl Sandy.

Jaynes zvedl hlavu od poznámek a zeptal se: "Tak tři procenta, ano?"

"Správně. Od 26. března 1992 do 1. listopadu 1996. Celkem to dělá sto třináct milionů plus nějaké drobné, což budeme ignorovat. Rovných sto třináct milionů."

Cifra měla pěkný zvuk a vládním chlapcům se moc líbila. Každý si ji napsal do poznámkového bloku. Vypadala velká.

Kdo by zpochybňoval dohodu, která vrací tolik peněz do rukou daňových poplatníků?

Nabídnout takovou sumu znamenalo jediné: Patrick sebral devadesát milionů a dobře je investoval. Sprawlingovi lidé si už pohrávali s čísly. Kdyby Patrick vložil všechny peníze do investic vynášejících osm procent, lup by měl nyní hodnotu sto jednatřiceti milionů. Při deseti procentech by se hodnota zvedla na sto čtyřicet čtyři milionů. Samozřejmě bez daní. Patrick zřejmě moc neutratil, takže by z něj byl velmi bohatý člověk.

"Také nám dělá starosti žaloba, kterou jste podal jménem pana Lanigana," ozval se Sprawling.

"Vypustíme ze žaloby FBI, ale budu potřebovat laskavost od pana Jaynese. Můžeme to prodiskutovat později. Je to drobná věc."

"Dobrá. Pokračujeme hned dál. Kdy bude váš klient připraven svědčit před velkou porotou?"

"Jakmile ho budete potřebovat. Fyzicky je schopen udělat to kdykoliv."

"Hodláme s tím rychle pohnout."

"Čím dřív, tím lip pro mého klienta."

Sprawling si kroužkoval položky na seznamu. "Budeme trvat na naprosté důvěrnosti. Vůbec nic médiím. Tato dohoda bude podrobena spoustě kritiky."

"Neřekneme ani slovo," slíbil Sandy.

"Kdy byste chtěli propustit slečnu Mirandovou?"

"Zítra. A je třeba ji doprovodit z věznice v Miami na soukromé letiště. Rádi bychom měli ochranu FBI, dokud nebude v letadle."

Jaynes pokrčil rameny, jako by to nechápal. "Žádný problém," řekl.

"Ještě něco?" zeptal se Sandy a mnul si ruce, jako by zábava měla teprve začít.

"Za vládu už nic," řekl Sprawling.

"Tak dobře. Navrhuji toto," začal Sandy, jako by měli na vybranou. "Mám tu dvě sekretářky s počítači. Už jsme připravili hrubý návrh dohody o vyrovnání a příkaz ke skončení řízení. Vybroušení detailů by nemělo trvat příliš dlouho a vy pak můžete odjet. Já potom zajedu za svým klientem a doufejme, že budeme za pár hodin hotovi. Pane Maste, navrhuji, abyste se spojil s federálním soudcem a co nejdříve zařídil konferenční telefonický hovor. Odfaxujeme mu příkaz ke skončení řízení."

"Kdy dostaneme dokumenty a kazety?" zeptal se Jaynes.

"Bude-li všechno podepsáno a schváleno během několika hodin, můžete je mít dnes v pět odpoledne."

"Potřebuji telefon," řekl Sprawling. Stejně tak Mast a Jaynes. Rozptýlili se po apartmá.

Normální vězňové mají právo strávit denně hodinu venku. Byl konec října, studený a zamračený den, a Patrick se rozhodl uplatnit svá ústavní práva. Šerifovi muži na chodbě řekli ne; nedostali k tomu pokyny.

Patrick zavolal Karlovi a nechal si všechno schválit. Také ho požádal, aby se zastavil u Rosettiho na Division Street vedle Pointu a koupil pár Vancleaveových specialit - krabí maso a sýrové žemle - a poobědval s ním venku. Karl prohlásil, že mu bude potěšením.

Jedli na dřevěné lavici poblíž malé fontány a smutného nízkého javoru, obklopeni několika křídly nemocniční budovy.

Karl přinesl žemle i pro policisty, kteří seděli opodál, ale mimo doslech.

Karl nic nevěděl o schůzce probíhající v hotelovém apartmá a Patrick mu nic neřekl. Byl tam přece Parrish a ten to zanedlouho Jeho Ctihodnosti sdělí.

"Co o mně lidé říkají?" zeptal se Patrick, když snědl třetinu sendviče a odložil ho.

"Řeči utichly. Všechno se vrátilo k normálu. Tvoji přátelé jsou stále tvými přáteli."

"Některým jsem napsal dopisy. Vzal bys jim je?"

"Samozřejmě."

"Díky."

"Prý chytili tvou přítelkyni v Miami."

"Ano. Ale brzy bude venku. Šlo jen malý problém s jejím pasem."

Huskey ukousl velký kus ze sendviče a mlčky žvýkal. Už si zvykal na dlouhé přestávky v jejich dialogu. Zápasil s tím, co má říci dál. Patrick ne.

"Čerstvý vzduch je prima," řekl po chvíli. "Díky."

"Máš přece zákonné právo na procházku."

"Byl jsi někdy v Brazílii?"

"Ne."

"Měl bys tam zajet."

"Jako ty, nebo s rodinou?"

"Ne, ne. Zajed tam někdy na návštěvu."

"Na pláži?"

"Ne. Zapomeň na pláži a zapomeň na města. Jed' do vnitrozemí, do volné přírody, kde je jasná a modrá obloha, čistý vzduch, krásný kraj, lidé jsou milí a nekomplikovaní. To je můj domov, Karle. Nemohu se dočkat, až se tam vrátím."

"Může to chvíli trvat."

"Možná, ale já počkám. Já už nejsem Patrick, Karle. Patrick je mrtev. Byl v pasti a nešťastný. Byl tlustý a protivný a díkybohu zmizel. Ted' jsem Danilo, Danilo Silva, mnohem šťastnější člověk s klidným životem v jiné zemi. Danilo může čekat."

A s krásnou ženou a velkým bohatstvím, chtěl dopovědět Karl, ale nechal toho.

"Jak se Danilo dostane zpátky do Brazílie?" zeptal se.

"Ještě na tom pracuji."

"Podívej, Patricku - doufám, že ti nevadí, když ti říkám Patricku a ne Danilo."

"To víš že ne."

"Myslím si, že je čas, abych odstoupil a předal případ soudci Trusselovi. Brzy bude třeba předložit návrhy a učinit rozhodnutí. Udělal jsem vše, co bylo v mých silách, abych ti pomohl."

"Už po tobě jdou?"

"Trochu, ale to mi nedělá starosti. Nechci ti ublížit a bojím se, že když si tvůj případ ještě nechám, lidem se to nebude líbit. Každý ví, že jsme přátelé. Kruci, vždyť sis mě vybral do čestné stráže k rakvi."

"Jestlipak jsem ti za to někdy poděkoval?"

"Ne. Tehdy jsi byl mrtev, tak o tom nemluv. Rád jsem to udělal."

"Jo, já vím."

"Mluvil jsem s Trusselem a už je připraven případ převzít. Také jsem mu řekl o tvých strašných poraněních a jak je důležité, abys tu zůstal co nejdéle. Chápe to."

"Díky."

"Ale musíš uvažovat reálně. V jisté chvíli poputuješ do vězení. A možná tam zůstaneš dlouho."

"Myslíš, že jsem zabil toho chlapce, Karle?"

Karl hodil zbytek sendviče do sáčku a dopil ledový čaj. Nehodlal v téhle věci lhát. "Vypadá to podezřele. Za prvé, v autě byly lidské pozůstatky, takže někdo byl zabit. Za druhé, FBI provedla vyčerpávající počítačovou analýzu všech osob, které byly pohřešovány 9. února 1992 nebo před tímto datem. Pepper je jediná osoba v okruhu tří set mil, o níž se už neobjevila žádná zpráva."

"Ale to nestačí, aby mne usvědčili."

"Tvoje otázka se netýkala usvědčení."

"Fajn. Myslíš si, že jsem ho zabil?"

"Já nevím, co si mám myslet, Patricku. Dvanáct let jsem soudcem a viděl jsem lidi, kteří stojí přede mnou a přiznávali se ke zločinům, o nichž sami nevěděli, že je spáchali. Za jistých okolností dokáže člověk skoro cokoliv."

"Takže tomu věříš?"

"Já nechci věřit. Nevím jistě, čemu věřím."

"Myslíš si, že bych mohl někoho zabít?"

"Ne. Ale taky jsem si nemyslel, že bys mohl nahrát vlastní smrt a sbalit devadesát milionů. Tvoje nedávná minulost je plná překvapení."

Další dlouhá pauza. Karl se podíval na hodinky.

Patrick ho nechal na lavičce a odcházel pomalu kolem dvora.

Oběd v Camille Suitě, sestávající ze sbírky nijakých sendvičů podávaných na plastických talířcích, přerušil telefonát federálního soudce, který dostal Patrickův případ před čtyřmi lety. Soudce právě pracoval na procesu v Jacksonu a měl jen minutu. Mast mu popsal sestavu hráčů, kteří se shromáždili v apartmá, a soudce dal souhlas, aby ho přepnul na hlasitý telefon. Mast pak kvapně sumarizoval navrhovanou dohodu. Soudce chtěl vyslechnout Sandyho verzi a ten mu ji řekl. Několik otázek položil soudce Sprawlingovi a krátká telefonická konference se protáhla. V jednu chvíli Sprawling opustil pokoj, aby si se soudcem promluvil soukromě. Tlumočil naléhavé přání výše postavených osob z Washingtonu, které chtěly uzavřít dohodu s panem Laniganem, aby se chytly větší ryby. Soudce si také promluvil soukromě s T. L. Parrishem, který ho rovněž ujistil, že Lanigan i tak nevyklouzne, že musí ještě čelit mnohem vážnějším obviněním a se vši pravděpodobností, i když bez záruk, stráví mnoho let ve vězení.

Soudce nebyl ochoten jednat v takovém spěchu, ale pod tlakem těch, kteří byli s případem tak důvěrně seznámeni, a s ohledem na postavení osob přítomných v Biloxi se podvolil a souhlasil, že podepíše příkaz ke stažení všech federálních žalob proti Patrickovi. Příkaz mu byl neprodleně faxován, a on ho neprodleně podepsal a poslal faxem nazpět.

Když dojedl oběd, Sandy je na chvíli opustil a rychle zajel do nemocnice. Patrick seděl ve svém pokoji a psal dopis matce, když tam vrazil Sandy. "Povedlo se!" A hodil dohodu na Patrickův pracovní stůl.

"Máme všechno, co jsme chtěli," prohlásil.

"Všechno odvoláno?"

"Jo. Soudce to právě podepsal."

"Kolik peněz?"

"Devadesát plus tři procenta."

Patrick zavřel oči a sevřel pěsti. Jméni právě dostalo velkou ránu, ale hodně zůstalo; dost, aby se jednou s Evou usadili někde v bezpečí a měli dům plný dětí. Velký dům. A hodně dětí.

Probrali dohodu, Patrick ji podepsal a Sandy pádil zpátky do hotelu.

Ve dvě hodiny začala druhá schůzka, s menším obsazením. Sandy uvítal Talbota Mimsa a jeho klienta, staršího viceprezidenta Northern Case Mutual jménem Shenault, který s sebou přivedl dva firemní právníky. Jejich jména Sandy nezaregistroval. Pro doplnění sestavy Mims také přivedl jednoho ze společníků a dalšího právníka, kteří nebyli představeni. Sandy od nich vybral vizitky a doprovodil je do téhož salonu, kde proběhla první schůzka. Soudní zapisovatelky zaujaly svá místa.

Jaynes a Sprawling seděli hned ve vedlejší místnosti a mluvili s Washingtonem. Poslali svůj doprovod do kasina, aby si hodinku oddechli, ovšem bez alkoholu.

Četa z Monarch-Sierra byla mnohem méně početná, pouze Hal Ladd, jeden z jeho právníků, a vrchní právní zástupce pojišťovny, rtuťovitý mužik jménem Cohen. Všichni se velmi formálně představili a usadili, aby vyslechli Sandyho. Měl pro ně připraveny tenké složky, které rozdál, a požádal je, aby si je prolistovali. Každá obsahovala kopii žaloby, kterou podal Patrick na FBI kvůli svým poraněním, a v každé se nacházela i sada barevných fotografií popálenin. Hoši z pojišťoven už byli připraveni svými právníky, takže to nikoho nepřekvapilo.

Sandy shrnul to, co včera naznačil - že poranění jeho klientovi nezpůsobili agenti FBI, protože ti Patricka nenašli. Našel ho Stephano. A Stephano pracoval pro tři klienty: Bennyho Ariciu, Northern Case Mutual a Monarch-Sierra. Všichni jsou uvedeni v občanskoprávní žalobě, kterou se Patrick chystá podat.

"Jak hodláte dokázat tu věc se Stephanem?" zeptal se Talbot Mims.

"Vteřinku," řekl Sandy. Otevřel dveře vedoucí do pracovny a zeptal se Jaynese, má-li minutu čas. Jaynes vešel do místnosti a představil se skupině. S velkým potěšením vylíčil podrobně vše, co mu Stephano vyprávěl o pátrání po Patrickovi: o financování konsorcia, odměnách, tipech a honičce v Brazílii, o kosmetickém chirurgovi, chlapících z Pluta, o dopadení a mučení. Všechno. A všechno za peníze, které poskytli Aricia, Monarch-Sierra a Northern Case Mutual. A všechno jen pro jejich prospěch.

Byl to oslnivý výkon a Jaynes se úžasně bavil.

"Máte nějaké otázky na pana Jaynese?" zeptal se spokojeně Sandy, když vyprávění skončilo.

Nikdo neměl. Za posledních osmnáct hodin nebyli Shenault z Northern Case Mutual ani Cohen z Monarch-Sierra schopni zjistit, kdo v jejich společnostech schválil najmutí Jacka Stephana. Bylo nepravděpodobné, že se to vůbec někdy dozvědí, když se teď zahlazovaly stopy.

Obě společnosti byly velké a bohaté, se spoustou akcionářů a velkými reklamními rozpočty, používanými na ochranu dobrého jména korporace. Nikdo o tento hlavobol nestál.

"Děkuji vám, pane Jaynesi," řekl Sandy.

"Budu vedle, kdybyste mne potřebovali," ozval se Jaynes, jako by si nic víc nepřál, než vrátit se a zatlouct další hřebíky do rakve.

Jeho přítomnost byla matoucí a zlověstná. Proč byl zástupce ředitele FBI v Biloxi a proč tak dychtil svalit vinu na ně?

"Navrhujeme následující dohodu," začal Sandy, když se zavřely dveře. "Je jednoduchá, rychlá a nelze o ní vyjednávat. Za prvé, pane Shenaulte, za Northern Case Mutual, poslední akcí vašeho klienta v této malé válce je pokus získat zpět dva a půl milionu, vyplacených Trudy Laniganové. Doporučujeme, abyste se prostě vrátili domů. Stáhněte žalobu, zapomeňte na Trudy, nechte ji žít v míru. Vychovává dítě a kromě toho většinu peněz stejně utratila. Stáhněte žalobu, a můj klient pak nebude prosazovat své nároky pro osobní újmu na zdraví proti vaší společnosti.

"To je vše?" zeptal se nevěřícím hlasem Talbot Mims.

"Ano. To je vše."

"Platí."

"Potřebujeme chvilku, abychom se poradili," ozval se Shenault stále se zarputilým výrazem.

"Ne, nepotřebujeme," řekl Mims svému klientovi. "Je to skvělý návrh. Je na stole. Bereme ho. Tak jak je."

Shenault odporoval. "Rád bych analyzoval..."

"Ne," namítl zlostně Mims. "Dohodu bereme. Jestli chcete, aby vás zastupoval někdo jiný, fajn. Ale dokud jsem váš právník, dohodu bereme a hned."

Shenault zmlkl.

"Vezmeme to," prohlásil Mims.

"Pane Shenaulte?" zeptal se Sandy.

"Jistě. Myslím, že se shodneme."

"Výborně. Písemný návrh vypořádání na vás čeká ve vedlejších pokojích. A teď, pánové, jestli nás na pár minut opustíte, rád bych si promluvil s panem Laddem a jeho klientem soukromě."

Mims odvedl svůj tým. Sandy za nimi zamkl a obrátil se k panu Cohenovi, Halu Laddovi a jeho kolegovi. "Dohoda s vámi je, bohužel, poněkud jiná. Oni se z toho dostanou snadno, protože je tu rozvod. Je ošklivý a komplikovaný a můj klient chce využít svého nároku vůči Northern Case Mutual při rozvodovém řízení. Naneštěstí vy nejste ve stejné pozici. Oni dali Stephanovi půl milionu, vy jste dali dvojnásobek. Máte větší odpovědnost, více jste se exponovali, a jak všichni víme, máte o hodně víc peněz než Northern Case Mutual."

"Kolik máte na mysli?" zeptal se Cohen.

"Nic pro Patricka. Ale má starost o holčičku. Je jí šest, a její matka peníze přímo pálí. To je jeden důvod, proč se Northern Case Mutual tak rychle vzdala - bude velice obtížné z paní Laniganové něco dostat. Patrick by chtěl pro dítě svěřenský fond s rozumnou sumou, a tyto peníze by byly mimo dosah matky."

"Kolik?"

"Čtvrt milionu. A stejnou sumu na pokrytí jeho soudních výloh. Celkem půl milionu, aby ty fotografie nedostaly vašeho klienta do trapné situace."

Oblast byla známa svými velkorysími rozsudky ve prospěch obětí v případech úrazů a zaviněných úmrtí. Hal Ladd Cohenovi oznámil, že by mohl očekávat mnohamilionový verdikt proti Ariciovi a pojišťovně za to, co udělali Patrickovi. Cohen, který přišel z Kalifornie, to naprosto chápal. Společnost se chtěla co nejdříve dohodnout a zmizet z města.

"Všechny žaloby jsou staženy," řekl Cohen. "A my zaplatíme půl milionu?"

"Tak."

"Uděláme to."

Sandy sáhl do desek a vytáhl pár papírů. "Tady mám návrh dohody o vyrovnání, nechám vám jej zde." Podal jim dva výtisky a odešel.

35 psychiatr byl přítelem doktora Hayaniho. Druhá schůzka s Patrickem trvala dvě hodiny a jako ta první nepřinesla žádný výsledek. Byla už poslední.

Patrick se omluvil a vrátil se do pokoje právě na večeři. Většinu jídla nechal a pozorně sledoval večerní zprávy. Jeho jméno se tam neobjevilo. Procházel se po chodbě a mluvil se strážnými. Sandy volal celé odpoledne, aby ho informoval, ale Patrick chtěl všechno vidět na papíře. Díval se na "Jeopardy" a pokoušel se číst tlustý román. Bylo téměř osm, když uslyšel, jak Sandy mluví s hlídači a ptá se, jak se má vězeň. Sandy rád říkal "váš vězeň".

Patrick se s ním setkal ve dveřích. Advokát vypadal unaveně, ale usmíval se. "Všechno je hotovo," prohlásil a podal Patrickovi svazek papírů.

"A co dokumenty a kazety?"

"Před hodinou jsme jim je předali. Musel se tam motat aspoň tucet agentů FBI. Jaynes mi řekl, že budou pracovat celou noc."

Patrick si vzal dohody o vyrovnání a posadil se k pracovnímu stolu v rohu pod televizi. Pečlivě četl každé slovo. Sandy stál u postele, pojídal večeři, kterou si přinesl v sáčku, a díval se na ragby z Austrálie na ESPN.

"Remcali kvůli tomu půl milionu?" zeptal se Patrick s očima v dokumentech.

"Ani v nejmenším. Nikdo kvůli ničemu neremcal."

"Asi jsme měli chtít víc."

"Myslím, že máš dost."

Patrick obrátil stránku a podepsal se. "Výborně, Sandy. Mistrovská práce."

"Měli jsme dobrý den. Federální žaloby jsou staženy, civilní spory urovnány. Palmare je zaplacené, dítě zabezpečeno."

Zítra skoncujeme s Trudy. Jedeš jako dráha, Patricku. Jen škoda, že ti stojí v cestě ten mrtvý."

Patrick nechal papíry na stole a postavil se k oknu zády do pokoje. Žaluzie byly vytažené, okno pootevřené.

Sandy jedl a sledoval ho. "Musíš mi ještě něco říct, Patricku."

"Co chceš slyšet?"

"Co kdybychom začali s Pepperem?"

"Dobře. Peppera jsem nezabil."

"Zabil Peppera někdo jiný?"

"Pokud vím, tak ne."

"Byl Pepper naživu, když jsi zmizel?"

"Myslím, že byl."

"Zatraceně, Patricku! Mám za sebou těžký den! Nemám náladu na hádanky!"

Patrick se obrátil a zdvořile řekl: "Prosím tě, nekřič. Venku jsou policajti a natahují uši na každé slovo. Posad' se."

"Já se nechci posadit."

"Prosím."

"Lip slyším vstojte. Poslouchám."

Patrick zavřel okno, stáhl žaluzie, zkontroloval, zda jsou dveře zamčené, a vypnul televizi. Zaujal svou obvyklou pozici na posteli s prostěradlem vytaženým k pasu. Když se usadil, začal tichým hlasem: "Peppera jsem znal. Přišel jednoho dne do chaty a prosil mě o jídlo. Bylo to před Vánocemi 1991. Řekl mi, že žije většinou v lesích. Udělal jsem mu slaninu s vejci a on jedl jako bezedný. Koktal, byl velmi plachý a ne ve své kůži. Samozřejmě mě zaujal. Kluk, prý sedmnáctiletý, ale vypadal na míň, docela čistý a slušně oblečený, jeho rodina byla dvacet mil daleko, a on přesto žil v lese. Podařilo se mi ho rozpovídat. Ptal jsem se ho na rodinu a uslyšel smutnou historii. Když dojedl, chtěl hned odejít. Nabídl jsem mu, aby u mne přespál, ale trval na tom, že se vrátí do svého tábořiště."

"Druhý den jsem šel na lov jelenů a Pepper mě vystopoval. Ukázal mi svůj malý stan a spací pytel. Měl nádoby na vaření, chladničku, lucernu a brokovnici. Prozradil mi, že doma se neukázal už dva týdny. Jeho matka prý má nového přítele, nejhoršího ze všech, co za ta léta poznal. Šel jsem s ním hluboko do lesa k místu, kde objevil jeleny. Za hodinu jsem zastřelil desateráka, svého největšího. Tvrdil, že zná les jak vlastní boty, a nabídl se, že mi ukáže ta nejlepší místa."

"Za pár týdnů jsem byl opět ve srubu. Život s Trudy se stal nesnesitelný a oba jsme čekali na víkendy, kdy odjedu."

Pepper se ukázal zanedlouho po mém příjezdu. Uvařil jsem dušené maso a pořádně jsme se nacpali - tehdy jsem měl slušný apetit. Čím déle mluvil, tím míň koktal. Řekl jsem mu, že jsem právník, a tak se mi brzy svěřil se svými právními

problémy. Naposledy pracoval u benzinové pumpy v Lucedale. Jednou se zjistilo, že z pokladny zmizely peníze. Protože si každý myslel, že je zaostalý, hodili to na něj. Samozřejmě s tím neměl nic společného. Pro něj to byl další dobrý důvod, proč zůstat v lese. Slíbil jsem, že se na tu záležitost s ukradenými penězi podívám."

"A tak to začalo," řekl Sandy.

"Tak nějak. Ještě párkrát jsme se potkali v lese."

"A blížil se 9. únor."

"Ano, blížil. Řekl jsem Pepperovi, že po něm jdou poldové. Byla to lež. Nikomu jsem nevolal. Nemohl jsem si to dovolit. Ale čím déle jsme spolu mluvili, tím víc jsem byl přesvědčen, že o těch ztracených penězích něco věděl. Měl strach a hodně se na mne spoléhal. Probrali jsme jeho možnosti a jedna z nich byla, aby prostě zmizel."

"Krucí, to je mi nějak povědomé."

"Nenáviděl svou matku. Šli po něm policajti. Byl vyplašený malý kluk a nemohl žít do konce života v lesích. Zalíbila se mu představa, že by šel na Západ a našel by si tam práci jako průvodce lovců v horách. Připravili jsme plán. Sledoval jsem noviny, až jsem našel hrozný příběh o středoškolákovi, který se zabil při železniční nehodě u New Orleansu.

Jmenoval se Joey Palmer; znělo to trochu podobně. Zavola jsem jednomu padělateli v Miami, který si zjistil chlapcovo číslo sociálního zabezpečení, a šup! - za čtyři dny jsem měl pro Peppera celou sadu dokladů. Řidičský průkaz z Louisiany s velmi slušnou fotografií, průkaz sociálního pojištění, rodný list, dokonce i pas."

"Říkáš to, jako by to bylo docela snadné."

"Ne, je to ještě lehčí, než jak to říkám. Chce to jen trochu peněz a fantazie. Pepperovi se nové doklady líbily a zamiloval se do představy, že odjede autobusem do hor. Nevymýšlím si, Sandy, ten kluk vůbec neváhal nechat tady vlastní matku a beze slova zmizet. Nedělal si s tím vrásky ani v nejmenším."

"Tvůj typ."

"Ano, když myslíš. V neděli, 9. února..."

"V den tvé smrti."

"Ano. Odvezl jsem Peppera do Jacksonu na stanici autobusů Greyhound. Dal jsem mu dost příležitostí, aby couvl, ale už se rozhodl. Víc než to, byl nadšen. Ten chudák kluk nikdy nevyjel z Mississippi. Už samotná cesta do Jacksonu byla pro něj dobrodružstvím. Řekl jsem mu jasně, že se nikdy nebude moci vrátit, za žádných okolností. O matce se ani nezminil. Za celé tři hodiny v autě ani jednou nepromluvil o mámě."

"Kam měl namířeno?"

"Našel jsem mu jeden dřevařský tábor v Eugene v Oregonu a zjistil jsem všechny autobusové trasy a časy. Všechno jsem mu napsal a pak jsme si to cestou k autobusu mnohokrát zopakovali. Dal jsem mu dva tisíce dolarů v hotovosti a vysadil jsem ho dvě ulice od stanice. Byla skoro jedna po poledni a nemohl jsem riskovat, že mě někdo uvidí.

Naposledy jsem Peppera zahlédl, jak kluše s úsměvem na tváři a nacpaným batohem přes rameno."

"Jeho brokovnice a věci na táboření se našly ve sruhu."

"Kam jít by si je měl dát?"

"Další kousek skládanky."

"Ovšem. Chtěl jsem, aby to vypadalo, že Pepper shořel v autě."

"Kde je teď?"

"Já nevím a není to důležité."

"Na to jsem se neptal, Patricku."

"Opravdu to není důležité."

"Přestaň si se mnou hrát, kruci. Když se zeptám, zasloužím si odpověď."

"Odpovím ti, až se mi zachce."

"Proč tak uhýbáš?"

Sandy promluvil hlasitě a ostře a Patrick na chvíli zmlkl, aby ho nechal vychladnout. Oba dýchali pomaleji, oba se snažili uklidnit.

"Já neuhýbám," pronesl klidně Patrick.

"To se ví, že uhýbáš. Rvu se jak pes, abych rozluštil jednu hádanku, a deset dalších záhad mě praští do ksichtu. Proč mi nemůžeš říct všechno?"

"Protože nepotřebuješ všechno vědět."

"Rozhodně by to bylo užitečné."

"Vážně? Kdy naposledy ti řekl pachatel všechno?"

"Je to zvláštní, ale já tě jako zločince neberu."

"Tak co jsem?"

"Přítel, možná."

"Bude pro tebe snazší, když mě budeš brát jako pachatele."

Sandy sebral ze stolu dohody o vyrovnání a zamířil ke dveřím. "Jsem utahaný a jdu si odpočinout. Vráť se zítra a ty mi řekneš všechno."

Otevřel dveře a odešel.

Strážného anděla si Guy všiml, když odcházeli z kasina. Známa tvář se odvrátila až příliš rychle. Pak je dost vlezle sledovalo auto. Guy měl s takovými věcmi zkušenosti a zmínil se o tom Bennymu, který právě řídil. "Určitě to jsou federálové," prohlásil Guy. "Kdo jiný by měl zájem?"

Naplánovali si, že odjedou z Biloxi. V pronajatém bytě odpojili telefony a všechny poslali pryč.

Čekali až do tmy. Guy odjel v jednom autě na východ do Mobilu, kde měl strávit noc a hlídat si záda, a ráno měl chytit

letadlo. Benny se vydal na západ podél pobřeží po dálnici 90, pak přes jezero Ponchartrain do New Orleansu, města, kde se vyznal. Dobře se díval, ale nikoho za sebou neviděl. Ve Francouzské čtvrti si dal ústřice, potom odjel taxíkem na letiště. Letěl do Memphisu, pak na O'Hare, kde se většinu noci ukrýval v letištní hale. A za úsvitu do New Yorku. Agenti FBI hlídali jeho dům v Boča Raton. Jeho švédská společnost tam stále byla. Napadlo je, že brzy vyrazí i ona, a bude lehčí ji sledovat.

36 ŽÁDNÉ PROPUŠTĚNÍ JEŠTĚ NEPROBĚHLO TAK hladce. Eva vyšla z internačního centra jako svobodný člověk v půl deváté ráno ve stejných džínách a košili, v jakých tam vkročila. Strážníci byli milí; úředníci překvapivě efektivní; ředitel jí dokonce popřál hodně štěstí. Mark Birck ji dovedl ke svému autu, krásnému starému jaguáru, který na tu příležitost vydrhl zvenku i zevnitř, a pokynul jejich dvěma průvodcům. "To jsou agenti FBI," řekl Evě a ukázal hlavou na dva pány čekající v nedalekém autě.

"Já myslela, že jsme s nimi skončili," řekla.

"Ne tak úplně."

"Měla bych jim zamávat na pozdrav?"

"Ne. Jenom si nastupte." Otevřel jí dveře, opatrně je zavřel, vteřinku obdivoval čerstvě naleštěnou dlouhou, svažující se kapotu a pak přešel na druhou stranu.

"Tady je dopis, který mi poslal faxem Sandy McDermott." Nastartoval a začal couvat. "Otevřte ho."

"Kam jedeme?" zeptala se.

"Na letiště pro soukromá letadla. Čeká tam na vás malé tryskové letadýlko."

"A kam poletím?"

"Do New Yorku."

"A potom?"

"Do Londýna, concordem."

Jeli po rušné ulici, s agenty FBI těsně za sebou.

"Proč jedou za námi?" zeptala se.

"Ochrana."

Zavřela oči, mnila si čelo a myslela na Patricka, jak se asi nudí ve svém nemocničním pokojíku, jak nemá nic jiného na práci než přemýšlet, kam by ji poslal. Pak si všimla telefonu v autě. "Smím?" zeptala se a zvedla sluchátko.

"Jistě." Birck jel opatrně, sledoval všechna zrcátka, jako by vezl prezidenta.

Eva zavolala Brazílii, přešla do rodného jazyka a zažila uplakané setkání s otcem přes satelit. Byl v pořádku a ona také. Oba byli svobodní, ačkoliv mu ani neřekla, kde strávila poslední tři dny. Únos koneckonců nebyl ani tak hrozný, žertoval. Zacházeli s ním slušně; nemá ani jednu modřinu. Slíbila, že se brzy ukáže doma. Její právnická mise ve Spojených státech je téměř u konce a hrozně se jí stýská po domově.

Birck nechtěně poslouchal, i když nerozuměl ani slovo. Když zavěsila a osušila si oči, řekl jí: "V dopise jsou nějaká telefonní čísla pro případ, že by vás opět zastavili na celnici. FBI zrušila poplach a souhlasila s tím, že můžete cestovat na váš současný pas celý příští týden."

Poslouchala, ale nic neřekla.

"Je tady také londýnské telefonní číslo, kdyby se něco stalo na Heathrow."

Konečně otevřela dopis. Byl od Sandyho, na jeho dopisním papíře. V Biloxi všechno probíhá dobře a rychle. Až přiletí na JFK, má mu zavolat do hotelu. Bude mít další instrukce.

Jinými slovy řekne jí věci, které by pan Birck neměl slyšet.

Přijeli na veřejné letiště na severní straně Miami International. Agenti zůstali ve voze a Birck ji doprovodil. Piloti už čekali. Ukázali na hezký malý tryskáč, zaparkovaný hned před terminálem, který byl připraven odvézt ji, kamkoli bude chtít. Málem jim řekla: "Vemte mě do Ria. Prosím, Rio."

Podala si ruce s Birckem, poděkovala mu za jeho laskavost a nastoupila. Bez zavazadel. Bez jediného kousku náhradního oblečení. To se Patrickovi prodraží. Jen ať ji nechá jet do Londýna a dá jí den na nákupy na Bond a Oxford Street. Pořídí si víc oblečení, než tohle letadýlko unese.

V tak časnou hodinu vyhlížel J. Murray obzvlášť unaveně a neupraveně. Podařilo se mu zamumlat cosi na pozdrav sekretářce, která mu přišla otevřít, a objednal si kávu, silnou a černou. Sandy ho přivítal, vzal mu zmačkaný kabát a uvedl ho do salonu, kde se posadili a probrali dohodu o majetkovém vyrovnání.

"Tohle je mnohem lepší," řekl Sandy, když skončili. Trudy už všechno podepsala. J. Murray by další její návštěvu s tím slizkým gigolem už jen těžko vydržel. Včera se pohádala v jeho kanceláři dokonce i s Lancem. J. Murray dělal špinavé rozvody dlouhá léta a vsadil by hodně, že milencovy dny jsou sečteny. Finanční tíha Trudy užirala.

"Podepíšeme to," řekl Sandy.

"Proč ne? Dostáváte všechno, co jste chtěli."

"Za daných okolností je to spravedlivé vyrovnání."

"To ano."

"Poslyšte, Murray, ve věci sporu vaší klientky s Northern Case Mutual došlo k významné změně."

"Povídejte."

"Ano, spousta věcí skutečně není pro vaši klientku podstatná, ale výsledek je následující: Northern Case Mutual souhlasí s tím, že stáhne svou žalobu proti Trudy."

J. Murray seděl několik sekund mlčky a pak se mu dolní ret pomalu odlepil od horního. Byl to vtip?

Sandy sáhl po několika papírech, kopii dohody o urovnání s Northern Case Mutual. Začernil už citlivé odstavce, ale

zbylo tam dost, aby si J. Murray počtl.

"Děláte si legraci," zamumlal, jakmile vzal dohodu do ruky. Přejel přes začerněné řádky bez nejmenší zvědavosti a přešel k jádru věci, ke dvěma odstavcům, jichž se cenzoři nedotkli. Četl jasné a přesné věty, v nichž se požadovalo okamžité stažení žaloby na jeho klientku.

Bylo mu jedno, proč se tak stalo. Patricka obklopoval neproniknutelný dým záhad a on se nehodlal začít vyptávat.

"Jaké příjemné překvapení," pronesl.

"Tušil jsem, že se vám to bude líbit."

"Všechno jí zůstane?"

"Všechno, co jí zůstalo."

J. Murray četl znova a pomalu. "Smím si to nechat?" zeptal se.

"Ne. Je to důvěrné. Ale návrh na stažení žaloby bude podán dnes a já vám faxem pošlu kopii."

"Děkuji."

"Je tu ještě jedna věc," dodal Sandy. Podal advokátovi kopii dohody s Monarch-Sierra, stejně cenzurovanou.

"Podívejte se na stranu čtyři, třetí odstavec."

J. Murray četl slova, kterými se zřizovalo svěření s fondem ve výši dvou set padesáti tisíc dolarů ve prospěch malé Ashley Nicole Laniganové. Správcem fondu bude Sandy McDermott. Peníze mají být použity pouze pro zdraví a vzdělání dítěte a nepoužité prostředky mohou být Ashley vyplaceny v den jejích třicátých narozenin.

"Nevím, co na to říct." Ale už teď přemýšlel, jak to bude znít v jeho kanceláři.

Sandy mávl rukou, jako by to nic nebylo.

"Ještě něco?" zeptal se J. Murray s rozjasněnou tváří. Ještě nějaké dobroty?

"To je vše. Rozvod je připraven. Bylo mi potěšením."

Podal si ruce a J. Murray odešel poněkud svižnějším krokem. Když osaměl ve výtahu, mozek mu horečně pracoval.

Řekne jí, jak to tvrdě koulel na ty darebáky, jak už měl konečně po krk těch jejich neskutečných požadavků, jak vtrhl na jednání a vyhrožoval moc ošklivým procesem, pokud nepovolí a neudělají ústupky. Soudil se v mnoha takových případech a je o něm známo, že v soudní síni dovede pěkně řádit.

Do háje s obviněním z nevěry! Do háje s fotkami nahých milenců! Jeho klientka udělala chybu, ale stále má přece právo na spravedlivé jednání. Je třeba chránit to nebohé nevinné dítě!

Řekne jí, jak se zlomili a ve všem ustoupili. Požádal o svěrenský fond pro dítě a Patrick se zhroutil pod tíhou své vlastní viny. Přímě naléhali, vezměte si čtvrt milionu dolarů.

On bojoval jako lev, bojoval, aby obhájil majetek své klientky, která nespáchala nic zlého, když přijala dva a půl milionu. Ze strachu to zabalili a zoufale se snažili najít způsob, jak by si Trudy mohla nechat peníze. Tenhle detail byl momentálně nejasný, ale na příběh měl ještě hodinu jízdy.

Než dorazil do kanceláře, vyrostlo z toho úžasné vítězství.

U přepážky letů společnosti Concorde na letišti JFK ji uvítala zdvižená obočí, protože neměla žádná zavazadla. Zavolali nadřízeného a začali si cosi šuškat. Eva se snažila ovládnout. Další zatčení by už nesnesla. Milovala Patricka, ale tohle bylo mnohem víc, než mohl od lásky vyžadovat. Nedávno měla slibnou kariéru právničky ve městě, které milovala. Potom se objevil Patrick.

Najednou se všude kolem objevily vřelé britské úsměvy. Odvedli ji do haly pro lety společnosti Concorde, kde si dala kávu a zavolala Sandyho číslo v Biloxi.

"Jste v pořádku?" zeptal se, když zaslechl její hlas.

"Ano, Sandy. Jsem na JFK na cestě do Londýna. Jak se má Patrick?"

"Skvěle. Dohodli jsme se s federály."

"Kolik?"

"Sto třináct milionů," odpověděl a čekal na reakci. Patrick reagoval naprosto neutrálně, když mu sdělil výši platby. Zachovala se úplně stejně.

Jenom se zeptala: "Kdy?"

"Budu mít pro vás instrukce, až se dostanete do Londýna. V hotelu Four Seasons je pokoj na jméno Lea Piresová."

"To jsem zase já."

"Zavolejte mi, až tam dorazíte."

"Řekněte Patrickovi, že ho stále miluji, i po tom vězení."

"Uvidím ho dnes večer. Buďte opatrná."

"Čao."

Když už se ve městě objeví takoví hlavouni, Mast nemohl propást příležitost udělat na ně silný dojem. Večer předem, když převzali dokumenty a kazety, nařídil svému personálu, aby zavolali všem členům současné velké poroty a informovali je o mimořádném zasedání. S pěti svými náměstky pracoval s FBI na studiu a registraci dokumentů. Z kanceláře odešel ve tři ráno a po pěti hodinách se vrátil.

Zasedání federální velké poroty se konalo v poledne, včetně oběda. Hamilton Jaynes se rozhodl zůstat tak dlouho, aby se zúčastnil, stejně jako Sprawling z kabinetu ministra spravedlnosti. Jediným svědkem měl být Patrick.

V souladu s dohodou ho nepřeváželi v poutech. Byl skryt v zadní části neoznačeného auta FBI a propašován postranním vchodem do budovy federálního soudu v Biloxi. Sandy ho doprovázel. Patrick měl na sobě volné khaki kalhoty, mokasíny a triko s rukávy, věci, které mu Sandy koupil. Byl bledý a hubený, ale kráčel bez viditelných

problémů. Vlastně se cítil výborně.

Šestnáct členů velké poroty sedělo u podlouhlého stolu, takže když Patrick s úsměvem vešel, alespoň polovina z nich byla obrácena zády ke dveřím. Ti, kdo ho neviděli, se rychle otočili. Jaynes a Sprawling seděli v rohu, zaujati prvním pohledem na pana Lanigana.

Patrick se posadil na konec stolu na židli pro svědky a převzal iniciativu. Nepotřeboval žádné velké pobízení od Masta, aby vyprávěl svůj příběh, nebo alespoň jistou jeho část. Působil uvolněně, skoro vesele, částečně proto, že tito lidé už se ho nemohli dotknout. Podařilo se mu osvobodit se od chapadel federálního zákona.

Začal právníkou firmou, společníky, vyličením jejich osobností, klientů, pracovních zvyklostí a pomalu se propracovával k Ariciovi.

Mast ho zarazil a podal mu dokument, který Patrick identifikoval jako smlouvu mezi firmou a Ariciou. Měla čtyři stránky, ale mohla být redukována na základní dohodu, podle níž firma dostane jednu třetinu toho, co získá Aricia podáním své stížnosti na Platt & Rockland Industries.

"Jak jste se k dohodě dostal?" zeptal se Mast.

"Psala ji sekretářka pana Bogana. Naše počítače byly propojené. Jednoduše jsem si ji vytáhl."

"Proto je tahle kopie nepodepsaná?"

"Ano, správně. Originál se pravděpodobně nachází u pana Bogana."

"Měl jste přístup do kanceláře pana Bogana?"

"Omezený," odpověděl Patrick a vypověděl, jak byl Bogan posedlý soukromím své kanceláře. Tím se dostali k tomu, jaký byl přístup do ostatních kanceláří, pak k fascinující historce o Patrickových dobrodružstvích ve světě elektronické špionáže. Sledoval i ostatní počítače ve firmě. Poslouchal drby. Vypytával se sekretářek a asistentů. Probíral papírový odpad v místnosti s kopírkou. Pracoval přes čas v naději, že jednou najde otevřené dveře.

Po dvou hodinách požádal Patrick o něco k pití. Mast vyhlásil patnáctiminutovou přestávku. Čas rychle ubíhal, protože publikum bylo fascinováno.

Když se svědek vrátil z toalety, rychle se usadili, dychtiví slyšet víc. Mast položil pár otázek o stížnosti na Platt & Rockland a Patrick ji povšechně popsal. "Pan Aricia byl docela obratný. Sám vypracoval systém dvojí fakturace a přitom byl schopen z toho vinit ústředí. Byl tajnou hybnou silou onoho překračování nákladů."

Mast položil vedle Patricka hromádku dokladů. Ten zvedl první a stačil mu jediný pohled, aby věděl všechno. "To je vzorek fiktivních pracovních sil, za něž byla firma New Coastal Shipyards placena. Je to počítačový sumář pracovníků za jeden týden v červnu 1988. Uvádí osmdesát čtyři zaměstnance, všechno však jen vymyšlená jména, a udává jejich týdenní mzdu. Celkem to dělá jednadsmesát tisíc dolarů."

"Jak se ta jména vybírala?" zeptal se Mast.

"New Coastal měla tehdy osmdesát tisíc zaměstnanců. Vybrali skutečná, velmi obvyklá jména - Jones, Johnson, Miller, Green, Young — a změnili iniciály křestních jmen."

"Kolik pracovních hodin bylo takto zfalšováno?"

"Podle Ariciových výkazů to za čtyři roky dělalo devatenáct milionů dolarů."

"Věděl pan Aricia, že údaje jsou falešné?"

"Ano, on tu metodu zavedl."

"A jak to víte?"

"Kde jsou kazety?"

Mast mu podal list papíru, na němž byl seznam kazet se šedesáti nahranými rozhovory. Patrick ho minutu prohlížel. Pak řekl: "Myslím, že to je kazeta číslo sedmnáct." Náместek státního zástupce, který měl na starosti krabici s kazetami, vytáhl tu s číslem sedmnáct a vložil ji do přehrávače uprostřed stolu.

Patrick upřesnil: "Je to rozhovor dvou společníků, Douga Vitrana s Jimmym Havaracem, ve Vitrانově kanceláři, 3. května 1991."

Magnetofon se roztočil a všichni čekali.

první hlas: Jak jste mohli vyfakturovat devatenáct milionů za vymyšlené pracovníky?

"To byl Jimmy Havarac," řekl rychle Patrick.

druhý hlas: To nebylo těžké.

"A tohle Doug Vitrano."

vitrano: Pracovní síly stály padesát milionů ročně. Za čtyři roky to bylo přes dvě stě milionů. Takže jen přidali deset procent. V papírech se to ztratilo."

havarac: A Aricia o tom věděl?

vitrano: Jestli o tom věděl? On to přece zavedl.

havarac: Ale jdi, Dougu.

vitrano: Všechno je podvod, Jimmy. Jeho stížnost je od začátku do konce jen podvod. Pracovní síly, nafouknuté faktury, dvojnásobné či trojnásobné účtování drahé techniky. Všechno. Aricia to plánoval od začátku, čistě náhodou pracoval pro firmu s dlouhou tradicí okrádání vlády. Věděl, jak společnost funguje. Věděl, jak funguje Pentagon. A byl dost fikaný, aby si ten plán vymyslel.

havarac: Kdo ti to řekl?

vitrano: Bogan. Aricia řekl Boganovi všechno. Bogan řekl všechno senátorovi. Když si nepustíme pusy na špacír a budeme hrát s ním, budeme milionáři.

Kazeta se sestříhaným záznamem skončila a hlasy zmlkly.

Členové velké poroty zírali na magnetofon.

"Mohli bychom slyšet další?" zeptal se jeden.

Mast pokrčil rameny, podíval se na Patricka a ten řekl: "Myslím, že to je skvělý nápad."

S Patrickovými komentáři a občas barvitou analýzou trvalo tři hodiny, než si poslechli všechny kazety. Kazetu z Komory si nechali na konec a museli ji přehrávat čtyřikrát, než se jí porotci nabažili. V šest hodin si objednali večeři z nedalekých lahůdek.

V sedm Patricka propustili.

Při večeři Mast probral některé výmluvnější dokumenty. Citoval různé federální zákony, jichž se týkaly. S tak perfektně nahanými hlasy podvodníků bylo spiknutí naprosto jasně odhaleno.

V půl deváté se velká porota jednomyslně rozhodla obvinít Bennyho Ariciu, Charlese Bogana, Douga Vitrana, Jimmyho Havaraca a Ethana Rapleyho ze spiknutí za účelem spáchání podvodu podle zákona o falešných pohledávkách. Budou-li usvědčeni, každý může dostat deset let a pokutu půl milionu dolarů.

Senátor Harris Nye byl uveden jako neobviněný spolupachatel, dočasné označení, které se velmi pravděpodobně změní k horšímu. Sprawling, Jaynes a Maurice Mast vypracovali strategii, že nejdřív obžalují menší ryby a pak je budou tlačit k dohodě, aby praskaly na ty větší. Tvrdě půjdou po Rapleyem a Havaracovi, protože ti nenávidí Charlese Bogana. Velká porota se rozešla v devět. Mast se sešel s federálním maršálem a naplánovali zatýkání na příští ráno. Jaynes a Sprawling ještě stihli chytit poslední letadlo z New Orleansu do Washingtonu, D. C.

37 "Jednou jsem dělal havárii, krátce po vstupu do firmy. Stalo se to na 49., v okrese Stone, blízko Wigginsu. Naši klienti jeli na sever, když náhle přímo před nimi vyrazil z okresky nákladňák s plošinou. Velká havárie. V našem autě jeli tři lidé, řidič se zabil, jeho žena byla těžce zraněna, dítě na zadním sedadle si zlomilo nohu. Nákladní auto patřilo jedné velmi dobře pojištěné papírenské společnosti, takže případ měl slušný potenciál. Dali to mně a já na to hned skočil, protože jsem byl nový. Nebylo pochyb, že nehodu zavinil nákladňák, ale jeho řidič, kterému se nic nestalo, tvrdil, že naše auto jelo příliš rychle. To byl velký otazník - jak rychle jel náš řidič? Můj expert na rekonstrukce nehod odhadl jeho rychlost na 96 kilometrů za hodinu, což nebylo tak zlé. Povolená rychlost na dálnici byla 88; každý jezdí alespoň devadesát pět. Moji klienti jeli do Jacksonu navštívit rodinu a nijak nespěchali." Patrick se odmlčel.

"Expert na rekonstrukce najatý pojišťovnou majitele nákladňáku odhadl rychlost mého řidiče na 120," pokračoval, "což by samozřejmě vážně poškodilo naši věc. Každá porota se bude mračit na překročení rychlosti o třicet kilometrů. Našli jsme svědka, starého muže, který se na místě objevil buď jako druhý, nebo třetí. Jmenoval se Clovis Goodman, věk jednadsmadesát let, na jedno oko slepý a na druhé moc neviděl."

"Opravdu?" zeptal se Sandy.

"Ne, ale vidění měl poněkud horší. Stále ještě jezdil autem a toho dne se sunul po dálnici ve svém pickupu Chevrolet 1968, když ho naše auto předjelo. Na dalším kopci pak starý Clovis narazil na havárii. Clovis byl velmi citlivý starý pán, bydlel sám, neměl žádnou rodinu, žil zapomenutý a zanedbávaný, a pohled na tu tragickou nehodu ho hluboce zasáhl. Snažil se pomoci obětem a chvíli se tam zdržel. Potom odjel. Nikomu nic neřekl. Byl příliš rozrušený. Později mi prozradil, že z toho pak týden nespál."

"Potom jsme se dozvěděli, že někdo z těch, kdo přijeli později, natočil místo nehody na video, když tam ještě byli policajti, hasiči a ambulance. Doprava byla zastavena, lidé se nudili a to pak si natáčejí cokoliv. Tak jsme si kazetu půjčili. Asistent ji důkladně prohlédl a vypsál si čísla všech automobilů. Potom našel majitele a snažil se získat svědky. Tak jsme objevili Clovise. Řekl, že havárii skoro viděl, ale byl příliš rozrušen, než aby o ní mohl mluvit. Zeptal jsem se ho, jestli může za ním přijet, a on souhlasil."

"Clovis bydlel na venkově, kousek od Wigginsu, v malém bílém dřevěném domku, který si se ženou postavili před válkou. Manželka byla už mnoho let po smrti. Stejně tak jejich jediné dítě, syn, který se nepovedl. Měl dvě vnoučata; jedno žilo v Kalifornii a druhé u Hattiesburgu. Léta ani jedno, ani druhé neviděl. To všechno jsem se dozvěděl během první hodiny. Clovis byl osamělý stařík, zpočátku nevrlý, jako každý, kdo nedůvěřuje právníkům a nechce ztrácet čas, ale už při první návštěvě zanedlouho vařil vodu na kávu a vykládal rodinné důvěrnosti. Naštěstí byla sobota, takže jsem mohl ztrácet čas a nedělat si starosti s kanceláří. Byl úžasný vypravěč. Jeho oblíbeným tématem bylo období deprese a pak válka. Po pár hodinách jsem se konečně zmínil o havárii a on ztichl, byl zaražený a pak mi tiše řekl, že o tom ještě nemůže mluvit. Prý ví něco důležitého, ale ještě není ta pravá chvíle. Zeptal jsem se ho, jak rychle jel, když ho naše auto předjelo. Prohlásil, že nikdy nejezdí víc než osmdesát. Zeptal jsem se ho, jestli dokáže odhadnout, jak rychle jelo naše auto, a on jen zavrtěl hlavou."

"Za pár dní jsem se u něj jednou pozdě odpoledne zastavil a usadili jsme se na zadní verandě k dalšímu kolu válečných historek. Přesně v šest Clovis prohlásil, že má hlad, navíc že miluje sumce, a zeptal se, jestli s ním pojedou na večeři. Tehdy jsem byl svobodný, a tak jsem jel s Clovisem na večeři. Samozřejmě, že já jsem jel a on mluvil. Měli jsme sumce, za šest dolarů všechno, co sníš. Clovis jedl opravdu pomalu, bradu měl jen pár centimetrů nad hromadou rybiho masa. Servírka položila účet na stůl a Clovis dělal, jako že ho vůbec nevidí. Ležel tam deset minut. Řekl jsem si, že ta večeře stála za to, pokud se Clovis přihlásí jako svědek. Pak jsme odešli, a když jsme jeli zpátky k němu, prohlásil, že potřebuje pivo, jen jedno pivo na měchýř, a v té chvíli jsme se náhodou blížili k venkovskému obchůdku. Zaparkoval jsem. Ani se nepohnul, a tak jsem koupil také pivo. Jeli jsme a pili a Clovis řekl, že by mi rád ukázal, kde vyrůstal. Prý to není daleko. Jedna okreska a pak druhá a za deset minut jsem neměl tušení, kde jsem. Clovis moc dobře neviděl. A potřeboval další pivo, taky na měchýř. Zeptal jsem se v obchodě na cestu a znovu jsme vyjeli. Ukazoval mi sem a tam a nakonec jsme našli město Nacaise Crossing v okrese Hancock. Když jsme tam dojeli, prohlásil, že se můžeme vrátit. Na povídání o dětství úplně zapomněl. Další pivo. Další instrukce v obchodě."

"Když už jsme se blížili k jeho domu, uvědomil jsem si, kde jsme, a začal jsem se vyptávat na havárii. Řekl, že o tom pořád ještě nedokáže mluvit. Pomohl jsem mu do domu a tam upadl na gauč a hned začal chrápat. Byla skoro půlnoc. Takhle to šlo asi měsíc. Houpací židle na verandě. V úterý sumec. Jízda po okreskách kvůli měchýři. Pojistka byla na

dva miliony. Náš případ za to stál, a ačkoliv to Clovis nevěděl, jeho svědectví bylo každým dnem důležitější. Ujistil mě, že za ním kvůli nehodě nikdo nebyl, takže bylo nezbytné, abych z něj dostal fakta, než ho najdou hoši z pojišťovny."

"Kolik času už uplynulo od nehody?" zeptal se Sandy.

"Čtyři nebo pět měsíců. Konečně jsem ho jednou přitlačil. Řekl jsem mu, že spor dospěl do důležitého bodu a bylo načase, aby odpověděl na pár otázek. Řekl, že je připraven. Zeptal jsem se ho, jak rychle jelo naše auto, když ho předjíždělo. Odpověděl, že to bylo strašné, vidět tak ty lidi, rozbité a krvácející, zvláště toho chlapce. Chudák měl slzy v očích. Po několika minutách jsem se ho zeptal znova: „Clovisi, dokážete odhadnout, jak rychle to auto jelo, když vás míjelo?“ Řekl, že by rodině hrozně rád pomohl. Já na to, že by to určitě ocenili. A pak se mi podíval přímo do očí a zeptal se: „Jak rychle podle vás jelo?“"

"Řekl jsem, že podle mého názoru jelo něco pod devadesát kilometrů za hodinu. Clovis na to: „Bylo to tak. Pod devadesát za hodinu. Já jel osmdesát a oni mě pomalu minuli.""

"Šli jsme na přeličení a Clovis Goodman byl nejlepší svědek, jakého jsem kdy viděl. Starý, pokorný, ale moudrý a naprosto věrohodný. Porota ignorovala celou složitou rekonstrukci nehody a založila svůj verdikt na Clovisovi. Dala nám 2,3 milionu dolarů."

"Zůstali jsme ve styku. Napsal jsem mu poslední vůli. Neměl toho moc, jenom domek, šest akrů a sedm tisíc dolarů v bance. Až zemře, chtěl všechno prodat a peníze dát Dcerám konfederace. V závěti neuváděl ani jediného příbuzného. Vnuk v Kalifornii byl pryč dvacet let. Vnučka v Hattiesburgu se mu neozvala od chvíle, kdy od ní dostal pozvánku na maturitní slavnost v roce 1968. Nejel tam a žádný dárek jí neposlal. Málokdy se o nich zmínil, ale věděl jsem, že Clovis touží po nějakém kontaktu se svou rodinou."

"Pak onemocněl a nemohl bydlet sám. Přestěhoval jsem ho do pečovatelského domova ve Wigginsu. Prodal jsem jeho dům a farmu a spravoval všechny jeho finanční záležitosti. V té době jsem byl jeho jediný přítel. Posílal jsem mu pohledy a dárky, a pokaždé, když jsem jel do Hattiesburgu nebo Jacksonu, zastavil jsem se a zůstal s ním, jak dlouho jsem mohl. Aspoň jednou měsíčně jsem ho vyzvedl a vzal ho do Sumčí chýše. Potom jsme vyrazili na jízdu po okresech. Po jednom či dvou pivech začal se svými historkami. Jednou jsem ho vzal na ryby, strávili jsme spolu osm hodin ve člunu a v životě jsem se tak nenasmál."

"V listopadu 1991 dostal zánět plic a málem zemřel. To ho vyděsilo. Znovu jsme prošli jeho závětí. Chtěl nechat nějaké peníze své církvi, zbytek Dcerám konfederace. Vybral si místo na hřbitově a řekl, jaký chce pohřeb. Přišel jsem s nápadem na poslední pořízení, aby nebyl udržován při životě na přístrojích. To se mu zalíbilo a trval na tom, že já budu ten, kdo vytáhne šňůru ze zásuvky, pochopitelně po poradě s lékaři. Clovis byl unaven pečovatelským domovem, samotou i životem. Prohlásil, že je smířen s Bohem a je připraven odejít."

"V lednu 1992 se zánět plic vrátil, ještě horší. Nechal jsem ho převézt do nemocnice tady v Biloxi, abych ho měl pod dohledem. Chodil jsem tam každý den a byl jsem jediná návštěva, kterou kdy Clovis měl. Žádní jiní přátelé. Žádní příbuzní. Žádný kazatel. Ani živáčka, kromě mne. Jeho stav se pomalu zhoršoval a bylo zřejmé, že to nikam nevede. Upadl do komatu, z něhož se už nemohl probít. Dali ho na respirátor a asi po týdnu lékaři prohlásili, že mu mozek odumřel. Se třemi lékaři jsme přečetli jeho poslední přání a pak jsme vypnuli umělé dýchání."

"Který to byl den?" zeptal se Sandy.

"6. února 1992."

Sandy zhluboka vydechl, zavřel oči a pomalu kroutil hlavou.

"Nechtěl žádné obřady v kostele, protože věděl, že by nikdo nepřišel. Pochovali jsme ho na hřbitově u Wigginsu. Byl jsem tam jako nosič rakev. Pak ještě přišly tři staré vdovy z jeho církve a plakaly, ale člověk měl dojem, že plakaly na každém pohřbu ve Wigginsu za posledních padesát let. Byl tam kazatel a přitáhl s sebou pět postarších jáhnů, aby pomohli nést rakev. Pak tam postáli ještě dva neznámí lidé, celkem nás bylo dvanáct. Po krátkém rozloučení jsme Clovise uložili k odpočinku."

"Byla to hodně lehká rakev, že?" poznamenal Sandy.

"Ano, byla."

"Kde byl Clovis?"

"Jeho duch se radoval se svatými."

"A kde bylo jeho tělo?"

"V mrazáku na verandě mé chaty."

"Ty morbidáku."

"Nikoho jsem nezabil, Sandy. Děda Clovis už prozpěvoval s anděly, když hořela jeho tělesná schránka. Řekl jsem si, že mu to nebude vadit."

"Ty máš výmluvu na všechno, vid', Patricku?"

Neodpověděl. Nohy mu visely z postele a chodidla měl asi patnáct centimetrů nad podlahou.

Sandy chvíli chodil po pokoji a pak se opřel o zeď. Trochu se mu ulevilo, že jeho přítel nikoho nezabil. Ale jen trochu. Pomyslení na hořící mrtvolu bylo skoro stejně odporné.

"Tak mi řekni zbytek," řekl za chvíli. "Určitě máš všechno naplánované."

"Ano, měl jsem čas o tom přemýšlet."

"Poslouchám."

"V Mississippi je trestní zákon na krádeže mrtvol z hrobů, ale ten se na mne nevztahuje. Já jsem neukradl Clovise z hrobu. Vzal jsem ho z rakev. Pak je tu další zákon o zohavení mrtvol; to je to jediné, co na mne Parrish může hodit. Je to závažný trestný čin a je za něj až rok vězení. Říkám si, že jestli to je všechno, co mohou použít, pak se Parrish bude hodně snažit o ten rok."

"Nemůže tě nechat jít."

"Ne, to nemůže. Ale je tu chyták. Nedožví se o Clovisovi, jestliže mu to neřeknu, a já mu to musím říct, aby stáhl obvinění z vraždy. Ovšem říct mu o Clovisovi je jedna věc, a svědčit u soudu je něco jiného. Nemůže mě donutit svědčit u soudu, pokud mne obžaluje ze zohavení mrtvoly. Bude pod tlakem, aby mě za něco dostal, protože, jak sám říkáš, mě nemůže pustit jen tak. Může mě obvinít, ale nemůže mi nic dokázat, protože jsem jediný svědek a žádným způsobem nelze dokázat, že spálené tělo patřilo Clovisovi."

"Parrish je nahranej."

"To je. Federální žaloby jsou odvolány, a až hodíme tuhle bombu, Parrish se ocitne pod strašným tlakem, aby mi vůbec něco přišel. Jinak jsem volný."

"Jaký máš tedy plán?"

"Prostý. Zbavíme Parrishe tlaku a dovolíme mu, aby si zachránil reputaci. Ty pojedíš za Clovisovými vnoučaty, řekneš jim pravdu a nabídneš jim nějaké peníze. Jakmile se pravda provalí, budou mít právo mne žalovat a můžeš předpokládat, že to udělají. Jejich žaloba nebude mít velkou cenu, protože celý život dědu ignorovali, ale můžeme se vsadit, že se stejně budou chtít soudit. My jim v tom zabráníme. V tichosti se s nimi vyrovnáme a oni za ty peníze budou tlačít na Parrishe, aby nežaloval."

"Jsi mazanej mizera!"

"Děkuju. Proč by to nemělo vyjít?"

"Parrish tě může zažalovat bez ohledu na přání rodiny."

"Ale neudělá to, protože mě nemůže usvědčit. Nejhorší variantou pro Parrishe by bylo, kdyby se mnou zahájil proces a prohrál. Pro něj je mnohem jistější, když si teď otevře zadní vrátka, použije přání rodiny jako výmluvu a vyhne se ztrapnění, že prohrál velice sledovaný případ."

"O tomhle jsi přemýšlel poslední čtyři roky?"

"Ano, napadlo mě to."

Sandy začal přecházet podél dolní pelesti postele, hluboce zamyšlený. V hlavě mu cvakalo, jak se snažil udržet krok se svým klientem. "Něco Parrishovi musíme dát," řekl po chvilce skoro pro sebe a pokračoval v přecházení.

"Zajímám se víc o sebe než o Parrishe," namítl Patrick.

"Nejde jen o Parrishe. To je systém, Patricku. Jestli jen tak odejdeš, pak sis de facto vykoupil cestu z kriminálu. Všichni vypadají špatní, jen ty ne."

"Možná se zajímám jen o sebe."

"Já taky. Ale nemůžeš zesměšnit systém a čekat, že jen tak odeváláš do západu slunce."

"Nikdo Parrishe nenutil, aby dospíchal dosáhnout obvinění z hrdelního zločinu. Mohl týden či dva počkat. Nikdo ho nenutil vytrubovat to novinářům. Necítím k němu žádné sympatie."

"Ani já ne. Ale tohle je příliš tvrdý přístup, Patricku."

"Tak ho trošičku změkčíme. Já se přiznám k zohavení mrtvoly, ale bez vězení. Ani jeden den. Půjdu k soudu, přiznám se, zaplatím pokutu, nechám Parrishovi zásluhu za odsouzení, ale pak odtud vypadnu."

"Budeš odsouzený pachatel."

"Ne, budu svobodný. Kdo se v Brazílii bude starat o to, jestli mě plácí přes ruku?"

Sandy přestal přecházet a posadil se k Patrickovi na postel. "Tak ty se vrátíš do Brazílie?"

"Je to domov, Sandy."

"A to děvče?"

"Budeme mít deset nebo jedenáct dětí, ještě jsme se nedohodli."

"Kolik budeš mít peněz?"

"Miliony. Musíš mě odtud dostat, Sandy. Mám před sebou další život."

Sestřička rozrazila dveře, cvakla vypínačem a řekla: "Je jedenáct hodin, Patty. Návštěvy skončily." Jemně se dotkla jeho ramena. "Jak je ti, zlatíčko?"

"Jde to."

"Potřebuješ něco?"

"Ne, díky."

Odešla stejně rychle, jak tam vtrhla. Sandy zvedl kufřík. "Patty?"

Patrick pokrčil rameny.

"Zlatíčko?"

Další pokrčení ramen.

Než došel ke dveřím, Sandyho ještě něco napadlo. "Ještě jedna malá otázka. Když jsi sjel autem ze silnice, kde byl Clovis?"

"Na stejném místě jako vždycky. Seděl přikurtovaný vedle mne. Postavil jsem mu pivo mezi nohy a popřál šťastnou cestu. A on se usmíval."

38 V 10 HODIN DOPOLEDNE JEŠTĚ V LONDÝNĚ nebyly instrukce pro vrácení lupu. Eva vyšla z hotelu a vydala se na dlouhou procházku po Piccadilly. Šla bez vyhraněného cíle a plánu, vmísila se do davu, prohlížela si výklady a těšila se ze života. Po třech dnech v samotce vychutnávala zvuky a hlasy lidí, kteří spěchali kolem ní. K obědu si dala teplý salát s kozím sýrem v koutku zaplněné starobylé pivnice. Nasávala veselé, šťastné hlasy lidí, kteří neměli potuchy, kdo je. A bylo jim to jedno.

Patrick jí řekl, že jeho první rok v São Paulu byl nejhezčí, protože ani jediný člověk neznal jeho jméno. V té hospodě si připadala spíš jako Lea Piresová než Eva Mirandová.

S nákupy začala v Bond Street, nejdřív nezbytnosti - spodní prádlo a parfém -, ale zanedlouho to byl Armani a Versace

a Chanel, bez ohledu na ceny. Nyní byla velice bohatá mladá žena.

Bylo by jednodušší a určitě méně dramatické, kdyby počkali do devíti a zatkli je v kanceláři. Ale jejich pracovní návyky byly nevypočitatelné a jeden z nich, Rapley, málokdy vycházel z domova.

Zvolili přepad před úsvitem. Co na tom, že je to vyděsí a poníží před rodinami? Co na tom, že zmatek vyláká sousedy.

Chytit je ve spánku nebo ve sprše, to bude nejlepší taktika.

Charles Bogan otevřel dveře v pyžamu a začal tiše vzlykat, když federální maršál, muž, kterého znal, vytáhl pouta. O rodinu už Bogan přišel, takže byl aspoň této hanby ušetřen.

U Douga Vitrana otevřela dveře manželka a ihned reagovala nepřátelsky. Dvěma mladým agentům FBI zabouchla dveře před nosem a ti trpělivě počkali, až doběhne nahoru a vytáhne manžela ze sprchy. Děti naštěstí ještě spaly, když usadili Douga na zadní sedadlo auta, spoutaného jako sprostého zločince, a nechali ženu stát na schodech v noční košili. Proklínala je a plakala zároveň.

Jimmy Havarac šel jako obvykle spát opilý na mol a zvonek nestačil. Zůstali stát před domem a zavolali mu z mobilního telefonu. Konečně se probral a mohl být zatčen.

Při východu slunce byl Ethan Rapley v podkrovní pracovně a psal. Nevnímal dny ani čas a nic neslyšel. Jeho ženu vzbudilo klepání na dveře. Vyšlapala po schodech a sdělila mu špatnou zprávu. Nejdřív mu schovala revolver.

Nechával si ho v zásuvce prádelníku. Dvakrát se po něm díval, když hledal vhodné ponožky. Ale ženy se nezeptal. Měl strach, že mu řekne, kde je.

Advokát, který založil Boganovu firmu, byl před třinácti lety dosazen do funkce federálního soudce. Nominoval ho senátor Nye, a jakmile firmu opustil, převzal ji Charles. Firma měla silné vazby se všemi pěti stávajícími federálními soudci a tak nikoho nepřekvapilo, že telefony začaly zvonit dřív, než se společníci sešli ve vězení. V půl deváté byli dopraveni odděleně auty do budovy federálního soudu v Biloxi ke spěšně zorganizovanému slyšení před federálním policejním soudcem.

Cuttera podráždila rychlost, s níž Bogan zatahal za nitky. Ačkoliv nečekal, že čtveřice zůstane ve vězení po dobu procesu, nemohl se smířit s náhlým slyšením před soudcem, kterého museli právě vytáhnout z postele. A tak Cutter dal echo místním novinářům a zburcoval televizní stanici.

Dokumenty byly rychle připraveny a podepsány, a čtveřice opustila soudní budovu pěšky, bez pout, a mohla ujít tři bloky do svých kanceláří. Sledoval je velký nemotor s minikamerou a ještě jakási reportérka, která přesně nevěděla, oč jde, ale řekli jí, že to je něco velkého. Ale žádné komentáře z těch kožených obličejů nedostala. Společníci došli do domu firmy na Vieux Marche a zamkli za sebou dveře.

Charles Bogan šel rovnou k telefonu a zavolał senátorovi.

Soukromý vyšetřovatel, kterého Patrick doporučil, našel ženu za necelé dvě hodiny jen s pomocí telefonu. Bydlela v Meridianu, dvě hodiny cesty na severovýchod od Biloxi. Jmenovala se Deena Postellová a vedla oddělení lahudek ve zbrusu novém obchodě na okraji města.

Sandy obchod našel a vstoupil dovnitř. Předstíral, že obdivuje čerstvě grilovaná kuřecí prsíčka a smažené bramborové hranolky, a přitom si prohlížel personál za pultem. Jeho pozornost upoutala široká, podsaditá žena s postříbřenými vlasy a zvucným hlasem. Jako ostatní zaměstnanci měla červenobílé pružované košili, a když se přiblížila, Sandy si mohl přečíst jmenovku. Stálo na ní Deena.

Pro větší důvěryhodnost byl v džínsech a modrém saku, bez kravaty.

"Čím vám posloužím?" zeptala se s úsměvem.

Bylo před desátou, příliš brzy na smažené brambory. "Velkou kávu, prosím," řekl Sandy, také s úsměvem, a Deeně se zablýsklo v očích. Flirtování ji těšilo. Sešli se u pokladny. Místo peněz jí Sandy podal vizitku.

Podívala se na ni a upustila ji. Pro ženu, která vychovala tři mladistvé delikventy, mohlo takové překvapení znamenat jen potíže. "Dolar dvacet," řekla, namačkala tlačítka a dívala se po pultu, jestli je někdo sleduje.

"Mám pro vás jen dobré zprávy," pronesl Sandy a sáhl pro peníze.

"Co chcete?" zeptala se téměř neslyšně.

"Deset minut vašeho času. Budu čekat táhle u stolku."

"Ale co chcete?" Vzala od něj peníze a podala mu drobné.

"Prosím. Budete šťastná, že jste mi ten čas věnovala."

Muži se jí líbili a Sandy byl pohledný chlap, mnohem lépe oblečený než většina těch, s nimiž přišla do styku. Chvilí se motala kolem grilu, připravila další kávu a pak řekla vedoucímu, že si bere přestávku.

Sandy trpělivě čekal u stolku v malé jídelně vedle chladničky s pivem a strojkou na led. "Díky," řekl jí, když se posadila. Bylo jí přes čtyřicet, měla kulatý obličej, nestřídmě nalíčený lacinou kosmetikou.

"Tak advokát z New Orleansu?"

"Ano. Předpokládám, že jste nečetla ani neslyšela o případu právníka dole na pobřeží, kterého přistihli, že ukradl spoustu peněz."

Ještě než domluvil, vrtěla hlavou. "Já nic nečtu, zlato. Tady makám šedesát hodin týdně a mám doma dvě vnoučata. Stará se o ně manžel. Je invalida. Špatný záda. Nic nečtu, na nic se nedívám, nedělám nic, než dřu tady a vyměňuju pleny, když jsem doma."

Sandyho skoro mrzelo, že se zeptal. Deprimující.

Co nejstručněji ji seznámil s Patrickovým případem. Pobavilo ji to, ale ke konci zájem opadl.

"Zaslouží si trest smrti," prohlásila v krátké pauze.

"Ale on nikoho nezabil."

"Přece jste říkal, že v autě někdo byl."

"To byl. Ale ten člověk už byl mrtev."

"Tak ho zabil?"

"Ne. Jenom ho ukradl."

"Hm. Heleďte, musím se vrátit do práce. Nezlobte se, že se ptám, ale co to má společného se mnou?"

"Tělo, které sebral, patřilo Clovisi Goodmanovi, vašemu drahému zesnulému dědovi."

Trhla hlavou. "On spálil Clovise?!"

Sandy přikývl.

Přimhouřila oči a pokoušela se vyvolat náležité emoce. "Ale proč?" zeptala se.

"Musel přece předstírat svou smrt."

"Ale proč zrovna Clovise?"

"Patrick byl jeho právník a přítel."

"Pěkný přítel."

"Podívejte se, já se to nepokouším nijak zdůvodňovat. Stalo se to před čtyřmi lety, dávno předtím, než jsme se k tomu my dva dostali."

Ťukala o stůl prsty jedné ruky a na druhé si kousala nehty. Ten chlap proti ní se zdá být pěkně fikaný advokát, takže spustit ubrečenou tirádu o milovaném dědouškovi by asi nezabralo. Tohle ji mátl. Jen ať mluví dál.

"Poslouchám."

"Manipulovat s mrtvolou je trestný čin."

"To asi jo."

"Také je to postižitelné občanskoprávní cestou. To znamená, že rodina Clovise Goodmana může mého klienta žalovat za zneuctění mrtvoly."

Ach ano. Zhluboka se nadechla, narovнала se, pak se usmála a řekla: "Už chápu."

Sandy se také usmál. "Ano. Proto jsem tady. Můj klient by rád navrhl Clovisově rodině velmi tiché vyrovnání."

"Co znamená rodině?"

"Přežívající manželka, děti a vnoučata."

"Myslím, že rodina jsem já."

"A co váš bratr?"

"Není. Luther zemřel před dvěma lety. Drogy a chlast."

"Pak jste jediná osoba, která má právo se soudit."

"Kolik?" vyhrkla, protože už to nemohla vydržet, a pak se zastyděla.

Sandy se k ní naklonil. "Jsme ochotni nabídnout dvacet pět tisíc dolarů. Teď hned. Šek mám v kapse."

Také se naklonila a blížila se k jeho obličeji. Když zaslechla sumu, zarazila se. Do očí jí vhrkly slzy a dolní ret se začal třást. "Panebože," zašeptala.

Sandy se rozhlédl. "Je to tak, dvacet pět tisíc zelených."

Výškulba ubrousek z držáku a přitom převrhla slánku. Osušila si slzy a vysmrkala se. Sandy se stále rozhlížel a doufal, že nedojde k žádné scéně.

"Všechno pro mě?" vypravila ze sebe drsným hlubokým hlasem. Dech měla zrychlený.

"Všechno pro vás, ano."

Znovu si otřela oči a pak řekla: "Potřebuju se napít."

Beze slova do sebe nalila velkou kolu. Sandy upíjel špatnou kávu a sledoval lidi, kteří přicházeli a odcházeli. Neměl naspěch.

"Jak to vidím já," řekla konečně, teď už klidnější, "když sem přijdete a nabídnete mi zničehonic pětadvacet papírů, pak jste asi ochoten zaplatit i víc."

"Nejsem oprávněn vyjednávat."

"Když budu žalovat, třeba to uškodí vašemu klientovi, víte, jak to myslím? Porota se podívá na mne a bude myslet na to, jak chudák děda Clovis shořel, aby váš klient mohl ukrást devadesát milionů dolarů."

Sandy se napil a přikývl. Musel ji obdivovat.

"Kdybych si našla advokáta, mohla bych asi dostat mnohem víc peněz."

"Možná, ale mohlo by to trvat i pět let. Navíc byste měla i jiné problémy."

"Například?" zeptala se.

"S Clovisem jste si nebyli moc blízcí."

"Možná ano."

"Tak proč jste mu nešla na pohřeb? To by se porotě špatně vysvětlovalo. Podívejte se, Deeno, jsem připraven se dohodnout. Jestli nechcete, nasednu do auta a vrátím se do New Orleansu."

"Jaká je vaše poslední nabídka?"

"Padesát tisíc."

"Tak platí." Natáhla silnou pravou ruku, stále ještě vlhkou od kokakoły a stiskla Sandyho pravicí.

Sandy vytáhl z kapsy prázdný šek a vyplnil ho. Zároveň položil na stůl dva dokumenty: stručnou dohodu o vyrovnání a dopis Deeny státnímu žalobci.

Papírování nezabralo ani deset minut.

Konečně se něco pohnulo v apartmá u kanálu v Boča. Jistá Švédka byla spatřena, jak urychleně strká kufry do Bennyho BMW. Pak rychle odjela. Sledovali ji na Miami International Airport, kde čekala dvě hodiny na letadlo do

Frankfurtu.

Počkají si na ni ve Frankfurtu. Budou ji trpělivě sledovat, až se dopustí chyby. A potom najdou pana Ariciu.

39 posledním oficiálním aktem předsedajícího v soudce v této při bylo improvizované slyšení blíže nedefinovaného typu v jeho kanceláři a bez účasti advokáta obžalovaného. A bez žalobce. V zápisu se o schůzce neobjeví ani zmínka. Tři strážníci vedli Patricka zadním traktem soudní budovy a po zadním schodišti do Huskeyho pracovny, kde čekala Jeho Ctihodnost bez taláru. Neprobíhal žádný proces, a být to typický soudní den, v budově by bylo ticho. Ale ráno byli zatčeni čtyři prominentní právníci a ve všech prostorách zněla ozvěna různých klepů.

Patrickova zranění byla obvázána a neumožňovala těsnější oblečení. Zelenomodrý chirurgický komplet byl příjemný a volný a navíc také připomínal lidem, že je hospitalizován a ne vězněn jako zločinec.

Když osaměli za zamčenými dveřmi, Karl mu podal list papíru. "Podívej se na tohle."

Bylo to rozhodnutí o jednom odstavci, podepsané soudcem Karlem Huskeym, v němž se z vlastní iniciativy odvolává pro podjatost z případu Stát versus Patrick S. Lanigan. Platné v poledne, což je před hodinou.

"Dopoledne jsem strávil dvě hodiny se soudcem Trusselem. Vlastně právě odešel."

"Bude na mne hodný?"

"Co nejslušnější. Řekl jsem mu, že podle mého názoru nepůjde o vraždu. Moc se mu ulevilo."

"Nebude žádný proces, Karle."

Patrick se podíval na kalendář na zdi, jaký Karl vždycky používal. Každý den v říjnu byl napěchován větším počtem slyšení a jednání, než kolik mohlo pět soudců zvládnout. "Ty sis ještě nekoupil počítač?" zeptal se.

"Používá ho sekretářka."

Poprvé se sešli v tomto pokoji před lety, když Patrick přišel jako mladý neznámý advokát, zastupující rodinu, která zahynula při autohavárii. Karl předsedal. Proces trval tři dny a ti dva se stali přáteli. Porota přikla Patrickovu klientovi 2,3 milionu dolarů, v té době jednu z nejvyšších vysouzených částek na pobřeží Mexického zálivu. Proti Patrickovu doporučení se Boganova firma během odvolání dohodla o urovnání sporu za rovné dva miliony dolarů. Advokáti si nechali třetinu, a když firma splatila nějaké dluhy a něco nakoupila, zbývající částka se rozdělila na čtyři díly. Patrick v té době ještě nebyl společníkem. Váhavě mu vyplatili prémii dvacet pět tisíc dolarů.

Byl to proces, v němž zazářil Clovis Goodman.

Patrick zaměřil pohled na odlupující se štuk v rohu. Prozkoumal hnědou skvrnu od vody na stropě. "Copak ti okres nemůže dát tuhle místnost vymalovat? Za čtyři roky se tu nic nezměnilo."

"Za dva měsíce odcházím. Proč bych se měl starat?"

"Pamatuješ se na Hooverův proces? Můj první v této soudní síni a můj nejlepší ve funkci procesního advokáta."

"Ovšem." Karl zkřížil nohy na stole a ruce založil za hlavu.

A Patrick mu začal vyprávět Clovisův příběh.

Rázné zaklepaní na dveře přerušilo vyprávění skoro u konce. Přinesli oběd a ten nepočká. Vstoupil šerifův zástupce s papírovou krabicí a z ní se linulo slibné aroma. Patrick stál hned vedle, když obsah vyložili na Karlův stůl: gumbo a krabí klepeta.

"Od Mahoneyové," řekl Karl. "Poslal to Bob. Pozdravuje tě."

Restaurant Mary Mahoneyové byl víc než páteční napajedlo advokátů a soudců. Byl to nejstarší restaurant na pobřeží, s výtečnou kuchyní a legendární polévkou gumbo.

"Vyřiď mu, že ho taky pozdravuju," řekl Patrick a sáhl po klepetu. "Už brzy tam chci jíst."

Přesně v poledne pustil Karl malou televizi, zasazenou do polic na knihy, a bez komentáře spolu sledovali zmatený záznam zatýkání. Byla to mlčenlivá párty. Nikdo nic neříkal; rozhodně ne advokáti, ti dokonce zamkli dveře; překvapivě neměl co říct ani Maurice Mast; FBI také ne. Nic podstatného se neudalo, takže reportérka dělala to, co ji naučili. Přešla do klepů a fám a tam se do toho připlétl Patrick. Nepotvrzené prameny jí sdělily, že zatýkání je součástí stále se šířícího vyšetřování Laniganova případu, a aby to dokázala, pustila nevyvratitelný záznam Patricka, jak vstupuje do soudní budovy v Biloxi. Na obrazovce se objevil svědomitý kolega, který je tlumeným hlasem informoval, že stojí přede dveřmi zdejší kanceláře senátora Harrise Nye, bratrance Charlese Bogana, pro případ, že by někdo tu souvislost nepostřehl. Senátor odjel do Kuala Lumpur na obchodní misi, aby pro Mississippi získal zpět více pracovních míst za minimální mzdy, a proto nemohl nic říkat. Nikdo z osmi lidí v kanceláři nevěděl absolutně nic, proto neměli co říci.

Příspěvek se vysílal nepřetržitě deset minut.

"Proč se usmíváš?" zeptal se Karl.

"Je nádherný den. Já jen doufám, že budou mít kuráž senátora sebrat."

"Federálové prý na tebe všechno odvolali."

"Je to tak. Včera jsem vypovídal před velkou porotou. Byla to velká legrace, Karle, konečně jsem vyložil celý náklad, který jsem léta tajil."

Patrick přestal během zpráv jíst a najednou ho jídlo přestalo bavit. Podle Karla snědl dvě krabí klepeta a gumba se skoro nedotkl. "Jez. Vypadáš jako kostlivec."

Patrick si vzal slanou sušenku a šel k oknu.

"Tak abych tomu dobře rozuměl," řekl Karl. "Rozvod je dohodnutý. Federální policie stáhla veškerá obvinění a ty jsi souhlasil, že vrátíš devadesát milionů, plus malý úrok."

"Celkem sto třináct."

"Žaloba z vraždy se sesype, protože k vraždě nedošlo. Stát tě nemůže obžalovat z krádeže, protože to už udělali federálové. Žaloby obou pojišťoven byly také odvolány. Pepper žije někde jinde. Jeho místo zaujal Clovis. Tím pádem

zůstává jen jedno mizerné obviněníčko z porušení hrobu."

"Trochu jinak. Říká se tomu zohavení mrtvol, kdyby ses chtěl podívat do trestního zákoníku. Teď už bys to měl vědět."

"Ano. Jde o závažný trestný čin."

"Lehčí."

Karl si zamíchal gumbo a obdivoval svého vyzábělého přítele, který koukal z okna, uždiboval sušenku a nepochybně plánoval další manévry.

"Mohu jet s tebou?" zeptal se.

"Kam?"

"Tam, kam pojedíš. Ty odtud vyjdeš, sejdeš se s tou dívkou, vyzvedneš prachy, půjdeš na pláž, budeš žít na jachtě. Moc rád bych se s tebou svezl."

"Ještě tam nejsem."

"Blížíš se každým dnem."

Karl vypnul televizi a odsunul jídlo. "Je tu jedna mezera, kterou bych rád zaplnil," řekl pomalu. "Clovis zemřel, pak byl pohřben, nebo nebyl pohřben. Ale co se stalo mezi tím?"

Patrick se zachechtal a řekl: "Ty máš rád detaily, vid'?"

"Jsem soudce. Fakta jsou důležitá."

Patrick se posadil a natáhl bosé nohy na stůl. "Málem mě chytili. Víš, že není snadné ukrást mrtvolu?"

"To bych ti věřil."

"Trval jsem na tom, aby si Clovis zařídil pohřeb. Dokonce jsem přidal dodatek k jeho vůli, jímž se dávaly pokyny pohřebnímu ústavu - žádná otevřená rakev, žádné vizitace u mrtvého, žádná hudba, noční stráž u zesnulého, prostá dřevěná rakev a prostý obřad u hrobu."

"Dřevěná rakev?"

"Ano, Clovis si zakládal na zásadě popel k popelu, prach k prachu. Laciná dřevěná rakev, žádná hrobka. Tak byl pohřben jeho dědeček. Byl jsem v nemocnici, když zemřel, a čekal jsem na majitele pohřebního ústavu z Wigginsu, až přijede s pohřebním vozem. Jmenoval se Rolland, měl pěknou vizitku. Patří mu jediný pohřební ústav ve městě. Černý oblek, se vši parádou. Dal jsem mu kopii Clovisových pokynů. Závěť mě opravňovala udělat vše, co bylo třeba udělat, a Rollandovi to bylo jedno. Byly tři hodiny odpoledne. Rolland řekl, že balzamování provede za pár hodin. Zeptal se mne, jestli má Clovis oblek, v němž chtěl být pohřben. Na to jsme nepomysleli. Řekl jsem, že ne, nikdy jsem neviděl Clovise v obleku. Rolland prohlásil, že má několik starších na skladě a že se o to postará."

"Clovis chtěl být pohřben na své farmě, ale já jsem mu mnohokrát vysvětloval, že v Mississippi to není možné. Musí to být na oficiálním hřbitově. Jeho dědeček bojoval v občanské válce a podle Clovise hrdinsky. Když mu bylo sedm let, dědeček zemřel; měli jedno z těch staromódních posezení u zesnulého, které trvalo tři dny. Položili dědečkovu rakev na stůl v obývacím pokoji a lidé se tam trousili a dívali se na něj. Clovisovi se to líbilo. Byl odhodlán udělat něco podobného. Nechal si ode mne odpřisáhnout, že pro něj něco takového zařídím. Vysvětlil jsem to Rollandovi. Řekl něco v tom smyslu, že se o to už postará. To mě nepřekvapilo."

"Hned po setmění jsem seděl u Clovise na verandě, až přijel pohřební vůz. Pomohl jsem Rollandovi snést rakev k domu. Přenesli jsme ji po schodech přes verandu a do pokoje, kde jsme ji postavili před televizi. Vzpomínám si, že mě napadlo, jak byla lehká. Clovis se smrsknul na pětáčtyřicet kilo."

"Vy jste tu sám?" zeptal se Rolland, když se rozhlédl.

"Jo. Je to soukromá záležitost," řekl jsem mu."

"Požádal jsem ho, ať otevře rakev. Zaváhal a já jsem mu řekl, že jsem mu tam zapomněl dát nějaké památky z občanské války, s nimiž chtěl být Clovis pohřben. Díval jsem se, jak otvírá rakev svým kostelním klíčem, univerzálem, který otevře jakoukoli rakev na světě. Clovis vypadal stále stejně. Do pasu jsem mu položil dědečkovu pěšáckou čapku a potrhaný prapor Sedmáctého mississippského pluku. Rolland zase zavřel rakev a odešel."

"Nikdo nepřišel posedět u zesnulého. Ani živá duše. Kolem půlnoci jsem zhasnul a zamkl. Klíč na rakev je obyčejný imbusový klíč a těch jsem koupil celou sadu. Otevřít rakev mi netrvalo ani minutu. Vytáhl jsem Clovise; byl lehký, tuhý jako prkno a bez bot. Za tři tisíce dolarů zřejmě boty nedostanete. Položil jsem ho opatrně na pohovku, pak jsem dal do rakve čtyři popílkové tvárnice a zavřel jsem ji."

"S Clovisem jsme odjeli do mého srubu. Ležel na zadním sedadle a já jsem jel velice opatrně. Bylo by těžké odpovídat na otázky dopravního policisty."

"Měsíc před tím jsem koupil starý mrazák a uložil ho na verandu. Sotva jsem Clovise vtěsnal do mrazáku, zaslechl jsem nějaký hluk v lese. Byl to Pepper, který se plížil ke srubu. Dvě hodiny ráno, a Pepper mě málem přistihl. Řekl jsem mu, že jsme měli s manželkou velkou hádku, že mám mizernou náladu a ať radši odejde. Nemyslím, že mě viděl, jak jsem tahal mrtvolu po schodech na verandu. Omotal jsem mrazák silnými řetězy, dal na ně zámky, přehodil přes něj plachtu a nějaké staré krabice. Čekal jsem až do rána, protože Pepper tam někde byl. Pak jsem se vytratil, jel domů, převlékl se a v deset už jsem byl zpátky u Clovise. Rolland dorazil v bezstarostné náladě a chtěl vědět, jaké to bylo. Řekl jsem, že perfektní. Smutek byl omezen na minimum. Strkali jsme a tahali, naložili rakev zpět do vozu a jeli na hřbitov."

Karl poslouchal se zavřenýma očima, rty zvlhčené úsměvem a nevěřičně kroutil hlavou. "Ty fíkanej mizero," pronesl skoro pro sebe.

"Děkuji. V pátek odpoledne jsem jel na víkend do chaty. Pracoval jsem na případu, sledoval s Pepperem krocany, zkontroloval starého Clovise, který se zdál být v pohodě. V neděli ráno jsem vyrazil před východem slunce a dal na místo motorku a benzin. Později jsem odvezl Peppera na autobusové nádraží do Jacksonu. Po setmění jsem vyndal Clovise z mrazáku, posadil ho vedle krbu, aby roztál, a kolem desáté jsem ho uložil do kufru auta. Za hodinu už jsem byl

mrtev."

"Žádné výčitky svědomí?"

"Ale ovšem. Byla to strašná věc. Ale rozhodl jsem se, že zmizím, Karle, a musel jsem si vymyslet způsob. Nemohl jsem nikoho zabít, ale potřeboval jsem mrtvolu. To přece dává smysl."

"Naprostě logicky."

"Když Clovis zemřel, byl čas, abych odešel. Ve většině těch věcí jsem měl prostě kliku. Tolik věcí se mohlo nevyvést."

"Kliku máš i dál."

"Zatím."

Karl pohléhl na hodinky a vzal si další krabí klepeto. "Co z toho mám říct soudci Trusselovi?"

"Všechno, až na Clovisovo jméno. To si necháme na později."

40 patrick se díval na konci stolu. Stůl před ním byl čistý, kdežto jeho obhájce měl před sebou rozložené dvojice desky a hromádku bloků, seřazených jako zbraně připravené k bitvě. Po levé ruce mu seděl T. L. Parrish jen s jedním blokem, ale vyzbrojený objemným magnetofonem, který mu Patrick povolil. Žádní asistenti nebo nohsledí, kteří by všechno jen komplikovali; ale protože každý dobrý právník potřebuje něco na ověření, dohodli se na nahrávce.

Ted, když se federální obvinění rozpadla, bylo na státu, aby v Patrickově případu dosáhl spravedlnosti. Parrish to cítil. Federálové na něj hodili tohoto obžalovaného, aby mohli honit větší kořist - senátora. Ale obžalovaný měl přidat k příběhu nové zálučné dodatky a Parrish mu byl vydán na milost.

"Na úkladnou vraždu můžete zapomenout, Terry," řekl Patrick. I když mu každý říkal Terry, trochu to dráždilo od obžalovaného, kterého před lety skoro neznal. "Nikoho jsem nezabil."

"Kdo tedy shořel v autě?"

"Člověk, který byl už čtyři dny mrtev."

"Známe ho?"

"Ne. Byl to starý muž, kterého nikdo neznal."

"Jak ten starý muž zemřel?"

"Věkem."

"Kde ten muž zemřel?"

"Zde v Mississippi."

Parrish si do bloku maloval čáry a čtverečky. Když to federální policie složila, dveře se otevřely. A Patrick jimi prošel; zdálo se, že žádná pouta, žádné okovy, nic ho nemohlo zastavit.

"Takže vy jste spalil mrtvolu?"

"Správně."

"Nemáme na to paragraf?"

Sandy posunul přes stůl list papíru. Parrish ho rychle přelétl očima a řekl: "Odpusťte. Není to něco, čím se zabýváme každý den."

"To je všechno, co máte, Terry," poznamenal Patrick s chladnou sebedůvěrou člověka, který tuto schůzku léta plánoval.

T. L. už věděl dost, ale žádný žalobce se nemůže tak snadno vzdát. "Vypadá to na rok ve vězení," začal. "Rok v Parchmanu by vám udělal dobře."

"Jistě, ale já do Parchmanu nepůjdu."

"A kam hodláte jít?"

"Jinam. A pojedou tam první třídou."

"Ne tak rychle. Máme tu to tělo."

"Ne, Terry. Vy nemáte tělo. Nemáte ponětí, kdo byl spálen, a já vám to neřeknu, dokud se nedohodneme."

"Což znamená?"

"Stáhněte žalobu. Vzdejte to. Obě strany se sblíží a půjdou domů."

"Ó, to bude hezky vypadat. My chytíme bankovního lupiče, on nám peníze vrátí, my stáhneme žalobu a zamáváme mu. To bude zpráva pro další čtyři stovky obžalovaných, které mám ve vyšetřování. Jejich advokáti to určitě pochopí. Opravdová vzpruha pro zákon a pořádek."

"Mně nezáleží na dalších čtyřech stech obžalovaných a jim určitě nezáleží na mně. Tohle je trestní řízení, Terry. Každý za sebe."

"Ale ne každý se objeví na titulních stránkách."

"Aha, už chápu. Vám dělají starosti novináři. Kdy budou nové volby? Příští rok?"

"Nemám soupeře. A novináři mi velké starosti nedělají."

"Ale jistě že ano. Jste veřejný činitel. Je vaší povinností dělat si starosti s novináři, což je přesně ten důvod, proč byste měl stáhnout žalobu proti mně. Nemůžete vyhrát. Dělají vám starosti titulní stránky? Představte si na nich svou fotku, až prohrájete."

"Rodina oběti si nepřeje žalovat," řekl Sandy. "A rodina je ochotna vystoupit s tím veřejně." Zvedl kus papíru a zamával jím. Bylo to jasné: my máme důkaz, my máme rodinu, my víme, kdo to je a vy ne.

"To bude vypadat pěkně na první stránce," přisadil si Patrick. "Rodina vás prosí, abyste stáhl žalobu."

Už se chtěl zeptat, "Kolik jste jim zaplatili?" ale pak toho nechal. Na tom nezáleželo. Další čmáráni do bloku. Další zvažování mizejících možností. Magnetofon nahrával hrobové ticho.

Patrick dostal soupeře do provazů a nasadil na K. O. "Podívejte se, Terry," řekl srdečně. "Nemůžete mne soudit za vraždu. To je pryč. Nemůžete mne soudit za zohavení mrtvol, protože nevíte, kdo byl zohaven. Nic nemáte. Já vím, že

to je hořká pilulka, ale fakta nezměníte. Trochu se do vás budou trefovat, ale to přece patří k vaší práci, ne?"

"Tak vám děkuju. Heleďte, já vás můžu obžalovat ze zohavení mrtvoly. Nazveme ji třeba John Doe."

"Proč ne Jane Doe?" zeptal se Sandy.

"Třeba. A vytáhneme záznamy o každém dědulovi, který zemřel počátkem února 1992. Půjdem za rodinami a zjistíme, jestli jste s některou mluvil. Třeba si vyžádáme soudní příkaz a otevřeme pár hrobů. Dáme si na čas. Vás zatím převezou do okresní věznice, kde vám šerif Sweeney určitě přidělí do cely pár dobrých spoluvězňů. Postavíme se proti kauci a žádný soudce vám ji nepřizná, protože byste mohl prchnout. Měsíce budou ubíhat. Přijde léto. Vězení nemá klimatizaci. Ztratíte ještě trochu na váze. My budeme kopat dál a s trochou štěstí najdeme prázdný hrob. Přesně za devět měsíců, dvě stě sedmdesát dní po vznesení obžaloby, zahájíme proces."

"Jak chcete dokázat, že jsem to udělal? Nejsou žádní svědkové, nic než nepřímé důkazy."

"Bude to těsné. Ale vy jste mě nepochopil. Jestli mi bude hodně dlouho trvat, než zpracuju žalobu, můžu vám přidat další dva měsíce. To je skoro rok, který strávíte v okresní věznici před procesem. To je dlouhá doba na chlapa se spoustou peněz."

"Já to vydržím," řekl Patrick, díval se Parrishovi přímo do očí a doufal, že nemrkne první.

"Možná, ale budete riskovat, že vás odsoudí."

"Co tím vším chcete říct?" zeptal se Sandy.

"Musíte se na to podívat globálně," řekl Parrish a roztáhl ruce nad hlavou. "Nemůžete z nás dělat blbce, Patricku. Federálové vzali roha. Státu mnoho nezbývá. Dejte nám možnost zabodovat, aspoň něco."

"Já se nechám odsoudit. Vejdou do soudní síně, postavím se před soudce, vyslechnu si vaše povídání a pak se přiznám k trestnému činu zohavení mrtvoly. Ale nebudu za to sedět. Můžete soudci vysvětlit, že si rodina žalobu nepřaje. Můžete navrhnout podmínčný trest, probaci, pokuty, odškodnění, započítat dobu vazby. Můžete mluvit o mučení a o tom, co jsem prožil. To všechno můžete udělat, Parrishi, a budete vypadat dobře. Ale základní podmínka je - žádné vězení."

Parrish ťukal prsty a rozebíral si to. "A vy nám řeknete jméno oběti?"

"Řeknu, ale až uzavřeme dohodu."

"Máme svolení rodiny otevřít rakev," řekl Sandy, zamával dalším papírem a vrátil ho do desek.

"Já spěchám, Terry. Mám toho moc před sebou."

"Potřebuju si promluvit s Trusselem. Bude to muset schválit, to víte."

"Schválí to," řekl Patrick.

"Máme tedy dohodu?" zeptal se Sandy.

"Pokud jde o mne, tak ano," odpověděl Parrish a vypnul magnetofon. Posbíral své zbraně a nacpal je do kufříku.

Patrick mrkl na Sandyho.

"Jo, mimochodem," řekl Parrish, když se zvedl ze židle. "Málem jsem zapomněl. Co nám můžete říct o Pepperu Scarboroughi?"

"Mohu vám sdělit jeho nové jméno a číslo sociálního pojištění."

"Takže je stále mezi námi?"

"Ano. Můžete ho vyhledat, ale ne obtěžovat. Neudělal nic špatného."

Státní žalobce beze slova odešel.

Ve dvě hodiny měla schůzku se starším viceprezidentem londýnské pobočky Deutsche Bank. Byl to Němec s perfektní angličtinou, dokonale padnoucím dvouřadovým oblekem tmavomodré barvy, strohými způsoby a strnulým úsměvem. Na zlomek sekundy se jí zadíval na nohy a pak se dali do práce. Z filiálky jeho banky v Curychu přijde příkaz na okamžitý převod jednoho sta třinácti milionů dolarů do washingtonské pobočky AmericaBank. Eva měla čísla účtů a potřebné instrukce. Přinesli jim čaj a sušenky a viceprezident se omluvil, aby si soukromě pohovořil s Curychem. Když se vrátil, zřetelně roztál. "Žádný problém, slečno Piresová," řekl a vzal si také sušenku. Eva rozhodně žádné problémy nečekala.

Počítač tiše vrněl a za chvíli vytiskl formulář. Podal jí ho. Po transakci bude mít zůstatek v Deutsche Bank jeden milion devět set tisíc dolarů a drobné. Složila ho a dala do kabelky, elegantního modelu Chanel.

Na dalším švýcarském účtu zůstaly tři miliony. Kanadská banka na ostrově Grand Cayman spravovala šest a půl milionu. Finanční manažer na Bermudách za ně investoval přes čtyři miliony a sedm milionů dvě stě tisíc bylo momentálně v Lucembursku, ale čekalo na přesun.

Když skončila transakci, vyšla z banky a našla své auto se šoférem. Teď zavolá Sandymu a sdělí mu další pohyby.

Bennyho hostování v roli federálního uprchlíka bylo krátké. Jeho přítelkyně strávila noc ve Frankfurtu, pak letěla do Londýna a přistála na Heathrow kolem poledne. Protože už o jejím příletu věděli, celní úředník jí dvakrát kontroloval pas a nechal ji čekat. Měla tmavé brýle a třásl se jí ruce. Všechno bylo zachyceno na videu.

Na stanovišti taxiků ji na chvíli zdržel policista, který měl zřejmě na starost přivolávání taxiků. Požádal ji, aby se postavila ke dvěma dalším dámám, a dělal pořádek v dopravě. Její řidič byl skutečný taxikář, ale před pár sekundami dostal instrukce a miniaturní rádio.

Řekla mu: "Hotel Athenaeum na Piccadilly." Vyjel od terminálu do hustého provozu a nonšalantně sdělil cíl cesty dispečinku.

Dal si na čas. Za půl druhé hodiny ji vyložil u dveří hotelu. Pak znovu čekala v recepci. Zástupce manažera se jí omluvil za zdržení, ale vypadl jim prý počítač.

Když přišlo echo, že telefon v jejím pokoji byl příslušně upraven pro odposlech, dali jí klíč a posluha ji odvedl. Dala mu

pár drobných, zamkla a zaháčkovala dveře a šla rovnou k telefonu.

První slova, která zaslechli, byla: "Benny, to jsem já. Jsem tady."

"Díky Bohu," ozval se Benny. "Jsi v pořádku?"

"Ano. Jenom mám strach."

"Sledoval tě někdo?"

"Ne. Myslím, že ne. Byla jsem velice opatrná."

"Výborně. Hele, na Brick Street, kousek od Down Street, dva bloky od tvého hotelu je malá kavárnička. Za hodinu se tam sejdem."

"Dobře. Ale mám strach, Benny."

"Všechno dobře dopadne, drahá. Už se tě nemohu dočkat."

Ale Benny v kavárničce nebyl, když tam přišla. Čekala hodinu, pak podlehl panice a běžela zpátky do hotelu.

Nezavolal, a ona pak celou noc nespala.

Příští ráno posbírala ranní noviny v hale a četla je při kávě v jídelně. Konečně našla v Daily Mail úplně zastrčenou zprávičku, sotva na dva odstavečky, o dopadení amerického uprchlíka, nějakého Benjaminu Aricii.

Sbalila si kufr a objednala letenku do Švédska.

41 S POMOCÍ NAŠEPTÁVÁNÍ SOUDCE KARLA HUS-keyho do ucha kolegy soudce Henryho Trussela byla rozhodnuto, že Laniganova záležitost bude mít přednost, než bude vyřešena. Pověsti o dohodě proudily celou právní komunitou v Biloxi, pověsti následované dalšími klepy o nebohé Boganově firmě. U soudu se vlastně nemluvalo o ničem jiném.

Trussel zahájil den tím, že si zavolal T. L. Parrishe a Sandyho McDermotta, aby je urychleně informovali o posledním vývoji, což se nakonec protáhlo na několik hodin. Třikrát byl do diskuse zatažen i Patrick, prostřednictvím mobilního telefonu doktora Hayaniho. Ti dva, pacient a lékař, hráli šachy v nemocniční jídelně.

"Nemyslím si, že je to na vězení," zamumlal Trussel po druhém rozhovoru s Patrickem. Byl viditelně i verbálně neochoten pustit Patricka tak lehce z háčku, ale usvědčení se zdálo velmi nejisté. On, se svým soudním programem plným obchodníků s narkotiky a prznitelů dětí, nehodlal ztrácet čas s proslaveným prznitelem mrtvoly. Všechny důkazy byly jen nepřímé indicie a vzhledem k Patrickově reputaci pečlivého plánovače musel Trussel pochybovat o kladném výsledku procesu.

Byly vypracovány podmínky dohody. Papírování začalo společným návrhem na změnu žaloby proti Patrickovi. Pak byl připraven nový návrh na podání nové žaloby a následoval další dohodnutý dokument o přiznání viny. Během první schůzky Trussel zavolal šerifovi Sweeneymu, Maurici Mastovi, Joshuovi Cutterovi a Hamiltonu Jaynesovi do Washingtonu. Také si dvakrát popovídal s Karlem Huskeym, který se zdržoval pro všechny případy hned vedle. Oba soudcové byli spolu s Parrisem voleni každé čtyři roky ve všeobecných volbách. Trussel nikdy neměl oponenta a považoval se za politicky imunního. Huskey odcházel. Parrish byl zranitelný. I když byl dobrý politik, dodržoval tradiční fasádu člověka, který přijímá tvrdá rozhodnutí bez ohledu na reakci veřejnosti. Ti tři byli v politice už dlouho a každý absolvoval základní lekci: když uvažuješ o akci, která může být nepopulární, udělej to rychle. Ať to máš za sebou. Váhání problém jen rozjít. Chopí se ho novináři, vytvoří kontroverzi ještě před akcí a rozhodně přileje benzin do ohně po ní.

Jakmile to Patrick všem vysvětlil, Clovisův případ se ukázal zcela prostý. Patrick prozradí jméno oběti, s ním předloží souhlas rodiny s vykopáním hrobu, otevrou rakev, podívají se dovnitř. Jestli bude opravdu prázdná, pak bude dohoda platná. A protože zůstanou jisté pochybnosti, dokud hrob neotevrou, bude-li rakev náhodou plná, pak se dohoda roztrhá a Patrick bude obžalován z vraždy. Když Patrick mluvil o oběti, byl si naprosto jistý a všichni věřili, že hrob bude prázdný.

Sandy jel do nemocnice, kde našel svého klienta v posteli obklopeného sestrami. Doktor Hayani mu čistil a obvazoval popáleniny. Je to naléhavé, prohlásil Sandy, a Patrick se jim omluvil a požádal je, ať odejdou. Sami pak procházeli každý návrh a rozhodnutí, četli nahlas každé slovo a teprve potom se Patrick podepsal.

Sandy si všiml papírové krabice na podlaze vedle Patrickova improvizovaného pracovního stolu. Byly v ní některé z knih, které svému klientovi půjčil. Patrick už balil.

Sandy poobědval jen sendvič v hotelovém pokoji, který snědl ve stoje, přitom přes rameno sledoval sekretářku přepisující dokument. Oba asistenti a druhá sekretářka se už vrátili do kanceláře v New Orleansu.

Zazvonil telefon a Sandy ho popadl. Volající se ohlásil jako Jack Stephano z Washingtonu; možná o něm Sandy slyšel. Ano, slyšel. Stephano čekal dole v hotelové hale a rád by s ním pár minut promluvil. Jistě. Trussel požádal všechny, aby se vrátili kolem druhé.

Posadili se v malé pracovně a dívali se na sebe přes zaplněný stolek. "Jsem tady ze zvědavosti," řekl Stephano a Sandy mu nevěřil.

"Neměl byste začít omluvou?" zeptal se ho.

"Ano, máte pravdu. Moji lidé se tam dole nechali trochu unést a... neměli být na vašeho chlapce tak tvrdí."

"To je vaše představa o omluvě?"

"Promiňte. Udělali jsme chybu." Chyběla tomu upřímnost.

"Předám ji svému klientovi. Určitě pro něj bude hodně znamenat."

"Ano, ale abych pokračoval, já v téhle rvačce už psa nemám. Jsme se ženou na cestě na Floridu na dovolenou a jen jsem udělal malou zajížděčku. Nebude to dlouho trvat."

"Už dopadli Aricii?" zeptal se Sandy.

"Ano. Před pár hodinami. V Londýně."

"To je dobře."

"Už ho nezastupuji a s tou záležitostí firmy Platt & Rockland jsem neměl nic společného. Byl jsem najat, až když zmizely peníze. Mým úkolem bylo najít je. Pokusil jsem se, dostal jsem zaplacení a případ jsem uzavřel."

"Tak čemu vděčím za tuhle vaši návštěvu?"

"Strašně mě zajímá jedna věc. Lanigana jsme našli v Brazílii, až když to na něj někdo práskl. Někdo, kdo ho dobře znal. Před dvěma roky se s námi spojila atlantská firma zvaná Pluto Group. Měli klienta z Evropy, který věděl něco o Laniganovi, a ten klient chtěl peníze. Náhodou jsme v té době nějaké měli, a tak se vyvinul náš vztah. Klient nám nabídl stopu, my jsme souhlasili, že zaplatíme odměnu, peníze změnily majitele; klient byl vždycky přesný. Tahle osoba věděla o Laniganovi hrozně moc - znala jeho pohyby, zvyky, jména, pod nimiž vystupoval. Bylo to všechno připravené - za akcí byl velký mozek. Věděli jsme, co přijde, a upřímně řečeno jsme se nemohli dočkat. Konečně hodili velkou návnadu. Za milion dolarů nám klient řekne, kde Lanigan žije. Předložili velice zdařilé Laniganovy fotky, na jedné myl své auto, volkswagen brouk. Peníze jsme zaplatili a Lanigana dostali."

"Kdo byl ten váš klient?" zeptal se Sandy.

"To je moje otázka. Musela to být ta dívka, že?"

Sandyho reakce byla trochu opožděná. Zdálo se, že se směje, ale nebylo v tom nic veselého. Pomalu mu to docházelo, její historka, jak používala Pluta ke sledování Stephana, který ovšem pátral po Patrickovi.

"Kde je teď?" zeptal se Stephano.

"To nevím," řekl Sandy. Byla v Londýně, ale rozhodně mu do toho nic nebylo.

"Zaplatili jsme tomu záhadnému klientovi celkem jeden milion sto padesát tisíc dolarů a ona, nebo on, dodali zboží. Zrovna jako Jidáš."

"Už je konec. Co ode mne chcete?"

"Jak jsem řekl, jen mě to zajímá. Jestli se jednou dozvíte pravdu, ocenil bych, kdybyste mi zavolal. Nemám co získat ani ztratit, ale nebudu mít pokoj, dokud nebudu vědět, zda ona dostala naše peníze."

Sandy neurčitě slíbil, že jestli se jednou dozví pravdu, možná zavolá, a Stephano odešel.

Šerif Raymond Sweeney se doslechl o dohodě při obědě a vůbec se mu to nelíbilo. Volal Parrishovi a soudci Trusselovi, ale oba měli moc práce a nemohli s ním mluvit. Cutter v kanceláři nebyl.

Sweeney šel k soudu, aby ho viděli. Usadil se v hale mezi kanceláři soudců, takže jestli se dohoda uzavře, bude jaksi uprostřed. Šuškal si se zřízenci a svými lidmi. K něčemu se schylovalo.

Kolem druhé se objevili zástupci obou stran, s ústy na zámek a vážnými obličejí. Shromáždili se v Trusselově pracovně za zamčenými dveřmi. Po deseti minutách na ně Sweeney zaklepal. Narušil schůzku požadavkem, že chce vědět, co se děje s jeho vězněm. Soudce Trussel mu klidně vysvětlil, že se brzy přizná, což bude výsledek vyjednávání, a podle jeho názoru i kolektivního názoru všech přítomných to je v zájmu spravedlnosti.

Sweeney měl vlastní názor a hned se o něj podělil. "Budeme vypadat jako blázni. Lidi venku jsou našťvaný. Chytíte bohatého lumpa a on se vykoupí z kriminálu. Co vlastně jsme, banda šašků?"

"Co navrhuješ, Raymonde?" zeptal se Parrish.

"Jsem rád, že ses zeptal. Nejdřív ho posadím do našeho vězení a nechám ho chvíli sedět jako všechny ostatní vězně. Pak ho postavím před soud."

"Za jaký zločin?"

"Ukradl ty zatracené peníze, ne? Spálil mrtvolu. Jen ať si chlapec odsedí deset let v Parchmanu. To je spravedlnost."

"On neukradl peníze tady," vysvětlil mu Trussel. "Nemáme v té věci žádnou pravomoc. Byla to federální záležitost a hoši z FBI žalobu stáhli." Sandy byl v rohu a očima sledoval dokument.

"Tak to někdo podělal, že jo?"

"My jsme to nebyli," ozval se rychle Parrish.

"To je skvělý. Jděte to prodat lidem, kteří vás zvolili. Dejte vinu FBI, protože ti nejsou závislí na volbách. A co spálení mrtvoly? To odejde volný, i když se přiznal?"

"Myslíte, že by za to měl být souzen?" zeptal se Trussel.

"To se ví, že jo!"

"Dobře. Jak to podle tebe máme dokázat?" zeptal se Parrish.

"Ty jsi státní žalobce. Je to tvoje práce."

"To je, ale zdá se mi, že ty víš všechno. Řekni mi, jak bys mu to dokázal?"

"Přece řekl, že to udělal, ne?"

"Ano, a ty si myslíš, že se Patrick Lanigan posadí na svědeckou lavici ve vlastním trestním procesu a přizná se porotě, že spálil mrtvolu? To je tvoje představa procesní strategie?"

"To neudělá," dodal Sandy.

Sweeneyho krk a tváře byly rudé a rukama mával všemi směry. Vztekla se díval na Parrisha, pak na Sandyho.

Když si uvědomil, že tihle právníci mají na všechno odpověď, ovládl se. "Kdy se to upeklo?" zeptal se.

"Dnes pozdě odpoledne," odpověděl Trussel.

Ani to se Sweeneymu nelíbilo. Vrazil ruce hluboko do kapes a zamířil ke dveřím. "Vy advokáti se o své lidi vždycky postaráte," řekl tak hlasitě, aby to všichni zaslechli.

"Jedna velká rodina," zareagoval ironicky Parrish.

Sweeney zabouchl dveře a supěl chodbou k východu. Od soudu odjel svým neoznačeným vozem. Z auta zavolal osobnímu informátorovi, reportérovi místního deníku.

Vzhledem k tomu, že rodina, nebo její pozůstatek, dala paušální souhlas, stejně jako vykonavatel závěti Patrick, otevření hrobu byla jednoduchá záležitost. Soudci Trusselovi, Parrishovi a Sandymu neušla ta ironie, že Patrick, jediný Clovisův přítel, podepsal přísežné prohlášení, jímž dal souhlas k otevření rakve, aby mohl být sám, tedy Patrick, očištěn. Všechna rozhodnutí se zdála být ironií.

Šlo o jednodušší úkon než by byla exhumace, procedura, vyžadující soudní příkaz vydaný po podání návrhu a někdy i jeho soudním projednání. Mělo to být jen prosté nahlédnutí, což zákoník Mississippi neznal, a soudce Trussel tím dost riskoval. Ale komu to mohlo uškodit? Rodině jistě ne. Rakev se také nepoškodí; stejně neslouží svému účelu.

Rolland byl stále ještě majitelem pohřebního ústavu ve Wigginsu. Pamatoval se na pana Clovise Goodmana a jeho advokáta a na krátké posezení u zesnulého na farmě pana Goodmana, kam se dostavil jen jeho právník? Ano, dobře si na to vzpomíná, řekl soudci po telefonu. Ano, četl něco o panu Laniganovi. Ne, nijak to nespojoval.

Soudce Trussel mu stručně shrnul události, které vedly ke Clovisovu zaplacení do případu. Ne, Rolland neotevřel potom rakev, nebylo to třeba, nikdy se to nedělalo. Zatímco soudce mluvil, Parrish Rollandovi odfaxoval kopie prohlášení, podepsaných Deenou Po-stellovou a Patrickem Laniganem, vykonavatelem.

Rolland byl náhle ochoten pomoci. Ještě nikdy mu neukradli mrtvolu, lidé ve Wigginsu prostě takové věci nedělají. Ano, jistěže může otevřít hrob, to je chvilka. Byl i majitelem hřbitova.

Soudce Trussel poslal na hřbitov svého úředníka a dva zástupce šerifa. Pod pěkným náhrobním kamenem s nápisem: CLOVIS F. GOODMAN

23. LEDNA 1907 - 6. ÚNORA 1992

ODEŠEL NA VĚCNOST

se motyka opatrně probírala jílovitou půdou podle pokynů Rollanda, který čekal s lopatou. K rakvi se dostali za necelých patnáct minut. Rolland s pomocníkem vstoupili do hrobu a odstranili další hlínu. Kolem rakve se už rozrůstaly kořeny topolu. Rolland se rozkročmo postavil nad dolní částí rakve a špinavýma rukama nasadil klíč. Tahal a páčil, až víko zapraskalo a pak ho pomalu otevřel.

Nikoho nepřekvapilo, že rakev byla prázdná.

Samozřejmě - až na čtyři tvárnice.

Plán počítal s tím, že se to provede ve veřejném slyšení, jak vyžadoval zákon, ale počká se až téměř do pěti, kdy se soudní budova zavírala a mnozí okresní zaměstnanci odcházeli. Pátá hodina vyhovovala všem, zejména soudci a státnímu žalobci, kteří sice byli přesvědčeni, že dělají řádnou a správnou věc, ale stejně z toho byli nervózní. Během dne Sandy tvrdě tlačil na rychlé vyřízení, jakmile dohoda nabyla platnosti a rakev byla otevřena. Nebyl žádný důvod čekat. Jeho mandant byl uvězněn, ačkoliv tím nevyvolal žádné sympatie. Soud byl uprostřed řádného termínu.

Načasování se zdálo být perfektní. Co by se mohlo získat čekáním?

Nic, rozhodla konečně Jeho Ctihodnost. Parrish nic nenamítal. Na příští tři týdny měl v programu osm procesů a zbavit se Lanigana znamenalo úlevu.

Pátá hodina dokonale vyhovovala obhajobě. S trochou štěstí mohli odejít z budovy soudu za necelých deset minut. S další špetkou štěstí je nikdo nemusel spatřit. Pátá vyhovovala i Patrickovi. Co jiného měl na práci.

Převlékl se do hodně volných khaki kalhot a nadměrně bílé bavlněné košile. Obul si nové mokasíny bez ponožek, kvůli popálenině na kotníku. Objal Hayaniho a poděkoval mu za přátelství. Objal se se sestřičkami, poděkoval zřencům a slíbil všem, že se na ně přijde podívat. Nepřijde, a všichni to věděli.

Po více než dvou týdnech, které zde strávil jako pacient a vězeň, opustil Patrick nemocnici se svým advokátem a ozbrojenými strážci v patách.

42 PÁTÁ HODINA PATRNĚ VYHOVOVALA VŠEM. JAK-mile zpráva pronikla do všech kanceláří, což trvalo jen pár minut, nikdo ze zaměstnanců najednou nespěchal domů.

Sekretářka velké právnické firmy zabývající se nemovitostmi zaslechla zprávu, právě když hledala jistý právní spis v úřadovně pozemkového archivu. Spěchala k telefonu a zavolala do své firmy. Během několika minut už celá právnická komunita v širém okolí věděla, že Lanigan na základě nějaké podivné dohody učiní doznání a že by k tomu mělo dojít potají, v pět hodin v hlavní soudní síni.

Představa utajeného přelíčení jako výsledku neoficiální dohody vyvolala telefonní horečku; volalo se dalším právníkům, manželkám, oblíbeným reportérům, společníkům, kteří se momentálně zdržovali mimo město. Ani ne za třicet minut polovina města věděla, že Patrick se objeví u soudu, že došlo k dohodě a že bude nejspíš volný.

Přelíčení by přilákalo menší pozornost, kdyby se oznámení o něm objevilo v tisku a na plakátovacích plochách. Mělo proběhnout rychle a v tajnosti. Zahalovala ho mlha: právní systém chránil svého člověka.

Dav se shromažďoval po skupinkách v soudní síni. Všichni si šeptali, sledovali nepřestávající proud dalších příchozích a hlídali si svá místa. Houf lidí rostl, a tak jen potvrzoval, co se dosud jen šušalo. Tolik lidí se přece nemůže mýlit. A když dorazili i reportéři, všichni nabyli přesvědčení, že zvěsti budou určitě pravdivé.

"Je tady," oznámil soudní úředník stojící poblíž soudcovské stolice, a zvědavci si začali hledat místa.

Patrick se usmál na dva kameramany, kteří mu spěchali naproti k zadnímu vchodu. Policisté jej odvedli do soudní síně ve druhém patře, kde mu sňali pouta. Kalhoty mu byly o palec delší, a tak si je šikovně vyhrnul a založil. Vešel Karl a požádal policejní doprovod, aby počkal na chodbě.

"Tak tohle je to malé vystoupení," pronesl Patrick.

"Tady se těžko něco utají. Máš hezké oblečení."

"Dík."

"Jeden známý reportér z jacksonských novin mě požádal, abych se tě zeptal..."

"Nic nepovím. Nikomu ani slovo."

"To jsem si myslel. Kdy odjíždíš?"

"Nevím. Brzy."

"Kde je to děvče?"

"V Evropě."

"Smím jet s tebou?"

"Proč?"

"Jen se chci dívat."

"Pošlu ti kazetu."

"Vřelé díky."

"Opravdu bys odsud odjel? Kdybys měl šanci odejít, teď hned zmizet, udělal bys to?"

"S devadesáti miliony nebo bez?"

"Tak nebo tak."

"Ovšemže ne. Nejsem na tom tak, jako jsi byl ty. Miluji svou ženu, tys ji nemiloval. Já mám tři skvělé děti, tys byl ve zcela jiné situaci. Ne, já bych neutekl. Ale nemám ti to za zlé."

"Každý chce utéct, Karle. Každý má v životě chvíli, kdy uvažuje o tom, že někam odejde. Na pláži nebo v horách se žije vždycky líp. Problémy se dají hodit za hlavu. Máme to vrozené. Jsme potomci přistěhovalců, kteří opustili své žalostné podmínky a přišli sem hledat lepší život. Mířili stále na západ, znovu a znovu se balili a odcházeli a stále hledali ten pověstný hrnec zlata. Ale teď už není kam jít."

"A tak. Nenapadlo mě dívat se na to z historické perspektivy."

"Je to minulost."

"Škoda že moji prarodiče někoho neobrali o devadesát milionů, než odešli z Polska."

"Já jsem je vrátil."

"Prý ti možná něco zbylo."

"Jeden z mnoha nepodložených drbů."

"Takže podle tebe je pro právníky teď nejvýhodnější kradení peněz klientů, pálení mrtvol a útěk do Jižní Ameriky, kde je spousta krásných žen, které samozřejmě jen čekají na to, až je někdo polaská?"

"Zatím to funguje."

"Chudáci Brazilci. Čeká je nápor všech nepoctivých advokátů."

Do místnosti vešel Sandy s dalším lejtrem k podpisu. "Trusselovi už brnkají nervy," řekl Karlovi. "Je to strašný nápor. Telefon mu vyzvání v jednom kuse."

"A co Parrish?"

"Nervózní jako kurva v kostele."

"Pojďme na to, než dostane strach," řekl Patrick a podepsal se.

Soudní zřízenec přistoupil k přepážce a oznámil, že soud brzy zasedne, takže - rače zaujmout místa. Lidé zmlkli a rozběhli se k posledním volným židlím. Další zřízenec zavřel dvojité dveře. Diváci postávali všude, lemovali zdi soudní síně. Všichni zaměstnanci soudní budovy měli najednou co dělat u přeličení. Hodiny ukazovaly téměř půl šesté. Soudce Trussel vešel s obvyklou strohou důstojností a všichni povstali. Přivítal je, poděkoval za zájem o spravedlnost, zejména v tuto pozdní hodinu. Se státním žalobcem se dohodli, že rychlé přeličení by působilo nedůvěryhodně, jako falešná hra, takže všemu dají normální pomalý průběh. Dokonce probrali možnost, že jednání odloží na jindy, ale shodli se na tom, že odklad by mohl vzbudit dojem, že nechtějí být přistiženi při nějaké pokoutní akci.

Patricka přivedli dveřmi vedle lavic poroty a teď byl vedle Sandyho před soudcovskou stolicí. Na publikum se nepodíval. Nedaleko stál Parrish, který by už nejrady začal, ale soudce Trussel listoval spisem, jako by si ho četl znovu od začátku až do konce.

"Pane Lanigane," ozval se konečně pomalu hlubokým hlasem. Také vše, co řekne během příštích třiceti minut, bude jako zpomalené. "Podal jste několik návrhů."

"Ano, Vaše Ctihodnosti," řekl Sandy. "První je návrh na změnu obžaloby z vraždy na obžalobu ze zohavení mrtvoly." Slova zněla ozvěnou ztichlou soudní síní. Zohavení mrtvoly?

"Pane Parrishi," řekla Jeho Ctihodnost. Bylo dohodnuto, že většinu promluv obstará Parrish. Bude na něm, aby vše vysvětlil soudu a do zápisu, a co bylo ještě důležitější, novinářům a občanům přítomným v sále.

Při detailním líčení posledního vývoje událostí v Laniganově případu odvedl skvělou práci. Nakonec tedy nešlo o vraždu, ale o něco mnohem méně závažného. Prokuratura se nebránila změně žaloby, protože už nevěřila, že Lanigan někoho zabil. Parrish rázoval po místnosti jako Perry Mason, nesvázaný obvyklými pravidly etikety a procedury. Házel falše na všechny strany.

"Dále zde máme návrh obžalovaného, aby tento soud přijal jeho přiznání, že zohavil mrtvolu. Pane Parrishi?"

Druhé vystoupení se podobalo prvnímu: Parrish se vyžil v líčení příběhu nebohého starého Clovise. Patrick na sobě cítil žhavé pohledy, když Parrish s gustem popisoval všechny podrobnosti, které věděl od Sandyho. Patrickovi se chtělo křičet: "Ale nikoho jsem nezabil!"

"Přiznáváte se, pane Lanigane?" zeptala se Jeho Ctihodnost.

"Ano, jsem vinen," řekl Patrick pevně, ale bez stopy hrdosti.

"Doporučuje obžaloba nějaký trest?" zeptal se soudce státního žalobce.

Parrish šel ke svému stolu, listoval v poznámkách, pak se vrátil k soudcovské stoličce a cestou konečně pronesl: "Ano, Vaše Ctihodnosti. Mám zde dopis od paní Deeny Postellové z Meridianu v Mississippu. Je jedinou žijící vnučkou

Clovis Goodman." Podal kopii Trusselovi, jako kdyby to bylo něco naprosto nového. "Paní Postellová v dopise žádá tento soud, aby netrestal pana Lanigana za spálení dědečkova těla. Je mrtev už čtyři roky a rodina se už nechce vracet ke své bolesti. Paní Postellová měla zřejmě velmi vřelý vztah ke svému dědovi a s jeho smrtí se těžko smířovala."

Patrick stříhl očima po Sandym. Ten se však na Patricka nechtěl podívat.

"Hovořil jste s ní osobně?" zeptal se soudce.

"Ano. Asi před hodinou. V telefonu působila značně rozcitlivěle a prosila mne, aby se ten smutný případ znovu neotevřel. Přisahal, že nebude svědčit při žádném procesu a nehodlá ani nijak spolupracovat s obžalobou." Parrish opět přešel ke svému stolu a listoval v dalších papírech. Promluvil k soudci, ale oslovil plnou soudní síň. "S ohledem na cty pozuštalé rodiny prokuratura doporučuje, aby obžalovaný byl odsouzen ke dvanácti měsícům v žaláři podmíněně, k zaplacení pokuty pěti tisíc dolarů a dále veškerých soudních výloh. Dále navrhuje stanovení zkušební doby, po jejímž uplynutí mu bude v případě dobrého chování prominut trest žaláře."

"Pane Lanigane, souhlasíte s tímto rozsudkem?" zeptal se Trussel.

"Ano, Vaše Ctihodnosti," řekl Patrick, sotva schopný zvednout hlavu.

"Tak se nařizuje. Ještě něco?" Trussel pozvedl kladívko a čekal. Žalobce i obhájce zavrtěli hlavami.

"Přeličení je skončeno," prohlásil a hlasitě udeřil kladívkem.

Patrick se obrátil a rychle vyšel ze soudní síně. Už je zase pryč, ztratil se jim přímo před očima.

Čekal se Sandym hodinu v Huskeyho kanceláři, než se setmělo a než poslední opozdilci ze soudní síně to neochotně vzdali a šli domů. Patrick by už také rád odešel.

V sedm si s Karlem řekli poslední sbohem. Poděkoval mu za to, že tam byl s ním, že při něm stál, za všechno, a slíbil, že se mu ozve. Cestou ven mu ještě jednou poděkoval za to, že pomáhal nést jeho rakev.

"Kdykoliv jsem ti k dispozici," řekl Karl. "Kdykoliv."

Odjeli z Biloxi v Sandyho lexusu - Sandy u volantu, Patrick se uvelebil na vedlejším sedadle, mlčel a naposledy pozoroval světla podél zálivu. Minuli kasina na plážích v Biloxi a v Gulfportu, molo v Pass Christian a pak se světla rozběhla, když přejeli St. Louiskou zátoku.

Sandy mu podal telefonní číslo a Patrick zavolal její hotel. V Londýně byly tři ráno, ale popadla sluchátko, jako by věděla o každém jeho kroku. "Evo, to jsem já," řekl a vši silou se držel. Sandy jel téměř krokem, aby mohl vystoupit, dokud budou spolu mluvit. Snažil se neposlouchat.

"Teď vyjíždíme z Biloxi a míříme do New Orleansu. Ano, je mi dobře. Nikdy jsem se necítil lip. A ty?"

Dlouho poslouchal se zavřenýma očima a hlavou zakloněnou.

"Co je dnes?" zeptal se.

"Pátek, 6. listopadu," odpověděl mu Sandy.

"Sejdeme se v neděli v Aix, ve Villa Gallici. Správně. Ano. Je mi fajn, drahoušku. Miluju tě. Jdi zase spát a já ti za pár hodin zavolám."

Mlčky přejeli do Louisiany a někde nad jezerem Pontchartrain Sandy řekl: "Měl jsem dnes odpoledne zajímavou návštěvu."

"Vážně? Koho?"

"Jacka Stephana."

"Tady v Biloxi?"

"Ano. Našel mě v hotelu, řekl, že ukončil Ariciův případ a chystal se odjet na dovolenou na Floridu."

"Proč jsi ho nezabil?"

"Řekl, že ho to mrzí. Prý se jeho chlapi, když tě tam na jihu chytli, nechali trochu unést. Chtěl, abych ti vyřídil jeho omluvu."

"To je číslo. Určitě za tebou nepřišel, jen aby se omluvil."

"Ne, to ne. Pověděl mi o tom práskačovi v Brazílii, o Pluto Group a o odměnách, a rovnou se mě zeptal, jestli tím tvým Jidášem nebyla tvá dívka, Eva. Řekl jsem mu, že nemám ponětí."

"Proč ho to zajímá?"

"Dobrá otázka. Prý ho přemohla zvědavost. Zaplatil přes milion babek na odměnách, dostal svého člověka, ale ne peníze. Říkal, že nebude moci klidně spát, dokud se to nedozví. Nějak jsem mu věřil."

"Zní to logicky."

"Že prý už nemá psa v téhle rvačce, nebo něco takového. Jeho slova, ne moje."

Patrick si položil levý kotník na pravé koleno a jemně se dotkl popáleniny. "Jak vypadá?" zeptal se.

"Pětapadesát, italský typ, hřiva upravených šedých vlasů, černé oči, hezký chlap. Proč?"

"Protože jsem ho všude viděl. Posledních tři a půl roku jsem viděl Jacka Stephana v polovině cizích lidí, které jsem potkal v brazilském vnitrozemí. Ve spánku mě honila stovka mužů a ze všech se vyklubal Jack Stephano. Kryl se v uličkách, schovával se za stromy, sledoval mě pěšky v São Paulu, lepil se na mne na skútrech a honil mě v autech. Myslel jsem na Stephana víc než na vlastní mámu."

"Honička skončila."

"Nakonec mě to unavilo, Sandy. Vzdal jsem to. Život na útěku je dobrodružný, vzrušující a romantický, dokud nezjistíš, že je ti někdo v patách. Když spíš, někdo se tě pokouší najít. Když obědváš s nádhernou ženou ve městě s deseti miliony obyvatel, někdo klepe na dveře, podstrkuje tvoji fotku recepčnímu, nabízí úplatky za informace. Ukradl jsem příliš mnoho peněz, Sandy. Museli po mně jít. A když jsem se dozvěděl, že už jsou v Brazílii, věděl jsem, že brzy přijde konec."

"Jak to myslíš, žeš to vzdal?"

Patrick těžce dýchal a přesedl si. Podíval se z okna na vodu pod nimi a pokusil se urovnat myšlenky. "Vzdal jsem to, Sandy. Unavilo mě utíkání a vzdal jsem to."

"Jo, to už jsem slyšel."

"Věděl jsem, že mě najdou, takže jsem se rozhodl udělat to po svém, ne po jejich."

"Poslouchám."

"Odměny byly můj nápad, Sandy. Eva letěla do Madridu, pak do Atlanty, kde se sešla s hochy od Pluta. Dostali zapláceno, aby se spojili se Stephanem a postarali se o tok informací a peněz. Vytahali jsme peníze ze Stephana a nakonec ho dovedli ke mně, do mého domku v Ponta Porá."

Sandy se pomalu otočil, ve tváři prázdný výraz, ústa dokořán, oči prázdné.

"Dávej pozor, kam jedeš," ozval se Patrick a ukázal na silnici.

Sandy strhl volant a vrátil auto do pravého pruhu. "Ty lžeš," řekl, aniž pohnul rty. "Já vím, že lžeš."

"Ne. Vybrali jsme od Stephana jeden milion sto padesát tisíc zelených; jsou teď schované nejspíš ve Švýcarsku s tím zbytkem."

"Takže ty nevíš, kde jsou?"

"O to se stará Eva. Zjistím to, až se s ní setkám."

Sandy byl příliš v šoku, než aby mohl něco říci. Patrick se mu rozhodl pomoci. "Věděl jsem, že mě dostanou, a věděl jsem, že se mě pokusí donutit promluvit. Ale neměl jsem tušení, že se stane tohle." Ukázal na spáleninu nad levým kotníkem. "Předpokládal jsem, že to nebude příjemné, ale oni jně málem zabili, Sandy. Nakonec mě zlomili a já jim řekl o Evě. V té době už byla pryč a peníze taky."

"Klidně tě mohli zabít," vymáčkl ze sebe Sandy. Řídil pravou rukou a levou se drbal na hlavě.

"To je pravda. Naprostá pravda. Ale dvě hodiny po tom, co mě dostali, už na FBI ve Washingtonu věděli, že mě Stephano má. To mi zachránilo život. Stephano mě nemohl zabít, protože o tom federálové věděli."

"Ale jak..."

"Eva zatelefonovala Cutterovi do Biloxi. Ten zavolał Washington."

Sandymu se chtělo zastavit auto, vystoupit a řvát, naklonit se přes zábradlí mostu a vychrlit ze sebe nekonečný proud nejhorších sprostěren. Zrovna když si myslel, že pochopil Patrickovu minulost, dopadla tahle poslední rána.

"Byl jsi zatracený blázen, když ses od nich nechal chytit."

"Myslíš? Nevyšel jsem právě ze soudní síně jako svobodný člověk? Nemluvil jsem teď se ženou, kterou velice miluji, se ženou, která má pro mne malé bohatství? Minulost je konečně za mnou, Sandy. Copak to nevidíš? Teď už mne nikdo nehledá."

"Tolik věcí mohlo nevysít."

"Ano, ale vyšly. Měl jsem peníze, kazety, Clovisovo alibi. A na přípravu toho všeho jsem měl čtyři roky."

"Mučení v plánu nebylo."

"Ne, ale jizvy se zahojí. Nekaž tenhle okamžik, Sandy. Vydal jsem se na cestu."

Sandy ho vysadil u domu jeho matky, domova jeho dětství, kde už v troubě voněl dort. Paní Lamganová Sandyho prosila, ať zůstane, ale on věděl, že potřebují být sami. Navíc on sám už čtyři dny neviděl svou ženu a děti. Odjížděl a v hlavě měl ještě zmatek.

43 vzbudil se před východem slunce v posteli, v níž nespal téměř dvacet let, v pokoji, kde byl naposledy před téměř deseti roky. Bylo to hrozně dávno, skoro jakoby v předcházejícím životě. Zdi se teď zdály nějak blíž, strop nižší. Během let jeho věci přemístili jinam, památky z jeho chlapeckých let, vlajky týmu Saints, plakáty blondatých modelek v těsných plavkách.

Jako produkt dvou lidí, kteří spolu málokdy mluvili, si utvořil ze svého pokoje útočiště. Nebylo mu ještě ani deset, a už si zamykal dveře. Rodiče vešli dovnitř, jen když jim to dovolil.

Matka dole vařila; vůně slaniny se linula celým domem. Byli dlouho vzhůru; dnes vstala brzy a chtěla si povídat. Kdo by jí to mohl mít za zlé?

Pomalou a opatrně se protáhl. Strupy kolem popálenin se natahovaly a praskaly. Stačilo protáhnout se trochu víc, kůže praskla a začala krváčet. Dotkl se popálenin na hrudi a zoufale se mu chtělo zarýt tam nehty a zuřivě se škrabat. Překřížil nohy a dal si ruce za hlavu. Usmál se na strop. Byl to sebevědomý úsměv, protože život štvance skončil. Patrick a Danilo byli pryč a stíny, které je sledovaly, utrpěly drtivou porážku. Stephano, Aricia, Bogan a spol., FBI a Parrish se svým nanicovatým obviněním, to všechno šlo k čertu. Už nikdo ho nemohl pronásledovat.

Sluneční paprsek vnikl oknem a stěny se přiblížily k sobě. Rychle se osprchoval a ošetřil rány krémem a čerstvými obvazy.

Slíbil matce nová vnoučata, celou hromadu, která by zaujala místo Ashley Nicole, dítěte, po němž se jí stále stýskalo. Povídal jí nádherné věci o Evě a slíbil, že ji v dohledné budoucnosti přiveze do New Orleansu. Žádné určité plány, že se vezmou, ale bylo to nevyhnutelné.

Když se staré ulice probíraly k životu, pojídali vafle a slaninu a upíjeli kávu na terase. V Café du Monde na Decaturu si dali nadýchané "beignets" a v blízké restauraci pak pozdní oběd.

Hodinu seděli na letišti, drželi se za ruce a moc nemluvíli. Když ohlásili jeho let, Patrick matku objal a slíbil, že bude každý den volat. Chtěla vidět vnoučata a rychle, řekla se smutným úsměvem.

Odletěl do Atlanty. S platným pasem na jméno Patrick Lanigan, který Eva předala Sandymu, nastoupil do letadla mířícího do Nice.

Naposledy viděl Evu před měsícem v Riu, během dlouhého víkendu, jehož každický okamžik strávili spolu. Štvanice se

blížila k závěru a Patrick to věděl. Konec byl blízko.

Vinuli se k sobě, když se procházeli po zalidněných plážích Ipanemy a Leblonu a nevnímali šťastné hlasy kolem sebe. Večeřeli pozdě a dlouho v oblíbených restauracích - Antiquarius a Antonio's -, ale na jídlo neměli moc chuť. Když mluvili, věty byly tiché a krátké. Dlouhá konverzace končila v slzách.

V jednu chvíli ho přesvědčila, aby zase utekl, odjel s ní, dokud to ještě jde, a skryl se na nějakém zámku ve Skotsku nebo v malém bytečku v Římě, kde je nikdo nikdy nenajde. Ale ta chvíle pominula. Prostě ho utíkání již unavovalo. Pozdě odpoledne vyjeli lanovkou na vrchol hory Corcorado, aby pozorovali západ slunce nad Riem.

Pohled na město v noci byl úchvatný, ale za daných okolností bylo těžké ho ocenit. Tiskl ji k sobě před lezavým větrem a sliboval jí, že jednou, až bude po všem, budou stát přesně na stejném místě, sledovat západ slunce a plánovat svou budoucnost. Snažila se mu věřit.

Rozloučili se na rohu ulice nedaleko jejího bytu. Políbil ji na čelo a odešel, splynul s davem. Zanechal ji tam v pláči, protože to bylo lepší než srdcc-rvoucí scéna na letišti plném lidí. Opustil město a letěl na západ. Přesedl a letadla i letiště byla stále menší. Po setmění dorazil do Ponta Porá, našel svého brouka zaparkovaného před letištěm, kde ho zanechal, a jel ztichlými ulicemi do Rua Tiradentes, do svého skromného domku. Pak dal věci do pořádku a začalo čekání.

Volal jí každý den mezi čtvrtou a šestou odpoledne, kódovaný hovor pod různými jmény.

A pak přestal volat.

Našli ho.

Vlak z Nice přijel do Aix včas, několik minut po poledni. Byla neděle. Vystoupil na nástupiště a hledal ji v zástupech lidí. Ani nečekal, že ji uvidí. Jenom doufal, téměř se modlil. Vzal svůj nový kufr s novým oblečením a našel si taxi na krátkou cestu do Villa Gallici, na okraji města.

Rezervovala pokoj na obě jména, Eva Mirandová a Patrick Lanigan. Jak hezké bylo vyjít ze tmy, cestovat jako normální lidé bez plástiku falešných jmen a pasů. Recepční mu sdělil, že se ještě neubytovala, a Patrick poklesl na duchu. Snil o tom, že ji najde v pokoji, oblečenou v měkkoučké prádelce, připravenou na intimnosti. Skoro cítil její tělo.

"Kdy zamluvila pokoj?" zeptal se podrážděně recepčního.

"Včera. Volala z Londýna a řekla, že přijede dnes ráno. Ještě jsme ji neviděli."

Šel do pokoje a osprchoval se. Rozbalil kufr a objednal si čaj a pečivo. Snil s otevřenými očima o tom, že slyší, jak klepe na dveře, jak ji vtahuje do pokoje, až usnul.

Nechal jí vzkaz v recepci a šel na dlouhou procházku po krásném renesančním městě. Vzduch byl ostrý a čistý.

Provence byla na počátku listopadu krásná. Snad tady budou žít. Díval se na malebné byty nad starobylými úzkými uličkami a říkal si, ano, tohle by bylo hezké místo. Bylo to univerzitní město, kde se uctívalo umění. Uměla velmi dobře francouzsky a chtěla se ještě zdokonalit. Ano, jeho dalším jazykem bude francouzština. Zůstanou tady asi týden, pak se vrátí na čas do Ria. Ale Rio by možná nebyl domov. Opojen svobodou, Patrick chtěl žít všude, poznávat různé kultury, učit se různým jazykům.

Obtěžovala ho skupina mladých mormonských misionářů, ale setřásl je a vydal se po Cours Mirabeau. Popíjel espresso ve stejné kavárně na chodníku, kde se před rokem drželi za ruce a pozorovali studenty.

Nepoddával se panice. Prostý případ jednoho zpožděného letadla. Přinutil se čekat do setmění, pak co nejlhostejněji se vracel pěšky zpět do hotelu.

Nebyla tam, ani žádný vzkaz. Nic. Zavolał do hotelu v Londýně. Sdělili mu, že odjela včera, v sobotu, někdy během dopoledne.

Šel na zahradní terasu vedle jídelny a našel si židli v rohu, kterou otočil tak, aby mohl oknem sledovat recepční pult. Dal si dva dvojité koňaky, aby přemohl chlad. Až přijde, uvidí ji.

Kdyby ale zmeškala letadlo, už by zavolala. Kdyby ji zase zastavili celníci, už by zavolala. Mít nějaké problémy s pasem, vízy, letenkami, už by zavolala.

Nikdo ji nepronásledoval. Všichni zlosynové byli buď pod zámkem, nebo koupeni.

Další koňaky na lačný žaludek a za chvíli byl opilý. Přešel na silnou kávu, aby neusnul.

Když zavřeli bar, Patrick odešel do svého pokoje. V Riu bylo osm hodin ráno a on nerad zavolał jejímu otci, s nímž se viděl jen dvakrát. Představila ho jako přítele a kanadského klienta. Chudák si prožil dost, ale Patrick neměl na vybranou.

Řekl, že je ve Francii a potřebuje se svou brazilskou právničkou probrat jeden právní problém. Omluvil se, že ho obtěžuje doma tak časně, ale nemůže ji nikde najít. Je to důležitá záležitost, dokonce naléhavá.

Paulo nechtěl mluvit, ale muž v telefonu zřejmě věděl hodně o jeho dceři. Je v Londýně, prohlásil Paulo. Mluvil s ní v sobotu. Víc nechtěl říci.

Patrick čekal dvě mučivé hodiny a pak zavolał Sandymu.

"Ztratila se," řekl mu a teď už podléhal panice. Sandymu se také neozvala.

Patrick se potuloval po ulicích Aix dva dny. Chodil na dlouhé procházky bez cíle, pospával ve dne, nic nejedl, pil koňak a silnou kávu, volal Sandymu a děsil nebohého Paula opakovaným voláním. Město ztratilo svou romantiku. Když osaměl ve svém pokoji, plakal ze zlomeného srdce, a když byl sám na ulici, proklínal ženu, kterou stále k zešílení miloval. Zaměstnanci hotelu ho viděli přicházet a odcházet. Zpočátku se dychtivě vyptával, nemá-li nějaký vzkaz, ale jak ubíhaly hodiny a dny, sotva jim kývl na pozdrav. Neholil se a vypadal unaveně. A příliš mnoho pil.

Z hotelu odešel po třech dnech a řekl, že se vrací do Ameriky. Požádal svého oblíbeného recepčního, aby nechal v zásuvce zalepenou obálku pro madame Mirandovou, kdyby se objevila.

Patrick letěl do Ria. Proč, to nevěděl. I když Rio milovala, je to poslední místo, kde ji uvidí. Byla příliš chytrá, než aby

jela do Ria. Věděla, kde se skrýt a jak mizet, jak měnit totožnost, jak bleskově převádět peníze a jak je utrácet, aniž by upoutala pozornost.

Naučila se to od mistra. Patrick ji až příliš dobře seznámil s uměním, jak zmizet. Nikdo Evu nenajde, pokud ovšem nebude sama chtít.

Měl bolestné setkání s Paulem, během něhož mu vyprávěl celý svůj příběh, každický detail. Ubožák se mu hroutil před očima, plakal a proklínal ho za to, že tak zkorumpoval jeho drahou dceru. Schůzka byla činem ze zoufalství a naprosto zbytečná.

Přenocoval v hotýlcích v blízkosti jejího bytu, chodil po ulicích, znovu si prohlížel každou tvář, ale z jiného důvodu. Už nebyl kořist, teď byl lovec - a jak zoufalý!

Její obličej nespátří, protože ji naučil, jak ho skrývat.

Peněz mu ubývalo a nakonec musel zavolat Sandymu a požádat ho o půjčku pěti tisíc dolarů. Sandy okamžitě souhlasil a nabídl ještě víc.

Po měsíci to vzdal a odcestoval autobusem přes celou Brazílii do Ponta Porá.

Mohl by prodat svůj dům a možná i auto. Za obojí by dostal třicet tisíc amerických dolarů. Nebo by si je mohl nechat a najít si práci. Mohl žít v zemi, kterou miloval, v příjemném městečku, které zbožňoval. Mohl třeba vyučovat angličtinu, žít pokojně na Rua Tiradentes, odkud už stíny zmizely a kde bosí kluci pořád kopali do balonů na rozpálené ulici.

Kam jinam mohl jít? Jeho pout' skončila. Minulost se konečně uzavřela.

Jednou ho určitě vyhledá.

PODĚKOVÁNÍ

Když jsem psal tuto knihu, jako vždy jsem se spolehl na vědomosti svých přátel a rád bych jim na tomto místě poděkoval. Steve Holland, Gene McDa-de, Mark Lee, Buster Hale a R. Warren Moak mi nejen propůjčili své zkušenosti, ale také mi zjišťovali různá drobná fakta, dostupná jen zasvěcencům. Will Denton opět přečetl rukopis a postaral se o přesnost po právní stránce.

V Brazílii mi pomáhal Paulo Rocco, můj nakladatel a přítel. On a jeho okouzlující žena Angela se se mnou podělili o své milované Rio, nejkrásnější město na světě.

Když jsem se zeptal, tyto přátelé mi řekli pravdu. Chyby jsou jako obvykle moje.